

NEBESKÉ DARY

2. díl.

Slova z výše výšin oznámená skrze

JAKOBA LORBERA

Láska základní síla života.

18. listopadu 1841

„Bděte a modlete se, abyste nepadli v pokušení! I když je také váš duch ochotný, jest však vaše tělo slabé.“

2. Kdo tuto věčnou pravdu nechová stále v srdci a v ústech, není jistý před pádem. Jak těžko je však padlému opět se vzchopit a pak úplně povstat, to vám ukazuje celý svět a jako nadmíru srozumitelný příklad, váš život sám, když si jej poněkud chcete všimati. Celé viditelné stvoření i s lidmi se skládá totiž jen z částic padlého a do hmoty spoutaného ducha Lucifera a jeho družiny.

3. „Tělo“ je tedy slabé! Nerozumějte tím snad maso vašeho těla, které je mrtvé maso - nýbrž maso ducha, což jest jeho láska. Toto, rozumějte, jest velmi slabé tělo, které je vystaveno ještě všemu pokušení. Toto tělo jest u vás ještě roura ve vodě a jako větrná korouhvička, - což vše se řídí podle větrů.

4. Pravím vám však, či „Tělo“ jest ještě slabé, ten se ostýchá stoupat na hory a nemůže si na nich také žádnou pevnou skálu vyhledat, na níž by mohl svůj dům postavit; nýbrž zůstává pohodlně raději v údolní nížině a staví tu svůj dům na písku.

5. Dokud žádné vody a vichry nebijí a nenaráží na slabé stěny jeho domu, stojí dům jako na vysoké pevné skále; a vy se divíte obyvateli skály, jak mu mohlo napadnout postavit svůj dům na tak vysoké skále. - Když tu však přijde bouře a (zvednou se) vody a větry, nebude se vás také obyvatel domu na skále tázati: Ó, vy pohodlní pošetilci! Jak vás kdy mohlo napadnouti postavit dům v písku údolí?!”

6. Hledte, je tedy ještě slabé vaše „tělo“ a vy se nemůžete odloučit od domu na písku. - Proto vám pravím, abyste bděli a se modlili, abyste - přijde-li bouře - nepodlehli pokušení. Co vám prospěje všechno poznání, co ochota, když vůle není podporována láskou, která jest tělem ducha!? Dojde zde kdy ke skutku?

7. Láska je věčnou vzpruhou vůle, jako je vůle stroj sám. Sudte však sami, k čemu prospěje silný hodinový stroj, nemá-li zároveň také pero, které je dosti silné a mocné, aby tento silný stroj uvedlo do účelného pohybu? - Kdo neví, jak se lecčeho vůle dotýká a přece se nic neděje, protože se jediné vůle dotkla, ne však zároveň také láska. Kolik děvčat uchopí často vůle sňatku-
chtivého uchazeče; avšak nestane se pak nezřídka žádná z nich ženou takto uchazečem uchopených, nýbrž zcela cizí, protože tuto uchopil ne jediné vůlí, nýbrž ve spojení vůle s náležitě silnou láskou.

8. V čem však byl důvod toho skutku? - Ve vůli jistě ne, neboť ta je jako hodinový stroj, který buď nemá žádnou vzpruhu anebo příliš slabou, ospalou - nýbrž v náležitě silné lásce, která je jediné hybnou silou vůle.

9. proto posilujte svou lásku! To je pravé bdění a modlení se Mnou, Jenž jsem sama věčná Láska! - Anebo ještě více srozumitelně vám řečeno:

10. Milujte a jedněte v této lásce se Mnou! Buďte nejen ochotní, nýbrž činní z Mé lásky k vám a z toho pak z vaší lásky ke Mně!

11. Zachovávejte Mé lehké přikázání lásky, svěťte se zcela Mně! Stavějte na této skále svůj dům, tak budete jisti a budete se moci posmívati vodám a větrům když přijdou! Neboť váš dům stojí na skále a hodinový stroj vašeho života má dobrou trvalou pružinu. Pak máte s ochotným duchem silné tělo. Ano, zažili jste pak pravé vzkříšení těla, v kterémžto těle uzříte věčně Boha, věčnou Lásku tváří v tvář a budete novou lásku k Bohu žíti a používat bez konce!

12. Hled'te, to je pravá večeře Páně! To je to pravé tělo věčné Lásky, které bylo za vás dáno a pravá krev, jež byla za vás prolita! Toto tělo a tuto krev vezměte a jezte a pijte z toho všichni, aby se tím vaše tělo posílilo a vstalo z mrtvých k pravému věčnému životu!

13. Má láska je pravá velká večeře. Kdo Má přikázání zachovává, která nejsou nic než samá láska, ten zachovává také Mou Lásku, což tu jest, že Mne opravdu miluje.

14. Kdo Mne však miluje vsutku, ten jí vpravdě Mé tělo a pije v pravém smyslu Mou krev, což je pravý chléb a pravé víno nebes, andělů a všeho života. - Věru, kdo bude z tohoto chleba jísti a z té krve pít, nebude nikdy ve věčnosti hladověti a žízňiti!

15. Nyní ještě slovo pro tu jednu!

16. Hled', toto Mé tělo a tato Má krev budiž také tobě nejvyšším poutem tvého tělesného života s Mým! Jez a pij z toho, kolik ti jen chutná! Já ti pravím, nikdy se nepřejíš a nepřepiješ! Neboť tento chléb sytí ustavičně a vzbuzuje přitom však stále ještě větší chuť k jídlu, jako toto víno stále větší chuť k pití.

17. Když toto učiníš, pak budeš mít, když přijde „Ženich“, velké množství oleje a budeš přijata Ženichem s radostí. Neboť Má láska je pravý olej lampy života, který je tu také pravým mazáním ještě slabého těla k živému zmrtvýchvstání!

18. Co prospěje lampě jediný knot, který je ochotný duch, když mu chybí olej lásky? Opatři se tudíž jen olejem! Knot ti bude dán s lampou. Ale pro olej si musíš sám záhy dojít ke Mně, než bude příliš pozdě.

19. To však jest ono „bdění a modlení se Mnou“ a to je také ta „pravá svatá večeře“, kterou ti dnes jako vždycky ke svobodnému požívání poskytují. - Jez a pij z toho! - Ale nemíchej do chleba žádné světské hrozinky a žádný světský kvas a nerozřeďuj víno - tak vpravdě vstaneš z mrtvých v těle lásky ducha k pravému věčnému životu! - Amen.

20. To ti budiž ode Mne věčné pouto!

AMEN.

Držte se lásky!

4. prosince 1841 odpoledne.

„A řekl jim: „S toužebností jsem žádal tohoto beránka jísti s vámi než budu trpět. Neboť pravím vám, že ho již nebudu jísti, až se to naplní v království Božím.“ Luk.22.15 a 16.

1. Že takové věci, které jsou přece snadné, ještě stále nechápete, spočívá jedině v tom, že se stále ještě držíte více moudrosti vašeho rozumu nežli jedině jen lásky, v níž se vše sjednocuje a proto lze vše nejsnadněji nalézt - kdežto v pošetilé rozumové moudrosti je vše tak rozptýlené a roztroušené jako Hvězdy v nekonečnosti, jež nemůže nikdo spatřovat svým rozumem, jaké jsou a co jsou a co je v nich.

2. Proto vezměte útočiště k lásce, k jediné lásce a této se držte! Ona jediná jest dokonalé ohnisko celé nekonečnosti, rovněž i věčnosti a celé hlubiny nekonečné dokonalosti Boží! Jestliže jste náležitě uchopili lásku a ona vás, pak se můžete vše dozvědět a pochopit věci, o nichž se ještě žádné moudrosti ani nesnilo!

3. A to je také to, kdy jsem jim řekl: „S toužebností (ze srdce) jsem (Si) žádal aneb: „Láska, Má láska k vám Mne nutila, sdílet s vámi napřed ještě lásku, nežli tato Má láska zúčtuje se světem a tomuto vrátí to jeho, aby obdržela to vaše, jež jest pravý věčný život z ní a skrze ní.“

4. A tak je také následující jedno a totéž: „Já ho od nynějška nebudu jísti, dokud se to ne-naplní v Království Božím!" Aneb vám nahluchlým srozumitelně řečeno: „Já od nynějška nebudu již jísti, nežli po soudu světa, aneb knížete světa v království Božím, které je království Lásky aneb znovuzrození ducha."

5. Pravý beránek velikonoční je čistá láska srdce ke Mně, čímž se srdce stává příbytkem Svatého Ducha.

6. Hled'te, toto snadné a snadno pochopitelné praví tyto dva verše! Hleďte tudíž budoucně porozumění takových textů ne již rozumem a v rozumu s kovovým světským duchem, nýbrž s láskou v lásce pokorným duchem pravdy, pak vám budou všechny věci snadné. Jinak nebudu moci ještě velmi dlouho v království Života s vámi jísti Beránka velikonočního! - Rozumějte tomu dobře! Amen.

Jedné světsky unavené.

1. Ó Abba Emanueli! V nejhlubší pokoře prosím Tebe všeslitovníče, Který obcerstvuješ všechny utmáčené a obtížené, kteří přicházejí k Tobě - shlédni co nejmilostivěji na sklíčené srdce mé sestry Cecílie, jejíž světské naděje vesměs ztroskotaly a která nemá síly, aby nocí obestřenou mysl povznesla k Tobě, o, svatý Otče, u Něhož jedině lze naléztí útěchu a pokoj a nový pravý život!

2. Ve veliké temnotě svého srdce netuší a může sotva uvěřit, že brány nebeské v této velké době milosti jsou široce otevřeny a že Ty ó, lásky-nejplnější svatý Otče; s rozšířenýma odpouštějícíma a žehnajícíma rukama přicházíš všem svým ztraceným dětem vstříc.

3. Ó, sešli Své Světlo a Svou Pravdu do jejího srdce, jež se zdá být pozemským životem unavené a rozmrzelé. Ukaž jí, ježto si to přeje, nemoc její duše, jakož i nemoc jejího zesláblého těla! Daruj jí předobrotivě, božský Spasiteli, jen několik posilujících a znovuoživujících slov z Tvého soucitem a slitováním přetékaajícího Otcovského srdce!

4. Nálevníček z hloubi bahna tě se zkroušenou duší o to prosí! Tvá nejsvětější vůle se staň v této a na sestře, vyznávající se k této reformované církvi! Amen

5. Ty však, nejsvětější Pane a Otče, jsi pravý a jediný Reformátor, Vykupitel, Znovupřínosce a Znovuzroditel! Tobě Jedinému všecken dík, všechna chvála a všechna láska. Neboť vlídný jsi, Ó, Pane a Tvá dobrota trvá věčně! Amen.

Odpověď Otcova Cecílii.

6. Kdo obrací své oko k čemukoliv co je světa, ten dříve či později upozoruje, čím a jak svět své ctitele, uchazeče a dělníky odmění.

7. Co je svět? - Nic jiného nežli tělo smrti, které se podobá hrobu, v němž nelze nic zvláštního nalézt než páchnoucí zetlelinu, nejošklivější neřád a zetlívající kosti a k tomu všemu spousta žravých červů! – „Hleď, to jsou ty „poklady světa". Jakkoli jsou také vždy ošklivé, přesto bývají zvláště v této době s takovou vášnivou prudkostí vyhledávány, že lidé, když je také bez újmy na jejich svobodě pokud možno zdržují od toho Mou Otcovskou láskou, zabývají se, téměř si zoufajíce, myšlenkou sebevraždy, když ihned nepřipustím, aby se vrhli do hrobu věčné smrti!

8. Hleď, takový je nyní svět! A tak nevýslovně pošetilí a často opravdu zlí jsou nyní také lidé v něm! A pravím ti ještě k tomu, že dnes mezi stem lidí je sotva jeden zpola-spravedlivý a mezi tisíci sotva jeden úplně spravedlivý. Neboť svět je všechny více a (jen zřídka) méně ranil vši slepotou.

9. Viz hanebnou módu obleku! Pravím tobě, je to ukrutný červ smrti, který již za živého těla začíná užírat srdce. Na ní spočívá jedno z největších prokletí ode Mne! Neboť je to „líčidlo smrti“, kterým byli již tisíce a miliony podvedeni o věčný život.

10. Viz dále prokletý tanec! Ten je jako parní příležitosti (železnice), pomocí, které může člověk jak v tělesném, mnohem spíše však ještě v duchovním ohledu obrovskou rychlostí dosáhnouti dvojitého hrobu (tělesného a duchovního)! Tanečnický a tanečnický vede podpaží smrt. Co si pak s nimi počítí? Nechám je jíti, neboť oni již mají svou odměnu, pro níž se tak zapotili!

11. A dále viz lichvu, závist, lakotu! - Tyto tři jsou od shora až dolů „duší“ lidských larev (jméno člověk je pro takové velmi mrtvé sluhý smrti přece jen příliš vznešené)! Ano, nemohou již ani slouti „hříšníky“. Neboť hříšník je (aspoň někdy) zkroutěný a má (mnohdy) přece aspoň ještě přání se polepšit. Ale tato trojice světské duše, která určuje hodnotu každého člověka jen podle věčně proklatých peněz, nemá lítosti. Kde, je boháč, jež by litoval, že je bohatý! Má-li někdo také již tolik, že by ročně mohl pět tisíc zlatých utratit, ale z kapitálu by vystačil sto let a děle, pak se chce státi ještě stále bohatší a bohatší. A má-li chudému darovati sto zlatých, jak nerad to učiní! Jak málo je mezi bohatýma těch, kteří jsou s radostným srdcem bohatí pro své chudé bratry a sestry - to vím jistě Já nejlépe. Pravím ti, kdybys je chtěl na prstech spočítat, zbylo by ti ještě asi několik prstů pro toto město, kde je přece více než pět set boháčů!

12. Viz dále nevěrnost lidí jen sebe samé milujících! Myslíš, že jeden z nich, kteří ti učinili vyznání, tě kvůli tobě samé miloval? - Ó, věř Mi, sebe samého každý jen v tobě miloval! - Ale ježto v tvých lepších prsou se muselo zlé oko tvých vyznavačů v jistém ohledu spatřovat zmenšené, bylo jim to nepohodlné, ježto tím jejich sebeláska trpěla a neméně silně jejich tělesná smyslůst. Hleď a proto se ti stali nevěrní!

13. A nyní můžeš v srdci truchliti, že jsem tě starostlivě chránil a osvobodil od těch, kteří nejsou nikomu nežli jen sama sebe milující věrní?! - Pravím ti však: Spíše se raduj z toho, nad čím truchlíš! A věř Mi, že se ve svých veselých prsou veselostí ve Mně dvojnásobně uzdravíš a pak Mi také vůbec nebude zatěžko tvé Mně oddané srdce odměniti mužem již zde, jenž ti věčně zůstane andělem nebe!

14. Věř tomuto Mému slovu: Já jsem ti blíže, nežli by se ti kdy mohlo zdáti! - Proto, hledáš-li Mne láskou svého srdce, kterou jsi tak hojně promrhávala a ještě promrháváš na tom, co je nehodné lásky tvé - věru, již dávno bys Mě úplně našla!

15. Hleď tvá tělesná nemoc jsem Já ! Ano, Já Sám jsem nemocen v tobě; ano v lásce nemocen jsem v tobě! A proto jsi sama slaboučká a churavá! - Obrat' však nyní napříště všechnu svou lásku od světa jediné ke Mně, tak se brzy pozdravím a silným stanu v tobě a ty pak se Mnou a ve Mně!

16. Ty myslíš, že máš chybu na plicích! - Ó, ne, to je mylné, nýbrž ty máš chybu v srdci! Neboť nejsi zdola nýbrž jsi shora! Proto ti také světské štěstí nejde k duhu!

17. Když bude tvé srdce uzdraveno, budeš také (tělesně) zdráva skrz naskrz! Neboť toto (tento stav nemoci) jest jen tvou zkouškou!

18. Ale svět, jaký nyní a jak jsem ti jej zpočátku ukázal, neposkytne ti pro tvé v dvojím ohledu nemocné srdce žádný léčivý balzám, nýbrž jediné Já, obrátíš-li se ke Mně! Neboť jen jediné ve Mně naleznáš neúplnější, nejsvobodnější a nejjasnější klid a nikde jinde - také ne v oděvu tak zvané privilegované milosrdné sestry a také ne ve studených zděných kostelech; nýbrž jediné u Mně důvěrou a stále přibývajícím láskou ke Mně!

19. Hleď, Můj sluha byl také druhdy jako ty nemocný. Od té doby však, co Mne našel, je zdravý a svobodný!

20. Ty však můžeš být rovněž tak zdravá, obrátíš-li se ke Mně! Hleď Já tvůj věčný, svatý Otec tě neopustím! Ale musíš ke Mně přijít ve svém srdci!

21. Chceš-li však přijít ke Mně, musíš být velkou nádherou zdobena! Neboť Já se dívám jedině na vyznání srdce, vše ostatní je Mi jedno!

22. „Proto přijď ke Mně, svému Otci, k svému" Ježíši! Amen!

Sluhovi.

17. prosince 1841 - pokračování.

Píseň, kterou sis jednou podle jiného pěvce poněkud změněnou napsal pro sebe pod titulem: „Tichý svět" - hleď, toto je dobrá píseň a bude mít dobrý účinek zvláště pro ty, kteří mají všeliké potíže se srdcem, ježto nejsou dětmi světa, svět však je tím činnější, aby si je osvojil.

2. Leč ta píseň musí být poněkud změněna. Neboť jakou jest, lpí na ní ještě leccos nečistého a proto by neměla žádné působivé síly.

3. Místo stávajícího titulu napiš: „Vnitřní svět". -A Ans. H.W. může kromě toho přidati dokonce tóny, které Mnou dané nalezne v sobě. A tak se tato píseň nemine svým dobrým účinkem. A tak tedy piš!

4. Pravím tobě: Každý dělník je hoden mzdy své. A tak když poctivě pracuješ a bez ziskuchtivosti jako dosud, bude také pro tebe v pravé době pohotově práci přiměřená odměna. Avšak nemysli nikdy na odměnu, nýbrž jen na Mne a na práci ode Mne - pak máš již největší odměnu v sobě. Kde však ta je, tam je vše! - A proto jen piš! Amen.

Vnitřní svět.

1. Hluboko v lidském srdci je svatým světlem ozářeno, místo, kde bolestí není. Tam odpočívá tiše vnitřní svět.
2. Tiše, bez nároku míhají se tam stíny trpkých dnů a na svatém prameni života stávají se konečně jasné jako slunce.
3. Prchavá minuta pravé dobro ti zde prokazuje, ano, klamu zbavená, přináší pravou blaženost života.
4. A pravým hodinám přátelství bývá věčný věnec uvíjen. I zvuk, jež vynutila bolest, rozkládá se v radostný zpěv!
5. Ó, světe ve vnitřním srdci! Jen v horkém dni bolesti najdeš skryté dveře, najdeš úzkou cestu k nim.
6. Když tě tedy tíha života tísni a v prázdnotě Světů se ti také žádná hvězdička nezjasní prchni do tohoto vnitřního světa
7. Když na výšinách tvého života vichry černé pochybnosti vanou a tvá víra na nic nespolehá, prchni do tohoto vnitřního světa!
8. A když pak u cíle pouti dobře ti bude a jemně a tiše závoj života spadne, nalezneš Mne v tomto světě!
9. Tento svět si musíš zvolit, on ti své já vyjasní. Je to můj svět v tobě, světlý revír tvého života.
10. Co tvé oko nikdy nenalezlo a tvé srdce ještě nikdy nepocítilo, nabízí tento svět jako životní zástavu tobě ze svaté ruky Otcovské!

Duchovní domácí řád.

Pokyny k výchově dětí

27.prosince 1841

A. H. W. Proč nejsi také tak horlivý pro děti, které jsem ti dal k čištění, jako jsi horlivý v Mém slově?

2. Hleď, jsi příliš vlažný pro svá děvčata, proto si málo z tebe dělají. A ježto Istivě dobře vědí, že jim zcela důvěřuješ a tvé oko pro světskou činnost jejich srdcí spí a jinak se po nich nepodíváš mimo při nějaké potřebě pro tebe - mají volné libovolné pole a činí za tvými zády, zvláště se svým srdcem, co chtějí. A ptáš-li se také občas na něco, řeknou ti, ježto vědí, že s tebou lze velmi snadno se dohodnouti, co chtějí, jen ne pravdu - při důležitějších věcech! A hleď, ty jsi s tím spokojen; a Já pravím tobě, tvé dcery pak také méně s tebou!

3. Pravím ti však, abys zavedl ve svém domě zcela jiný pořádek! Zabývej se každodenně s nimi aspoň hodinu duchovně a přitom moudře vážně; ale s láskou přilož spolehlivou závoru, chceš-li svůj dům uchránit před neštěstím a hanbou a zaříd' vše tak, abych nebyl nucen jedno nebo druhé z tvých děvčat k polepšení ostatních nechat padnout aneb tvé děti (zcela) světu přenechat.

4. Hleď, již nyní se nemohu do pokoje tvého příbytku dostat! Co se stane potom, kdybych snad tvůj dům vydal zcela světu? - To je to, o čem jsem ti dal sluhou z Korutan povšimnutí-hodný pokyn a tebe samého několikrát napomenul, abys byl na pozoru před svým neznámým sousedem! Avšak ty jsi z toho ničemu nerozuměl!

5. Nyní, když se ti dostává voda až ke střeše, musím opět křičet jako ponocný, abys bděl, abyste se všichni neutopili! Varuji tě nyní srozumitelně, ježto nerozumíš duchovnímu vanutí Mé Lásky! Nepouštěj své dcery M. W. P. a. . již k onomu sousedu a měj na ně pečlivé oko a netrp nebezpečné schůzky, jinak si připravíš zlé dny! Co vše za tím číhá, to vidím jen Já!

6. Chceš-li však své vlastní děti učinit časem Jidáši, můžeš to také učinit, kdyby ti snad tato výstraha a její předmět byl nepatrný. Avšak následek by ti učinil jasným, zda vidím ostřeji Já nebo ty!

7. Proto se chop tohoto zřetelného varování, nežli bude snad příliš pozdě! Rozuměj tomu dobře! Amen.

8 .A kdo ti toto říká - pochop to! AMEN.

Modlitba srdce.

Univerzální lék proti všem nemocem.

30.prosince 1841 dopoledne.

Ježíš ti pomoz! Ježíš tě uzdrav! Ježíš tě zachovej! - Ježíši, věčný Pomocníku všech trpících, Ježíši, jediný Lékaři všech nemocí, Ježíši věčný Králi vší moci a síly, Ježíši, věčná Lásko a Slitování, pomoz tomuto (aneb této) trpícímu nemocnému. Tvá svatá vůle se staň! Amen, -(Otče náš).

2. Tato modlitba srdce může (je-li zdravotní zlepšení podle vůle Boží ke spáse duše prospěšné) působit také na dálku tím, že člověk vztáhne ruce žehnaje místu, kde se nemocný nachází.¹⁾

¹ Budiž zde, pokud se týče duchovního uzdravování, poukázáno na pokyny ve velkém evangeliu Janově, tak hlavně ve sv. IX. Kap. 43, 6. Čtvrté znamení Mé mocné přítomnosti u vás , ve vás a mezi vámi bude také to, že budete-li na tělesně nemocné z opravdové lásky k bližnímu ve jménu Mém vkládat ruce, bude jim lépe bude-li zlepšení pro-

Poznámka Ans, H. W.: Jakob Lorber pravil, že apoštolové vyslovovali tuto modlitbu před uzdravováním nemocných.

Prosba jednoho otce rodiny.

5. ledna 1842 večer.

Ó, nejsvětější Pane a Otče! Ty chceš ode mě, abych řídil, vedl a bděl nad ženou a devíti dětmi a mám k tomu jen dvě oči a poznávám svou malomocnost a svou slepotu! - Jak můžeš Ty, jedině Vševědoucí, Všudypřítomný a Všemohoucí něco chtít, co se jeví bytosti, od níž to chceš, naprostou nemožností?! Sama sebe ještě neznám, jak mohu tak mnohé z mých prohlédávat? Já nebudu se sebou samým hotov - jak mohu ty své přivést k cíli?

2. V tomto postavení nevidím žádné jiné východisko, než: abych Tě, lásky-nejplnější, Otče a Pane poprosil, abys ráčil na svá nejsoucinnější bedra vzít, co já unést jsem tak málo s to, jako kdyby měl komár odvléci mlýnský kámen!

3. Odpusť mně, ó, Pane, mou smělou řeč podle Tvé velké slitovné lásky a občerstvi mou duši potěšujícím světlem! Amen.

Odpověď nebeského Otce.

6. ledna 1842 ráno.

Věru, smělou řeč nemusím ti zde v tomto případě nikterak odpouštět, zato však bezmezně pošetilou! Přemýšlej přece jednou vzdálen své vždy ženské myšlenky jen poněkud o tom, co jsi vše již ode Mne - slyš, ode Mne, svého Stvořitele, svého Boha, svého Vykupitele, svého stálého Znovuzroditele - obdržel pro sebe i pro tvou domácnost! A musí ti přeběhnout přes obličej a přes celé tvé tělo velká hanba před sebou samým, neškuli teprve přede Mnou, že můžeš přijít ke Mně ve vší lenosti své duše a ve velkém strachu z kříže s takovými otázkami.

2. Abys však mohl už jednou poznati svou velkou slepotu, na níž máš zcela sám vinu, jako na duchovní zanedbanosti svých dětí, postavím ti poněkud před oči z velkého slitování pošetilost tvé nynější žádosti.

3. Hle, ty Mne obviňuješ z nespravedlivého požadavku, že od tebe požaduji Mně libou výchovu tvých dětí a přece jsem ti nedal více než dvě oči, kterými sotva se domníváš poznávat svou malomocnost a slepotu.

4. Já však ti pravím, kdybys toto na sobě poznával, pak bys zde neobviňoval z takové nespravedlnosti Mne, Který ti přece vždy naznačoval nejjistější, nejsprávnější a nejlehčí cestu a nic dalšího od tebe nežádal, než abys se denně aspoň jednou hodinku jak se patří otcovsky v lásce a vážnosti zabýval svými děvčaty! - To je tedy to, k čemu bys chtěl míti tisíc očí!

5. Tedy tento nesmírně lehký křížek chceš také ještě na Mně přesunout, Který jsem za tebe beztoho již odjakživa jako kříž s tíhou Světů ustavičně až do nynějšího okamžiku musel vláčet! Ó, ty pohodlný duchu! Přece nebylo pro tebe příliš mnoho, v něm rozkoši svého těla všechny ty děti zploditi! - Ale takový nepatrný požadavek ode Mne k zahlazení tvých hříchů těla je ti mlýnským kamenem na krku!

6. Řekni Mi, je ti tedy skutečně nemožné se denně ve jménu Mém jen hodinku s tvými v lásce a vážnosti zabývat, je poučovat a jejich srdce pro Mne probouzet? - Anebo netroufáš si ani míti tolik síly, aby tě tělo tvých dcer nelákalo, neuchlácholilo a nakonec tě neučinilo ne-

spěšné ke spáse jejich duší. „O vkládání rukou viz také Velké evangelium Janovo sv. IV. Kap. 40, sv. VI. Kap. 180, sv. X. kap. 129. Vydavatel

schopným s nimi ve jménu Mém promluvíti? Uč se tedy aspoň od Mého sluhy, který se více než přítel a bratr s nimi denně zabývá, nežli ty jako otec! On má všechny opravdu z celého srdce rád a přece může, je-li to ode Mne, třeba velmi vážně s nimi jednat, aniž by proto musel něco ze své vnitřní lásky ubírat!

7. Světská konverzace však dětem se strany rodičů jest jedem pro jejich srdce; ano pravím, pravým jedem chřestýše! A hled', přece bys měl k tomu více síly, touhy a žádosti, abys se svými dcerami mluvil jako se zatracenými maskami na pekelné taneční redutě!

8. Ježto se zdá, že se v tom nevyznáš, musím ti již zřetelně protřítí zrak, že jsi mnohými takovými titěrně pošetilými hovory a nerozváženě prohozenými droby slovního bahna svým dcerám dosud více uškodil nežli ve vlastním čistě duchovním smyslu prospěl! - Já bych ti mohl ještě mnohem více pepře do očí nasypat. Ale já jsem ti všechny chyby již dávno prominul, už dávno jsem tě požehnal. Jen tu jedinou nepatrnou věc, tu „denní hodinku“ žádám od tebe za tolik vad a hříchů přede Mnou, tvým Otcem. A ty Mne můžeš obviňovat z nespravedlnosti, jako-by Má láska a moudrost byly nedokonalé, ježto kladou neproveditelné požadavky na síly lidí!

9. Či myslíš tedy, že kdybys chtěl kráčet po Mé cestě, že bych ti nebyl úplně nápomocen? Neoznámil jsem ti dosud v lásce a vážnosti, cokoli by bylo mohlo nepříznivě potkatí tvůj dům, abys se mohl Mne uchopit a Já ti pak pomohl, jako jsem ti ještě vždy pomohl!? A přece jsi Mne mohl kvůli lehkému kříži obviňovat z nespravedlnosti!

10. Kdybys byl jen poněkud méně slepý nežli jsi, pak bys musel opravdu zaléztí přede Mnou, svým věčným svatým Otcem, Který tě tak miluje, že ti všechny tvé mnohé hrubé chyby prominul a zato jen a jen požehnal!

11. Ode Mne ti stojí vše k službám začkoli jen poprosíš. A nevyslyšel jsem vždy úplně tvou sladkou modlitbu v každé slušné věci?! Jak dlouhé cesty jsem tě již na Svých Otcovských rukou nesa vedl a dopřával jsem ti z tisíci stran více světla milosti než tisíckrát tisícům jiným! - Přemýšlej jen trochu! - Přemýšlej však také, zda za tento poslední malý zkušební křížeček jsem si od tebe zasloužil být obviněn z nespravedlivého a tobě nemožně proveditelného požadavku od tebe!

12. Budeš-li takto pokračovat, pak budeš se sebou těžko asi kdy hotov! a o pravém cíli tvých nebude ještě velmi dlouho řeči.

13. Co ti dávám a radím, slepče, to je beztoho již Má velká a nejpožehnanější pomoc! Kdybys ji jen přijal a následoval, stál by tvůj celý dům již dávno v nejjasnějších, nejsvětějších plamenech lásky. - Leč ty nechceš učinit nic, co je spojeno jen trochu s křížem a dovoláváš se zato Mé všemohoucnosti a vševědoucnosti a nepovázáš, že si v tom vyprošuješ ne život, nýbrž smrt! - Měl bych tedy konat ještě více divů před tvýma očima nežli jsem již beztoho učinil a ještě vždy den co den činím?

14. Ó, co pošetilého žádáš ode Mne? - Můj Mou milostí ostře vidoucí sluha může a smí celý tvůj dům prohlédati a lpí svýma ušima stále na Mých ústech a přichází denně k tobě. - Věříš-li, že je to ze Mne s to, proč na to své děti neupozorníš vážně v jejich srdcích?! - Veškerá obtíž by tu byla odstraněna!

15. Pravím ti, žádnému z mnoha tisíc tisíců nejsou k službám opravdové zázračné prostředky jako tobě, kterými bys si mohl břímě tvého křížku až k pouhé nule zmenšiti, kdybys jen chtěl je náležitě uchopit a použít! Ale ty bys chtěl již nyní slasti nejvyššího nebe lenivě požívati, aniž bys k tomu musel žádoucí křížek i jen hodinku denně snést! - Hle, toto je opravdu načisto nemožné! Ty musíš to lehce učinit, musíš v tom Mně svou víru a svou lásku živě prokázat, chceš-li přijíti ke Mně! Musíš se zapřít, svůj křížek na svá bedra, naložit a Mne následovat!

16. Musíš Mne vskutku s křížkem v ruce hledati, chceš-li Mne opravdově nalézt! Chceš-li něco ode Mne obdržet, pak musíš Mne s křížkem v ruce prosit! - A brány věčného života ti budou jen tehdy otevřeny, budeš-li na ně tlouci s křížkem!

17. Hleď, žádná jiná nežli jediné cesta kříže vede k životu! Máš-li však v sobě strach z kříže, po které cestě chceš potom jít, abys dospěl ke Mně? - Pravím tobě, ty sice kráčíš po pohodlné cestě; ale ke Mně do nebe nahoru vede zcela úzká nepohodlná a často velmi příkrá stezka! Posuď tedy tu svou cestu přesně a hleď, zda vede ke Mně?

18. Chceš-li snad vůbec, abych ti i tento jen sladce lehký křížek odňal, jestliže tě skutečně tlačí jako mlýnský kámen komára, hleď, to mohu také učinit a to velmi snadno. Vezmu ti všechny tvé děti se Země k Sobě a nechám je zde vychovat Svými nejochotnějšími anděly! - Řekni, bude ti takové odnětí tvého křížku snad také příjemné a tvému otcovskému srdci vhod?

19. Ano, Já ti k tomu ještě dávám nejdrahocennější ujištění, že tu budou vesměs lépe vychovávány nežli u tebe; a všichni Moji učitelští andělé přijmou s převelikým díkem ode Mne tobě odňatý křížek. A ty sám budeš pak zajisté moci dostatečně prohlédati sama sebe, zatím co jsi nyní přes tak velkou milost a slitování předstíráš, že to nejsi s to.

20. V čem tedy vlastně záleží to „nesnesitelné břímě“ tvého křížku? - Hleď, Já ti je ještě jednou zcela vylíčím!- Toto nesnesitelně těžké břímě nespočívá v ničem jiném, nežli abys se hodinku denně v lásce a vážnosti jako otec a pravý učitel Mých dobře ti známých cest svými dospělými čtyřmi dívkami zabýval; ale ne abys s nimi jako světský milovník laškoval, což je kazí a činí nepříjemné a nedůvěřivé; nýbrž jak řečeno, jako pravý otec v lásce a vážnosti!

21. Když tě však tvé dívky takto jako otce uvidí, nebudou se také skrývat před tebou a budou si tě opravdu vážit a svým chováním budou hledět domáhati se také tvé úcty, neboť bys se díval na jejich ducha, ale ne na jejich poněkud krásněji formované tělo.

22. Hleď otec je prvý muž, kterého má dcera jako pravého muže ve svém srdci jako nejoblíbenějšího a nejčestnějšího poznati. Když však tento prvý muž před svou dcerou ve vší slabosti úpí a ona na něm pozoruje všeliké slabosti - řekni Mi pak, jaký směr vezme srdce dcery vzhledem k ostatním mužům? - Bude pak všechny ostatní muže spatřovati v podobné slabosti. A kdo z počtu mladých mužů se jí pak bude jen poněkud zamlouvat, toho bez dalšího rozmýšlení ihned zvolí a to ve vnitřní a z vnitřní nevázaní radosti z vítězství, že vidí slabou mužskou jarní loutku u svých nohou strádati a vzdychati! - Hleď, toto je také již většinou chyba u tvých dívek! Řekni anebo posuď, jak tu může Má všemohoucnost přijíti ku pomoci!?

23. Měl bych jim snad nějakým neviditelným „nebeským magnetismem“ světského ducha, který přichází již do zhoubného kvašení a který (rozuměj Mně dobře, takřka mezi čtyřma očima) byl tebou do ní vložen, opět tak vytáhnouti, aby v nich vzniklo nato úplné slepé zapomenutí? - Měl bych je, srozumitelně řečeno, usmrtit?!

24. Ó. Hleď, toho není třeba! Nýbrž, co je tu pro tebe jakož i pro tvé dívky postačující, to jsem ti co nejvěrněji ukázal. Dbej jen toho, co nejpečlivěji a následek tě dostatečně přesvědčí, že taková zla mohou býti také bez zázraku všemohoucnosti z Mé božské strany velmi snadno odstraněna tvým jen poněkud čilejším spolupůsobením s Mou milostí a láskou!

25. Povzbuzuj je k dobrému! - Ježto některé mezi nimi se učí také hudbě, měj je k tomu a nepovažuj tuto věc za zbytečnou a nepatrnou u nich. A tvé zalíbení v nich zušlechťí nemálo jejich srdce a odvede je od mnohých jiných nečistých myšlenek.

26. A jak řečeno, (zabývej se s nimi) denně aspoň hodinu opravdu ve jménu Mému duchovní! Můžeš se také někdy, tam kde přebývají, podívat co dělají! - Vidíš-li mezi nimi náznaky očima nebo slova šeptem, dej si to jen několikrát hlasitě oznámit, proč to učinily; a zapověz jim to vážně a nelaškej s nimi, tak brzy uvidíš předně že Můj křížek ti naprosto nebude tak těžký jako

mlýnský kámen komáru; a k tomu také úplně poznáš, že Já v nošení tohoto křížku nic nespravedlivého od tebe nežádám, nýbrž že Já, svatý Otec, jsem jen vždy plný lásky a slitování.

27. Rozuměj tomu dobře! Amen.

Osud nezachranitelných.

12.ledna 1842 večer.

Co se jednou stane se ztracenými po navrácení všech věcí, není dovoleno nikomu vědět. Toto neví také žádný anděl, ani nejvyšší duch stvořený pro světlo. Jen Božství věčného Otce v Jeho svatosti předvídá osudy všech stvoření všemi věčnostmi věčností - každý podle svaté vůle Boží v této přetajuplné věci osvícený však teprve v příštích dobách.

Pravá vážnost lásky.

13.ledna 1842.

Mému milému A. H. W.! - Poslyš, včera jsi mi byl mužem podle Mé myslí! Zůstaň tak, tak zůstanu i Já u tebe a v tvém celém domě! Neohlížej se na světské slzy! A pláč dětí po ztrátě světských věcí nemá se tě nikdy dotknouti! Potom jsi způsobilý k Mému Království.

2. Onemocní-li někdo ve světské lásce, ježto svou mysl rozerve kvůli světu a sebelásce, hled', toho tlačí kříž Mého slitování. - Tento nemá být potěšen dříve, dokud kříž ochotně a s láskou nepřijal.

3. Má-li však to, má také již nejjistější útěchu na vlastních bedrech. Proto by tě. nemělo příliš soucitně tísnit, když tvé spravedlivé slovo přinutilo ty tvé k slzám! Neboť věru hled', tentokráte jsi Mně poprvé řádně porozuměl a věrně vrátil, co jsem ti pro tvé dal v duchu pravé lásky ke Mně a k tvým.

4. Pravím ti však, spíše můžeš svou celou rodinu opustit a jedině Mne následovat, dříve než bys měl pro jméno Mé jim něco ze světské shovívavosti promíjet. A kdybys to nemohl, jak bys Mne tu byl hoden? -Zůstaň tedy pevný ve jménu mém, to je pravá vážnost lásky!

5. Hled', všechny takové titěrné práce dětí se Mi oškliví, že na ně nemohu pohlédnout! Ať raději spravují prádlo pro chudé, než aby vyšívaly marnivé dárky bohatým!

6. Tak budu jejich pracovním stolkům jistě blíže stát (než dosud)! Hled', pravím tobě, včera jsi mi učinil tak velkou radost, že jsem proto skutečně celou noc strávil u tebe. Kdyby jistá okolnost ti nebyla na překážku (ty to snadno uhodneš), byl bys Mne opravdu uviděl osobně.

7. Takovým zůstávej, tak Mne následuj a takto k tobě přijdu a budu tě vychovávat, Já, tvůj Ježíš! Rozuměj tomu, tvůj Abba Emanuel ti to praví, abys Mne budoucně neohroženě následoval. Amen.

Znamení doby.

25. ledna 1842 odpoledne.

Nyní je nejtemnější doba tančení a skákání! To je znamení, že svět je velmi blízký netušenému skoku a to skoku od Mé nyní nejvyšší lásky přes nekonečnou propast moře Mého největšího ohně Hněvu!

2. Hanebná móda oděvu je znamením, že svět přešel v nejhanebnější smilstvo, čímž každý se sám stal temným bůžkem a sobě samému, téměř vzývaje, slouží a chtěl by také především býti vzýván. Viz Sodomu a Gomoru ! - Proto nadešel konec!

3. Stále přibývající stav bez manželství, ježto kvůli bohatým lichvářům chudší člověk bývá nucen zůstat bez ženy, tedy jako polovičním člověkem, je strašné znamení! U všech pohanů směli si dokonce otroci bráti ženy. Nyní se však kladou svobodnému člověku meze, protože je chudý a aby lichvář neutrpěl škodu! Proto budiž prokleta tato poslední doba a každý lichvář s ní!

4. Pohleď na tak zvaný průmysl, toto zlé znamení této doby! Je to duše vši lichvy, potlačení vši lásky k bližnímu a poslední nejširší cesta k peklu. Závěr učiní kovové cesty! - Rozumíš tomuto mluvícímu znamení doby?

5. Pyšné rozšiřování měst, kde mezi tisíci domy nebývá postaveno ani deset pro chudé, je silné znamení této doby. Neboť také v Sodomě vystrčili cizí chudé bratry z města, aby tím zajistili poklady vnitřním (domácím) hýřilům. - Rozumíš těmto znamení?

6. Čím je nyní člověk člověku? - Pravím ti, za vůz hnoje se platí několik stříbrňáků; ale měj jednu trh na chudé lidi, aby byli koupeni k podpoře a budeš konat směšně špatný trh! Tak zlé by to nebylo ani v Sodomě! - Rozumíš tomuto znamení poslední doby?

7. Pohleď na tu papírovou dobu! - Jakou pevnost má poskytovat? Pravím tobě, nesnese již žádný tlak! Jak snadno se však papír roztrhá, ukazují již nejslabší děti! - Rozumíš tomuto znamení?

8. Rozumíš barvě omítky domů? Není to barva smrti? - Tak je již všude na stěnách domů psáno o jakou dobu jde!

9. Skrže Jana bylo ukázáno, co se stane, bude-li chléb zdražen a zdaněn! Čti jen, co je oznámeno kobyčkám, kdyby to učinily! - Hleď, tento čas je tu!

10. Hleď, lichva je oděna všelikou ochranou, štítem a záštitou a celý svět plný plnomocníků stojí tu mocí vyzbrojen aby uhájil její „práva“. Hleď, jak Moji Zemi roztrhávají a rozkouskávají! Mám k tomu mlčet? Poznej toto znamení, toto poslední, toto pekelné! Vlastnická práva na práva. A přece jsem Já jediný Pánem! - Proto poznej toto zlé znamení!

11. Pohleď na smyslnost žen této doby- a úplnou necitelnost mládeže, která je nyní vychovávána jen pro to tělesné a konečně k rannému smilstvu přede vším světem! - Kam se světem?! - Ano, do pekla a ním! Toto je poslední doba! Rozumíš jí?

12. Konečně hleď, oč nyní téměř vůbec se přou všechny církve! Hleď, je to zlato světa. Zlato a smrt je však u Mne, pokud se týče světa, stejně významné! Hleď, to je ten pravý antikrist, který nyní koná velký div! Ale jeho doba je přede dveřmi! Rozuměj tomu, konec bezbožníka a jeho poslední soud je před tebou a vámi všemi! Amen. Amen. Amen.

Láska za lásku.

29.ledna 1842

Julii H., dceři Ans.H.

Můj A.H.W.! Měj tedy slůvko pro tu, za kterou jsi včera prosil, protože je blíže k tvému srdci a tudíž také nedaleko srdci Mému!

2. Chtěla bys (Julie H.) kvůli Mně odřici se světa a všech jeho silně vábících půvabů? Chtěla bys Mne svého milého, svatého Otce náležitě ze všech svých sil milovat, jako Já miluji tebe a tebe jsem dosud ještě vždy na svých otcovských rukou nosil jako „Ghemelu“ a „Puristu“,

(panny z doby praotců z Lorberova díla „Domácnost Boží“) o nichž jsi již slyšela, jak Mně byly milé a ještě nyní stále jsou?

3. Hleď, Má milá dceruško, Já jsem doposud týž lásky nejpnější dobrý, svatý nebeský Otec, jako jsem býval tehdy, jsem nyní ještě mnohem přístupnější nežli tehdy. Neboť nyní jsou brány nebes nepřetržitě otevřeny. Tehdy byly však zavřeny. A když Mne někdo tehdy mimořádným životem z vlastního popudu a dlouhým mocným sebezapíráním nenalezl, pak pro něho byla Země strašně tvrdou půdou plnou smrti!

4. Nyní však je již dávno Mou krví usmířena! - Jak lehké jest nyní přijíti ke Mně!

5. Chceš-li Má dceruško, jen poněkud pevně a můžeš-li Mne jediného nade vše milovati, jako Já tebe nadevše miluji - pak tě ještě třikrát vroucněji přitisknu na Svě otcovské srdce, nežli ty dvě, které znáš z prvé doby lidí!

6. Poznej z těchto slov jen, jak tě mám rád; pak ti také nebude jistě těžké nadevšecko milovati Mne, svého dobrého Otce.

7. Budeš-li Mně náležitě věrná - slyš! - Budu na tebe jako již vždy, velmi dobře na tvůj svátek pamatovat a dám ti vázané, které tě, budeš-li Mne opravdu milovat jistě více potěší, než kdybys získala celý svět!

8. Buď Mně požehnána ve vší lásce a věrnosti ke Mně, tvému milému, dobrému svatému Otcí. Amen.

Pět slov v duchovním světle.

Na neděli masopustní, 6.února 1842 odpoledne.

Pět slov, předložených Alexandrinou a Angelikou H.:

„Hvězda, Slunce, květina, zrcadlo, lev, bylo Pánem skrze sluhu J.L. takto osvětleno:

Neníliž pravda, Moje milé dívky, Hvězdy jsou sice velmi krásné a jest pravou rozkoší, dívati se na ně za klidné, jasné noci! - Ale hleďte, tyto Hvězdy nejsou tak malé jak vypadají; nýbrž jsou velmi velké, ano mnohé převeliké a jsou přeplněny nejmýš neobyčejnými divy všelikých vám nevýslovných a nesčetných druhů!

2. V mnohých jsou dokonce tak veliké lidské bytosti, že jejich hlavy jsou větší, nežli celá vám ještě neznámá velká Země, kterou obýváte! - Stanete-li se velmi zbožnými, budete moci jednou vedeni Mou rukou, již všechny tyto Mé nekonečné nádhery a zázraky viděti a budete při tom míti nevýslovnou rozkoš a radost!

3. Hleďte, Mé milé dívky, Slunce které dává vaší Zemi den, která by jinak byla jen plná temnoty, je již také taková Hvězda. Nyní však považte, když taková Hvězda již z tak velké dálky činí temnou Zemi tak krásnou, že máte velké potěšení pohlížeti na Zemi okrášlenou slunečním světlem - jak krásné a nádherné musí to teprve býti v Slunci samém, přírodním zdroji všech krás Země!

4. Líbily by se vám snad květiny ve zcela temném místě? - Zajisté ne; neboť byste řekli: „Květiny jsou přece jen za dne krásné!“ - Táže se vás však: Copak činí ve dne chudobné květiny Země tak krásné, že vám srdce radostí poskočí, když na jaře spatřujete ty prvé? - Hleďte, Mé milé dívky, to vše způsobuje světlo Slunce! Když však světlo Slunce na Zemi plodí tak krásné květiny, oč krásnější bývají teprve ve Slunci samém!

5. Ó, věřte Mi, je to jistě tak. v Slunci je vše mnohokrát krásnější nežli na Zemi!

6. A přece je to vše jen slabý začátek krás a nekonečné divuplné nádhery Mých nekonečných stvoření! - Budte jen tedy hezky zbožné a mějte Mne, svého milého, dobrého, svatého Otce hodně z celého srdce rády a buďte ochotné a poslušné svých rodičů, tak budete toto vše a nesčetného ještě více po Mé ruce se Mnou spatřovati.

7. Neboť má ruka je jako zázračné zrcadlo! Na ploše tohoto všemohoucího zrcadla je celé nekonečné stvoření jako v jednom bodě pohromadě. Ale, Mé milé dívky, to je také jeden velmi velký bod, na němž nebudete moci se věčně nikdy dosti dosyta vynadívati!

8. Jelikož jste zde již také jmenovaly Iva, pak vás velmi upozorňuji na to, že je zde také na tak zvané obloze souhvězdí pod jménem Velký lev²⁾)

9. Toto souhvězdí je přesvětlý a téměř nekonečně velký prostor celého stvoření, který je určen sloužit za nejbláženější příbytek těm, kteří v lásce a sebezapírání, pokoře a vši trpělivosti až do konce svého života setrvávají a jako lev zmužile pro Mou lásku a kvůli Mému jménu se vším světem bojovali.

10. Toto souhvězdí³ „Regulus je největší a nejnádhernější v celé nekonečnosti. Je to Ústřední Slunce všech Ústředních Sluncí⁴

11. Ó, dětičky! V poměru k tomuto Slunci je vaše Slunce jen naprosto temný prášek duchovně i tělesně. Neboť slyšte, tady jsem Já Sám většinou bytostně domovem - ačkoliv ve Světlé, slitování a milosti také ostatně jsem všude a zvláště u těch Zemí, kteří Mne z celého srdce mají rádi a proto také nadmíru rádi všechna Má snadná přikázání zachovávají.

12. Budte tedy jen náležitě zbožné, Mé milé děti! Tak přijdete jednou všechny ke Mně tam, kde mívám Svůj stálý skutečný příbytek.

13. Co vše však vámi daná slova ještě znamenají, nemůžete nyní ještě pochopiti. - Ale buďte jen hodně zbožné, tak povstanou také velmi brzy pro vás jiné Hvězdy, jiná Slunce na obloze vašeho vnitřního života navěky. Amen.

V á z a n é.

15. února 1842

Můj A. H. W.! Jako dobré, cenné vázané dej tyto řádky té, ty již víš, která je tu míněna a kterou také ty míníš. (Julie dcera Anselma Hüttenbrennera).

2. Hleď, milá, hleď, mladistvá! Já tvůj Otec velký, tvůj Otec dobrý, tvůj Otec pln lásky, milosti, moci, síly a nezdolnosti, Tvůj Otec věčný, pravím tobě:

3. Miluj Mne, zůstávej Mně věrna, měj velkou radost z Mých starých a nových slov, hledej Mne v lásce svého srdce ke Mně, zachovávej Má snadná přikázání, prchej před zlým světem, přijď ke Mně v sobě, ve svém srdci ke Mně přijď, ježto čekám stále na tebe – chci tě obejmout tak jako nejněžnější ženich objímá nejvroucněji milovanou nevěstu a chci tě k věčnému životu na Svá otcovská prsa přitisknouti tak, jako bych v rozsáhlé nekonečnosti neměl nikoho nežli jen tebe, Má milá dceruško!

² To jest skupina hvězd „Velký Lev“ s hlavní hvězdou „REGULUS“ poznámka vydavatele.

³ Hlavní hvězda REGULUS poznámka vydavatele.

⁴ V duchovním světě „Slunce milosti“ zvané, poznámka vydavatele.

4. Přijď, ó, přijď velmi brzo ke Mně – k svému tak nadmíru dobrému, nejsvětějšímu, lásky-nejplnějšimu Otcí!

5. Nemysli si, že by to bylo snad velmi těžké Mne naléztí a ke Mně přijítí! – Hleď, když někam jdeš, tu tě vedu za ruku! Spíš-li konám věrnou stráž u tvé postele! Jíš-li žehnám ti každou lžící plnou pokrmu, který vedeš k ústům!

6. Jdu s tebou do modlitebny! – Ano, považ, když krmíš slepice a kuřata, jsem u tebe a pomáhám ti žehnaje tvému zaměstnání! – Když sedíš u klavíru a cvičíš, jsem ti po boku!

7. Jen kdybys si přehrávala tance, pak bych ovšem žalostně byl za tebou. A kdybys myslela na světské věci, tu bych ovšem byl také za tebou jako truchlící. A kdybys ukázala umírněné srdce a chtěla bys se nad někoho povyšovat – hleď, tu bych ovšem byl také za tebou jako plačící.

8. Jinak však jsem vždy u tebe!

9. Hleď tedy, Má milá dceruško, jak lehké to je přijítí k Tomu a naléztí Toho, Který je ti se vší Svou láskou stále přítomný! – Myslíš-li na Mne, hleď, tu mluvím Já, tvůj milý Otec s tebou! Modlíš-li se v pobožnosti svého srdce ke Mně, hleď, tu pravím vždy zcela jemně a tiše k sobě:

10. Má milá dceruško! Já, tvůj dobrý milý Otec jsem také velmi svatý Otec! Ježíš Jehova jest Mé jméno! – Stavěj, stavěj, Má milá dceruško, na toto jméno. Neboť jest nadevše mocné a svaté, přesvaté! V tomto jménu nalezneš věčný Život!

11. Hleď, toto volám k tobě vždycky! – A když jsi se přestala modlití, tu žehnám Já, tvůj svatý, dobrý Otec, tebe vždycky Svou všemocnou Otcovskou rukou!

12. Toto, ó, Má dceruško, jest jisté a pravdivé! – Proto nesmíš se již tázati: „Ale kdypak, dobrý svatý Otec ke mně přijde a ohlásí se u mne?“ – Vždyť Já jsem již dávno pevně u tebe a nepustím tě z Mých očí a rukou!

13. Kdyby se ti snad tato slova zdála snad těžko uvěřitelná, tu se jen jednou soustřeď anebo ještě lépe několikrát v lásce ke Mně! Dej však přitom dobře pozor na všechny myšlenky v této době pobožnosti! – Hleď, všechny tyto myšlenky budou Má slova jemně, něžně a tiše na tvé srdéčko řízena !

14. Něžný dech kolem tvého čela a očí a zcela lehké zimničné vání prsama ti bude jasným znamením, že Já, tvůj dobrý, milý, svatý Otec tě žehnaje posilují a tak zcela jistě jsem u tebe.

15. A tím žehnám tě také nyní tímto nejcennějším vázaným. Zůstávej Mně věrna, zůstávej Mi v srdci věrna, zůstávej Mně, svému milému, dobrému svatému Otcí ve vší své lásce věrna!

16. Toto je svaté přání tvého milého, dobrého svatého Otce. Amen.

Blahoslavený kdo čte a poslouchá.

22. února 1842 odpoledne.

Píšící: Marie H. – Marie H. se ptá na Zjev. Janovo, kap.1, verš 3: „Blahoslavený kdo čte a poslouchá slovo tohoto proroctví a zachovává, co je v něm napsáno, neboť čas je blízký. – Wilhelmine H. se táže na Jana kap.7,29 : Já Ho znám, neboť jsem od Něho a On Mne poslal. – Pavlina H. na Jana kap. 6, 48: „Já jsem chléb života!“ – Julie H. na Jana 8,1: „Ježíš se pak odebral na horu Olivovou.“ – Pán pravil skrze Svého sluhu o tom toto :

Co se týče těchto čtyř veršů, jsou všechny vzaty z Jana a to z různých kapitol evangelia jakož i ze Zjevení. Nebude snad tento nepořádek ve volbě veršů působiti malou obtíž spojití je tak, jako kdyby byly již odjakživa spolu spojeny?

2. Uvidíme tedy, jak se tato veskrze nestejná věc učiní. – Že ta věc není stejná, poznáte průběhem následujícího líčení velmi snadno a důkladně.

3. Blahoslavený, kdo čte a poslouchá slova tohoto proroctví a zachovává co je v něm napsáno, neboť čas je blízko! – tak zní tento verš 3, kap.1. Zjevení Janova.

4. Co se rozumí slovem „blahoslavený“? Hleďte, Mé milé děti, Já vám tentokrát smysl ve vší stručnosti jako nějaký dobrý kantor vyložím a tak rozvinu, že s velmi lehkou námahou přijedete věci na základ!

5. Slovem „blahoslavený“ rozumí se tolik jako: „Láskou živý“. – Slovy „kdo čte“ se rozumí: Člověk, který slovo do svého srdce přijímá. – A slovy „poslouchá slova tohoto proroctví“ se rozumívá: Člověk, který přijal slovo do svého srdce, účinně se pak podle něho zařídí.

6. Který člověk takto čte a poslouchá slovo moudrosti, ten uchovává vpravdě v sobě živě, co je v něm psáno. A tento je to také, jemuž „je čas blízký“.

7. Jakýpak je to však „čas“? – Myslíte snad, že tento „čas“ je poslední soud? – Ó, Moji milí, tomu zde nikterak není! Neboť pod „blízkým časem“ zde řečeným nevyrozumívá se čas zániku, zato však zmrtvýchvstání. A platí tedy tento čas jen tomu, kdo slovo do sebe přijímá a žije podle něho – ale ne také pro toho, kdo to slovo vůbec nezná a také ho znáti nechce.

8. Kdo však slovo účinně v sobě nemá vám již známým způsobem, ten je mrtvý. Co však mají mrtví s časem co činiti? A – nebo kdy je pro odumřelý, mrtvý pařez jitra, kdy poledne, kdy večer, kdy půlnoc? – Kdy je mu čas blízký, kdy daleký? Z toho jistě zřejmě poznáte, že zmíněný „blízký čas“ není čas mrtvých, nýbrž čas živých.

9. Když nyní to právě dané jen poněkud pozorně proberete, budete také brzy moci se Mnou jako v Janově evangeliu zvolat: „Známe Ho!“ – totiž ve slově. Neboť toto přichází od Něho a je to svaté Já v každém živém člověku a je posláno od Otce jako pravé slovo života!

10. Kdo tedy dává tento „chléb života“ má v sobě, který je živé slovo ze Mne, ten je také podoben živé „hoře Olivové“, na kterou Se Ježíš anebo věčná Láska Otcova odebrala.

11. Neboť každý člověk se podobá hoře Země a jest tedy buď ledovec anebo lysá příkrá kamenitá hora anebo skrovným mechem porostlá Alpa aneb řádná lesní hora aneb nízká rudná hora aneb viničná hora aneb konečně - ovšem velmi vzácná – Olivová hora.

12. Jak se však člověk může státi olivovou horou, to praví právě prvý verš tohoto úkolu: „Blahoslavený kdo čte a poslouchá toto proroctví a zachovává, co je v něm napsáno; neboť doba hory Olivové se k němu přiblížila.“ – A blahoslavená, přeblahoslavená bude každého člověka vnitřní hora Olivová života, když přijde Ježíš a půjde na ni!

13. Hleďte tedy, Má milá dítko, takto bychom tyto čtyři různé verše již šťastně přivedli pod jednu střechu! Až na horu Olivovou ve vás, je vám vše dosti jasné. Já však vám nechci nic zadržovat a tak vezte tedy, že „hora Olivová“ značí pravou pokoru, mírnost, a nejochotnější jemnost a úplné sebezapírání, což vše je „olej života“, od čehož má ta hora jméno a konečně je stejnojmenná s plodem samým.

14. A že dále „hora Olivová“ je také stejného významu s čistou láskou a vlastním věčným životem z ní (když je Ježíš na hoře Olivové), jest téměř zbytečné připomínat, ježto bylo již v nadbytku ukázáno, co vše je láska a co vše obsahuje.

15. A tak zde nepotřebuji vám zde dávatí již žádná další vysvětlení nežli pouze jen ještě říci: Zcela úplně láskou jest verš prvý, rovněž druhý, třetí a čtvrtý. Máte-li tedy lásku, pak máte vše!

16. Mnohé, ano dokonce velmi mnohé se nedá cestou moudrosti uspořádat a sjednotit – pod vládou lásky se však vše nachází tak dobře uspořádáno, že v ní číslo tisíc není vzdálenější číslu jedna nežli číslu dvě. – Nevychází-li moudrost na jistý pořádek a nevynalezla-li číselnou soustavu! Jaký pořádek však zachovává pravá láska a jaké jediné číslo jest jí vlastní? – Hledte, lásce je vše jedno!

17. Vezmete-li kámen, jenž již tisíc let ležel na hoře a přenesete-li jej zcela na jinou horu, nebude tam právě tak dobře odpočívat jako na svém předchozím místě? Hledte, tak je v lásce vše na „pravém místě“ a vše v „pravém pořádku“. Hromada písku, kterou snesly čtyři větry dohromady, je na poli lásky neméně v nejlepším pořádku, jako kdyby ji nejmoudřejší stavitel od zrnka k zrnku vybudoval. A tak se hodí jedna kapka jižního moře k jedné kapce severního moře, že může být právě tak dobře prvá jako tisící anebo eontá.

18. A právě tak je tomu s každým jednotlivým slovem, veršem a kapitolou Svatého Písma, protože se v lásce také zde křížem krážem nahoru a dolů, sem a tam, vpřed i vzad a tak také veskrze v tak dobrém uspořádání chová, že na nějaký nepořádek anebo rozpor nelze věčně nikdy ani myslet.

19. Držte se tudíž při všem a ve všech věcech lásky – tak život tak jistě naleznete, že by bylo spíše možné postavení Slunce za nejjasnějšího dne s otevřenýma dobře vidoucíma očima ztratit, nežli na cestě lásky minouti se věčného řádu a s ním věčného života!

20. Mé milované dětičky, dbejte dobře všeho toho a vezměte to živě do svých srdcí, tak naleznete určitě a jistě Mne a věčný život, ano tisíckrát určitěji a jistěji nežli svou rukou, ačkoliv je slepá, naleznete každou libovolnou část vašeho těla!

21. Tedy nakonec ještě jednou řečeno : držte se ve všem jen lásky, tak máte Mne a věčný život! – Amen .

22. Má láska, Má milost, Mé slitování a Mé požehnání s vámi všemi! Amen .

Listy od Otce.

28. února 1842

Sluha prosil o nejmilostivější pokyn, co činiti ve dvou případech týkajících se jeho a jeho příslušníků? – Poté obdržel následující odpověď vnitřním hlasem:

Ano. Ano, tak si tedy poznamenej! – Co se týče Terezie (sestra Jakoba Lorbera), o které ti tvá matka podala malou zprávu, může k tobě přijít, což je lepší než abys ty šel k ní; ježto potom již obdrží nejjistější a nejlepší radu ode Mne. – Když však přijde, ať přijde ještě v postní době a to jednoho nedělního dopoledne mezi osmou a desátou hodinou.

2. Chceš-li však k ní, pak zvol sice rovněž neděli, ale odpoledne! – Aby však potom podržela vše v tichosti v srdci pro sebe!

3. Co se však týče dopisu (švagrová Jakoba Lorbera) , tu můžeš vždy vyhovět přání tvé matky. Ale dopis musí býti dán na poštu v Marburgu a to teprve o měsíc později. A ten mnoho neprospěje. Neboť pro lidi jako je velmi hloupá žena tvého úředně poctivého bratra se takové dopisy k jejímu polepšení nehodí.

4. Já jediný mám dopisy pro takové lidi tupého ducha. Bude-li jí takový dopis poslán ode Mne, bude mít velmi silný účinek! – Hleď a jeden je již odeslán – a tento bude míti opravdu silný účinek!

5. Uplyne sotva sedmkrát sedm dní a tvá matka se doví účinek tohoto Mého dopisu neviditelně. – Proto ať se svým dopisem tento čas posečká měsíc a potom jej teprve odešle, bude-li se jí to zdáti nutným. Amen! – Rozuměj tomu! Amen.

O snech a tři sněná slova.

5. března 1842 odpoledne od 15 do 18 hodin.

Sny jsou většinou prázdné stíny, na nichž mnohem více nezáleží než na jarním sněhu, který před miliony lety Země zúrodnoval neúrodné, lysé a životně nahé pláně. Přesto však je přece nutné činiti velmi značný rozdíl mezi sny oněch lidí, kteří sami nemají žádnou větší hodnotu nežli jejich sny samy a pak opět mezi sny takových lidí, kteří jsou v Mé milosti, lásce a slitování a v Mém slově a činí podle něho z lásky ke Mně, kolik jim je jen vždy možno.

2. Hledte. Mé milé dívky, abyste však tento rozdíl v sobě také úplně poznaly, osvětlím vám jej poněkud více. A tak tedy dejte pozor :

3. Když se nějakému světskému člověku něco zdá, není takový sen vlastně nic jiného nežli zmatené patření (pozorování) nejnícotnějších světských dojmů, které duše na vnější a tedy jako tutéž nicotnou věc ve spánku opět ohledává. Nemají-li však již věci světa ve skutečnosti o sobě žádné ceny, oč mnohem méně o sobě bude jejich dílo, jestliže se jako trojnásobně prázdné sny vyskytují v prázdné duši!

4. Ale zcela jinak je tomu se sny člověka snaživého o Mé slovo a o Moji lásku, jenž se již z největší části obrátil dovnitř. Jeho sny nejsou pak již mínění, nýbrž pozorování vnitřních duchovních stavů, protože jsou vzdáleny všeho přirozeně světského smyslového hudlaření a poté odůvodněného fantastického duševního klamu.

5. K takovému vnitřnímu pozorování může být zcela dobře počítán tento sen – trilogon⁵ a to z tohoto velmi významného důvodu, že každé slovo Svatého Písma, zejména v prorocké části je o sobě takové „trilogon“.

6. Neboť tu je prvá část, která je smysl litery, podobná „licitaci“⁶, při čemž se staré, ale velmi cenné dobré ušlechtilé zboží odevzdává tomu, kdo nejvíce nabízí.

7. Kdo však toto zboží vydražil pro své srdce, které jedině a toliko jen obsahuje (pravý) platební peníz za toto zboží, totiž čistou lásku ke Mně, ten v sobě založil nový „stát“, který jest vnitřní řád duchovního života, jako je tu vnější světský vládnoucí stát zákonitě řádné spojení národů pod jednou vedoucí vrchní hlavou.

8. Kdo však je vedoucí vrchní hlavou tohoto vnitřního státu? – Toto zodpovědět mělo by vám sotva již připadnouti za těžko, ježto totiž Já Sám jsem touto vedoucí hlavou. – Jestliže však vedoucí hlavou v tomto vnitřním státě jsem Já Svou láskou, milostí a slitováním, tu se nepochybně provádí duchovní spojení mezi Mnou a jedním každým takovým pro Mé staré zboží nejvíce nabízejícím „licitantem“. – Co však je toto spojení, toto nepřetržitelné pouto věčného života? – Hledte, to je „církev“ a to pravá živá církev člověka, v níž je teprve odhalen pravý smysl slova v úplném osvětlení.

⁵ Sluhovi J. L. vystoupila ve snu vstříc tři slova“ „Licitace, stát, církev.

⁶ Dražba.

9. Kdo tedy chce dospět k vnitřnímu porozumění Mého slova, které je Písmo Starého a Nového Zákona se všemi pozdějšími Zjeveními až do této chvíle, ten se musí, jak bylo někomu⁷) tímto „trilogonem“ v duchu oznámeno, dostavit jako nejvíce nabízející licitanti, jinak mu nebude nikdy možné vyzkoumat pravý vnitřní smysl Písma.

10. Neboť úplné správné poznání vnitřního duchovního smyslu jest živé poznání. Jak může však někdo k němu dospět, nedospěl-li dříve (pravou „licitací“ anebo „největší nabídkou“) jako věrný občan do vnitřního státu ducha, kde Se Já jako jediná řídící vrchní hlava nacházím, vládnoucí láskou, veda milostí, hledaje slitováním a volaje živou pokorou srdce!?

11. Hledte, tak je „licitace“ prvou nejnutnější podmínkou k přijetí věčného života ze Mne, který je v nejvladnější smyslu živou církví v člověku. Neboť pravá církev jest jen živé sjednocení se Mnou. Kdo však se sjednotil se Mnou, ten bude zajisté také mít v nejdokonalším smyslu nepochybně v sobě věčný život a vše, co nekonečného jeho jest a tedy také odhalení smyslu Písma až do třetího aneb nejvnitřnějšího nebe, v němž se vše sjednocuje v jedinečné nejčistší lásce ke Mně.

12. Nuže hledte, co tu toto „trilogon“ znamená! – Zapamatujte si především, co se týče „licitace“! Neboť bez této nepřijde nikdo do zmíněného „státu“ a ještě mnohem méně do živé „církev“!

13. Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo tu všechny své světské poklady nenabídne za Mé „staré zboží“, tomu nebude toto věčně nikdy údělem, ani zde ani na onom světě! Proto toto zboží boháčů velmi těžko koupí, kdežto chudí je velmi snadno dosáhnou; neboť těmto se nabídne zadarmo. Chudí jsou Mnou již dávno vyhlédnuti, aby jim bylo „hlášáno evangelium – kdežto v téže době bylo bohatému jinochu řečeno : „Prodej své všechny statky; rozděl peníze za ně stržené mezi chudé a následuj Mne, tak nalezeš a mítí budeš poklad nebi!“

14. Tento poklad jsem vám dnes ukázal ! Kdo ho chce získat, bude tedy také vědět, co má dělat ! – Svět se všemi jeho nesčetnými poštilostmi, které jsou plny vnitřně skryté zlomyslnosti satanovy, toto zboží nikdy nekoupí ! Amen.

15. Toho co nejpřesněji ve svých srdcích dbejte z lásky ke Mně, chcete-li žít! Amen.

M o u c h a .

8. března 1842 od 15,45 do 18,30 hod.

Příšící : Wilhelmine a Pauline H. – V duchovních vyučovacích hodinách, které měl Jakob Lorber s Anselmem Hüttenbrennerem a jeho dcerami v této době, obdrželi žáci „sluhou“ tohoto dne následující prvý díl na vysvětlení bohatých sdělení, uveřejněných ve spisu „Moucha“.⁸

Moucha⁹ je sice malé a nezřídka obtížné zvířátko jak člověku, tak i mnoha jiným žijícím tvorům na Zemi, zejména v oné době, kdy se sluneční paprsky prudčeji dotýkají půdy zemské, nicméně však není v řádu věcí tak nepatrná a také ne tak bezúčelná jakou se zdá býti.

2. Abychom to vše dokonale a prospěšně poznali, učiníme malé předběžné pozorování přirozené povahy tohoto zvířátka.

3. Bylo by zajisté zbytečné uvědomovati vás o vzrůstu mouchy co do tvaru, o níž je nám pojednávat, neboť viděli jste zcela jistě již mnoho much. Ale její pozoruhodné jednotlivosti a způsob jejího vzniku nesmíme na žádný způsob obcházet, nýbrž s velmi mnohou péčí a pozorným duchem se toho všimati.

⁷ Sluhovi J. L.

⁸ Jakob Lorber „Moucha“ pohled do tajů stvoření Novosalemské vydavatelství Bietigheim Würtemberg

⁹ Jde o tak zvanou mouchu domácí. Pozn. vydavatele.

4. Jak vzniká tedy moucha?

5. Přírodopytci sice vědí že moucha klade jakási vajíčka, která jsou tak malá, že jsou lidskému oku sotva viditelná a proto také mají tak nepatrnou váhu, že se mohou velmi snadno ve vzduchu vznášeti a udržeti jako sluneční prach.

6. Kam však klade moucha svá vajíčka, kdy počet těchto mouchou nakladených vajíček přestupuje nezřídka miliony? A kde a jak se z nich líhnou mouchy? – Jistě jste ještě nikdy mladou mouchu neviděli; mušky nesmíte ovšem považovat za mladé mouchy!

7. Hledte, moucha, stalá je zralou klásti vajíčka, klade je všude kamkoli se posadí a pak se již naprosto nestará dále o to co se s nimi stane. Miliony jich bývá zaneseno a rozptýleno větry do všech končin světa; miliony přijdou do vody, ano, nelze vám si představit téměř jedinou věc na zemi, která by byla ušetřena vajíček mouchy. Jako mouše samé není jaksi žádná věc dosti svatá, aby se na ni neposadila a ji neočmuchala, tak také mimo žhavé uhlí a plápolající plamen není téměř věci, kterou by neposkvrnila svými vajíčky.

8. Kam tedy moucha klade vajíčka a jak vypadají, nyní bychom již věděli. Jak se z nich však líhnou mouchy a kolik se jich z oněch nesčetně nakladených vajíček vylíhne, o tom bude ihned řeč.

9. Všechna vajíčka nakladená buď na vlhká místa domovních zdí, zvláště chlévů anebo shnilé dřevo anebo na jinou vlhkou zpráchnivělinu, dojdou většinou svého určení. Co však uloupily vítr a voda, z toho se ovšem vylíhne nepatrně málo much – ačkoliv přesto nepřichází nic na zmar, aby se to zase neminulo nějakého moudrého určení – ba ani ta vajíčka ne, která jsou nezřídka v milionech jedním dechem lidí a zvířat vdechována. Avšak nechme ona vajíčka, která dostanou mnohá jiná určení a obraťme se ihned k vajíčkům, z nichž se vylíhnou mouchy.

10. Jak se tedy líhnou mouchy?

11. Hledte, začne-li slunce jednou dostatečně ohřívat Zemi, začínají tato vajíčka také růsti, až konečně jsou tak veliká, že se také prostředně bystré oko sto je objevit a to jako bělavě šedý „pel“ ovšem jen na místech, kam je moucha nakladla. To je pak doba líhnutí, která postupuje takto:

12. Vajíčka pukají, byvše přinucena probuzenými duchy v takovém vajíčku nashromážděnými, podle řádu předchozích zvířátek. Tito duchové se spojují v podobě sotva viditelného malého bělavého červíčka v jeden život. Tento červíček se pak živí několik dní vlhkostí místa, kde se vylíhnul; doba vyživování není zrovna určena, nýbrž závisí vždy na nahodilé hojnosti přítomné živiny.

13. Až potud se zplození mouchy děje zcela přirozeně.

14. Já však jsem se vás již hned s počátku tázal, zda jste ještě nikdy neviděli mladou mouchu. Hledte, v tom se skrývá vlastní div tohoto zvířátka : Pojednou je tu zcela dokonale vytvořeno a nikdo neví, odkud přišlo a kde je jeho rodiště.

15. Jak se tedy děje tento div?

16. Snad jste již někdy od starých lidí slyšeli, že: „Mouchy vznikají dílem z určitého druhu prachu a dílem z roztroušených těl starých mrtvých much.“ – Zdá se, že je tomu tak, ale ve skutečnosti ovšem ne.

17. Neboť když zmíněný červíček opět dozrál k velikosti as malé čárky prostředně velkého písmena, pukne a tím rozkládá své nitro navenek. Pak se dřívější pokožka červíčka rozvine ve

vlastní tělo mouchy náležitě opatřené všemi ústroji zaživacími. Dřívější vnitřní strana červíčka vytvoří však potom vnější viditelné části mouchy, které, jakmile nastalo toto obrácení a tyto části přijdou ve styk s vnějším vzduchem, dospějí nejdéle v pěti až sedmi vteřinách ke svému dokonalému vytváření, načež je pak moucha také úplně hotova.

18. Hledte, to by bylo tedy zrození anebo spíše zajisté nemálo vzácný vznik mouchy a musí každému pozorovateli připadat dosti obdivuhodné!

19. Leč toto vše je přesto ještě to nejméně podivuhodné u tohoto zvířátka. Co tu bude ještě v největší stručnosti následovat, nad tím teprve velmi užasnete a se podíváte. A tak si ponechme toto pamětihodné na některý příští den.

Příčina a podstata světla.

V rámci sdělení o mouše byla v březnu 1842 „žákům“ Anselmu Hüttenbrennerovi a jeho dcerám „sluhou“ Jakubem Lorberem zjevena nejvyšší významná duchovní nauka o světle. Tyto výpovědi lze číst v kapitolách 9 – 11 spisu „Moucha“. Ač jsou poněkud pozdějšího data, mohou zde v návazání na úvodní kapitolu (str. 103) být znovu podána.

22. března 1842 od 15, 45 do 17, 15 hod.

Píšíci: Ans.H.

1. Co je světlo o sobě a jak se šíří?

2. Abychom toto vysvětlili, nebude nikterak nutno uvádět jmenovitě nějakou trvalíci mylnou teorii, nýbrž podáme náš výklad a ten vám a každému může posloužit za zkušební kámen, kolik ušlechtilého a neušlechtilého kovu je ve všech ostatních uvedených teoriích uvedených teoriích.

3. Co je tedy světlo?

4. Chcete-li náležitě a důkladně pochopit světlo, jak se objevuje v čase a prostoru nesmíte je považovat ani za zcela hmotné, ani za zcela duchovní, nýbrž za spojení hmotného a duchovního a pohlížeti na ně jako na polaritu, při níž duchovní část tvoří pól pozitivní, hmotná část pak pól negativní.

5. Tato polarita je však tak vytvořena, že se nechová jako přední a zadní, nýbrž jako vnitřní a vnější, kde potom vnitřní je pólem pozitivním a ono vnější pólem negativním.

6. Jak se však obě tyto polarity stávají jako světlo zjevem?

7. Hledte, tato nesnáze bude brzy odstraněna! – Vezmete – li tak zvaný křesací kámen a křesáte-li ocílkou, uvidíte také ihned odletovat, mnoho sršcích jisker s místa, na němž se ocílka třela o kámen. – Tyto jiskry bylo světlo; odkud pak vzaly svícení z kamene anebo ze železa anebo z obou zároveň?

8. Není zde třeba se zmiňovat ještě podrobněji, že při tomto aktu pocházejí jiskérky jediné ze železa, z něhož byly neobyčejně malé částice tvrdým kamenem odškrábnuty a vznítily se tím, že se částičky vzduchu v pórech železa uzavřené nemohly vyhnout tlaku způsobenému křesáním, proto se vzňaly a takto uvolněné částičky železa ihned do běla rozžhavily.

9. Toto bychom věděli! Ale jakým způsobem se vzduch takto zmáčkнутý zapaluje a co je tedy to svítící při tomto aktu zapálení vzduchu?

10. Zde nemůže být věc vysvětlena jinak nežli opětovaným sdělením, že tu vzduch není zpola nic jiného nežli hmotné tělo intelektuálních (rozumových) v něm obsažených duchů. Fyzikové by sice raději slyšeli, kdybych zde místo „duchů“ uvedl – „volné nevázané síly“. Leč ježto chceme postupovat důkladně, vezmeme také místo vlastností obdařenou věc samu, jíž je tu duch sám aneb, jelikož tu nemáme co činit s jedním, nýbrž s velmi mnoha duchy, tedy duchové sami.

11. Ježto jsme stanovili toto, můžeme nyní přijít věci ihned nejneklamnější stopu. A tak tedy poslyšte:

12. Ježto duch je síla pozitivně polární, usiluje ustavičně o nanejvýš nevázanou svobodu a ve vázaném stavu je jen potud klidný, dokud nezakouší neobyčejnou újmu od obklopující jej negativní polaritě aneb – ještě srozumitelněji svého obalu. Utrpí-li však tento obal zvenčí jakýkoli tlak, bývá duch ihned ze své navyké tísnivé sféry probuzen a dává najevo svou existenci svým rozpínavým pohybem, což se pak vždy projevuje známým úkazem svícení.

13. Tak daleko bychom to nyní přivedli! Ale přesto každý řekne: „Toto může být správné; ale co vlastní svícení o sobě, přece však ještě nevíme!“

14. Já však pravím: Jen ještě malé strpení! Neboť všichni přece víte, že letitý objemný dub jednou ranou nepadne!

15. A tak se zajisté také ještě vypořádáme s vlastním svícením.

16. Co je tedy toto svícení o sobě?

17. Příklad učiní vám věc názornou! – Co pozorujete na člověku, jehož srdce je ještě plné pýchy, dostane-li odněkud notnou pokořující ránu? Nebude ihned nadmíru rozhněván tak, že se z toho začne na celém těle zlostí třásti a jeho oči se rozpálí, jakoby za nimi umístil výheň a jeho vlasy se zježí na všechny strany?! - Je-li v okolí stejně smýšlejících, zda se pak nestane také toto okolí, i když ne v tak vysokém stupni, nicméně však podle stupně spříznění, víceméně spoluhněvivým?!

18. Já myslím, že tento jev nepotřebuje zde podrobnějšího vysvětlování, nýbrž stačí, abyste pohlédli jen na válčící vojsko a jistě vám neujde, kterak toto vyzařování hněvu anebo tato „horečka zuřivosti“ zachvacuje tisíce a tisíce a strhuje je v krvavou šarvátku.

19. Nuže, uvažujete-li o tom jen poněkud vnitřně, měli bychom naše svícení o sobě úplně vysvětleno.

20. Neboť v negativní polaritě uzavřený pozitivně polární duch ocitá se nárazem rovněž v, hněvu, jímž je poznání svého zajetí. Tímto poznáním probouzí se v něm velká touha rozpínat a se osvobodit. Ježto však jeho vnější, negativní jej obklopující polarita má tu vlastnost, že je sice až k jistému stupni rozpínává, jinak je však nicméně nezničitelná aneb spíše neroztrhatelná, rozpíná se v ní duch, chtějící se státi svobodným, jak se to dá. Ježto však nemůže prorazit, stahuje se rychle zase zpět, potom se však v mylném domnění pokouší opět s obnovenou silou svou schránu roztrhnout – kterýžto akt mnohý duch je s to v jedné sekundě i mnohotisíckrát opakovat. Tento cíl se nazývá „zuřivost“ a je provázen se stále rostoucím hněvem.

21. Jaký je však potom zřejmý následek tohoto aktu, který o sobě může být nazván opravdovou „horečkou zuřivosti“?

22. Ne jiný, než že ostatní dosud klidní duchové jsoucí poblíž ducha hněvem rozrušeného, pociťují-li tuto horečku, poněvadž jsou ve své vnější polaritě uvedeni v podobnou spoluhorečku a toto šíření spoluhorečky může ovšem pokračovat. Tím rychleji, ježto negativní obaly duchů, z nichž se vlastně vzduch skládá, těsně k sobě přiléhají.

23. Nyní vlastně máme již celou tu věc! Neboť právě ona horečka takového ducha. Bývá okem jak zvířete tak i zejména člověka postřehována. Toto postřehování je vlastně to, co nazýváte „svícení“. Neboť oko je tak zařízeno, že může ty nejjemnější záchvěvy vnímat a to proto, že každé oko je o sobě více méně též zpola duchovní a zpola hmotné a má s tím, co se tu nazývá „světlem“, zcela stejnou polaritu, proto také může vše co je s ním spřízněné, vnímat a pociťovat.

24. Když pak tímto popsaným způsobem nějaká taková duchovní polarita v sobě vzplane, nastává přitom také vždy akt osvětlení. Osvětlení není pak o sobě opět nic jiného nežli spolu-uchvacování oněch duchovních polarit, které jsou v sousedství takové o sobě vznícené duchovní polarity. Toto šíření zachvacuje podle stupně velikosti a prudkosti vznícení bližší anebo vzdálenější duchovní polarity a uvádí je, i když ne do prudkého tedy přece jen citelného horečnatého stavu. Tento horečnatý stav se stává ovšem stále slabším, čímž jsou ostatní duchovní polarity vzdálenější od vlastní, v sobě se vzněcující hlavní polarity.

25. Nyní řeknete: „Svícení by nám bylo tedy jasné, ale ještě nechápeme, proč. Spatřujeme osvětlené. Předměty co do tvaru a také ještě ne co do podstaty různého světla, zejména světla slunečního“.

26. Leč zde vám řeknu jen tolik, že když jsme v tomto ohledu důkladně již překonali tu největší potíž, nebude již toto žádným velkým uměním.

27. Co se tedy týče nazírání na předměty, není toto o sobě ničím jiným nežli hmotným, pevným tvarem předmětu jeho úplně přiměřené zabránění nám již známého šíření, anebo je to zdvojnásobený návrat od nějakého předmětu, od něhož obdrželo odraz.

28. Co se však týče slunečního světla, jest jeho svícení stejnorodé se svícením nám známé (nyní již) jiskérky. Rozdíl spočívá jen v tom, že bílé světlo sluneční pochází od chvění lásky téměř tímž způsobem jako známé vám červenavé světlo požáru od chvění hněvu.

29. A ježto světlo sluneční pochází od chvění lásky, různí se také jeho šíření od šíření světla, které pochází od chvění hněvu. V čem však tento rozdíl spočívá, bude příště jasně ukázáno! – A tak se tedy pro dnešek s tímto spokojíme!

23. března 1842 od 15,45 do 17,15 hodin.

Píšící: Ans.H..

30. Snad jste už někdy slyšeli, že čím hlubší je nějaké krajina Země, tím hustší je v ní vzduch. Toto je zcela přirozený následek toho, že nejen vzduch, nýbrž také všechny věci se stávají tím hustšími, čím blíže paprskovitě postoupí ke společnému středisku. Čím více se však od tohoto střediska vzdalují, tím se stávají řidšími.

31. Co je o sobě vzduch, obklopující nějaké pozemské těleso, víme tedy už dílem z průběhu nynějšího sdělení a ještě více však z ostatních, již dávno podaných. vysvětlení o věcech přirozeného světa.

32. Abych vás však, Moji milí, zprostil dalšího hledání, pravím ještě jednou, že vzduch jako veškerá hmota není nic jiného nežli duchovně-hmotný a hmotně-duchovní konflikt (utkání) a že všechny tyto duchovní potence čím hlouběji leží, tím jsou horší a čím výše se nad Planetami zdržují, tím jsou příjemnější, pokornější a stálejší.

33. Víte-li nyní toto, tu nám nebude připadati zatěžko aspoň v povšechném přehledu poznati co do obsahu Zemi i se vzduchem ji obklopujícím a proto budeme moci s lehkou myslí říci: Veškerenství pozemského tělesa i s obklopujícím jej vzduchem sebedále sahajícím, není nic

než gradace (odstupňování) duchů, kteří se v takové Planetě usadili, aby nastoupili známý nám již „návrat“.

34. „Ano“, otážete se, „co tedy potom vyplňuje rozsáhlý prostor mezi Sluncem a Planetou?“

35. Přírodopytci praví, že je tu nejméně lehký a poddajný „éter“ Co by však řekli fyzikové, kdyby museli zřetelně vyložit, co je tedy tento éter o sobě?

36. Věřu, taková otázka by si těžko vydobyla cenu padesáti dukátů! – Neboť předně éter se nedá zkoumat mikroskopem, neboť ani vzduch, který je mnohem hustší, nelze již mikroskopem zjistit ve svých částicích. Ale chemicky by mohli fyzikové éter zkoumat, kdyby jej nějak mohli do svých retort (křivulí) dostat. Ježto však oblast vlastního éteru začíná teprve, ve výši dvou, tří, čtyř a u severního pólu dokonce teprve ve výši deseti německých mil vysoko nad Zemí, bude zajisté všem přírodopycům poněkud zatěžko opatřit si odtamtud ze svého tělesného života éter za účelem zkoumání.

37. My však půjdeme mnohem pohodlnější a jistější cestou, totiž cestou vnitřní víry, důvěry a cestou pravé Lásky. Na této cestě je pastýří volů a ovcí Sirius blíže na temné cestě nadmíru krátkozrakého bádání lidského rozumu dešťová kapka, která padla příliš matematickému přírodopyci na nos.

38. A tak pravíme: Éter je rovněž. Věc duchovní, která se chová ke všem Planetám sice pozitivně, ke Slunci však negativně.

39. Éter tvoří tedy nejméně čistší, pokojní a snášenliví duchové. – Neboť kdyby takoví nebyli, jak těžké by to měla světová tělesa na cestě kolem Slunce, která je rozsáhlou drahou, po níž se musí Planeta neobyčejnou rychlostí pohybovat!

40. Jelikož však tito éteričtí duchové jsou tedy nejméně čistší, pokojní a povolní, nenachází u nich nic ať je to cokoli nežádoucí překážkou ve svém pohybu a byť byla bytost aneb věc chtějící se pohybovat sebemenší a sebenepatrnější.

41. Nuže hledte, moji milí, ježto nyní toto víme, nebude již asi zatěžko vysvětliti sluneční záření a jeho šíření! – Dříve však nežli to budeme moci učinit, musíme vedle Planety věnovati také několik okamžiků svítícímu Slunci a tázati se: „Jak to tu vypadá a co se tam děje?“ – Toto je zajisté nutné! Neboť jinak se musíte dříve či později sami otázat: Jak lze někomu vysvětlovat účinek, zamíl-li se mu příčina účinku?!

42. Že Slunce je nanejvýš silně svítící světové těleso, netřeba nikomu podrobněji vysvětlovat. Neboť takové vysvětlení podávají každému jeho vlastní zdravé oči. Jak se však stává tak nadmíru silně svítícím? A jak to vypadá na jeho povrchu a tak také až k jeho středu?

43. Hledte, to je zcela jiná otázka, která musí být ještě ve vsí stručnosti zodpovězena, nežli se budeme muset prospěšně vrátit k našemu hlavnímu tématu!

44. U Sluncí musí vám být především nápadná už jejich mimořádná velikost, podle níž je Slunce nejméně milionkrát a nebo několika milionkrát větší, nežli ta či ona jeho Planeta.

45. Co je tedy Slunce o sobě?

46. Slunce o sobě je Planeta v dokonalém stavu a všechny Planety jsou jen „družicemi“ této velké a dokonalé Planety.

47. Odkudpak pochází to mimořádné světlo, které obklopuje takovou dokonalou Planetu?

48. Toto světlo pochází od duchovní radosti lásky duchů obklopujících tuto dokonalou Planetu.

49. Jsou tyto duchové snad již dokonalí duchové?

50. Tato otázka se musí opět rozvésti a to v sedm různých článků, kterým však nicméně nebude příliš zatěžko důkladně porozumět, jelikož jsou v nejkrásnějším pořádku vedle sebe. Těchto sedm článků je sedm různých duchů ve Slunci, kteří společně podmiňují velké světlo Slunce.

51. Chcete-li důkladněji poznat vnitřní povahu těchto duchů, pak pohlédněte na sedm přikázání lásky k bližnímu a na ona tři přikázání, jež slouží těmto sedmi přikázáním za podklad, kterými má člověk poznávat svůj poměr k Bohu, svému Tvůrci; tak máte pak ihned dokonalý cyklus duchovního spolku na slunečním tělese. – Také barvy duhy dávají vám poznávat tento řád.

52. Co však nyní plyne z tohoto předběžného připomenutí?

53. Z tohoto předběžného připomenutí nevyplývá nic jiného, nežli že Slunce ve své vnitřní sféře je shromážděním sedmerých duchů. Mezi nimi jsou tací, kteří za účelem zkoušky budou Sluncem teprve přesazeni do Planet a opět tací, kteří se jako dokonalí vrátili. – prvá třída, která se má ještě zdokonalovat, tvoří pak vnitřní obsah slunečního tělesa, druhá, ale již dokonalá třída tvoří jeho vnější světelný obal.

54. Hledte, kdybyste byli s to trochu ostře vidět, byl by vlastně kámen úrazu již nyní odstraněn. Ale ježto máte stále ještě slabý zrak a vedle toho jste také poněkud nahluchlí, musím vám ještě tedy k tomu dodat, že tyto duchové (dokonalejší třídy) to jsou, kteří svým chvěním lásky a slasti tvoří vlastní záření Slunce

55. Co se však týče šíření tohoto světla, upozorňuji vás jen na duchy, mající se ještě zdokonalovat, kteří se tu ještě musejí od Slunce vzdalovat. Tak máte navlas vysvětleno ono šíření světla, o němž byla předtím řeč při tvoření „planetárního uzlu“. A tím také máte (vysvětleno) podstatu často vám již zmíněných, ze Slunce vycházejících atomických zvířátek,¹⁰ kterým jsou dány s sebou záchvěvy již dokonalých duchů jako dar na cestu jejich zdokonalování.

24 března 1842 od 15,15 do 18,45 hodin.

Píšíci: Ans.H...

56. Vy se sice otážete řkouce: „To vše je dobré a pravdivé; ale co pudí nedokonalé duchy prvního druhu ze Slunce ven do širých nekonečných prostorů?“

57. A Já vám na to odpovídám: Nic jiného než Můj věčný řád, podle něhož tyto ze Slunce putující duchové jsou sice pozitivně polárně nasyceni, ale v základě a o sobě jsou jen negativní.

58. Co se však děje, mají-li dva stejné póly přijít blízko k sobě? – Nic jiného nežli že se tak dlouho odpuzují, dokud pól pozitivní, nicméně však v podstatě o sobě jen negativní, neodevzdal vše pozitivní!

¹⁰ Atomy světla – od nejznamenitějších fyziků přítomné doby podle jejich poznatků „světelní energie kvanta“. – Jakubem Lorberem zjevená nauka o světle potvrzuje podivuhodně velké objevy a zjištění bádání paprsků naší doby a daleko je ještě předstihuje odhalením duchovně živou přírodou atomických nositelů světla. Lorberovská nauka o světle spojuje to pravdivé od anglického badatele Newtona 1678 emisní aneb vysílací teorie (podle níž se světlo skládá z nepatrně malých, substanciálních částic, které vyletují ze světelného zdroje s velkou rychlostí na všechny strany) – s teorií vibrační aneb vlnění (podle níž světlo sestává z vlnovitě se šířících záchvěvů éteru vyplňujících světový prostor) stanovenou badatelem Huygenasem. – Podle Jakuba Lorbera skládá se sluneční světlo z atomických, duchovních malých bytostí, spěchají jako nosiči světla k Planetám, aby tam všechn život napájely sluneční silou. Vydatel.

59. Nuže hledte, jak jsou tedy tyto vám známé atomické bytosti v podstatě bytosti negativní a mohou zůstávat ve Slunci jen tak dlouho, dokud podrží tento ráz. Nasycují-li se však světlem z pozitivní pólové oblasti slunečních duchů příliš dychtivě, takže se tím, co do podstaty světla již velmi rozlišují od vlastních pozitivních polárních duchů, kteří jsou již dokonalí, jsou pak také ihned od pozitivně polárních bytostí vypuzeni a to opravdu rychlostí duchovou.

60. Tito takto vypuzovaní duchové jsou vlastním vyjadřujícím slunečním světlem, jež dopadne-li na nějaké světové těleso sdílí se mu co do pozitivní části (a to je tedy ono s sebou vzaté světlo anebo spíše dále ještě trávající radostné chvění lásky dokonalých duchů.

61. Co do negativní části jsou však tyto vycházející atomické bytosti zejména při přiblížení se k nějakému světovému tělesu ihned zproštěny své pozitivní části a pak se jako antipolární bytosti vracejí opět ke Slunci a to je pak odraz světla dopadajícího ze Slunce. A ježto se tyto bytosti pro svou velkou rychlost pohybují vždy přímočaře, je také vysvětlitelné, proč lze předměty slunečním světlem osvětlené nadmíru dobře jasně vidět, zvláště není-li v atmosférickém vzduchu žádných vzruchů.

62. Jak může však být nějaký osvětlený tvar ve všech svých částech úplně viděn, pochází opět odtud, že každá hmota, z níž je nějaký tvar utvořen, není jak už víte –rovněž ničím jiným nežli konfliktem duchovních potencií.

63. Když tedy tyto rychlí nositelé světla ze Slunce narazí na nějaký tvar, přijímá tento tvar – podle toho jaký je svým vnitřním obsahem – ihned části, které se mu zamlouvají a to, čeho nepotřebuje, nechává v největší rychlosti od sebe odejít.

64. Podle toho je tedy jen oko přijímacím ústrojím pro rozmanité rozdíly hlavního a odraženého světla. A tyto rozmanité rozdíly světla jsou pak také přirozeně strújící všech různých věcí¹¹⁾ v oku způsobitelné pro tyto rozdíly světla.

65. Jestliže nyní toto víte, a pokud je vám to tělesnými smysly jen možné, chápete, pak vám musí být konečně jasno, že tedy vše, cokoli se jeví býti hmotným, není v podstatě vlastně nic hmotného, nýbrž je to samé duchovno. Jen nemůžete duchovno zřít, protože nejste ještě v duchovní polaritě. Budete-li však jednou v duchovní polaritě, pak nastane ihned opačný zjev a vy budete pak zřít jen duchovno; ale budete si muset přimyslet veškeré hmotné jako nyní duchovno k hmotnému

66. Proto se také nesmíte příliš divit, když během tohoto sdělení se setkáte tu a tam s věcmi, které vám nemohou být příliš jasné. Neboť kdyby vám měly být již nyní všechny tyto poměry zcela dokonale objasněny, museli byste z hmoty přestoupiti do čistého duchovna, k čemuž nyní ještě není čas

Rozkoš světská a věčnost.
Mladá dcera v lásce napomínána.

10. března 1842.

Uchovávej věrně před světem posvátnost lásky ke Mně, svému Otci, ve svém srdci! Neboť po marnivých nicotných věcech světa, které pro ducha velmi brzy zaniknou jako volná pleva ve větru.

2. Neboť jako nicotnou věcí je svět, to uvidíš teprve v duchu. Nedej se proto ničím světským svěsti, tak tě brzy přijmu za velmi milou dceru Mé věčné Otcovské Lásky a posadím tě na Svě

¹¹ To jest různorodých jevů barev a tvarů věcí, pozn. vydavatele.

rámě a přitisknu na Svá prsa, kde teprve okusíš, co vše je má věčná, nekonečná jedině nejopravdovější Otcovská láska.

3. Ó, Má nastávající nevěsto a dceru! Kdyby to bylo možné a tvému slabému životu nesnesitelné, abych mohl tvým slabým očím odhaliti, jak blízko jsem kolem tebe a jak Má touha, abych Se ti úplně ukázal, je mnohem větší nežli touha tvá viděti Mne, svého svatého, láskynejplnějšího Ženicha a Otce – Tvé srdce by láskou puklo a nemohla bys ani minutu žíti.

4. Hleď, a seznej však přece aspoň z tohoto Mého písáňem pro tebe určeného živého slova, že je tomu tak, že jsem ti, tobě ovšem sice nepochopitelně, blíže nežli, kdy můžeš tušit. A věř pevně tomuto slovu, Které ti zde oznamuje, že Já jsem přístupný jedině a toliko láskou a pokojem!

5. Poslyš, dceruško! – Věřu, pravím tobě, věříš-li a opravdu Mne ve svém srdci miluješ a jednáš-li ve svém srdci z této pravé lásky ke Mně podle slova, které je ti již přespříliš známo jak ze staré tak z nové doby, divuplně před tvýma očima, pak Mne máš již zcela i když s ohledem na tvé blaho ne viditelně a hlasitě slyšitelně, ale zato vroucněji v srdci, ve vši svaté tichosti lásky co nevěrněji a neúnavně pečujícího o tvé věčné blaho!

6. Ó, dceruško, věř, věř, že je tomu tak, abys Mne, svého svatého Otce mohla nadevšecko milovat, jako Já tě právě také tak miluji, jako bys byla v Mé, daleké nekonečnosti zcela jediným předmětem Mé nekonečné a věčné nevěrnější otcovské lásky!

7. Ale Má milá dceruško, jen od světa odvrát' své smysly a zvláště však své srdce! Neboť věř Mi, ježto Já jako Jediný Tvůrce Světů zajisté nejlépe vím: Všechen svět jest dočista nicotná věc a není vážně nic na něm! – Věř Mi: Vše, cokoli se setká s tvýma očima a tvé oko přitahuje tělesně, není naprosto nic více a nic méně nežli pouze jen ustálená jevitelnost, určená ke zkoušce nesmrtelného ducha na krátký čas, v němž je zahrnut pozemský život člověka.

8. A ježto v duchovním ohledu tisíc let má sotva hodnotu, aby mohlo být nazváno nejrychlejším okamžikem, co podle toho je teprve nejvyšší krátká doba zkoušky života jednotlivého člověka! – Hleď tedy, Má milá dceruško, jak marnivé to tedy je lpěti srdcem na dočista tak nicotných věcech světa a shromažďovati si bohatství světa pro vadnou a zhoubnou čtvrt-sekundu časného života, zato však nutně utrpěti ztrátu věčného života!

9. Pravím tobě: Kdyby tak mnohý hrdý bohatý světský pošetilec mohl a chtěl pochopit, co stojí za jeho penězi a jinými statky, ulekl by se nad tím okamžitě tak prudce, že by byl nekonečně velkou úzkostí až na bod stráven – což však nemůže a nesmí být nikdy dopuštěno z nejvyšší důležitého důvodu, který bys však nyní ještě nepochopila.

10. Modli se však za všechny tyto na poklady světa bohaté. Neboť jsou to (pro jejich sobectví a hrdost) ti, jimž lze co nejtíže pomoci; proto jsou také v duchovním ohledu nejchudšími bytostmi. Oni Mne, Otce, po všechny věčnosti těžko kdy uvidí, ježto se svými poklady sami utvořili pokrm satana a jím budou pohlceni a v jeho břichu se věčně ubytují!

11. Leč nyní nic více o tom! – Nýbrž ty, Má milá dceruško, věř tomuto slovu, ano věř pevně, že je tomu opravdu tak! – Pohrdni světem, obrať se úplně ke Mně a brzo ano velmi brzo ještě ve svém pozemském životě se přejasně v sobě přesvědčíš, že je tomu tak a že ti, kteří Mne vpravdě milují, věčně nikdy smrti neokusí a ty tedy také určitě ne a jistě ne!

12. Ale jen zůstaň Mně věrna, jako Já jsem věrný tobě! – To je svaté přání tvého věčného, svatého Otce. Amen.

Děkováná a prosebná modlitba sluhova.

14. března 1842

Ó, můj nejmilovanější Bože, Otče, Mistře, Učiteli, Vůdče, Vykupiteli a Oživovateli Ježíši! Věčná Lásko, věčné Světlo ano nekonečná Lásko vši Lásky, nekonečné Světlo všeho světla! Ó, věčné Slitování samo! – S jakým srdcem a jakými slovy mám Ti já ubohý, nejvyšš hříchu plný člověk děkovat za tu Tvou tak nepochopitelnou velkou milost, kterou jsi, ó, můj nejmilovanější a nejzbožňovanější Otče Ježíši, mně nejnehodnějšímu již po dva plné roky tak nadmíru láskyplně uděloval?!

2. Kdybys mi byl propůjčil zázračnou sílu, kolik škody by tu před Tebou již jistě způsobilo mé zlé srdce a já bych za to také již dávno úpěl v nějakém tvrdém vyhnanství! – Kdybys mě byl obdařil světským bohatstvím, jak nešťastný bych tu byl! Neboť jistě by mne tento pro ducha nanejvýš nebezpečný jed dávno usmrtil a necitlivým učinil pro každé slovo od Tebe a pro, co je vpravdě podle Tvé nejsvětější vůle. – Kdybys mi byl ostatně udělil nějaký světský vážný úřad, jak bych tu snad, velmi často dělal nemilosrdného soudce, dal bych se světem oslepit a tím bych se stal svým bratřím strašně tísnivým břemenem!

3. Krátce, Ty jsi mi dal jen vše to, co mne muselo učinit nejšťastnějším, totiž jedinečnou milost lásky, kterou jsi mne, lásky nejplnější Otče Ježíši, již dávno předtím vychoval a připravil a častěji jsi mne pokořil ba i skrze hříchy, a abych se tím mohl státi způsobilým k přijetí této nevyšší milosti, které mne stále ještě činíš hodným, téměř podobně jako Jana, který byl a ještě je největším divem slova Tvé lásky a slitování k oživení každého, kdo podle něho svůj život obrátí!

4. Ano toto jsi nepopíratelně na mně učinil! Ty jsi mne učinil hodna tak vysoké milosti, že věčně nikdy nepochopím nejmenší její částčku! – Ano, věru, nyní poznávám, co to je, co mi nyní dáváš! – Jest to, to Nejvyšší, že to Tvé živé svaté Slovo, z kterého nejsem hoden ani pís-mene! – Ano, tak je to pravda a pravda!

5. Ale jak ti děkovat za takovou nepamětnou nejvyšší milost!? – Já? - , jenž nejsem ani hoden, že mne osvětluje světlo nejhoršího pozemského dne, jenž jsem, ó, přesvatý Otče Ježíši, hotovou obludou před Tebou! Shlédni co nejmilostivěji na mne ubohého hříšníka před Tebou! Smiluj se nade mnou a přijmi zato mou nedokonalou lásku, jakoby před Tebou něčím byla!

6. To je vše, co mohu učinit ze sebe Tvým nejdobrotivějším dopuštěním. Vše ostatní, cokoli se z malé řady mých skutků jeví býti dobrým, je beztoho jen dílem Tvým – jako je hřích jedině dílem mým!

7. Proto, ó, nejsvětější Otče Ježíši, buď mi ubohému hříšníku milosrdný a milostivý a přijmi tento můj nejnepatrnější dík za Tvůj nejvyšší dar!

8. A dovol, abych Tě se všemi co nejpokorněji poprosil, abys s touto Svou neocenitelnou milostí ještě nadále, ano věčně u nás zůstával! – A kdyby to byla tvá svatá vůle, pak račiž mi také dnes ušetřit svaté slůvko pro bratry!

9. Avšak staň se nyní jako povždy a věčně Tvá svatá vůle! Amen.

O vznešenosti věčné lásky.

14. března 1842

Ano, ano, ano, tedy piš, piš, piš! – Že je Mně láska, rozuměj čistá, ničím světským nezkalená láska, nejmilejším díkem a děkuješ-li Mně opravdově v srdci, že více od tebe nežádám – to ti nemusím ještě jednou říkat.

2. Ale je ti ovšem třeba, abys jednou v sobě poznal, že to, co Já ti dávám je nevýslovně více, než kdybich tě obdařil silou, kterou bys byl s to dle libosti Slunce a Světy v jsoucno povolávat a stávající ničit. – Jaké to tehdy značné divy vykonal Jan, Můj největší a tehdy také nejživější nositel slova – ač by rád viděl oheň s nebe padat na známé město!?

3. Ano, rád by (z převeliké horlivosti hněvu) celou Zemi spálil! – Leč ježto měl potají tu největší lásku ke Mně, proto mu také bylo dáno to Nejvyšší, totiž: nejvnitřnější živé slovo lásky a věčného života z ní!

4. Slyš a uvažuj nyní o tom, co ode Mne dostáváš! Co je obsahem? – Není to nejvnitřnější a nejvyšší, nejsvětější, nejživější Láska ze Mne? – Jak bych ti tu mohl dáti ještě více, když ti dávám, co je již beztoho přece to nejvyšší!?

5. Který pošetilec by tu chtěl anebo mohl snad žádat nějaké nicotné obdivuhodné dílo na důkaz tohoto největšího divu všech divů?! Anebo žádati, abych zničil komára, by mohl uvěřit, že živé Slunce se všemi jeho nescíslnými bytostmi, které jsem před jeho zraky povolal náhle v jsoucno, je opravdu a skutečně ode Mne?! – Ó, ta nejhanebnější pošetilst! Ó, ta nanejvyšší slepá žádost!

6. Kdyby ti tvá nevěsta dala nejvyšší vřelý polibek na srdce na potvrzení její nejvřelejší lásky – komu bys se pak asi podobal, kdybys od ní na důkaz její lásky ještě požadoval nějakou nicotnost?! – Hleď, právě tak je tomu také zde!

7. Anebo, kdyby někdo vyzískal při nějakém obchodě sto tisíc liber nejčistšího zlata a žádal potom od toho, který mu dal v tak neslýchané míře zlato, aby mu na důkaz těžkého zlata přidal ještě několik špatných měděných feníků! – Co myslíš, jak by to tu dopadalo s takovým neslýchaným bláznem?

8. A tak můžete být všichni také úplně spokojeni, dávám-li vám nyní co nejhojněji poklady nejvyššího nebe, poklady nejčistší, nejsvětější Otcovské lásky, poklady pravého živého Jeruzaléma! – Kdo chce ještě více? Kdo je nespokojen s tímto darem? Komu ještě nestačí?

9. Kdyby někdo měl snad takovou slepotu, pro toho ti dám klíč, který je udělán ze samého neřádu usmrcených. S tím můžeš, chceš-li, stavidla Země otevřít; a žádostiví divů budou všichni v nejkalnějších vodách utopeni!

10. V čem však tento klíč spočívá, nemusí mimo tebe nikdo vědět. – Když však někoho zastihne noc smrti, pak se jistě rozpomene, jaký klíč jsem ti odevzdal!

11. Pročpak si tu jeden z vás nechal zkazit žaludek lejnem světa, takže mu již nechce nikdy chutnat tento nejčistší chléb věčné Lásky svatého Otce? – Ať si dá dobrý pozor, aby jednou nebyl počítán k cestě, na niž padlo část semene! – Někdo však nechává na svém dobrém poli vzklíčit trní a bodláčí, až uváží, jaké nekonečno. Tu čeká na živé semeno! Neboť Já a svět se navěky nedají přivést pod jednu střechu!

12. Ty, Ans. H. W., jsi si připravil rovnou cestu. Buď ujštěn Mým požehnáním! Hleď, Já jsem nyní již trvale pod tvou střechou! Z toho se můžeš radovat, protože nyní ti skutečně Já Sám pomáhám čistit tvůj dům. Neboť, ty Mně jistě nikdy nevyženeš, i když ti také dám Svůj kříž do úschovy.

13. Hleď, ubytují-li se někde cestující, přinášejí s sebou také různá zavazadla a dávají je hospodáři do úschovy. Já jsem také cestující a Mým celým zavazadlem je kříž. U tebe jsem se nyní ubytoval! A ty Mne přece zajisté takto podržíš.

14. Neboť hled', kde nepřicházím se Svým křížem, tam také nejsem ochoten zůstat. Přijdu-li však se Svým svatým zavazadlem, křížem, tu jsem pak „se vším všudy“ a nelze se Mne, věř tomu pevně, tak snadno zbavit.

15. Raduj se tedy a světa se již neboj! Neboť nemůže nyní již nic pořídít a domnívá se býti šťastným v temném opojení jeho dávno páchaného smilstva!

16. Ty K. G. L. však zůstaň jaký jsi! Neboť znáš svět a co na něm je! Máš-li však tu a tam vhodný čas a chvíli, posad' se někdy ku psacímu stolu a najdeš vždy ve svém srdci nějakou hotovou píseň, kterou pak můžeš přenést na papír. Nemusíš však při tom přemýšlet; nýbrž co ti zprvu dá srdce, to je pak již to pravé, dobré a pravdivé ze Mne

17. „Hled', u tebe se Mi líbí! Proto dovol, abych také do tvého domu bytostně vešel „se vším všudy“.

18. Jednomu svému milému však pravím: Bázeň Boží a nejhlubší pokora vlastního srdce je nevyhnutelnou povinností každého z vody a ohně křtěného, bez níž nelze na žádný věčný život pomyslet! Hled', ty máš pravou bázeň Boží a chvalitebnou pokoru – ale věř Mi, děti, které se svých rodičů příliš bojí a vrhají se před nimi vždy do prachu, nemohou nikdy náležitě vřele svá srdce pozdvihnouti k těm, jichž se přespříliš bojí!

19. Hledáš-li Mne s bázni a chvěním, jak se ti povede, přijdu-li k tobě?! – Nezvoláš s počátku jako oni pachatelé zla: „Hory, padněte na nás!“ – A Já Se ti z velkého slitování nebudu moci dlouho přiblížit až do doby, kdy se všechna tvá bázeň přetvoří v důvěřivou lásku ke Mně!

20. Láska a bázeň nejdou však stejným krokem! Neboť kde je více bázně, tam je méně lásky. Kde je však méně bázně, tam je více lásky, důvěry, síly a odvahy a tedy také více pravého života!

21. Swedenborg je opravdový a dobrý, věř tomu! – Ale věř také tomu: Láska je nade vše vznešená a svatá! Kdo tedy tuto má, má vše; neboť má vpravdě Mne Samého. A hled', to je více nežli všichni proroci, všichni apoštolové i s Petrem, Pavlem a Janem a tak také více nežli Swedenborg!

22. Avšak je zde ještě někdo; tomu bych rád řekl, že svět je marnivá věc, horší nežli nejnechutnější sen. Ale ať Mne pozná, že jsem to Já, Jenž mu toto praví. Neboť dny světa jsou prchavější nežli vichr a roky plynou jako jednotlivé okamžiky v řadě ze sebou!

23. Blaze tomu, jemuž věčnost není na tomto světě snem.

24. A nyní pravím vám všem: Buďte veselí a radostní vespolek v Mém živém jménu! Neboť jsem vpravdě uprostřed mezi vámi! Kdo je tu nějak pozadu, ať si pospíší přijít kupředu! – A pomněte všichni: Doba je krátká a (naplnění) stojí blízko přede dveřmi! Amen.

Pokyn sluhovi.

15.března 1842

Sluha: „Můj nejmilejší, nejsvětější pane, Bože a Otče Ježíši! Hled', já mám již opět malou prosbu!“

No, no, už je dobře, nedělej tolik slov nadarmo! – Mně je již známo, nač bys se Mne chtěl tázati. Já už jsem ti beztoho dal nejvyšší zřejmý návod!

2. Proč jsi lepší jeho část tedy nenásledoval? – Kdybys byl zůstal kde jsi bydlel dříve, pak byste byli všichni již mnohem bohatší. Neboť měli byste již celý Saturn a měli byste všechny tebou označené hory a také z hlavního díle. Již tolik, co nyní.

3. Vidíš tedy, o jak mnoho jste zpět! – Jestliže však brzy nepřihlédneš, abys přišel s těmito velmi důležitými (přírodními) svědectvími do pořádku, pak vám je vůbec již nedám.

4. Tam, kde však nyní bydlíš¹² nemůže se toto kvůli dětem a novému tak zvanému vychovateli zrovna snadno dít, ježto nemůžeš mít uzavřenou místnost pro sebe samého tak, abys předně neměl žádného naslouchače, když máš někomu říci něco do pera a za druhé pak by tím také byly děti Andr.H.W. ještě více rozptýlovány, kdyby věděly co se v přítomnosti toho či onoho písaře, kterého bych ti označil, nyní právě děje – což by tě samého učinilo nevolným a mrzutým a tedy také nezpůsobilejším k čistému přijetí Mého slova!

5. Mohou-li tak býti všechny tyto překážky odstraněny, což půjde velmi těžko, pak můžeš zůstat kde jsi; jinak je však dokonce tvou povinností ke Mně, abys si vzal vlastní příbytek, jako byl dřívější!

6. Nyní víš vše, čeho je ti třeba! – Hleď, Já nepřikazuji a neříkám: „Takto čiň!“ – Chceš-li býti svoboden, pak si učiň z Mé rady sám příkázání! Pak půjdeš dobře a třísky bratří tě píchat nebudou!

7. Andr. H. W. ať si u nového vychovatele dá dobrý pozor, aby na jeho mladické straně nedostaly jeho „nádoby“ ještě silnější úder než od dřívějšího! – Toto ti pravím proto, abys ve jménu Mému činil ve svém domě opatření! Neboť nejsem tu ještě „doma“ – leda jako chudý, slabý žebrák v nemocnici, když tu žebrá zcela vysílený o šálek posilující polévky.

8. Proto mohu tam také málo aneb často vůbec nemohu působit. – Mé jméno jest jedině tam mocné, kde je Nejvyšší z nebes. Ale ne rovněž tak mocně jest ze Mne jdoucí Já ve vás, které zpočátku jest nejvýš mdlý paprsek, který vás oživuje, ale pro plnou sílu se musí teprve dokonalým státi vaší láskou ke Mně a stal-li se takovým, pak teprve vás může nově oživit a úplně probudit k věčnému životu!

9. Hleď, kde tedy Já jsem ještě slabým žebrákem bez moci a síly, co tu mohu působit? – Tu působí jedině jen Mé jméno! Budu-li však v člověku probuzen, pak také bude probuzena veškerá Má síla v něm. – Ale k tomu patří ještě mnoho v onom domě; to jest, je tam ještě mnoho světského ve všech truhlách a skříních co musí ven, nežli přijdu Já.

10. Toto ať Můj milý Andr. H. W. dobře uváží – a pod „domem“ ať většinou rozumí svou rodinu! – Amen.

11. Rozuměj však tomu také ty! - Amen.

Slůvko na posilnění slabé duše.

4.dubna 1842 odpoledne.

Dobře, dobře! Opravdu, opravdu! – Já jsem to již slyšel! – Proto piš jen zcela krátké slůvko té, která tu má ve svém srdci skrytou, ještě slabou touhu po Mně, ale zato tím živější touhu po tom, co je svět!

2. Ať se pilně snaží obracet při každé příležitosti ve svém srdci ke Mně a ať Mne miluje kvůli Mně Samému - ne však abych jí dal brzy muže a jiné světské šťastnější okolnosti. Neboť všechny tyto věci bijí tvrdě na Mé srdce!

¹² U starosty Andree Hüntenbrennera, starosty Štýrského Hradce.

3. Začne-li Mne jediného hledat a milovat, tu jí také to nejnepatrnější nezadržím, cokoli bude v srdci pociťovat. Ale nežli toto někomu učiním, musí také napřed Mně býti dáno, co musí také napřed Mně býti dáno, co Mně náleží kvůli Mně Samému, ale ne kvůli světským věcem!

4. Proto budiž to Můj prvý pozdrav té, která si přála slůvko ode Mne! Bude-li si toho vážiti, ukáží jí již velmi brzo jinou „hvězdu“ a dám jí silnou a velkou „zástavu“.

5. Kdyby však na to žehrala kvůli svým sestřám, pak bude muset – pro svou vlastní věčnou spásu – dlouho prosit nežli ji úplně vyslyším! – Amen.

4. Toto pravím Já, její a všech lidí, dětí a dítek svatý, lásky-nejplnější Otec! – Amen. Amen.Amen

Slovo napomenutí a zaslíbení Gabriele.

9. dubna 1842 dopoledne.

Řekni tedy krátce té, která má mužské jméno, ale vlastně vnitřně sluje Gabriela¹³):

2. Proč přeslechla to, co jsem jí již téměř před rokem nevyzván dal, kdy jsem ji volal jménem a ona však nicméně zneuznala Můj Otcovský hlas?

3. Proto jí, láskyplně napomínaje, vzkazuji, aby si především (dřívější slovo) vzala do ruky a hodně hluboko do srdce. Potom teprve ji opět úplně přijmu za Svou dceru a dám jí jiné slovo, které splní s velkou silou, aby bojovala proti všem náporům světa. Neboť podle Mého řádu není prosta pokušení temna. Ale když se vážně ke Mně obrátí, pak bude oproštěna!

4. Ať se jen také velmi vážně modlí a není proměnlivá v srdci a nevyhlíží s tajným zalíbením časem k světu, nýbrž ať je vytrvalé ve všem, co je lásky ke Mně! Pak mocnější slovo jistě dlouho na sebe nedá čekat.

5. To pravím a vzkazuji jí Já, její lásky-nejplnější Otec!

„Otec“ a „Syn“.

9. dubna 1842 odpoledne

K prvnímu listu Janovu kap.2, verš 23: „Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce; kdo vyznává Syna, má také Otce!“

Má-li někdo vyvolenou pannu a žádá od ní lásku, řekne jí však přitom do očí: „ty nemáš srdce!“ – ježto jí toto dokazuje a nikdy nechce připustit, že srdce má – jak může tedy tento pošetilec od ní žádat, aby ho milovala? – Rozumíte tomu? Anebo může někdo jinak dospět k lásce nežli jen srdcem, jež jedině je příbytkem lásky?

2. Anebo kdyby někdo chtěl dospět na nějaké místo, popírá však cestu k němu – jak bude bez cesty kráčet? – A řeknete-li někomu: „Hleď, nepřipustíš-li již žádnou cestu raženou, jdi tedy přes stepi, pole, louky, nivy a role!“ Odpůrce však vám odvěti: „Také takových není, nýbrž jediné neprozkoumané moře! Řeknete, jak tento dospěje na místo? – A když mu vůdce potom řekne: „Když tedy již nevidíš nic než samé moře, vstup do lodi a nech se tam větrem nésti a hnáti!“ On však popírá také lodi. Řekněte jak dospěje na místo? – Anebo jak chce někdo k někomu přijít a od něho něco dosáhnouti, jestliže mu upírá skutečnou existenci? – Krátce a dobře, dost těch podobenství!

¹³ Wilhelmína, dcera Anselma Hüttenbrennera.

3. Jak může však někdo dospět k Otci a nepřijetím Syna popíratí zároveň bytí Otce Samého – ač přece zde Syn a Otec jsou tak dokonale jedno jako srdce a láska v srdci, aneb jako člověk a jeho život, anebo jako světlo a teplo, anebo jako místo a nějaká možná cesta k němu.

4. Je-li tedy „Syn“ vlastní skutečná podstata „Otcova“ a mocná nádoba, v níž přebývá „Otec“ anebo „Věčná láska a moudrost“ (ve které je zahrnuta nejvyšší plnost Božství) – jak může někdo dospět k Otci, je-li pro něho Syn tolik, co pouhá nula?

5. Myslím, že by vám to mělo postačit, abyste důkladně porozuměli hornímu verši. Kdyby však přes veškerá tak makavě odhalující vylíčení byl ten verš někomu ještě temný, pak mu rádím učiniti pokus, když je tak hodně hladový, aby se nasytil pouze myšleným chlebem – ježto je mu neuvěřitelné, že tu jaksi v hrubé viditelné hmotě chleba se zdržuje éterický chléb k potravě a k oživení duchů přirozeného života!

6. Více vám nemusím říkat. Neboť kdo to nechápe, tomu je napřed třeba dvou lékařů, totiž lékaře očního a ušního. – Tomu dobře rozumějte a držte se „Syna“, tak vám „Otec“ neujde, neboť Syn a Otec jsou navlas – jak říkáváte – jedno a totéž.

7. Ale bez Syna není Otce, jako bez Otce není Syna! – Tomu také dobře v sobě rozumějte! Amen.

Lékařská rada při posedlosti.

12. dubna 1842 odpoledne.

Ó, Pane, nemocná F. G. nemůže již čtrnáct dní otevřít oči, lékařské prostředky nepomáhají; také já nehodný jsem dnes zkusil trojí magnetické prostředky k probuzení marně, totiž adspirace, protitahy a potírání víček studenou vodou. – Proším Tě co nejpokorněji, nejmocnější a nejmilosrdnější Lékaři všech lékařů, plný nejvyšší lásky, milosti a slitování, abys mi ráčil Svým sluhou oznámiti prostředek, kterým by mohly býti děvčeti chorobně zavřené oči opět otevřeny. Tvá nejsvětější vůle se staň v nás a na nás nyní a do vši věčnosti! Amen.

1. Ale Můj milý Ans. H. W., chceš tedy býti opět milosrdnější nežli Já Sám? - Znáš Mé cesty a víš proč toto dopouštím? – Já však ti pravím, (u této nemocné) až do jisté doby všechny řádné prostředky mnoho neprospějí! Až bude však teplo, ať jen použije lázní, zprvu vlažných a pak chladnějších a stále chladnějších, tak jí bude lépe. Ale zcela zdravá nebude nikdy, leda stálou modlitbou pokud možno z její strany a také hlavně modlitbou jejích rodinných příslušníků. – Neboť toto děvče má v sobě starého, veselého, ale velmi slepého rodinného ducha a tento je až po uši zblázněn do tohoto dítěte; proto při každé příležitosti a různým způsobem přitahuje dítě k sobě.

2. Leč ježto dítě si ho nemůže všimnout, popadl je nyní za oči! – A tu je téměř veškeré léčení marné, sympatické je však lepší nežli medicínální. – Magnetická léčení ještě více ducha probudí a roztrpčí; je-li tím také zde přiveden k ustoupení, obrátí se zato ještě mocněji se mstít pokradmo na nějakou jinou, životu mnohem nebezpečnější část a děvče tam začne mrzačit.

3. Proto, jak jsem už poznamenal, nepřinesou léky žádné velké pokroky, leda časem lázně a modlitba.

4. Lepší však nežli všechny dosud použité prostředky, bylo by mléko od zdravé krávy, čerstvě nadojené, v plátěném klůcku teple na oči přiložené a každé dvě až tři hodiny vyměněné. Klůcky by jen musely býti vždy v čisté vodě vyčištěny, nežli by byly opět použity

5. Avšak teplá doba, lázně a modlitba mohou v plné důvěře ve Mne jedině opět úplně uzdravit poněkud soužené dítě; jinak však mu vše natrvalo málo prospěje. – Tak je to s tím dítětem!

6. Jestliže se však za ně vážně modlíte a ve jménu Mém v duchu na ně ruce vkládáte, pak tím děvčeti více prospějete než všemi svými ostatními magnetickými aneb medicijními prostředky.

7. Rozumíš tomu A. H. W.? – Modlete se a Já však potom již učiním co bude po právu. Amen.

Symbyly lásky a její hlavní klíč.

14. dubna 1842 odpoledne

„Tento je to, Jenž přichází s vodou a krví, Ježíš Kristus, ne pouze s vodou, nýbrž s vodou a krví. A duch to jest, Jenž vydává svědectví, že duch jest pravda. – Neboť tři to jsou, kteří vydávají svědectví v nebi: Otec, Slovo a Duch svatý a tito tři jsou jedno. A tři to jsou, kteří vydávají svědectví na Zemi: „duch, voda a krev; a tito tři jsou pospolu.“ K tomuto místu Písma

(I. Jan 5,6-8) byla Jakobem Lorberem vyslovena prosba: „Nejmilovanější, nejsvětější, nejmišernější a nejmoudřejší Otče Ježíši! Hleď, zde leží před námi již zase jeden tvrdý ořech! My všichni nemůžeme jej zmoci. – Kdyby to byla tvá nejsvětější vůle, mohl bys nám jej odhalit. Ale jen Tvá svatá vůle se staň! – Amen.“ Odpověď zněla:

1. Řekněte sami, zda vás nemusí velice udivit, že při tolikerém světle ze Mne jste nicméně tak slepí, že tak lehký text na prvý pohled úplně nepochopíte!

2. Co je ta „voda“ – to vám již bylo při mnohé příležitosti jasně ukázáno. – A co je „krev?“ – Také to bylo již ukázáno. – A co je „duch“? – Toto také vám bylo již velmi často ukázáno.

3. Já však předpokládám, že by vám samým byla buď voda anebo krev anebo duch ukázány – ježto tito tři jsou jedno, musíte nicméně rozumět celku, dovedete-li na pravém místě, totiž v srdci myslet! Ale vy všichni jste ještě rytíři rozumu a tak to potom ovšem nejde s takovými texty, které mohou býti jen v srdci samém v plné pravdě a živě vysvětleny.

4. Neznáte ještě „hlavní klíč“, kterým jedině mohou být všechna tajemství nebes vždy v plné platnosti až do nejhlubšího základu otevřena? – Kdybyste jej snad neznali, tu vám jej ovšem ještě musím jednou jmenovat. A tak tedy pošlyšte:

5. Tento hlavní klíč jest a sluje láska, to jest pravá čistá láska vašeho srdce ke Mně, jako zvláště má nekonečná k vám!

6. Hleďte, tu jsou ty skutečné klíče Petrovy! Proto byl Petr posléze ještě třikrát Mnou tázán, zda Mne miluje.

7. Ó, vy slepí, díváte se a nepozorujete ještě nic? – Pročpak neroste na suché a v suché zemi nic? – Je-li však půda zavlažena nenaleznou brzy nespočetné druhy rostlin, každá podle svého druhu, svou dokonalou potravu?

8. Co je tedy voda? – Není to láska, která u vás na Zemi je všem bytostem a věcem jediná potrava za Mne, jako jediný život sám?! – Nuže, co tedy odpovídá této přirozené vodě jiného nežli voda duchovní? – Copak jste tedy ještě nikdy nic neslyšeli o „živé vodě“, kterou se rozumí Mé evangelium a obzvláště Mé živé slovo ve vás, jestliže se oznamuje v srdci Mne milujícím?

9. Já však myslím, že říkat o „vodě“ více bude zajisté zbytečné; neboť dokonalejší obraz pro Mou lásku u vás než je voda, nedá se nalézt, jejíž každá kapka chová již potravu pro nesčetné bytosti přirozeně, jak tedy teprve duchovně!

10. „Vodu“ bychom tedy měli! – Ale nyní přijde „krev“! – Co tedy bude asi „krev“? – Nepozorujete ještě nic? – Ó, vy slepí a hluchí! – Ó, ta krev, ta krev, ta je rozumu ovšem silně v cestě! Neboť čím méně krve v hlavě, tím jasnější rozum! Proto praví učenci vypadají také nezřídka jako nešťastní duchové. – Ale srdce musí mít krev! Tomu nemůže být lhostejné zda krev anebo žádná krev. Neboť život srdce je krev!

11. Copak tedy bude „krev“? – Nyní napněte uši a slyšte : Krev je zde úplně totéž, co je „voda“ – tedy již zase: láska – jenže s tím rozdílem, že jí se rozumí ona láska, která je vámi ve vašich srdcích do života přijímána k vašemu věčnému oživení – tedy jako tělem potravu, která vesměs pochází z vody, je přijímána a v něm se převrací k živící a všechny části těla oživující krev.

12. Takto bychom měli také „krev“! – Ale nyní přijde ještě „duch“. Co je asi duch zde? – Avšak, nebudeme před takovými přicházejícími novotami buditi příliš dlouhou zvědavost; a tak tedy napněte nyní opět uši a slyšte, co docela jiného nového je „duch“.

13. Není již opět nic jiného než co byla „voda“ a „krev“, totiž láska! Ale jen živá, skutečná láska ve vás, která jest „Můj Duch“ (to jest tak zvaná „jiskra Božího Ducha“ vydavatel) aneb věčně jasně si vědomý nepomíjející život ve vás, který je vaše nejvlastnější podstata sama.

14. Co je tedy „Země aneb nositelka vody a krve a ducha? – Chopte se za nos, tak máte již Zemi mezi prsty!

15. Jaký rozdíl je asi nyní mezi „vodou“, „krví“ a „duchem“, ježto všichni tři jsou jedna a táž láska? – Ježto jsou jedna a tatáž láska, pak přece zajisté také jsou úplně jedno?!

16. S tím bychom byli také vypořádání! – Ale nyní přijdou tři velcí „svědkové nebe“, jako Otec, Slovo („Syn“) a svatý Duch aneb Věčná láska v Bohu, aneb velké živé svědectví, které se stalo tělem a přebývalo a přebývá v duchu ještě nyní jako „Svatý Duch“ vši lásky a vši pravdy u vás, mezi vámi a chcete-li, také co nejživěji ve vás!

17. Hledte, tu máme nyní již vše! – Jen „nebe“ nám ještě chybí. Ale za tak hloupé nechci vás považovat, že byste nevěděli, že nebem se rozumí věčný život lásky ve Mně, svatém, lásky-nejplnějším Otcí!

18. Hledte, nyní máte vše: vodu, krev, Ducha; Otce, Slovo a Svatého Ducha a Zemi a nebe! A toto vše, pravím vám, je jedna a táž Láska.

19. Proto se držte lásky, tak máte vše!

20. Rozumějte tomu všemu dobře! –

Amen. Amen.

Marie a Marta.

15. dubna 1842.

Nuže tedy, dám ti toto slůvko! – Copak se zde tážeš: pro kterou? Snad jsi přece již nezapomněl, pro kterou jsi žádal ve svém srdci? Té je tedy dej! – Ale, dbáti je mají všichni, rozuměj dobře!

2. Poslyš tedy, má milá dceruško a dej dobrý pozor na to, co ti zde říkám! Shrň všechnu svou lásku do jedné lásky ke Mně, svému dobrému, svatému, lásky-nejplnějšimu Otcí, tak do-

sáhneš velké síly; a teprve v této síle, věř Mi, dojde každé dobré přání tvého srdce největšího splnění.

3. Chceš-li však této rady účinně následovat, pak si jen hodně často představ Martu a její sestru Marii a přemýšlej u sebe hodně usilovně a hluboce v srdci, proč Mně tedy byla jaksi zahálčivá Marie mnohem milejší nežli tak velmi horlivě zaměstnaná Marta – a co jsem řekl Martě, když Mne prosila, abych Marii vyzval, by jí pomohla.

4. Budeš-li o tom náležitě uvažovat, pak ti bude již jasno, proč jsem tě, má milá dceruško, na to upozornil!

5. Věř Mně, svému milému svatému Otci: „Jen jednoho je zapotřebí a toto jedno jest pravá láska ke Mně! – Vše ostatní patří světu a jest marnivou a nicotnou věcí!“

6. Tak, Má milá dceruško, drž se toho jednoho, tak budeš také ty jako Marie u Mne, svého lásky-nejplnějšího, svatého Otce přebývat – již zde, jako ještě mnohem více na onom světě věčně, věčně, věčně. – Amen.

Dar Otce k narozeninám.

21. dubna 1842

1. Tak tedy piš: Ježto tak zvané gratulování je u vás na denním pořádku, proto neučiním tedy ani Já od denního pořádku výjimku a to z velmi jednoduchého důvodu, protože jsem předně největším přítelem pořádku a za druhé, že jsem věčný Řád Sám.

2. Ale jen ať tu nikdo neočekává nějaké tak zvané blahopřání ode Mne, které není o sobě nic než naprostá, jen světsky poněkud způsobilejší lež a podobá se plodu, který úplně nezralý spadl se stromu a pak na zemi zcela nepovšimnut se rozšlape. Neboť je mnohem lépe, dáš-li někomu měděný fenik, nežli kdybys mu přál tisíc liber nejčistšího zlata.

3. Proto ti nepřeji, můj milý Ans. H. W., zcela nic, nýbrž dávám ti Své Otcovské požehnání pro tebe, jakož i pro tvou rodinu – a křížek k tomu jako potvrzení tohoto Mého tobě nyní poskytnutého daru Otcovského požehnání. A buď ujisti, že toto ti prospěje více, než kdybys ti přál celou Zemi plnou ryzího zlata!

4. Tento Můj dar Otcovského požehnání záleží v tom, že chci obohatit a obohatím tvé srdce Mou Otcovskou láskou a ty pak tím dospěješ k vnitřnímu doznání, že dítěti, které je ještě v těle mateřském, není dobře možné spatřiti Otce očima. Když bude však dítě zrozeno z těla a spatří světlo Slunce, to jest zářící paprsky z něho, pak také brzy v těchto paprscích uzří Otce a po krátkém letu času ho jako takového také úplně pozná.

5. Hleď, ty jsi nyní tak také ještě v těle mateřském Mé lásky k tobě; proto Mne také ještě nemůžeš vidět! Až však z tohoto těla Mé slitovné lásky v tobě budeš úplně zrozen v duchu lásky a vší pravdy z ní, tu budeš také Otce zřít a Ho jako takového poznávat. O tom buď úplně ujisti!

6. Jest však nicméně rozdíl mezi zrozením dítěte z masitého těla matky a zrozením ducha¹⁴ z Mé a skrze Mou lásku. Neboť prvé zrození je podmíněno nutností přírody; druhé však svoidnou vůlí člověka a následkem toho pak Mou bezprostřední, nikdy na cestě nezůstávající milosti.

¹⁴ Míneho je duchovní znovuzrození duše.

7. Když tedy někdo zcela vážně chce a zapírá se ve vší pokoře svého srdce, nucen Mou láskou v něm, ten dospěje pak také jistě mnohem spíše ke svatému konečnému cíli všeho požehnání, kterýž jest v tobě již dobře známé znovuzrození ducha.

8. Když je tu však někdo pln vlažnosti jako takový (tobě v dnešní době dobře známý) žák hudby, který hned vaří, a hned štípe dřevo, hned zametá ulici, hned šije, hned mlátí, hned se prochází, hned připravuje vepřům žrádlo, hned tlachá neužitečné věci, hned opět lenoší, ano hned koná a podniká to neb ono, ale jen zřídka sotva půl hodiny stráví u klavíru neb u jiného nástroje – kdy a jak se stane tak „horlivý“ žák hudby svobodným umělcem?! – A kdy tedy dospěje ke znovuzrození ducha ten, kdo jen tak ze zvyku a mnohdy kvůli lepšímu rozptýlení vedle svého světa jen tak nedbale o Mne zavádí?!

9. Pravím tobě: Na této Zemi těžko kdy, nýbrž snad, jestliže se zcela neumrtvil, po smrti těla nejvýš namáhavě a obtížně, ježto se bude podobati klopotnému a unavenému poutníku, který bude muset začít bojovati tam, kde očekával konečný, nejsladší a nejblaženější klid.

10. Když, Můj milý Ans. H. W., toto vše dobře uvážíš, tak se ti stane zajisté jasným, co velkého jsi tímto Mým darem Otcovského požehnání ode Mne obdržel!

11. Znovuzrození ducha je jedinou podmínkou tohoto pozemského života, jako konečný cíl všeho svobodného bytí. Toto však nemůže nastati bez dostatečného stupně tepla Mé lásky ve vás. Proto však ti dávám tímto velký dotyk lásky, abys brzy dospěl k nejsprávnějšímu stupni tepla lásky, nejvýš nutnému k úplnému znovuzrození.

12. A tak tedy přijmi Můj svatý otcovský dar, abys tím mohl žíti věčně v lůně svatého Otce. Amen.

13. Toto ti dávám dnes jako vždy – Já, tvůj svatý, lásky-nejplnější Otec Ježíši! Amen. Amen. Amen.

K otázce trojjedinosti.

27. dubna 1842

Psáno jest: „Kdo vidí Mne, vidí i Otce!“ (Jan 14, 9) – U Marka (13, 32) se však praví: „O tom Dni však a o té hodině neví nikdo; ani andělé v nebi, ani Syn ne, nýbrž jen Otec.“ Jak mohou tato obě místa býti uvedena v soulad? - A nepraví se také: „Otec je větší než Já?“

1. To je Mi sice již správná otázka; ale jen by se tázající měli napřed velmi horlivě pokusit hlavním klíčem lásky vysvětlit a tím v sobě samých vidět, zakusit a změřit, jak hluboko již do svého nitra pronikli. – Avšak jest ještě na tisíc míst, která ještě dávno až do základu ducha nepoznávají a tak zbývá jim ještě vždy dost práce!

2. Co se však tedy týče předchozích míst, tu slyšte a vizte otevřeným srdcem do svatě hlubiny Mé lásky ve vás! – Neboť takto praví světlo lásky:

3. „Otec“ je nejčistší „Věčná Lásky v Bohu“ aneb „Věčné podstatné Slovo“ v Sobě Samém. – „Syn“ však je Otcem vyslovené slovo aneb v Synu Se vám podstatně zjevující Otec Sám. Obě se mají k sobě jako myšlené a vyslovené slovo, ježto myšlenka jest základ aneb Otec vysloveného slova, vyslovené slovo není pak opět nic jiného nežli zjevující se myšlenka aneb Otec slova Sám.

4. Když nyní tomu rozumíte, pak vám musí přece býti již nad slunce jasné, že kdo vidí a slyší Syna, musí přece také nutně viděti a slyšeti Otce a že tedy Otec a Syn jsou jedno a totéž, jako myšlenka a potom vyslovené slovo – a že Otec v Synu a Syn v Otci jest jako myšlenka ve vysloveném slově a vyslovené slovo v myšlence.

5. Také musíte podle toho chápat, proč Otec je více nežli Slovo aneb Syn. Slovo by přece bylo bez Otce aneb bez předcházející myšlenky naprostou nemožností! Je tedy Otec jako věčný Ploditel Slova více nežli zplozené Slovo. Je-li však slovo zplozeno, pak je přece úplně totožné s Otcem!

6. A jestliže tomuto všemu rozumíte, tu myslím, že by snad bylo zbytečné vám ještě dále objasňovati, proč (u Marka 13, 32) „nikdo“ nic neví o přicházejícím dni a hodině přicházejícího velkého soudu nad celou Zemí v duchu vzato, leda jen Otec – a také ne „Syn“. Máte-li v srdci (nikoli v mozku hlavy) jen za hořčičné zrnko rozumu, musíte na místě, doznati, že Slovem se sice oznamuje vědění myšlenky – ale je proto slovo vědění samo? – Proto může toto jako vše ostatní věděti jen Otec, ale ne Syn, Který je takřka jazykem v ústech Otce.

7. Abyste však o Otci Synu a Duchu měli dokonalý názor, tedy vezte:

8. Bohočlověk Ježíš byl v podstatě Otec Sám aneb lidským tělem Se odívající Věčná Láska a Moudrost Sama – úplnost Božství tělesně.

9. Vyslovené „slovo“ Bohočlověka Ježíše aneb Jeho nauka je však „Syn“.

10. Ježto však Otec již od věčnosti věděl co učiní, byl tedy Bohočlověk Ježíš.¹⁵ (Jako Boží myšlenka; vydavatel) také již od věčnosti „v Otci“, manifestoval (projevil) Se však jako „Bohočlověk“ teprve pak tělesně, kdy Se Otec Sám zjevně vyslovil!

11. Řekněte Mně, nechápete snad ještě nyní, jak jsou Syn a Otec jedno a totéž? – Kdybyste však měli ještě pochybnost, pak hleďte na ducha, ten vás musí do vší pravdy uvést!

12. Neboť týž Duch, Který věčně byl v Otci (Který jest pravěčná základní myšlenka aneb věčná nejčistší Láska Sama) – jest přece také jistě ve vysloveném Otcově Slově.¹⁶ Kde však je jeden Duch, tam bude zajisté asi také jedno a totéž bytí. Kdyby tomu tak nebylo, jak by byl mohl boháčlověk Ježíš o Sobě vysloviti: Já jsem Cesta a Pravda a Život! Nikdo nepřijde k Otci, leč jen skrze Mne!¹⁷ Což praví tolik jako: Já jsem Láska aneb Otec a věčná Moudrost aneb Bůh Sám, aneb Duch a vyslovené Slovo, aneb věčný Život Sám, v němž přebývá všechna plnost Božství tělesně!

13. Ježto však je tomu tak, řekněte, na které jiné cestě může někdo přijíti k Otci, nedá-li se Jím uchopit a vychovat, protože má svobodu vlastní vůle!?

14. Kdo tedy Otcem vyslovené slovo činně a živě do sebe přijímá, ten přijímá tedy také Syna. Kdo však přijal do sebe Syna, ten přijme snad přece také Otce, ježto Syn a Otec jsou jedno a totéž!

15. Kdo tedy přijal do sebe Syna a Otce, ten bude přece také míti v sobě jistě „Ducha“ aneb „Světlo“, Jež tu jest stejně v Otci jako také v Synu a bude z tohoto Ducha „ve vší Pravdě“ a to ze zcela, jednoduchého důvodu, že mimo toto Světlo není již žádného jiného světla a veškeré světlo pochází z tohoto jediného světla. – Kdo však je ve Světle, ten je také v Otci skrze Syna.

16. Ježto však Otec je pravěčný Život základní Lásky a veškeré Světlo vychází z tohoto života, bude člověk jistě také míti život věčný, když je ve Světle a ono v něm skrze Syna, Ducha a Otce!

¹⁵ Jako Boží myšlenka; vyd.

¹⁶ To jest v boháčlověku Ježíši; vydavatel

¹⁷ Jan 14, 6.

17. Já tedy myslím, že nejste-li již slepější nežli střed Země, mohlo by vám toto postačit, abyste uznali, že kdo tu vidí v Duchu Ježíše, nebude již potřebovat žádný tubus (dalekohled), aby spatřoval také Otce.

18. Že tomu nerozumíte, když to čtete, toho je vinno jen vaše, hmotně pohanské trojbožství, které se vymyslelo v Niceji a později bylo ještě stále více, dokonce až k plasticě zmaterializováno, takže se nyní více méně nemůžete od toho odloučit. Proto musíte všemu dřívějšímu (klamnému) světlu odumřít, chcete-li dospět k čistému duchovnímu světlu ze Mne.

19. Toto pochopte a jednejte také podle toho, tak dospějete snadno a brzy ke Mně, svatému Otci! – Amen.

Grossglockner.

30. dubna 1842 odpoledne od 15,30 do 19,30 hod.

Tento den počalo velké sdělení o „Velkém Glockneru“, které ve svých pokračováních následovalo do 28.května 1842. Následující slova jsou vzata z úvodní kapitoly („Der Grossglockner 77 stran Neu Salems – Verlag Bietigheim, Württemberg.“)

Píšíci: Ans. H.,

Zdá se vám být podivuhodný zdařilý obraz, jak tu král hor, zvaný Grossglockner majestátně a směle pozdvihuje hlavu ze středu svých velkých bratrů a pohlíží jaksi na všechny strany, kde ještě podivuhodnější se vám bude zdát, když vás podle náležitého pořádku počínaje jeho nejmenší potomky zavedu až k němu.

2. Jsou velmi mnozí lidé, kteří říkají: „Já mám neporovnatelně mnohem raději mírný, rolemi, loukami, ovocnými zahradami, lesy a pastvinami oživený pahorek nežli sto takových Grossglocknerů!“

3. Tací lidé mají sice jednak pravdu. Neboť ve věčném sněhu a ledu Grossglockneru nelze vůbec založiti vinici; ba nedaří se tu ani té nejposlednější rostlině, jakou je například terčovka skalní (druh mechu).

4. Táže se však: cožpak se má nějaká hora cenit jen podle své vegetabilní úrodnosti? – Jde-li o úrodnost, pak je každá hora zbytečná. Neboť v rovině se pracuje velmi lehčeji nežli na jakékoli hoře. A zkušenost vás již velmi dobře poučila, že v rovině se všemu velmi dobře daří.

5. Je tedy zajisté pošetilostí oceňovat nějakou horu podle její úrodnosti. Neboť úrodnost hor není podmínkou jejich bytí, nýbrž tato se točí kolem zcela jiné osy. Musí tedy ti, kdož cení nějaký úrodný pahorek výše nežli neúrodný vysoký ledovec, vzíti své slovo zpět a dáti si líbit, řeknu-li: Čtverečný sáh ledu Grossglockneru má o sobě větší cenu nežli čtverečná míle plná neúrodnějších pahorků.

6. Zde se budete již opět tázati : „Jak to? Jak je to možné?“

7. Já však vám pravím: Přijde-li jen na určitý výdělečný výnos, pak byste si nemohli očima své hlavy o sobě vydělat jistě ani haléf, zato však svýma rukama a nohama! Nemá však proto oko větší cenu nežli ruce a nohy, kterých byste bez světla oka stěží mohli používat?! A přece je zornice oka zcela malá v poměru k rozměru rukou a nohou! A nemusíte každou věc, kterou chcete rukou uchopit, uchopiti dříve okem a také okem vždy předejít nohy?!

8. Budete-li o tom uvažovat, bude vám zajisté zřejmé, proč jsem ocenil čtverečný sáh ledového Grossglockneru výše nežli celou čtverečnou míli neúrodnější pahorkatiny. Neboť jako

byste bez oka přinášeli rukama a nohama málo plodů, tak také roviny a pahorkatiny přinášely by směšně málo plodů bez věčného sněhu a ledu ledovců. A z této příčiny měl by proto leckterý zámožný a požehnaný rolník cestovat na Grossglockner a políbiti tam ve jménu Mém jeho led. Neboť na ploše ledu Grossglockneru v rozsahu polibku závisí celá úrodnost jeho pozemku.

9. Nechtěli byste se již zde zase tázati: Jak to? Jak je to možné? – Jen malé strpení, hned to přijde!

10. Vy víte, že podle starého přísloví se rádo druží rovné k rovnému. Máte-li ve zdi svého pokoje někde nějaký vlhký kámen, neuschne tento kámen tak snadno, nýbrž spíše ještě přitáhne k sobě se všech stran vlhkost a svůj přebytek vlhkosti sděluje pak ostatním jej obklopujícím zdem a způsobí tím ve vašem pokoji velkou vlhkou skvrnu.

11. Hleďte, tak je tomu i s našim Grossglocknerem! – Je to rovněž velmi velký vlhký kámen v rozsáhlých pozemcích jedné části Země a tím k sobě zdaleka široka přitahuje přebytečné ve vzduchu se vznášející vlhkosti. Kdyby však tyto vlhkosti zůstávaly na jeho kamenných stěnách ve stavu kapalném, pak by také s tohoto obrovského kamene ve velkých proudech ihned unikaly a zpusťily by mnohé okolní pozemky. Aby se však toto nestalo, způsobuje svou výškou a vlastností kamene, že se nasáté vlhkosti proměňují ihned ve sních, kroupy a led.

12. Ale zde řeknete: „Je-li tomu a děje-li se to skutečně tak, pak tím musí časem přerůst celou Evropu!“

13. Ó, ano, to by se také jistě stalo, kdyby neměl „děti“ a „dětiček“.Ale tyto děti zbavují svého otce břemene a to takto:

14. Přirůstá-li shora a zvenčí jeho ledového a sněhového břemene, tu bývají spodní části aneb spodní a staré sněhové a ledové masy stále víc a více stlačovány a drceny a tímto tlakem se pak tyto vodní a vzdušné částice v nesčetných malých partiích vzněcují, pak se rozkládají opět v mlhavé výpary a z tohoto svého vězení vystupují. A ježto takový ledovec má svou znamenitou přitažlivou sílu jen ve svých nejvyšších oblastech, pak by se tyto z jeho nižších a spodních oblastí uniklé výpary buď jako kapalná tekutina v proudech do hlouběji ležících rovin vše ničíce vylévaly, anebo by se aspoň na vyšších místech ke sněhu a ledu připojovaly a týž by stále víc a více rozšiřovaly, takže by jimi za jedno tisíciletí byla pohřbena celá území.

15. Avšak aby se nestalo to ani ono, je takovému „otci“ horstva postaveno po bok nepřehledné množství „děti“, které berou velmi dychtivě přetížení svého otce na sebe; a je-li to jim samým také ještě příliš mnoho, pak dřepí kolem nich již opět množství „dětiček“, které berou velmi dychtivě přebytek na sebe. A co také jim je ještě příliš mnoho, tím teprve požehnají celou ostatní rozsáhlou rovinu.

16. A jestliže toto jen poněkud chápete, pak také snadno poznáte, proč se od takové vysoké hory rozprostírají téměř paprskovitě na všechny strany tak rozsáhlé souvislé horské řetězy. A nebude vám také zníti zrovna příliš směšně, řeknu-li vám, že i vy pijete ze svých domovních studní ještě vodu Grossglockneru a že ve vaší zemi (Štýrsku) je pramálo pramenů, které by nevděčily za své plodné bytí tomuto otci horstva.

17. Ale to je jen přirozeně prospěšný výkon a určení tohoto otce horstva.

18. Vedle tohoto vězí ještě v pozadí dvě jiná a mnohem důležitější určení, s kterými se seznámíme teprve v dalším sdělení. A až je poznáte, pak v sobě živě uvěříte také stále příznivější pojem o velké prospěšnosti takového horského, zdánlivě mrtvého obra.

19. Neboť vpravdě pravím vám: Na světě se má vše obráceně! Kde vidíte na Zemi mnoho živosti, tam je rovněž tolik smrti. Kde se však domníváte, že je vše ponořeno ve věčnou smrt, tam vládne většinou největší plnost života a nespočítatelně horlivá jeho činnost.

20. Z tohoto důvodu byli většinou všichni proroci a věštcí domovem na horách. A Já Sám, když jsem byl na Zemi jako člověk, zdržoval jsem Se zejména rád na horách. Na hoře jsem se navěky rozloučil s pokušelem; na hoře jsem nasýtil mnohé hladové; na hoře jsem dal všanc ve Svém Slově celé nebe; na hoře jsem Se ukázal jako pravěčný Život v proměnění třem vám známým; na hoře jsem Se modlil a na hoře jsem byl ukřižován.

21. Proto si vaňte hor! Neboť věru, čím výše zvedají svůj vrchol nad bahenní hlubinou lidské zřetelnosti, tím jsou také posvátnější, tím požehnanější pro celou ostatní Zemi.

22. Jak se to děje, dílem jsme již slyšeli; v dalším pojednání bude vám toto vše postaveno do nejjasnějšího světla a tak pro dnešek zůstane při tom¹⁸

O šíření nového Slova.

5. května 1842 od 16 do 19 hodin.

Ó, Nejsvatější Pane a Otče! Jsme sice hluboce proniknuti pravdou 7.verše v 7 žalmu,¹⁹ který nám tvá velká láska a Slitování co nejmilostivěji ušetřila. Platí tu nejplnějším právem: „Neboť kdo je sto Ti děkovati ve smrti a kdo v pekle Tě chváliti a velebiti?“ A poté v následujícím verši:

„Jak může nesvatý svatému za svaté děkovati?“ Ó, tak nám tedy řekni, ó, lásky-nejplnější Pane a Otče, k útěše: Nenadejde brzy radostný den, ve kterém Tvé svaté, nové živé Slovo, které nyní vychází k nám nemnohým nejvyšším nehodným ústy a perem Tvého sluhy, bude známo také ostatním čistším srdcím a lepším dětem nežli jsme my? Proslav, ach proslav co nejdříve, ó Pane Ježíši, Své nejsvětější jméno! Dej nám ve velkém požáru, který způsobí uveřejnění Tvého milostí nejbohatšího zjevení, jasně vzpláti v lásce k Tobě, nejsvětější Otče, v lásce k tobě Jedinému, dobrý, lásky-nejplnější Otče Ježíši, Jehovo, Emanueli! Amen.

1. Poslyš, Můj milý Ans. H. W., ty máš marnivou starost, protože neznáš běh času. Tak se také tázali kdysi moji apoštolové a učedníci, kdy přijde čas, aby se stalo vše to, co jsem jim předpověděl o „posledním čase“. Já jsem jim to sice také řekl, leč oni tomu nerozuměli, rovněž tak jako tomu do této chvíle nerozumíte vy! A je to dobré a správné, že tomu nerozumíte; neboť kdyby jste tomu rozuměli, tu by to také dopadalo bledě se svobodou vašeho života!

2. Co se tedy tak staráš o rozšíření tohoto Mého, vám nemnohým vzešlého ranného daru? – Když se takto staráš, zda se nepodobáš dětem, které se nemohu dočkat dozrání plodu, nýbrž sahají rukama a holemi po něm, aby nezralý plod se stromu dostaly, pak do něho kousaly a ze vzájemných kyselých obličejů se rozveselovaly. Mají-li však v ústech sousto tohoto plodu, spolknou jej snad? A kdyby to učinily, nepřišlo by, jim snadno velmi špatně?

3. Hleď, proto je také zde napřed zralost trojnásobně nutná! A sice napřed jako ke konci přivedené dílo. Ačkoliv tu sice každé slovo o sobě je již zcela zralé, rozumí se nicméně plnou zralostí dokončení (celého) díla. – Za druhé však se rozumí úplnou zralostí zralý národ ku přijetí takového světla. – Třetí zralost se však týče zralosti vašich srdcí. Neboť bez ní musíte si dáti líbiti, že by se vás svět otázel: „Kdepak máte plody toho, co nám nabízíte?“ – a na to byste museli odpovědět: Ty očekáváme teprve sami s velkou důvěrou!“ A svět by vám pak mohl na to odpovědět: „Ano, je-li tomu tak, pak si podržte jen vaše světlo tak dlouho sami, dokud vám neponese viditelné plody. A stane-li se to, pak teprve je také přijmeme!“

4. Hleďte, proto je zralost hlavní podmínkou toho, co tu má být požíváno s prospěchem celým národem.

¹⁸ Další ukázkou z Grossglockner viz Dary Nebes str...

¹⁹ Jakob Lorber: „Pfalmen und Gedichte str. 182 Neu Salem – Verlag, Bietingheim, Württemberg

5. Hleď, Já však jsem zralost tak rozdělil, abyste se většinou starali jen o zralost vašeho srdce a vedle toho o nemnohé psaní toho, co přijde k vám Mou milostí, láskou a slitováním.- Slovo samo je přece Mojí starostí. A k uzrání národů nebudete moci beztoho mnoho přispěti.

6. Proto se starejte o to, co je vám zatím svěřeno a přenechejte to ostatní dočista Mně, Který znám čas a zralost, tak půjde vše dobře. A netažte se: jak a kdy? – nýbrž pomyslete si: pro nyníšek to dávám jen vám.

7. Až to však bude hotovo ²⁰ pak si pomyslete: My jsme obdrželi vzácnou perlu zadarmo, ta nemá být mezi vepře dávána! Když ji však dáváme, pak ji dávejme tak, jak a za jakou cenu byla dána nám a kdy toto od vás budu výslovně požadovat.

8. Ty jsi se sice kvůli tomu dotkl místa nového Žalmu – není však proto nejprve třeba zralosti, nežli může světlo prorazit tuto temnotu smrti a pekla? – Ovšem ve smrti nemůže Mně nikdo děkovat a v pekle Mne nemůže nikdo chválit a velebit; anebo co může to nesvaté svatému nabídnouti, dáti a učiniti co by se líbilo svatému, nebylo-li napřed opravdovým pokáním a úplným obrácením ke Mně posvěceno?

9. Ale to je právě ono „uzrání“, o němž je zde řeč! Neboť to přece přehlasitě a nad slunce jasně praví Žalm, že mrtvý není způsobilý k přijetí lásky, jako slepý není způsobilý pro světlo. Kde však není ještě život a světlo, nýbrž smrt a peklo, řekněte Mi, co tu má nebe plné života a nejsvětějšího světla dělati?

10. Já ti však pravím: Bylo by snesitelnější, kdybys obýval márnici anebo kryptu, která je plná kostí z mrtvých, ošklivého zápachu zetlelin, než abys před pravou dobou zralosti toto Mé slovo vystrčil do ještě silně mrtvého a nadmíru temného světa!

11. Já jsem vám sice jednou řekl: svět to potřebuje vbrzku. To však značí právě také jen zralost, která se nyní již všude připravuje.

12. Proto – bděte a pracujte! Neboť nevíte a nesmíte také vědět, kdy doba zrání nastane. Jistě tehdy a tak, kdy se toho nejméně nadáte.

13. Z toho důvodu jsem vám také jednou řekl: „Zatím to dávám jen vám!“ Proč tedy toho všeho důkladněji nedbáte?! – Kdo se Mne však může tázati: „Otče, když dáváš mně jísti, proč necháváš ostatní hladovět?“ – Věřu, toho bych se mohl málem naproti tomu otázati: „Učinil jsem tě kdy Svým domácím rádcem, že ti mám klásti účet?!“

14. Proto zůstaň při poskytnuté ti míse a jez z ní bezstarostně a nepředpisuj Mně, co mám činit! Neboť Já velmi dobře vím, co činím!

15. Kdybych však vám řekl: „Vyjděte ven“ atd. – pak byste se jistě chvěli před světem. Ježto však znám vaší sílu, proto také to od vás nežádám. – Zůstaňte tedy až do zralosti při tom jak to máte, pak vás o tom dalším již zpravím!

16. Kdyby vám to však nebylo takto vhod, pak můžete vše odložit a milkovati se, se vším světem! Já však Svého úmyslu dosáhnu jinou cestou jistě dobře a účelně. Neboť na vaší slabé víře, která je stále plna pochybností, věru nestavím, zato však stavějte vy věčně na Mé věrnosti! Nyní ji máte, podržte ji tedy také ! – Amen.

²⁰ To jest když vše lidstvu Otcem obmyslené bude sluhou Jakubem Lorberem napsáno. vyd.

O ucházení se o božskou lásku.

Podobenství.

7. května 1842 odpoledne

Aniž by si vzal k ruce bibli, zvolil Jakob Lorber k uvažování Jeremiáše 3, 10: „A přes všecko neobrátila se ke Mně zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, nýbrž jen pokrytecky, praví Pán.“ And. H. zvolil Efezské 3, 7 - 9: „Kteréhož jsem se stal služebníkem podle daru milosti Boží, která mi byla dána podle Jeho mocné síly, Mně, nejmenšímu ze všech svatých, byla dána milost tato, abych mezi pohany zvěstoval nevystihlé to bohatství Kristovo a objasnil každému, kterak bylo uskutečněno to tajemství obcování, jež od věků bylo skryto v Bohu, Kterýž všechno stvořil skrze Ježíše Krista.“

Pán vysvětlil skrze sluhu:

Slyšte a vizte jak to dává náhoda! A jen nepovažujte tu „náhodu“ za nějaký marnivý, slepý osud, nýbrž jen za to, co vám tu připadá jako dobrý přídavek ode Mne!

2. Co tedy přinesla ta „náhoda“? – Přinesla předobrazující pokryteckou zatvrzelou sestru Judu; pak jednoho věrného sluhu Mou milostí, jednoho nadmíru pokorného misionáře pohanů a věrného hlasatele velkého tajemství Božího v Ježíši Ukřižovaném, skrze Něhož byly všechny věci stvořeny, právě tomuto národu noci. – Nuže, toť vše, co zde ta „náhoda“ dala!

3. Jak se však dá tento rozptýlený dar náhody přivést pod jednu střechu? To je zcela jiná otázka!

4. Aby však ta dobrá „náhoda“ neučinila marnou náhodu, vezmeme útočiště ke snadno pochopitelnému podobenství a také jako „náhodu“ budu vám vyprávět:

5. Byl jeden muž pln lásky a moudrosti; jeho stáří bylo as čtyřicet let. – Tento muž opovrhl ze základu svého srdce všemi bohatstvími světa, ježto byl v plném vlastnictví nejvyšších duchovních statků.

6. Ježto měl však také nadmíru lásky-plné srdce, pomyslel si: K čemu všechna tato láska, která je tak mocná, že by mohla vystačit pro velmi mnohé ženy? Já však nicméně nechci tuto svou lásku dělit, nýbrž poohlédnu se na Zemi a zvolím si pak pravou ženu, ano musí býti nejkrásnější ze všech žen na Zemi a nejsilnější a nejdokonalejší!

7. A její hlava se bude podobati vycházejícímu slunci. Její oči se budou lesknouti jako dvě nejjasnější jitřenky. Její ústa budou jako nejnádhernější ranní červánky; její čelo jako nejohnivější duha, její líce jako ony obláčky, které nejprve pohrávají kolem vycházejícího ranního slunce a její brada jako ony něžné mlhovinky, které plny nejnádhernější vůně se vznášejí ráno u květnatých niv. Vlasy budou jako nejčistší zlato. A na jejím sněhobílém těle nesmím zpozorovat žádnou poskvrmu! Tedy s touto nejdokonalejší ženou budu sdílet svou lásku, pomyslel si tento láskou a moudrostí přebohatý muž. A jak myslel tak také učinil

8. Tento muž vyšel a hledal – a také našel skutečně brzy co hledal! Ta žena slula Juda. Jí se zpočátku sice muž líbil, neboť dobře věděla, že taková láska a moudrost mají větší cenu nežli všechny poklady světa. Proto tedy také muž se vážně rozhodl ucházeti se o její srdce, nečinili jí však žádné nucení.

9. Ale tato žena však měla šibalské srdce, neboť ujišťovala sice muže svou láskou, kdykoli ji navštívil. Když však prodléval, aby jí dal příležitost, by zkoumal její srdce, zda si u sebe samé váží velké lásky tohoto muže, tu od něho vždy odpadla a vydala se jako nevěstka všanc vši sprostotě a znevážila se takto převelice v srdci tohoto muže.

10. Přesto si ten dobrý muž dal s ní všemožnou námahu. Posílal k ní posly, jednoho za druhým. Před některými se přetvařovala, jiné opět nechala svými bůžky světských močálů uchopit a usmrtit!

11. Ještě ji dobrý muž neodstrčil a opět pomyslel: Musím se jí jednou sám opět představit a velmi vážně se o její ruku ucházet. Potom svou neslušnost ke mně uzná a bude jistě hluboce litovat. Já jí vše odpustím a ona se stane mou ženou navěky!

12. Hleď, muž přišel. Ona ho však nechtěla poznati, dala ho rovněž uchopit a usmrtit! Jak se vám líbí tato žena?

13. Ježto se však takováto láska a takováto moudrost nedá zničit, nechal se také jen z velké lásky zdánlivě usmrtit, aby tím lásku ženy opět vydobyl! – Ale marně ! Nevěstka zůstala nevěstkou! – A muž je do té chvíle bez ženy!

14. Poslyš, tento spravedlivý muž se pak odvrátil od této ženy a zvolil si posla jiného věrného a pokorného, který o sobě a onom muži vypovídal: Jeho sluhou jsem se stal podle sdělení milosti Boží, která je mi propůjčena podle působení Jeho moci. mně, nejnepatrnějšímu mezi všemi svatými byla dána milost zvěstovati mezi pohany nezbadatelné bohatství Kristovo a všechny poučovati, jaké je to nové uspořádání tohoto tajemství od věčnosti v Bohu skrytého, jímž bylo vše stvořeno!“

15. Kdopak jsou potom „pohané“? – Hleďte, to je druhá žena, které tento muž nechal oznámit svou lásku a ještě vždy stále a stále nechává oznamovat. Stále více a více posílá jí ze svých nezměrných pokladů. Zahnuje ji láskou a všemi nejživějšími ujišťováními lásky, ježto se mu jeho dřívější vyvolená stala nevěnou a úplně od něho odpadla.

16. Ale jak se chová tato druhá žena?! Když o Mně něco uslyší, zahoří zlostí, pomstou a zuřivostí! Co je jí nezměrné bohatství, ano nezbadatelné, nekonečné bohatství, o němž mluví pokorný sluha, neskládá-li se z pozemského zlata a stříbra – co každé nové pořádkání tohoto tajemství věčné lásky k Bohu, když je žádné srdce již nechce přijmouti!?

17. Hleďte, takto je muž ustavičně podváděný a neuznávaný a zošklivovaný!

18. Co však učiní muž, učiní-li mu také třetí žena jako to učinila prvá a druhá? – To je nyní opět jiná otázka! – Avšak na tuto otázku nedává po třetí doufající muž ještě žádnou odpověď, nežli že to je jeho poslední ucházení! – Toto dobře pochopte ! - Amen

Tři otázky.

18.května 1842 dopoledne

1. Ó, nejmilostivější, nejsvětější Otče Ježíši ! Co znamená požár velkého města H..

2.Co znamená zvláštní obraz mraků, který jsem 16. tohoto měsíce spatřil v mém rodišti (Jahring u Mariboru)?

3. Zmizela téhož odpoledne ta prudce ohrožující bouře s krupobitím snad mocí Tvého jména jsem zvolal? A co znamenalo hrozně silné hromobití?

Ačkoliv tvé otázky pocházejí spíše ze zvědavosti nežli z tvé blahovlně žízně víry, dám ti však nicméně krátkou a velmi určitou odpověď. Neboť hleď;. Zvědavá duše žízni sice zvědavost, ale tato žízeň je lepší než vůbec žádná, ježto jen mrtvá duše není schopna žádné žízně.

2. Ale proto přece se podobá taková žízeň oné žizni těla, která se dostavuje po horečce anebo která je vlastní poutníkům za parných dnů, kdy musejí pít s velkou opatrností, aby si

nepřivodili souchotiny. Jako však tito (poutníci) smějí vodu srkati jen po kapkách, aby se poneháhu zbavili žízně, právě tak také Já chci jen třemi kapkami tvou žízeň chladivě uhasiti.

3. Tak tedy otevři uši jako ústa duše a přijmi ty tři kapky, které takto znějí a chutnají:

4. Dej pozor! Co se týče požáru řečeného města, jest to dlouho a častěji již tajnými věstci pohozený škrt přespříliš daleko hnanými světskými výpočty, které se vším světem vedli ti zcela na venek obrácení, nejvyš zpuční lidé!

5. Zda není největší a nejhorší pošetilost člověka aneb celého národa, který má beztoho již tolik světského bohatství, že by je při řádném způsobu života nebyl nikdy s to ani za tisíc let strávit – ještě a stále a stále více nejhanebnějších prostředků se chápe, aby tím veškeré světské bohatství strhl na sebe, aby pak zpupně a pyšně mohl ze zlatého trůnu všemu světu říci: „Musíte všichni přijít k nám, abychom vás mohli usmrtit anebo nechat žít, jak my chceme!“ anebo: „Nyní jsme pány světa my!“

6. Co myslíš, co tu učinit takovému národu – co takovým zločinným lidem, kteří o Mně nic nevědí a také nic již vědět nechtějí – kteří učinili zlato svým výlučným Bohem a pod maskou obchodu neštítí se již páchat žádnou neřest, jen aby co možno brzo dospěli k úplnému vlastnictví tohoto pekelného boha? – Hleď, na tuto otázku je tento můj škrt přes takové výpočty živou a tudíž účinnou odpověď

7. A toto si můžeš z toho pro příště zapamatovat, že podobné „škrt“ ve velkém jako v malém, to jest u celých národů jako jednotlivých spekulantů se zlatem, se budou dělati přes všechny takové zlořečené výpočty. – Budoucnost toto řečené potvrdí!

8. Hleď, toto patří také do řady mých „cest“, aby se lidstvo připravilo a učinilo zralým pro něco jiného – ty asi uhodneš, co myslím! Ale napřed budou ještě mnohá města ohněm a vodou čištěna! – Toto ti zatím o řečeném požáru postačí!

9. Co se však týče tvé druhé otázky, ta bude již beztoho probrána při následujícím odhalení Grossglockneru ²¹; proto zůstane zde nezodpovězena.

10. Nyní zbývá zodpovědět už jen třetí bod. – Hleď, praví-li se tu, že se Mnou se může vyřídit vše, beze Mne však nic – a opět „Začkoli budete prositi Otce ve jménu Mému, bude vám dáno“ – a opět: „Kdybyste měli víru velikosti zrnka hořčičného a řekli hoře: „Pohni se a vrhni do moře!“, stane se podle vašeho slova“ – a také se praví: „Budete ještě větší věci činiti nežli Já!“ – A když tedy ještě velmi mnohá místa mluví o tom, co jsou sto ti, kteří Mně důvěřivě milují, ano, že dokonce mohou tělesně mrtvé probouzeti – hleď, když vše toto je psáno a také je doslova pravdivé jak se tedy potom můžeš ještě tázati, zda nahodilá rozpoutaná bouřka se obrátila po vyslovené moci Mého jména, které je nejmocnější jméno, před nímž se všechna nebe, všechny země a všechna pekla musejí skláněti!?

11. Věru, kdo tu v lásce důvěřivě volá Mé jméno, ten také zakusí jeho moc, nepochybuje-li v srdci. Kdo však může ještě pochybovat o vždy jistě působící moci Mého jména, ten také není ještě zdatný pro Mé Království a mnoho nesvede, ježto nemá ještě pevnou půdu.

12. Nikdo nemůže stoje na písku zvednouti břemeno, aniž by při tom sám neklesl do bezedného písku. Kdo tu však stojí na skále, klesne snad do skály, zvedá-li veliké břemeno? Má jméno je však skála. Kdo na něm staví, ten nikdy v niveč nepřijde!

13. Hleď, když jsi tedy Mým jménem přikázal záludnému mraku, aby byl neškodný, je tedy snad se co diviti, když se jeho prudkost ihned musela pokořiti před mocí Mého jména z tvých úst, označeného tvými rukama? Proto věř, že tomu tak je a musí být! – Neboť živly jsou po-

²¹ Viz Lorberův spis „Der Grossglockner“, Neu – Salems – Verlag, Bietigheim, Württemberg.

slušnější než lidé a mrtvý kámen má ostřejší uši a uschlá tráva ostřejší oči nežli světsky živí lidé.

14. Tomu můžeš dobře rozuměti a věrně vyrozumět tvému „zázračnému činu“ – můžeš-li při největší přirozenosti takových zjevů (vůbec) ještě myslet na nějaký „zázrak, neboť přece všechen účinek pochází jediné z Mého jména (aneb slova).

15. Co se však týče silného rachotu hromu, který je vždy následek toho, když duchové míru ohromně rychle uchopí a svážou zloduchy, o tom byla beztoho již učiněna zmínka při jiných příležitostech. Proto měl bys tomu dobře rozumět. Neboť takto končí vždy každý potlačený hněv a zloba. A žádný vypuzený zlý duch neopouští klidně svůj příbytek, nýbrž „trhá“ jej při unikání, aby obdržel tím více zatracení!

16. Neboť lásky zlých duchů je peklo! – Copak dělá hněvivý člověk? – Hleď, bije pěstmi a podobného více. Je-li však chycen, tu vyrazí ihned se vši zuřivostí a činí ještě svůj poslední zuřivý úder anebo trh, nač přijde a trhá sobě a druhým šaty s těla.

17. Hleď, odtud také pochází ten velký rachot hromu! – Více nemusíš zatím vědět. A tak tedy pro dnešek nechť ti postačí ty „tři kapky“. – Budeš-li však náležitě ochlazen, pak ti „průtrž mračen“ a také všem ostatním přinese proudy světla!

18. Toto však je pro každého v lásce věřícího pravdivé a jisté z Mých úst! Amen.

19. Rozumějte tomu a dbejte toho dobře! Neboť Mé slovo je věčná jedna a táž věčná pravda! Věřte tomu pevně! Amen. Amen. Amen.

Skála Petrova.

18. května 1842 večer.

Copak je papež, který se také nazývá skalou?:

Je to vpravdě „skála“ anebo skála Petrova“? Ano, druhdy před koncilem v Nice byl řádná skála. Ale pak zlý nepřítel zapálil kolem skály silný oheň sebelásky, sobectví a vládychtivosti! – a skála se stala vápencem.

2. Když nyní se všech stran přicházejí přes ni vody nebe, daří se jí jako se daří přirozeně pálenému vápenci, když se nalije na něj voda – kdy pak začne syčet, šumět, hučet, ve vši horlosti vřít a pak se prudce vařit a pařit, ale konečně, přes to vše se nicméně rozpadá v kyprou horu, která se mísí s pískem, aby pomocí něho mrtvé kameny spojovaly ještě v mrtvější zed’.

3. Když však potom taková zed’ bývá jiným stavebníkem stržena, bývá také malta jako neuzitečná suť vržena do příkopu, aby tu vyplnila louže! – Hleď, to je nyní ta domnělá „skála“!

4. Avšak tento list podržte u sebe! Neboť věc je bez toho listu také skutečně tatáž. Proto podržte list jen u sebe a pro sebe! Amen.

O sektách a rádech.

23. května 1842 večer.

Všechny tak zvané řády a sekty jsou přede Mnou, Pánem ošklivostí. Neboť Já jsem povolal všechny lidi k lásce a z ní k věčnému životu. Láska však zná jen bratry, ale žádné sekty a řády!

2. Kdo tu tedy stanovil mezi vámi takové hranice, kterými jsou bratři a sestry často co nej-přísněji a nejnenáviděnější od sebe oddělování? – Láska nezná hranic!

3. Ale světskost a všeliká sebeláska stanovily všeliké mezníky! To je jediná zakladatelka všech sekt a řádů, které se rozeznávají všelikými pošetilostmi a všelikými zpozdilými zvyky, které se tu všechny co do zevnějšku zachovávají, uvnitř jsou však plny zetleliny a ošklivého zápachu, protože v nich není lásky, nýbrž samá závist, nepřízeň, pronásledování, ctižádost a často nadměrná touha po hodnotě, tu a tam také velká hrdost, pýcha, pohrdání nepatrným a tedy panovačností ve všelikém rozsahu.

4. Hleď, to jsou sekty a řády nynější, jaké druhy nebyly o mnoho lepší a (hybné síly) jimiž vznikly.

5. Proto nemáte náležitosti k žádné sektě a k žádnému řádu, chcete-li žít, nýbrž jediné Mé lásce, v níž není žádných hranic navěky! – Amen.

Peníze a svět.

23. května 1842 odpoledne.

„Ó, Pane! Což nemůže svět trvati bez peněz? Zdá se, že jsi Se jako člověk peněz nedotkl; měšec jen Jidáš nosil stále. A když od Tebe daň požadovali, přikázal jsi rychle Petrovi, by rybu ulovil, v jejíž hubě nalezne potřebný peníz na zaplacení!“ Ó, ano, Můj Ans.H. W., Můj svět velmi snadno, to je svět pravé lásky; ale světský svět ziskovosti vůbec ne !

2. Hleď, dělníci chtějí být zaplacení, protože by jinak nic neměli, čím by si mohli u peněz žádostivých pekařů (a tito u mlynářů a ti u sedláků atd.) chléb opatřit.

3. Řemeslník chce být také dobře zaplacen; neboť jinak by si nemohl opatřit náčiní, jímž by byl s to něco zhotovit a rovněž také chléb. Neboť hrabivost lidí nedá již chleba zadarmo.

4. Obchodník a kramář chtějí obzvláště mnoho peněz; neboť bez nich nedostanou také nic, aby mohli obchodovati. A bez peněz není také pro ně chleba.

5. Tkadlec chce také peníze, kovář též; neboť bez peněz není téměř již chléb, ani chléb žebráka.

6. Stát chce velmi mnoho peněz, jak by jinak vyplatil mnohé úředníky a dal jim chleba za často ne příliš těžkou práci, kdyby jej nemohli opatřit penězi od státu obdrženými?

7. Mysli nyní jak myslí; ve světském světě to bez peněz v nynější době na žádný způsob již nejde! Ano, pravím tobě, nyní jsou peníze světu právě tak nutné, jako Já nebi. Neboť bez Boha není žádná věc myslitelná, tak také bez peněz nyní jako vždy není žádný svět myslitelně možný.

8. Každý Svět žije a trvá ze svého božství. Jako všechna nebe trvají a žijí ze Mne, tak trvá také všechen svět z peněz a žije z toho světského boha.

9. Či nehledí každý to, co nejsou ještě peníze, ihned učinit penězi, aby bůh světa se stal tím mocnější u každého zvláště jako v celku?

10. Co je nyní člověk, který by tomuto světskému bohu, nouzí přinucen, nedržel dokonce domácí chrám? A nečiní-li to, do jakých nesnází přijde?

11. Aby však tomuto bohu se veřejně sloužilo s péčí a s úzkostlivou správností a přesností, jak Mně jen velmi zřídka bylo slouženo, byly postaveny nejnádhernější chrámy všeho druhu jako bursy, banky, všeliké pokladny a fondy.

12. I modlitebny jsou a stojí už silně k službám tomuto bohu. Já jsem při tom sotva už jen podle jména v nich něčím. Neboť s bohem peněz lze si nyní dokonce „nebe“ a „věčný život“ vykoupit!

13. Který člověk chce tedy nyní ještě lepšího, mocnějšího a působivějšího boha?

14. Chceš-li si vzít ženu, hled', i kdybych Já viditelně s tebou šel do nějakého domu a prosil pro tebe u nějakého světského otce o ruku jeho dcery – pravím tobě, že nám oběma ukáže dveře, jestli nás dokonce nevyhodí, kdybychom se proti tomu ne dosti mocně neohradili.

15. Ty však Mne vůbec nepotřebuješ, ani u sebe ani v sobě, nýbrž obrať se na boha světa! Když jsi si toho přivlastnil, pak můžeš již zaklepat, kdekoli chceš a budeš všude dokonce o půlnoci vpuštěn.

16. Kde však žije nyní otec, jemuž všechny dcery nejsou za tohoto boha většinou prodejně? Neboť provdané dcery chtějí jako ženy také jísti a být pěkně oděny! Kde však obdrží nyní oděv a chleba bez peněz?

17. Hled', tak dnes nemůže již nikdo zcela bez peněz žít! Ano, vpravdě pravím tobě: Kdybych přišel Já Sám nyní do světa jako kdysi do Betléma, musel bych také odněkud vzít peníze. A kdyby přišli opět někde tři bohatě obtížení mudrci od východu, musela by matka Mého těla svěžit peníze jistě ihned spořitelně, abych měl potom něco v rukách, bych mohl ve světě se zdravou kůží vyváznouti a měl co jísti.

18. Hled', jsou tedy peníze ve světě nutné pro svět, neboť jsou bohem světa.

19. Kdo je však ze Mne, ten jich bude snadno postrádat. Neboť jich bude mít vždy tolik kolik potřebuje, aby světu zapravil daň a hospodským útratu.

20. Kdo však není ze Mne, tomu ať slouží stále peníze. Peníze mu jednou tam (v duchovní říši) přinesou špatné úroky, i kdyby je měl na světě i na sto procent uložené ve všech modlitebnách světa a měl všechny banky plné!

21. Pravím ti však: Věru, věru, Já a peníze jsou dva nejvzdálenější póly celé nekonečnosti!

22. To si dobře pamatuj a buď ujištěn, že Já ty Své na Zemi nicméně jsem s to velmi dobře zachovat, i kdyby neměli haléře! – Ty však se drž Mne, tak budeš mít život věčně ze Mne, svého Otce! – Amen

Duchovní požehnání horského světa.

25. května 1842. odpoledne od 16,15 do 18,45hod

Píšící: Ans.H..

Čemu učí a co hlásají ještě hory? – Čemu ještě učí a co hlásají ještě hory, o tom se může každý nepředpojatě myslící, do hor stoupající na prvý pohled přesvědčit. Může ve svém pocitu velmi jasně a zřetelně slyšet slova, která zní takto:

2. Pohled' na nás, prachem obtížený pozemský poutníče, jak svobodně a nezávisle pohlížíme se svých vysokých vrcholů do rozsáhlé dálky Božího stvoření! Kol našich čel vane volný vzduch a sluneční paprsek se jemně láme o naše vysoké hřbety! Žádný mezník neříká zde poutníku: „Až potud a ne dále!“ Nýbrž kamkoli vkročí, vstupuje na svou vlastní půdu. Neboť z půdy, na které se zrodil, musí se platit daň; my však jsme bez mezníků a za naše vrcholy se žádná daň neplatí. Jsi tedy poutníče na našich výšinách doma!“

3. Že tato slova jsou úplně správná, o tom se může každý snadno přesvědčit, vystoupí-li, někdy na takové horské pastviny. Jako tu jeho oči dostávají daleko sahající okruh vidění, tak dostává také jeho mysl daleko sahající okruh citění a tím se jeho myšlenky spojují s citem. A on, který snad ještě nikdy v srdci nemyslel, pociťuje nyní poprvé, jak sladce libě a svobodně chutnají myšlenky srdce a oč mnohem dále sahají za obzor obyčejného rozumu.

4. Je-li tomu tedy tak, zda nebude příjemněji v ubohé hlavě, ježto také kolem jejího čela va-ne svobodnější ovzduší s vysoké říše duchů?! A zda nebude domácnější a útulnější pobytí zde, kde paprsky jindy tak rozpáleného rozumu jsou jemně lámány a po takovém lomu zcela libě klesají do uvolněného srdce?!

5. Kde se na těchto výšinách nalezne nějaký celní spolek myšlenek a kde odhadní komora pro to, co je svobodným vlastnictvím nesmrtelného ducha?! Kde tu přijdeme na nějaký mezník, který cítící duše nemá překročit?!

6. Ano, zde se učí nepředpojatý poutník – nevystupuje-li na takové výšiny s ucpanýma uši-ma a se zavázanýma očima – což značí: býti svobodný ve výši svých myšlenek a v hlubině svého citění, a jak to blaží, když si toto obé může nepředpojatě podati ruce a jak blažená je tu myšlenka na Boha, může-li Ho poutník z hloubi svého srdce svobodně vyznávat a Ho milovat a vzývat ve svobodném velkém chrámě nekonečnosti!

7. Řekněte Mně, který jen poněkud vnitřně probuzený člověk nebude prodchnut tímto sva-tým citem, kdyby se jednoho krásného jitra nacházel na takové posvátné výšině?!

8. Člověk může sice také v nížině na svaté a velké věci myslet; ale daří se mu přitom tak, jako kdyby s náležitě hladovým žaludkem četl v nějaké knize popis dobrého jídla, při čemž by mu však bylo skutečné jídlo stokrát milejší nežli sto nejznamenitějších jídel, z nichž si však přes-to nemůže nicméně nic ukousnout.

9. Tak je také, na takových výšinách vnitřní pocit a vnitřní pozorování právě o mnoho silněj-ší a mocnější naproti tomu, co ve své komoře pociťuje, jako je o mnoho silnější a mocnější sku-tečné jídlo proti popisovanému. Anebo, který člověk má silnější pocit: ten, který vede svou živou budoucí nevěstu podpaží, anebo ten, který si ji nejkrásnějšími barvami umělecky správně na-maloval anebo popsal? Jistě každý uchopí nevěstu živou a ponechá druhému jeho malbu a jeho popis netknutý!

10. Tak je tomu i zde! - Na takových výšinách nalézá poutník nejpohostinněji to, co mu v nížině žádná námaha a úsilí dát nemůže. Proto je v každém ohledu zcela dobré a užitečné nelitovat častější námahy vystoupit na tu či onu horskou výšinu.

11. Prospěch je dvojitý a hojnější: Předně posilují se tím veškerí přírodní duchové. Avšak ten-to prospěch je menší, ačkoliv stoupání na hory je lepší než deset lékáren a rovněž tolik nejvy-hlášenějších lékařů.

12. Mnohem větší je však prospěch pro ducha, protože duch tu dostává tak Velkou posilu ze své původní domoviny.

13. Kdo z vás, vystoupil-li na hory, by si nevzpomněl, že mu mezi vysokými horami bylo u srdce útulněji a domáctěji nežli kdyby byl v přelidněném městě?! – Odkud tedy pochází takový pocit?

14. Taž se jen hor a ony ti hned právě tímto pocitem řeknou: „Hleď, co ti praví tvůj vnitřní pocit – ovšem ještě snad poněkud temně – jest úplná pravda. Neboť zde jsi opravdu doma a to v kruhu svých mnohých praotců, kteří jsou zde přiměřeně již dávno blaženi!“

15. Hledte, tomu všemu učí také hory! Čemu však ještě učí a co hlásají ještě hory? – Naslouchejte jim jen dále; dovedou ještě všelicos vyprávět!

16. Abych vám to, co tu ještě přijde postavil poněkud blíže před oči, uvedu vám také krátkou historku z jedné takové horské události:

17. Byl jednou jeden zbožný muž již velmi pokročilého věku. Tomu muži bylo přestát mnoho zkoušek a mezi nimi byla také jedna z nejsilnějších zkoušek, že až na nejmladší téměř dvacetiletou dceru ztratil všechny své děti se svou věrnou ženou.

18. Tak tu stál nyní sám s touto svou dcerou, obýváje domek na úpatí značně vysoké hory, u něhož bylo právě tolik pozemků, že poskytovaly skrovnou výživu jemu a jeho dcerušce vedle letité služebné a starého čeledína.

19. Tento muž se často a velmi mnoho modlíval ve společnosti své dcerušky ke Mně, při čemž také mnoho oplakával své milé a měl často velkou touhu, aby je mohl brzo následovat.

20. Když se jednou za letního večera se svou dceruškou téměř přes půlnoc modlil a vzdychal a modle se a vzdychaje se svou dcerou usnul, zdálo se dceři, že stála se svým starým otcem na nejvyšším vrcholku Alpy. A když se tu radostně rozhlížela do širých dálek, zpozorovala ihned vznášeti se k výšině celé množství libých bílých obláčků a když se tyto obláčky úplně snesly na výšinu, postřehla ihned, že tyto obláčky jsou dokonalé lidské bytosti.

21. Tyto bytosti byly zpočátku zahaleny; ale brzy odhalily své závoje. A oni, totiž dcera a otec poznali ihned s přeblaženým srdcem, že tyto bytosti jsou jejich drazí zesnulí, z nichž matka přistoupila ihned k svému milovanému choti, tiskla ho k srdci a laskala se s ním. A choť, otec dceřin, plakal z převeliké radosti nad tímto blaženým shledáním. Poté se odebrala matka k dceři, políbila ji a řekla:

22. „Milá dcero, jako jsi nyní zde se svým otcem, právě tak zde budete oba zítra odpoledne a budete tu ještě více viděti a pociťovati nežli nyní; ale proto doma nezameškejte nic, co vám pořádek věcí předepisuje!“

23. Po těchto slovech dcera ihned procitla a probudila svého otce ještě spícího. A ježto otec zpozoroval rozednávání, zůstal ze starého zvyku, také ihned bdělý, vstal, ustrojil se a vzbudil pak také ihned čeled. Poté se odebral znovu do svého pokojíku, kde našel svou dcerušku již oblečenou a vykonávající svou ranní modlitbu.

24. Požehnal dcerušce a políbil ji, poklekl pak sám a vykonal svou ranní pobožnost. Když byli oba hotovi, povstali. Dcera objala svého starého otce a políbila ho velmi přítulně a srdečně, takže otec na ní viděl, že je nadobyčejně veselá a jará myslí. Proto se také ihned tázal: „Milá dceruško, jak to, že jsi dnes tak čilá a veselá?“

25. Dceruška mu však pravila: „Ale, milý otče, nezdálo se ti dnes docela nic?“

26. Otec však odpověděl: „Připadá mi sice, jakoby se mi něco zdálo; ale co, to by mi bylo nemožno ze sebe vypravit!“

27. Dceruška však vyprávěla nyní otcí svůj sen, který otec s velkým a zřejmým pohnutím myslí vyslechl a po skončeném vypravování pravil:

28. „Poslyš, má milá dceruško, co se ti zdálo, to ihned také ve skutečnosti provedeme! Proto se odebereme nyní ihned zrána do nedalekého kostela, zúčastníme se tam se zbožným srdcem bohoslužby, pak doma posnídáme a za doprovodu našeho starého čeledína se odebereme na výšinu. Vydáme-li se aspoň hodinu před polednem budeme odpoledne ke třetí hodině zcela snadno na řečeném návrší naší nádherné hory a při této příležitosti budeme se také moci ve

jménu Páně poohlédnout, co tu nahoře dělá náš domácí dobytek a naši dva pastýři, zda je vše zdrávo a v dobrém stavu.“

29. Jak se tedy řeklo, tak se také učinilo! O třetí hodině odpoledne byla naše rodinka již na návrší. A jak to dceruška ve snu viděla, tak viděla také nyní ve skutečnosti zcela stejné obláčky ubírat se k výšině.

30. Když se tyto obláčky víc a více přibližovaly, zpozoroval je také otec a s ním starý čeledín. A když obláčky obklopily výšinu úplně, přetvořily se také ihned v bytosti, jak to bylo také již ve snu sděleno.

31. Když starý otec poznal v těchto bytostech své milé a viděl jak ho také s láskou objali, takže již nemohl ani v nejmenším pochybovat, že to jsou opravdu jeho drazí, tu hlasitě a radostí zaplakal a s nejrůznějšími srdcem Mně děkoval, že jsem mu ještě v tomto pozemském životě poskytl tak velkou blaženost.

32. Po této děkované modlitbě byl pak jeho duchu úplně otevřen vnitřní zrak. Tu spatřil celou výšinu zjasněnou a proměněnou v nebeskou krajinu a viděl nádherné příbytky svých drahých. A z jednoho příbytku spatřil vystupovati muže, který měl velkou družinu; a tento muž odebral se přímo k našemu starému muži a řekl mu:

33. „Hleď, můj synu, kde je to na Zemi příliš rušné a živé, tam to v duchu vypadá prázdné a mrtvé. Kde to však vypadá na Zemi tak, jakoby tu měla na všechny časy svou žeň smrt, tam je to tím živější a živější v duchu!

34. Hleď, na vysokých horách neroste sice obilí a není tu vinic a ovocných stromů, ani dolů na zlato. Zato však se tu lze setkat v duchu s tím, co nyní v duchu milosti Páně vidíš odhaleno před svými očima!

35. Budeš ještě krátký čas kráčet po této Zemi nohama těla. Vzrůstej však v této době v lásce k Pánu. A pohleď tam na onen druhý nádherný palác vedle mého příbytku. Ten je již určen pro tebe a pro tvé drahé, až opustíš to časné a nastoupíš svobodný věčný život!“

36. Při těchto slovech poznal náš starý muž, že tento řečník je jeho pozemský otec.

37. Po tomto poznání zmizela ihned blažená tvář. Naši poutníci však podrželi z toho živý a posilující pocit, velebili a děkovali Mně poté za takovou prokázanou milost a vrátili se pak s veselou a posílenou myslí opět do svého pozemského domova.

38. Doposud smutný muž strávil pak na Zemi zbylý čas s velmi veselou myslí a pln lásky a vděčnosti ke Mně. A když se ho ještě někdy zmocnila zbytečná zádumčivost, vykonal, jakmile to jen vždy připustily jeho tělesné síly, ihned návštěvu na naší zmíněnou výšinu; s níž se vždy vrátil znovu posílen.

39. Hleďte, také takovou příhodu vyprávějí vám hory – a i když také ne pro každého slyšitelnými slovy, zato však tím postřehovanějším našeptáváním do pocitu duše a touto také k lásce ducha.

40. Odeberete-li se podle tohoto vědění při dobré příležitosti na nějakou horu značnější výše a zmocní-li se vás tam takové pocity, pak můžete z toho jistě souditi a říci: „Ano, to jsou opravdu pocity Domoviny. Jak sladké a příjemné jsou a jak nádherné musí to býti pro ty, kteří jsou v této tiché Domovině již navěky!“

41. Neboť věřte, že takové pocity nejsou snad jen účinky o sobě tu stojících výšin, nýbrž pocházejí od obklopujících vás blažených duchů, kteří vás jako Já předešli, aby vám připravili trvalé příbytky.

42. Avšak nesmíte při tom být jednostranní a myslet: Tato či ona hora je to, kde jsou zřízeny v duchu takové příbytky! – nýbrž co je zde řečeno, to platí většinou o každé hoře, na které mezníky časného vlastnického práva jsou daleko od sebe.

43. Podobné pocity můžete ovšem také již pozorovati na nepatrně vysokých pahorcích, ale živými se stávají teprve tam, kde nemá již co dělat drvoštěpova sekýra.

44. Také to vyprávějí, učí a hlásají vám hory!

Falešné a pravé následování.

26. května 1842 o 16 hodině odpoledne.

Jakob Lorber k úvaze Jana 7, 13: „Ale nemluvil nikdo zjevně o NĚm z bázně před Židy.“ – Ans. H. zvolil Lukáše 13,30: „A hle, jsou poslední, kteří budou prvními a jsou první kteří budou posledními.“

Obávali se, zjevně Ho vyznati, ježto jejich mysl byla plny bázně před Židy. – Hle, to jsou ti poslední, i když jsou také ti první, kterým se dostává evangelium, ježto se bojí více lidí nežli Mne.

2. Ti však, kteří, ač nejsou svědky, teprve v pozdější době a na odlehlých místech dostávají slovo, ale ihned je přijímají a svým životem jsou hotovi ihned je hájiti, kdyby bylo odněkud napadeno – ti jsou podle času sice poslední a rovněž i podle místa, ale co do skutku jsou ti první. Neboť nemají strach před Židy aneb před světem. Neboť slovo v srdci jim praví, že Já jsem mocnější nežli všechen svět a židovství a nežli temnota všeho kněžstva.

3. Jen farizeus se bojí před židovstvem a nechce se s ním znepřátelit, dokud je ještě bohaté a mocné na zlato a ukrutně tyranské – a dokud může ještě udělovat velké čestné úřady a místa, která nesou velmi mnoho zlata. Pročpak? Ó, odpověď lze snadno nalézt.

4. Když se však židovství rozpadne, co tu vrtkavý farizeus učiní? Já pravím: Otočí sice plášť podle větru, ale nebude proto nikdy první, nýbrž úplně poslední.

5. Hloupé děvče dá totiž odpověď již svému uchazeči o lásku, jenž jí praví: „Ale neříkej o našem poměru nikomu nic!“ – „Pročpak?“ – táže se a praví nato: „To je mi divné! Kdybys mne opravdu vážně miloval, neměl bys jistě strach i kdyby se někdo dověděl, že mne miluješ. Ty však holduješ mnohým a nechceš si to s nimi pokazit. Proto máš ten strach! Ty jsi byl sice prvý, ke kterému se mé srdce přivinulo – takto jsi poslední, který bude bráti podíl na mé opětované lásce!“ – Hledte, není to úplně dobrá odpověď na hořejší otázku?

6. Já však pravím vám: Tutéž odpověď dám také skutečně těm, kteří vůči Mně budou dělati takové farizeje a budou se báti židovství proto, že je spojuje se svými časnými výhodami, jako jsou čest, světsky dobré jméno a ještě mnoho jiných věcí, které jsou mi ošklivostí.

7. Pravím: Tací „první“ budou jednou velmi silně posledními! Ti však, kteří se budou ve všem držet Mne a z lásky ke Mně se vůbec nebudou bát světa, budou pak také celkem první.

8. A proto však budou také nástupci státi výše nežli svědkové Mé milosti – ježto se židovství nebudou tak báti jako farizeové.

9. Toho třeba velmi dobře dbáti – také v této době! Amen.

Moudrá péče o duši.

27. května 1842 dopoledne.

Nadevše milovaný Otče v Ježíši Pánu nemohl bys mi poskytnouti zcela krátké, Tobě libé slůvko pro dceru Ans. H. W. jež má zítra jmeniny? Já sice nevím, zda má živou touhu po tom. Ale kdyby ji měla a já jí, nic od Tebe nepřinesl, mohla by si myslet, že jsem jí nepřinesl žádné slůvko od tebe snad ze zlosti pro její, mnohdy odpuzující chování je mně (chtěje ji tím potrestat). Proto, kdyby to byla Tvá svatá vůle, byl bych zcela ochoten něco napsati, milý Otče!“

Na tuto prosbu obdržel Jakob Lorber tato slova Otce:

Prosilo tě o to toto silně navenek obrácené dítě? – Ty pravíš: „Ne, to právě ne!“ – A tážeš-li se Mne, zda ona snad potají plna lásky a důvěry Mne o to prosila, hled', tu ti také nemohu dáti žádnou jinou odpověď, nežli právě jen onu, jakou jsi dal ty Mně na Mou otázku.

2. Co máme nyní tedy zde dělati, kde není žádné živé touhy? – Máme snad takovým dětem házetí živé slovo na záda anebo je jím nacpávati, jako nacpává selka své kapouny?

3. Ó, to neučiníme! Rozumíš!? – Neboť kdybychom to učinili, pak by tento přeskvostný dar velmi brzy ve své nejvyšší hodnotě klesl jako špatné papírové peníze!

4. Hled', proto to neučiníme dříve, dokud o to nebudeme co nejživěji požádání!

5. Toto děvče má však nyní srdce naplněno všelikými mladickými myšlenkami a myšlenkami na svatbu a nechává oči, srdce všude obskakovat kolem každého, kdo by ji zdaleka pozdravil. – Hled', při takové činnosti srdce a očí budeme my dva velmi snadno postrádání!

6. Víš, jaká gratulace by byla tomuto děvčeti nyní nejmilejší? – Hled', kdybych jí místo živého slova dal mladého, bohatého a krásného ženicha – to by jí bylo milejší a nežli Já a ty a celá kniha nejživějšího slova k tomu !

7. Já však to také říkám jenom tobě, abys z toho poznal, na jakém základě stavíš srdce těch, kteří Mne sice také volají a mnohdy dokonce potají jako milující ke Mně vzdychají, ale ne proto, že by Mě snad měli raději než všechen svět; nýbrž jen, abych byl hodně povolný a co možno brzo jim dal, po čem prahne jejich srdce!

8. Tací se starají velmi málo o nebe, které bych jim mohl dáti, nýbrž chtějí jen to nebe, které si oni sami vybudovali ze svých žádostivostí.

9. Ó, hled', oč mnohem lépe znám lidi Já než ty! – Hled', rolník se modlí ke Mně, je-li sucho, za déšť. A když mu příliš prší, opět za svit slunce! – Obchodník se modlí, aby hodně lacino nakoupil a hodně příliš draho prodal. – Lichvář činí dokonce zbožnou nadaci, aby přišla jen velmi špatná hubená léta. – Hráč v loterii se modlí často, až by si jazyk ubrousil. Dívka chodí horlivě do kostela a odívá se k tomu, jako by šla do divadla – pročpak? – Snad z lásky ke Mně? Ó, ne! – nýbrž, aby se buď při této domněle zbožné příležitosti setkala s jedním, kterého vidí raději nežli Mne; anebo aby si co nejdříve vyprosila chotě!

10. Hled', tak se sice modlí lidé ke Mně jako ku prostředku, ale nikoli jako k cíli! Lidé se obrací ke Mně kvůli světu, na však kvůli – Mně Samému.

11. Z takové lásky si oba, pravím tobě, jistě málo ukousneme! Anebo prospělo by snad, kdyby se ti nějaká dívka kořila, aby si skrze tebe získala pro své srdce jiného? Co bys tu učinil s takovou milovanou?

12. Zda bys jí tu neřekl : „Poslyš, ty hluchá a bezuzdná lichotnice! Co nosíš v srdci, tam se také obrať sama! Ten, kterého miluješ, bude ti jistě bližší nežli já!? Proto nech Mne tak dlouho na pokoji, dokud se s láskou nepřiblížíš ke Mně!“

13. Hleď, takto odpovím také Já! – Neboť za zprostředkovatele Se nedám nikterak používat! – Kdo Mne miluje, musí Mne milovat pro Mne Samého, ale ne pro světské výhody – a Já mu proto dám Svou lásku, která je pravý věčný život; a vše, co je Mé, bude také jeho.

14. Kdo Mne však jen hledá kvůli světským výhodám – věru, ten je Mi protivnější a nesnesitelnější nežli ten, kdo Mne ještě nikdy nehledal ani v tom či jiném ohledu. Takoví příznivci mohou se ode Mne vždy vzdalovat; neboť se Mi oškliví!

15. Hleď, z toho důvodu nemohu také dnes tvou prosbu vyslechnout! – Nech proto své děvče, až její srdce vezme jiný směr! Pak může také přijmout něco ode Mne – ale v tomto stavu myslí ne! – Já chci býti sice velmi štědrý, ale vždy jen v pravou dobu a na pravém místě!

16. J. Martě a více světské P. H., však oznam, že Mně jde v úplné vážnosti o jejich spásu a že proto s Mou láskou k nim to mají také brát úplně vážně. A bude Mi jedna požehnána, druhá však mírně napomenuta! – Amen.

17. To pravím Já, Kterého jsi prosil! – ježto Já znám lidi lépe nežli ty! Pochop to dobře! – Amen.

O darech ducha.

31. května 1842 dopoledne.

„Pane Ježíši! Milý svatý Otče!, nemohl bys mi oznámit, co je na zjevech J. V., který je požární hlídač na zámeckém vrchu? – Byl jsi to Ty, který se mu několikrát zjevil jako vystupující z bílého oblaku? Co si mám o tom myslet? – A jsou taková vidění již vždy podmínkou k úplnému znovuzrození? – Milý svatý Otče, kdyby to byla Tvá svatá vůle. Mohl bys nám o tom dáti aspoň několik slov! – Ale Jen Tvá svatá vůle se vždy staň! Amen.“

Na tuto prosbu byla dána Jakobu Lorberovi tato odpověď:

1. Hleď, co se týče tvé ještě poněkud slepé otázky, jsou lidé opatřeni různými schopnostmi aneb talenty. Jeden má dar rady, jiný dar rozumu, jiný dar řeči, jiný dar prorokování. Opět jiný dar postřehování, což nazýváte tušením a opět jiný dar slyšení. Mnohý má dar čichu, mnohý dar chuti. A mezi každým z těchto darů jsou nesčetná odstupňování a směsice. Mnohý má dar síly vůle, jiný opět moc v očích. A tak má jeden v tom a jiný opět v něčem jiném zvláštní vyznamenání.

2. Pravou pokorou a láskou ke Mně může každý svůj zděděný talent zvýšit až k úplnému duchovnímu životu! – Avšak proto nemá žádný něco před druhým, nýbrž, aby svým zvláštním talentem mohl a měl svým bratřím ve vší lásce sloužit – proto bývá každému dáno něco zvláštního!

3. Neboť kdyby obdržel každý úplně stejné a byl tedy stejně mohoucí – považ – šel by snad bratr k bratru, aby si od něho vyprosil službu? – Ó, hleď, to by asi žádný neučinil; neboť by byl beztoho vším opatřen!

4. Ježto však podle Mé lásky není v celé nekonečnosti žádná bytost úplně všemi talenty vybavena, je právě nedostatek jednoho či druhého talentu nejkrásnější a nejtrvalejší pouto vzájemné lásky, kterým se bratr bratru stává nutným a musí se k němu přimknout, aby si mohl talentem bratra posloužit.

5. Proto mohou být vidění zbožného muže, na kterého jsi se tázal, zcela dobře tak v pořádku, jako je v pořádku slyšení pro tebe!

6. Proto však není nikdo z toho či onoho talentu vyloučen; nýbrž rozdíl záleží jen v převaze toho či onoho talentu u toho či onoho člověka. – Přejde-li však člověk do duchovního života, pak bývá také vynikající talent probuzen nejprve.

7. A tak k úplnému znovuzrození není vůbec třeba ani vidění o sobě ani což jiného o sobě, nýbrž jedině pokora a láska. Vše ostatní je pak již jen důsledek toho a řídí se vždy podle původního vlastnictví nějakého talentu.

8. Toto bys měl nyní zajisté již ze sebe samého s to pochopit. – Vidění J. V. jsou správná, ač na nich lpí také leccos nečistého.

9. Proto zůstávej tedy při slově! Neboť v něm je nejčistší vidění! Proto je prazákladem všeho světla a všeho vidění! – Pochop to dobře! – Amen

Povzbuzení sluhy.

7. června 1842 dopoledne.

Prosba sluhy: „Ó, můj nejmilovanější Pane a Otče Ježíši, nejsvětější, lásky-nejplnější Rádče v každé nesnázi! – Ty vidíš, že mé srdce je mnohými jevy stísněno a znáš je. Proto nemám zapotřebí, abych Ti je ó, přesvatý Otče, ústy anebo literami písma přednášel. – Ó, dej mi tedy útěchu, abych takovými ranami na mé vpravdě ubohé srdce nebyl nezpůsobitý vykonati Tebou mi svěřenou věc ducha a abych nakonec takovou nezpůsobitostí neztratil, co jsi mně ubohému hříšníku tak nejmilostivěji svěřil! – Ó, svatý, milý, předobry Otče, smiluj se nade mnou a osvobod mne od této velké nesnáze srdce! – Tvá vůle se staň! Amen.

1. Ano, ano, vím velmi dobře, co ti chybí. – Ale zapamatuj si pro takové případy toto: Kde nemůžeš nic změnit následkem svobody vůle a svobody poznání každému člověku vlastní, tam si ušetři pro všechnu budoucnost každou námahu a práci. Neboť pařez z centra zcela shnilý neprobudíš k životu, i kdybys ho sebehorlivěji denně zaléval.

2. Proto se také nestarej o řeči, které přicházejí z úst nečistých, čistě světachtivých lidských duchů! Nech je jen čerpati z pokladu jejich světské chytrosti, která je ze světa a přináležejí čistě světu! Nech je mluvit a nech je provádět jejich vysoce vychvalované peněžní ctnosti! Nech takové světské mudrce mluvit černé a bílé, nech jim dokonce Mé staré a každé nové slovo být naprostou pošetilostí! Neboť hle, tuto opravdu bídnou krátkou blaženost musíme jim za jejich peněžní ctnosti dopřáti, ježto beztoho na světě s tímto jim jedině nejsprávnějším životem také vše ukončí!

3. Hleď, tací nejčistší materialisté jsou vždy nejvlastnější duchovní lidé! Ano, jsou právě tak leniví (setrvační) jako hmota sama, na níž lpí – proč se také nemohou povznést nad mrtvou přirozenost své a každé jiné hmoty.

4. Ježto však hmota je pro ně něco pevného a jedině pochopitelného, přechází také jejich duch zcela do ní, přenechává se zcela hmotě a myslí, dokud v něm ještě plane životní jiskra, zcela s ní. A proto mu všechno duchovní není nic jiného nežli naprostá pošetilost.

5. Ježto však duch vězí zcela ve své hmotě, děje se tedy také to, že ze své hmoty mnohdy vtipně a zdánlivě ostrovtipně mluví, kteráž řeč je pak plna světské chytrosti. – Ale teprve nyní přichází velké ale! Nyní uslyšíš zcela něco jiného!

6. Ale když hmota takových lidí strávila jejich ducha, tak jako hořící knot olej v lampě (při čemž pak matný plamen uhasíná) – tu rovněž tak také pro všechny věčné časy časů uhasne jejich duch. Neboť hleď, to jsou právě ony lidské larvy, které nejsou ani studené ani teplé, nýbrž vlažné – to jest, nejsou zlí ani dobří, nýbrž mrtví jako hmota sama. Proto budou vyplivnuti

z mých úst aneb jinými slovy: Přestanou po tomto životě navěky existovat. Neboť oživujícího potrestání jsou právě tak málo schopni jako mrtvý kámen. Proto jsou nezpráchnivitelní.

7. Kde však není již žádný život myslitelný, na co tu má přejít odměna, která je o sobě jen nejvlastnější věčný život?! Proto je také řečeno, že snáze je velbloudu projít uchem jehly, nežli duchovně mrtvému boháči k životu! – Vpravdě pravím tobě: Neučiní-li boháč, jak jsem to kdysi radil bohatému jinochu, život nedostane.

8. Kdo však praví: „Já spořím pro své děti, aby jednou mohly být zaopatřeny a neodvislé“ – také jemu nechceme jeho radost závidět a chceme ho také nerušeně nechat připravit věčný hrob jeho dětem. - myslíš, že Mně na takových lidech záleží? – Pravím tobě: Shnilé jablko stojí u Mne výše nežli takoví lidé!

9. Proto se také nemusíš rmoutit, ani starat, nýbrž radostně jim dopřát této krátké blaženosti, jako to činím Já. – Neboť opovrhují-li starým evangeliem, Mne Samého nazývají „ubožákem“, nebudou před tebou jistě jinak jednat, když jen o Mně svědčíš, o Mně opovrhovaném a vysmívaném, o Mně ukřižovaném.

10 Já ti však pravím: Kdyby tvé slovo mělo souhlas světa, nebylo by ze Mne! Pohrdání světa však je vždy největší svědectví toho, co přichází ze Mne.

11. Kdo tě tedy tupí a před tebou prchá, ten tupí také Mne a prchá také přede Mnou! Neboť co přichází z tebe, to přichází přece také ze Mne. – Proto buď vesel! Amen.

Rodinná starost o duše.

7. června 1842 dopoledne.

Piš ode Mne třem dcerám Ans. H. G. W, jmény J. H., P. H., také Ans. H. W. samému a jeho ženě!

2. Dceři J. H.: Já tvůj milý, svatý Otec, pravím a radím ti, abys Mně zůstávala věrna! – A to pravím tobě, protože u tebe spatřuji, že tvé srdce se začíná poněkud sem tam kývati mezi Mnou a světem.

3. Toto však není dobré, ježto srdce kdykoli činí výkyv ke světu, vždy se podobá kbelíku nechanému ve studni, který do sebe přijímá všeliké zlo, jako nedůvěru, zlost, úzkost, vlažnost ve všem dobrém a vpravdě duchovně krásném, snahu líbiti se, nevěru, hněv, závist, pýchu a pomstychtivost.

4. Hleď, tato zla jsou zpočátku velmi malá; jsou-li jednou jako zlé símě v srdci přijata, vzrůstají velmi rychle a udusí jako nejhorší plevel velmi brzo každé ušlechtilé zrníčko, které jsem předtím zasel do srdce.

5. Hleď. Má milá dcero, ježto tvé srdce se nachází v takovém malém nebezpečí, připomínám ti Já, tvůj svatý milý Otec to, abys žádnou škodu neutrpěla.

6. Shledala-li jsi však, že se Můj písař a sluha musel ukázat vůči tobě poněkud změněný, přestože tě vnitřně má velmi rád - hleď, k tomu byl skrytě vyzván, aby ti oznámil, že se tvé srdéčko začalo tiše kývati. Můj sluha se však musí chovati vždy tak, jak je vyzván a musí psát co se mu řekne, aby tím mohl být někdo probuzen.

7. Když ti však již vše, nač se jen podíváš, jsi-li pozornějšího srdce, může být moudrým učitelem, oč mnohem více ti bude a musí býti sluha stojící se Mnou v duchovním svazku! – Proto dej budoucně jen pozor na vše, co ti sluha říká! Neboť to nemluví ze sebe, nýbrž ze Mne, ať by to také znělo jakkoli, zda jako žert, zda jako škádlení anebo jako vážnost.

8. Budeš-li jen toho dbát, povede to také k živoucně dobrému. Milá dceruško, všímej si toho dobře! – Amen.

9. Dceři P. H.: Považ, Má láska je největší bohatství a nejnádhernější ozdoba života! Kdo ji má, má vše!

10. Cvič se tudíž v Mé lásce! Buď trpělivá ve všem a následuj ráda Má lehká přikázání! Měj, mnohou a velkou radost z Mého slova a věř v srdci, že Já to jsem, Jenž vám nyní tak hojně nechává pršet z nebe manu, tak ti bude snadné posilovati své srdce ve vší lásce a stálé věrnosti ke Mně!

11. Budeš-li však míti pevné srdce v Mé lásce, pak tě také ihned každé zlo těla opustí. – Proto však také nevkládej dílčí důvěru v Mou pomoc, když tě ještě mnohdy přepadne malá tělesná těžkost. Neboť, pravím ti, pomine, jakmile bude tvé srdce pevnější v Mé lásce!

12. Zda však již lidé neříkají: „Pravá láska se musí stát hašteřivou!“ – Hleď, také Já se s těmi, kteří jsou Mně milí, tak dlouho všelijakými tělu nepříjemnými pocity hašteřívám, pokud v nějakém sebeskrytějším koutku srdce objevuji něco, co se pro Mou svatou lásku nehodí. – proto jsem se také věrného apoštola třikrát ptal, zda Mne miluje!

13. Hleď, Já jsem skutečně velmi žárlivý a proto nemohu snést, co by se mohlo proměnit jen v nejmenší nevěru. Ježto tě, Má dceruško, však mám velmi rád, proto ti toto pravím! Dbej toho náležitě a uděláš Mně, svému svatému, přelaskavému otci velkou radost! – Já tě však zato ujišťuji Svou láskou navěky. – Amen.

14. Dceři W. H.: Tobě však pravím, abys se ničím nepohoršovala, čím bys se občas považovala býti odstrčena. Neboť hleď, já se zvláště u tobě rovných často stahuji zpět, takže by také mnohdy mohli zvolat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

15. Avšak pravím tobě: Toto je ti velmi prospěšné k věčnému zdraví ducha. Zapamatuj si však při tom toto: Já ti nejsem nikdy blíže, nežli právě tehdy, když se domníváš, že jsem ti nejdale!

16. Buď proto mírného srdce, pozvedni své světské myšlenky ke Mně a buď trpělivá ve všech věcech! Přičiňuj se o Mou lásku, pak se nebudeš nikdy spatřovat v nějakém pozadí!

17. Toto náležitě a věrně dbej ve svém srdci! - Amen.

18. A. H. W.: Tobě však pravím: Měj ve všech věcech ustavičně před očima Mou lásku a Mé slitování, tak se neoctneš nikdy v zádumčivosti srdce! Pozoruj jevy jak jsou, ale ne jak mají být – pak vyvoláš čistý obraz ve své duši a tvůj vlastní duch ti odhalí, proč se věci objevují tak a ne jinak.

19. Hleď, jsi-li jedno se Mnou v lásce ke Mně, pak budeš zajedno s Mojí vůlí. Jsi-li však to, pak také snadno poznáš, že bez Mé vůle a bez Mého dopuštění ani vrabec se střechy nespadne, že každý chloupek je spočítán a bez Mé vůle nemůže býti zkřiven.

20. To ti připraví veselé srdce! – Tedy miluj Mne a rozsévej u svých dětí vždy dobré símě, tak budeš velmi dobře prospívat v Mé lásce! – Amen.

21. Tvá žena ať se jen hlavně drží Mého vzduchu lásky a ve svém srdci cestuje do „lázní Mé lásky“, tak bude zdráva na duchu a na celém těle!

22. Když vychází, tu ať Mne také vezme vždy s sebou. Když však přichází domů, ať „Mne co nejméněji pozve k sobě, tak velmi brzo zpozoruje, co jsem sto!

23. A proto ať také mnohdy příliš nepřemýšlí, co by ji opět úplně uzdravilo. Neboť Já, Lékař všech lékařů, Který jsem jí tak dalece pomohl, pomohu jí ještě dále.

24. Nezáleží tolik na tom, zda na kostech visí mnoho anebo málo masa, ale vše záleží na tom, kolik pravé lásky ke Mně se v nějakém srdci vyskytuje!

25. Proto ať se také více drží Mé lásky než všeho ostatního – tak dvojnásobně úplně pozdraví! – Amen.

Půlnoc duše.

13. června 1842 odpoledne.

Andr. H. W. se táže: „Ó, Pane! Mně se zdá, že jsem více mrtvý nežli živý. Nepomine brzo půlnoc Tvou velkou láskou, milostí a slitováním?“ To záleží jen na tobě! Když se úplně rozejdeš se vším světem a celý tvůj dům, pak brzy půlnoc pomine! – Je-li někdo mezi dvěma stroze odstávajícími pilíři, ještě právě tak přivázán, že zatím co je někým tažen k východu k živému pilíři, je také ještě právě takovými provazy někým jiným tažen k západu k pilíři smrti – jak musí mu býti při tomto dvojitěm tahu?

2. Vy však pravíte sami: „Moudrý povolí!“ - A pravím ti, že tu vždy. Já musím dělat „moudrého“ a musím Svým tažením vždy povolit u Mého východního pilíře, když čilý mistr u západního pilíře začne příliš svou šňůru napínat.

3. Zatáhnu-li také při takových příležitostech, pak se staneš téměř hmyzem (to jest zvířetem, které neví kudy kam), že se nad tím duchovní dech zatají. A právě tento stav u tebe je to, že říkáš, že se ti zdá, jako bys byl více mrtvý nežli živý!

4. Když však chceš a můžeš (neboť závisí úplně na tvé svobodné vůli, abys se uvolnil od provazů západního pilíře – pak také ihned tvá domnělá „půlnoc“ zanikne; neboť východní pilíř nevrhá pak již žádný stín, zato však tím větší pilíř západní!

5. Kdo Mne však svou vírou proslaví a koho jsem již se všech stran ovinul provazy lásky, udělá dobře, když se ihned uvolní od všeho, co ho ještě přitahuje k západnímu pilíři

6. A toto přece není tak těžké, jak si to tu někdo snad myslí! Pravá živá láska ke Mně činí vše lehké a žádná věc jí není nemožná !

7. Kdybys však se sebou chtěl mnohdy konati malý počet pokud se týče západního pilíře, pravím tobě, že bys snadno seznal, jak trpíš kolem svého těla ještě některé šňůry od západu.

8. Ty však musejí z těla! Dříve nebude mnohem lépe s tvou domnělou „půlnocí“! – Toto si dobře pamatuj! Neboť nyní nemusím ti více přidávat, od Koho je tento dar! – Amen.

Kristus žije ve mně !

22. června 1842 dopoledne.

Piš, jen piš! Neboť na co ty se v čase jen slabě pamatuješ, to bylo již od věčnosti co nejjasněji přede Mnou !

2. Nuže, dej tento lísteček ruky a srdce dceři Ans. H. W., která nosí jméno Mého milého apoštola Pavla a řekni jí, že jí vzkazují skrze tebe :

3. Ať si Mé slovo právě tak osvojí, jako si křtem vodou osvojila jméno apoštola, které tu má být její pravé jméno – ne podle „Pavlinus“, také ne podle „Paulina“, nýbrž podle Paulus (Pavel), který slul dříve (Šavel) a teprve pak ode Mne obdržel právě jméno Paulus, které podle nebeského způsobu praví vše to, co ve jménu Mém konal tento ze Mne velký apoštol.

4. Ježto však nosí jeho jméno, má také nésti ve svém srdci, co ten apoštol nosil v srdci svém, totiž dokonale Mne Samého, proto také slul Paulus a zřejmě mohl o sobě říci: „Nyní nežiji již já, nýbrž Kristus žije ve mně!“

5. Já zde však pravím: Blaze tomu jenž s Pavlem jest „pravý Paulus“! Neboť ač jméno samo neposvěcuje, stane se mu však toto jméno nicméně velkým svěděním, nosí-li je účinně v srdci, jako je nosil apoštol.

6. Já však také pravím: Kdokoli tu nebude slouti „Paulus“ ve svém srdci, nebude míti žádný velký cíl na Mém Království. Neboť „Paulus“ značí podle nebeského způsobu: „Kristus žije ve mně, a má celá bytost je přibytkem Svatého Ducha!“

7. Hleď, Má dceruško, toto značí jméno, které nosíš! Hledej tedy v sobě pravdu tohoto jména, které nosíš, jinak vždy obelháváš sebe a Mne, kdykoli říkáš: „Já jsem a sluji Pauline (Paula)“, což sluje právě tolik jako kdybys řekla: „Nyní žiji dokonale! Neboť ne já, nýbrž duch božské lásky žije ve mně!“

8. Proto tedy máš tvému jménu žítí tak věrně, aby ti nebylo opět vzato, když dospěješ k odhalení ducha křtem duchem a ohněm, kterýžto křest je úplné obdržení věčného života!

9. Hleď, toto ti dávám proto ke dni tvého jména, abys z toho vyrozuměla, co značí toto tvé jméno a jak máš toto jméno náležitě účinně přijmouti do svého srdce. A to je mnohem cennější nežli zlato, stříbro a všechny poklady světa!

10. Buď tedy důstojnou nositelkou svého jména! Tak teprve budeš Mně pravou, milou „Paulinou“ nyní jako věčně. Amen.

O přátelství Páně.

Dar k narozeninám.

26. června 1842 dopoledne.

Tento velký dar dej té, která tu dnes slaví své narozeniny a sluje J. H. Marta.

„Já nadále neříkám, že jste sluhové. Neboť sluha neví co jeho Pán činí. Vám jsem však řekl, že jste Moji přátelé. Neboť vše, co jsem slyšel od Mého Otce, jsem vám sdělil. Vy jste Mne nevyvolili, nýbrž Já jsem ustanovil a vyvolil vás, abyste šli a přinášeli užitek a užitek váš aby zůstával, aby, začkoli byste prosili Otce ve jménu Mém, dal vám.“ (Jan 15, 5 a 16)

Rozumíš, Má dceruško, co ti těmito dvěma verši chci říci? – Hleď, to nejsvětější, co lidský duch kdy pochopí totiž znovunabytí dokonalé svobody, které slouží za základ Mé pravé nejdůvěrnější přátelství s těmi, které jsem vyvolil!

2. Hleď, žádný z vás všech Mne nevyvolil, nýbrž jen Já jsem přišel k vám a vyvolil jsem vás! Že Já jsem vás však vyvolil, můžeš o tom kdy pochybovat? – Zda nedávám vám všem všechny poklady nebi, které jsou Otce, Jenž je věčná Láska ve Mně!?

3. Ježto jsem však tebe a vás vyvolil, tím jsem vás a tedy tebe, Má dceruško, také postavil do ráje věčného života, abyste tu mohli přinášeti nejušlechtlejší plody a mohli Mne tu také vždy prosit, začkoli chcete, abych vám vždy dal.

4. Ježto však je nyní jasné před tvýma očima, že jsem vás všechny vyvolil ze světa a od světa, který je zajat v nejtvrděších řetězech vši poroby a nejhoršího otroctví, co tedy myslíš – vyvolil jsem vás a tedy také tebe k opětné porobě a otroctví anebo k svobodě vnitřního života lásky ke Mně a tedy, k Svému úplnému přátelství!?

5. Kdy však je ten, jemuž pravím: „Milovaný příteli, milovaná přítelkyně!“ Ó, dceruško, považ, považ, co to je, pravím-li také tobě: „Má milovaná přítelkyně!“

6. Vpravdě pravím tobě: Kdybych ti daroval všechny říše celé nekonečnosti a všechny anděle a všechna nebe – tu bys byla uboze obdarována proti tomu, že jsi „vyvolená“ a že také tobě pravím: „Má přítelkyně, Má sestro!“

7. Zapamatuj si tedy nadmíru dobře a nanejvýš, co tím dostáváš! – Hleď, v tomto dni tvého tělesného narození dostáváš Má přátelství a budeš přijata Mým slitováním, abys mohla v něm rychle dožráti k úplnému znovuzrození ducha k věčnému životu!

8. Věřu, ti, co tu jsou Moji vyvolení přátelé, mají také Mého Svatého Ducha již v sobě a nad sebou – proto se nemají nikdy státi sluhy hříchu. – Tak se také ty nikdy nemáš státi služebnicí hříchu, nýbrž věčně zůstávati v Mém přátelství! - Amen.

Manželská rada.

27. června 1842 dopoledne.

Piš, jen piš; neboť Já už velmi dlouho vím, na co se Mne chceš tázati!

2. Můj milý K. G. L., který Mne miluješ a důvěřuješ Mi ve svém srdci, protože v době ti povědomé věci bys chtěl mít dobrou radu ode Mne! Hleď, zde je opět jedna věc, kde, jak říkáváte, dobrá rada je drahá! Neboť Já ti pravím a můžeš Mně to doslova věřit: V pekle a za nynější doby na světě je pro Mě Samého dobrá účinná rada vážně těžká; ledaže bych chtěl s radou zároveň také již do toho Svoji všemohoucností udeřit.

3. Kdybych však toto učinil – k čemu by pak byla předchozí rada dobrá a vhodná? – Hleď, před zcela nedlouhou dobou jsem dal tak zvané Západní Indii pro její důmyslné a lidumilné snažení takovou s mojí všemohoucností spojenou radu, aby se do světa vrátili zpět ke Mně. Ale tato rada stála mnohé lidi (nechci jiného výrazu použití) život a mnohé obce existenci!

4. Hleď, co ti však zde ukázal tento případ ve velkém a jak ti pro budoucnost ještě některé podobné, ne-li ještě větší příklady ukážou, co tu Má s Mou všemohoucností spojená a tedy také velmi hmatatelná rada zmůže – totéž se může také státi u jednotlivých lidí, kdybych jim udílel všemohoucí radu, která by pak ovšem byla účinná pro okamžik.

5. Udílím-li však světským lidem přátelskou radu buď lepším puzením srdce anebo jak je tomu zde, probudilým věštcem a sluhou slova, řekni Mně, kde je ten, který tomu úplně věří a proto také co nejméněji toho dbá? – Neboť smysly lidí jsou tak zvrácené, že jim největší div živého slova je tak lhostejný, jako jiný každodenní jev na světě!

6. Proto můžeš Mně věřiti, že při mnohých příležitostech a v leckterých věcech je opravdu Mně Samému těžké dáti dobrou radu.

7. Nicméně však chci ti tedy ještě v tvé tě zarmucující záležitosti něco říci, ale ovšem jen tak, jak to u Mne stojí a ne jak se to vyskytuje v pošetilém světském řádu lidí, jací nyní jsou.

8. Hleď, souložil-li někdo s dívkou, takže tím také zplodil z ní plod, když si byl napřed zjednal všelikými manželskými slovy její nejdůvěřivější náklonnost – tu jsou jen tři případy možné, které ho jeho učiněného svazku zprošťují. A tyto případy jsou: předně, smrt těla jedné nebo

druhé strany; za druhé jakýmikoli okolnostmi přivolená úplná neschopnost pro manželský stav; za třetí, když dívka se stane muži zcela a bez jeho provinění ve svém srdci nevěrná a ve svém srdci přijala nabídnutí lásky druhého.

9. Hleď, jen tyto tři případy mohou býti a budou u Mne považovány jako plně omlouvající důvod. Všechny ostatní důvody však, které vyrostly na hubené a nadmíru klamně půdě světského rozumu, budou vždy považovány za nulu a nicotné!

10. Kdo tu praví ze svého rozumu: „Já bych si dívku vzal za ženu, kdyby to dovolovaly mé majetkové okolnosti!“ – tomu pravím Já: „Ty, který po hříchu tak dobře dovedeš počítat, proč jsi si tedy neopatřil početní tabuli před hříchem?! – Věřu, pro nynějšek přicházíš Mně se svým počtem příliš pozdě!

11. Neboť Já nemám žádný takový počet, který omlouvá hřích a tebe zbavuje tvého účinného závazku! Proč? – Protože člověk hříchem beztoho již přerušil se Mnou věčný svazek, který Mně přísahal ve křtu vodou, proto nemá k tomuto hlavnímu přerušení připojovat ještě jiné, které se tomuto hlavnímu přerušení úplně rovná!“

12. Za druhé však má takto počítající člověk povážít, že jeho zaopatření nezávisí tak na světských majetkových okolnostech, jako spíše, ano zcela jediné na Mně – tak s věřícím rozumem srdce velmi snadno pozná, že zkouška světského počtu je lepší nežli počet sám!

13. Neboť o koho se Já starám, ten je opravdu zaopatřen, zatím co někteří úpí ve světských žalářích dvojitého druhu, protože zkoušky jejich počtu dopadly hůře nežli domnělé dobře uvedené světské výpočty!

14. Hleď, to je ta jediná rada, kterou ti mohu dát, která je také jediné jen dobrá a pravá! – Kdo ji však bude následovat? A bude ji vůbec někdo následovat?

15. Věřu, kdo z lásky ke Mně nevstoupí do manželství, činí lépe. Kdo však jednou dal dívce slovo, ten činí velký hřích, když slovu nedostojí. Obcoval-li však tělesně někdo jednou proti Mému přikázání s dívkou, oč více musí býti také proto zavázán, aby svůj hřích na dívce napravil – bez kteréhož skutku mu nebude nikdy smazán s tabule viny v Říši života!

16. Chceš-li Můj milý K. G. L. takovou radu svému příteli jakoby ze sebe uděliti, můžeš to učinit! Zda však prospěje, to ve světě necháme zatím odstaveno. - Amen.

Probuzenecké hnutí ve Švédsku.,

28.června 1842 odpoledne.

„Ó, Pane! Lze dáti víru zjevení mnohých dětí ve Švédsku, která jednomyslně napomínaly k pokání a vypovídaly, že za tři léta vystoupí zvíře se sedmero hlavami a s deseti rody a že hlavy a dva rohy jsou již viditelné? - -Zlý svět nazývá tento podivný zjev morovým kázáním! – Ó, Pane! Odpuť jim, neboť nevědí, čemu se rouhají!“

Já jsem vám již při leckteré příležitosti předpověděl a zejména v průběhu vám dobře známých „Dvanácti hodin“²²), že nechám na některých místech Země sestoupiti s nebes Mé světlo a Mé velké slitování. - Když se to nyní děje a ještě vždy víc a více se díti bude, tu a tam a hned tak a hned tak, co jsem vám předpověděl, můžete se tomu divit?

2. Co dokážou švédské čisté děti, jsou-li Mým Duchem povzbuzeny? – Kážou pravé pokání ! Kdo se tu může domnívati, že je to nemoc těla anebo snad dokonce dílo satana?!

²² Jakob Lorber „Dvanáct hodin“, Novosalemské nakladatelství Bietigheim, Württemberg

3. Ó, věřte Mně a pohleďte na velký lid měst a co je jeho počínání a jeho nevázaný shon – a řekněte sami: „Ne, ne! Takové evangelium satan nikdy nekáže! Nýbrž (ten káže) jen jiné, podle něhož tu žije velký lid zlých měst!“

4. Víte-li však, že ten, který ve svém srdci Krista vpravdě vyznává ve víře a zvláště v lásce. Není proti Kristu, nýbrž pro něj a tedy také pro jeho věčné království, pak tím také snáze a jistěji poznáte, jakým duchem puzeny a vedeny tyto švédské děti prorokují a kážou! Zda nestojí psáno: „Z úst dětí jsem Si připravil chválu?“

5. Hleďte, také toto patří vždy k velkému znamení, kdy přijde velmi brzo zemi soudný velký den vykoupení!

6. Co se tu však týče „moře“ a z něho a to naposled vystupujícího zvířete – Já myslím, že k tomu nepotřebujete brýle, abyste jasně poznali, pozorujete-li jen poněkud počínání velkých smilných měst a zvláště počínání jednoho města, které dobře znáte, které vám však nicméně nemohu a nechci jmenovat!

7. Tam zejména vystupuje to staré „zvíře“ tak, jak je viděl již Kain po svém ohavném činu, aby tropilo své staré řemeslo a má právě již dvě a půl hlavy a čtyři a půl rohů nad Zemí! – Proto je také třeba, aby se každý vyzbrojil Mou milostí, aby nebyl pohlcen silou a předstíranou mocí toho zvířete. Neboť bude konat velká znamení, ne sice již ohněm, ale tím více mocí jazyka!

8. Avšak při této příležitosti vám také pravím: Těžký mrak však stoupá nyní také již více než stejným krokem z nebes, v němž je uchován zvíře navěky usmrcující blesk!

9. Co je však „znamení zvířete“ pro jeho vyznávatele? – Na čele světský rozum! – Na ruce však průmysl! – Podle toho se pozná zvíře nejlépe!

10. „Svědectví lékařů“²³, je však ochrana pro Mou věc! – Nyní víte vše, čeho vám z toho třeba, dbejte toho dobře! - Amen

K této události podal zprávu „Grazer Zeitung“ z 20.srpna 1842. č.132: Stockholm, 2. srpna 1842. „V neděli 10. července bylo přes tři tisíce lidí z blízka i z dále shromážděno v Eksrote, aby slyšeli kázání. Někteří z davu si strhávali šaty s těla a prsteny s prstů a náušnice a pošlapávali to, při čemž volali, že tyto skvosty jsou dábelská ozdoba. Jeden voják shromáždil v koši zlatých prstenů (a náušnic), které byly zakopány. Nemoc zdá se dosáhla vrcholu, poznamenává Sta a-tstidning a může se proti tomu málo napomínáním ještě méně však donucovacími prostředky poříditi.“

„Der Oesterreichische Beobachter“ ze 7. listopadu 1842 přinesl zprávu jednoho luterského duchovního o nákaze kázání dětí ve Švédsku v němž se praví: „Kážou proti hře, tanci a pyšnému životu; odvolávají se na proroka Joela, kap.2, verš 28. Mluví o zániku světa, napomínají k pokání. Ve svých viděních vidí trýzeň zatracených. Také spatřují dlouhý stůl večeře, u něhož sedí blažení. Kážou z vnitřního nucení i také tam, kde jim nikdo nenaslouchá atd..“

Eliáš předchůdce.

Časový životní pokyn.

Malachiáš 4, 5: „Aj já pošlu vám proroka Eliáše, prve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný!“ Matouš 17. 10: „I otázali se Ho učedníci řkouce: Proč tedy říkají zákoníci, že prve musí přijít Eliáš?“

²³ které ten duchovní jev prohlásilo za „morová kázání“ vyd.

30. června 1842 odpoledne.

1. „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete a tlucte a bude vám otevřeno!“ – Řekněte Mně, od koho jsou tato útěšná slova? – Vy pravíte, že jsou ode Mne. – Dobrá, pravím Já, jsou-li však tato věčně pravdivá slova ode Mne, řekněte, co vás tedy zdržuje, abyste je účinně nenásledovali, aby každému z vás bylo snadné rozuměti těmto nejdůležitějším a také nejsnáze pochopitelným místům z Písma života?

2. Víte, co to zaviňuje? – Pravím vám a už jsem vám to často řekl: To nezaviňuje nic jiného nežli vaše ještě vždy pošetilá představa o Mně, následkem které Mne ještě vždy hledáte v nekonečně silném, mocném, velkém a přesvatém, místo jedině v něžné lásce.

3. Vy vidíte ve Mně sice Boha, nekonečně velkého, Který tu Svým slovem stvořil nebe a Zemi; ale Boha, milého Otce, Který nepovažuje pod Svou důstojnost uváděti v pohyb dokonce křídla bahenního komára a pěstovat plísňové rostliny na vlhké střídce chleba, aby se jim dařilo – hleďte, tento Se tak hluboce sklánějící, tento nejmírnější, tento nejtrpělivější a lásky-nejplnější Bůh a Otec je ještě vždy více méně cizí vašemu srdci!

4. Ježíše, Jenž zval hříšníky na Svá bedra, Jenž unavené a obtížené k Sobě volal, Ježíše, jediného dobrého Pastýře, Jeho Ukřižovaného, ještě neznáte!

5. Ježto však tento nejvyšší mírný Ježíš je vám ještě cizí, jaký a co jest, je vám také cizí velký prorok Eliáš a cizí „velký a hrozný den Páně!“

6. Nechápete-li věci, které tu nejsou aneb vašim smyslům jsou příliš vzdáleny, pak můžete zajisté omlouvající se, říci: „Pane, toto chápati je dáno jen těm, které jsi povolal!“ – Písmo života je však ve vašich rukou; s jakou platnou omlouvou můžete zde asi vystoupit, když se vás otáží: „Proč tomu nerozumíte, co byste přece přede vším a nejprve mohli pochopit?“

7. Kdo je zde prorok Eliáš? – Nuže otevřete přece jednou uši a slyšte: je to Má láska, která předchází každému soudu, jako je to právě u vás a u ještě tak mnohých jinde ²⁴. To je ten „Eliáš“! Když tato (Má láska) začíná k vám přicházet, pak je Eliáš také již zde! Eliáš je tedy předchozí vyzařování Mé lásky, které nyní ve své nekonečné ohnivě síle, ano, ve své celé hojnosti je na cestě k vám.

8. Kdo tu uchopí mírné paprsky tohoto „Eliáše“ a nechá se jimi roznítit, ten také obstojí v přicházejícím ohnivém moři Mé nekonečné lásky.

9. Běda však tomu, kdo si Eliáše neosvojí! Věru, ten neobstojí ve velkém ohni Mé lásky, když přijdu ve své, plnosti na všechno stvoření!

10. Kdo nemůže s Eliášem v ohnivém voze Lásky vznášející se ke Mně do nebe v duchu trvati, jak teprve pak obstojí v základu ohně, z něhož vůz Eliášův jest jen malá jiskérka_

11. Hleďte, to praví vám temné místo, které by vám mělo býti nicméně jasnější nežli slunce za poledne! – Rozumějte tomu nyní dobře a važte si Eliáše, který je nyní mezi vámi, abyste nebyli Mým přicházejícím velkým ohněm zničení! – rozumějte tomu dobře! Amen

Znamení pravých a falešných proroků.-

4.července 1842 dopoledne

K první knize královské, kap.19, 7 – 18. Když to zde řečené jen poněkud pozorně projdeš a povšimneš si stejně znějící – odpovědi tohoto největšího všech proroků Izraele, pak ti nemůže

²⁴ Ve zjevení Jakobem Lorberem a jinými vydavatel.

ujíti, čím se pravý prorok co nejjasněji rozeznává od falešného, který tu je vždy sluhou Bálovým a slepým farizejem v nejdokonalejším slova smyslu.

2. Abys však ty a každý přesně mohl pozorovat a vědět jak se mají věci mezi pravým a falešným prorokem, pak z vedení proroka Eliáše tě upozorním jen na toto. A tak tedy poslyš:

3. Pro koho jedině horlil pravý prorok Eliáš? Horlil pro světská práva, pro světskou moc a vládu a pro světské příjmy, skládající se ze zlata a stříbra? – On praví: „Horlil jsem pro Hospodina, Boha zástupů!

4. Hleď, když tu však někdo horlí zdarma jedině pro pravého Boha a činí tedy jako tu činil prorok Eliáš, řekni mně, je to falešný prorok? – Je to horlivost nejjistější a nejneklamnější znamení pravého a falešného proroka.

5. Když však jeden horlí pro světskou vážnost své církve a své hlavy, jež je zakopána ve zlatě, stříbře a všelikých drahokamech, jiný však horlí jedině pro Mne, který z obou proroků je asi pravý? – Myslím, že k uhodnutí toho nebude muset nikdo brát útočiště k matematice.

6. Ježto však Eliáš byl zcela pravý prorok, jak Mne poznal, když jsem šel kolem dveří jeskyně na hoře Horeb, ježto byl v ní ještě ukryt? – Snad ve velkém, silném větru? – Hleď, tak také nejsem v těch, kteří mnoho žvatlají a na sebe upozorňují. Neboť to je způsob pravých, nejvyšších slepých farizejů.

7. Anebo poznal Mne Eliáš poté v následujícím ohni? – Hleď, tak také nejsem v oněch ohnivých horlitelích, z jejichž úst nesrší nic nežli soud za soudem a zatracení za zatracením, ježto nechtějí Boha poznati jinak než v soudícím ohni, ale nikdy ne v lásce.

8. Pravý prorok Eliáš však Mne, Boha zástupů, poznal jen v tichém, jemném vání aneb šelestění, což jinými slovy nepraví nic jiného nežli: Eliáš Mne opravdově poznal jedině jen v lásce!

9. Jestliže ty (Jakub Lorber) Mne však rovněž mírně vanoucího jedině v lásce poznáváš jako Eliáš, jak jsi tedy falešný prorok? – Nech světské proroky jen mluvit a volat proti nám! Nakonec se přece jen ukáže, kdo dovede domů nevěstu!

10. Eliáš však byl povolán za soudce nad Izraelem v lásce, proto musel jíti do Damašku a pomazati za krále Hasaele a Jehu a za proroka Elizea, aby tito mohli zachovati ty, kteří se nesklonili před Bálem a aby mečem věrnosti oddělili plevy Bálovy od Mé čisté pšenice. Copak však se tu stalo v silném pravzoru, ejhle, to se děje také nyní opravdově v duchu. Proto nakonec přece jen láska nade vším vítězí a zničí a zahanbí všechny ty „větry“, „zemětřesení“ a všechny „oheň“! -

11. Nyní však sud' sám a vyhledej pravého proroka z falešného množství, které je tu služebníci světa.

12. Eliáš je tedy pravý prorok. A rovněž také každý, který Mne nalézá, jako Mne našel Eliáš – totiž v lásce. – Rozumějte tomu! Amen.

Muž a žena v rámci božského řádu.

6. července 1842 dopoledne

Tak piš tedy několik řádků Elišce H., protože si to přeje v srdci, neboť se Mně líbí, má-li někdo vždy velkou živou touhu po Mně.

2. Pohleď, Má milá ženo, na kruh, jak je to dokonale v oblouku vedená čára kolem středu! Hleď střed jsem Já a kruh je velká moc Mého věčného řádu, který trvá ze Mne věčně. V tomto stojí všichni tvorové.

3. Tento kruh je však v sobě dělen v sedm (soustředěných) kruhů, - Na onom Mně, středu nejbližší ležícím kruhu nacházejí se lidé Země, kteří jsou tu Mé děti. – Na druhém kruhu z nitra stojí lidé všech Hvězd. Na třetím kruhu stojí zvířata Země. – Na čtvrtém zvířata Hvězd. – Na pátém stojí všechny rostliny světových těles bez rozdílu. – Na šestém stojí veškeré Planety, Měsíce a Komety, - A na velkém sedmém konečně stojí všechna Slunce, bez rozdílu jejich velikostí.

4. Hleď, to je Můj řád! Ze středu tu vychází všechen život a bytí. A toto jde všemi kruhy až na nejzevnější kruh. Na každém kruhu se to však utváří v jiného ducha, z něhož pak Mých sedm duchů ustavičně vzniká a trvá. Proto také slují: sedm duchů Božích, kteří však o sobě nejsou nic nežli uspořádané práce středu, působíce podle svého způsobu a řádu ze Mne.

5. Nyní si však představ prvý vnitřní kruh. – Je tu žena hlavou obrácená ke středu – muž však svou (hlavou) přes kruh ven, ženě tedy právě naopak. – Zde je otázka: Pročpak tak? Hleď, hleď, když prvopočátečně život od středu vycházející dospěje až k sedmému kruhu Sluncí, tu se odrazí a vrací se pak opět všemi kruhy k středu zpět.

6. Jak se však děje takový návrat všeho života? – Nuže, hleď, člověk nasává duchovně se vracějící život svou povahou a svým postavením. Je-li jednou nabit substancí života, nechá jej pak vylévat do své dobře pohnojené protivy. Zde bývá živěn a pak je opět vyrozen podstatně k většímu zdokonalení. Je-li zdokonalen, pak se vrací opět jako volný, sebe sama vědomý život do středu zpět. Nedokonalý však bývá opět vypuzen na horký ohnivý kruh Sluncí, aby se znovu upevnil a posílil všemi sedmi duchy ze Mne!

7. Když však nyní pozoruješ toto pravé postavení v duchu, řekni Mně, kdo je tu asi Mně stále blíže, muž nebo žena? Musíš přece říci žena, neboť je postavena uvnitř nejněvnějšího kruhu! – Nyní veď však v duchu čáru od středu až k nejzevnějšímu ohnivému kruhu Sluncí, co značí as tato čára? – Hleď, tato čára značí Mou velkou trpělivost!

8. Ježto je však žena uprostřed kruhu a je Mi tedy blíže nežli s hlavou na venek kruhu obrácený muž – co musí tu ovšem přirozeně samo sebou následovat? – Hleď, to, že Má čára trpělivosti, která se dotýká nejprve ženy, musí také jistě být kratší nežli u muže, na kterého přechází čára teprve později ze ženy!

9. Ježto však toto je již tak odůvodněno v mém věčném řádu, jaké pravidlo plyne potom pro ženu? – Viz a slyš, že žena má být mnohem povolnější nežli je každý muž, jinak přicházím také mnohem spíše se soudícím trestem na ni nežli na muže!

10. Jako však zbožná, ochotná žena může být kořenem všeho života, jako byla Marie tělesně, tak může být také neposlušná žena základem vší záhuby. Proto je také pro ženu Má čára trpělivosti značně kratší nežli u muže.

11. Toho si povšimni dobře, Má milá ženo, pro sebe a své dcery, tak budeš zdráva duchovně a tělesně povždy, - Amen.

Pokyny o chování při zatmění Slunce.

7. července 1842 dopoledne.

Tu máte malé bezpečnostní opatření, pokud se týče zítřejšího zatmění Slunce vzhledem na zdraví těla!

2. Kdybyste vzali k ruce dějiny, kde jsou zaznamenány události na obloze a pak dějiny velkých úmrtností, shledali byste velmi brzy pozoruhodné shody takových okolností, žel tu téměř vždy po podobných silných zatměních Slunce následují také zmíněné velké úmrtnosti, jako například černá smrt, nákaza rýmy, těžká chřipka, pustošící tyfus aneb střevní nervová horečka, škodlivé vyrážky, zavšivení s otoky, které jsou obyčejně naplněny krevními vešmi, všelijaké úplavice a podobného více.

3. Hledíte, shoda takových okolností není tak zcela bez vlivu, jak se tak zvaní osvícení velcí a bohatí učenci světa domnívají.

4. Tažte se dějin všech dob a všech národů i Židů, Egyptanů, Řeků a starých Římanů – a ony vám řeknou, že všichni tito národové neměli nikdy radost z takového jevu, nýbrž vždy jen velký strach, takže někteří kvíleli a nařikali, někteří bázlivě zalezli do podzemních jeskyň, rozsedlin a pokojů budov. Když dva národové sebe-roztrpčeněji táhli proti sobě do pole, postačilo nastalé zatmění, aby okamžitě uskutečnili buď dlouhé příměří anebo snad také úplný, dlouho trvající mír. (Také) dnes je ještě při takových příležitostech na Zemi množství podobně jednajících národů.

5. Který jen poněkud hlouběji myslící člověk by se tu neměl tázati: V čem spočívá důvod, proč téměř všichni staří a také ještě největší část nynějších obyvatel Země, vedle téměř všech zvířat, mají tak velký respekt před zatměním Slunce?

6. Slyšte, odpověď lze velmi snadno nalézt; neboť leží na jazyku každého člověka a zní: „Experientia docet!“ – aneb: „Zkušenost učí!“ – Neboť člověk mohl přece tehdy se státi tak bázlivým před tímto zjevem, když si častěji shodou takových protivných okolností podle zjevu učinil pravidlo, že totiž takovým jevům následují také vždy znační zla.

7. Z tohoto důvodu věří ještě teď rolník, že v době zatmění prší s nebe na Zemi jed. – Řekněte Mně rozumně, jak přišel rolník na tuto myšlenku? – Zde by velmi mnozí řekli: Protože to slyšel od svých rodičů. – Já se však táži: Od koho to pak slyšeli jeho rodiče aneb jeho rodičů rodiče aneb jeho prarodiče, Já k tomu ještě dodávám jeho praparodiče? Krátce, musí napřed býti nějaké A, aby se, vycházejíc od Z nazpět mohlo a muselo dojít k tomu, aby se vědělo, kdo byl vlastním důvodem takové víry. – Co však tu nakonec vyjde a může vyjít? – Pravím vám: Nic jiného, než že každý musí tomu A vydati svědectví: „Zkušenost tomu učí!“

8. Ježto v Evropě vícekrát po takových jevech následovala tak zvaná černá smrt, přišli lidé na myšlenku, že tu za takového jevu padá s nebe zelenavý jed, čímž tu bývají otráveny studně (pročež později byly zastřešeny) a pak takto otrávenou vodou lidé a zvířata. Ano, někteří předstírali, že za trvání jevu viděli jedno aneb několik dračích zvířat v krajině zatmělého Slunce táhnouti po obloze, proto jim pak také přičetli otravu vod.

9. Je však otázkou: Zač se má taková tradice považovat? – Já pravím vám: Za nic jiného než za opatrné chování při takových příležitostech k tomu starému „experientia docet“. Neboť tyto pověsti nejsou tak prázdné, jak se mnozí domnívají, nýbrž jest skutečně něco na nich.

10. Neboť předně nastává zde již mimořádný kosmický konflikt, jehož důvod a účinek je znám jen Mně Samému. Toto si však můžete takto myslet: Spočívá-li požehnání pro všechnu přírodu ze Mne v paprscích Slunce, pak v době, kdy paprsky Slunce obdrží přerušeni více než 50.000 mil, obdrží také požehnání paprsků značné přerušeni – nevzpomínajíc Istivých piklů duchů při takových příležitostech, které tu přece (také) hrají hlavní zlou úlohu.

11. Chcete-li však odejít se zdravou kůží, opatřete se ještě dnes vodou pro kuchyň až do poledne zítřejšího dne, posnídejte před nastalým jevem a nejezte a nepijte během jevu nic a v přírodě celý den nic, nýbrž v pokojích, které během jevu zůstanou uzavřeny a dobře vykouřeny jalovčinkami.

12. Tak je také mnohem lépe během toho jevu zůstat v pokojích nežli trávit venku. Kdo však chce jít ven, ať potřese kůži dřevěným olejem, který může být smíšen s několika kapkami oleje jalovce. Také hlava může tím být potřena, kterou je za jevu pokrytí. V ústech však ať má několik rozžvýkaných jalovčinek a nosí některé u sebe v kapsách.

13. Zvláště však ať se každý drží pevně lásky, ve víře a důvěře – pak může být beze strachu.

14. Těšit se z toho nikdo nemá, nýbrž pomyslet, že takové jevy mají ještě zcela jiný důvod než matematický důvod astronomů. Jinak by se mohlo stát, že by pro leckoho byl poplatek za takovou podívanou dosti vysoký.

15. To si dobře zapamatujte a zůstanete zdraví na těle! Amen.

16. N.B.! Pravím tobě a pravím vám všem Mým milým: Ty a oni ať vezmou 71. žalm Davida, zvláště od 13 až do posledního 24 verše a modlí se, tak vám z toho vzejde velká útěcha a mocná pomoc, chránící vás přede vším, co se nějak nepřátelsky chce přiblížit. Ale s velkou důvěryplnou pravou vážností musejí být ty verše ve vaší celé bytosti vysloveny.

17. Toho nezbytně dbejte! Považte Kdo je ten, Který vám uděluje takovou radu a proč vám ji uděluje! – Amen. Amen.

Přírodní události znamením doby.

21. července 1842 dopoledne.

Prosba sluhy: „Ó, lásky-nejplnější svatý Otče Ježíši! Hle, nyní se dějí leccjaké věci zcela neobyčejného druhu jako velké požáry, zemětřesení, smršťe, záplavy apod. více. Co vše toto skrytě znamená? - Já ubohý, slabý hříšník, prosím tě o to, abys mi, jako nám všem, nemnoha slovy jen oznámil, co se má tím rozumět?! Ale vždy a věčně staň se jen Tvá nejsvětější vůle! Amen.“

1. Tak tedy piš! – Co tedy myslíš, co se dělává ponenáhlu pozvolna s těmi, kteří mají nad míru silný spánek, když nastávající den se silně blíží, takže je opravdu nejvyšší čas se probudit, vstát a se obléci k novému zaměstnání nově nastalého dne?

2. Hle takovými silnými spáči se lomcuje, šťouchá, strká, třepe, štípou se, polévají vodou a dělá se to zesíleně tak dlouho, dokud se ten, kdo se zcela do smrti nevyspal, opět neprobudí do nového a pro nový den. – Kdo je tu neprobuditelný, pro toho je učiněn hrob!

3. Hle, všechny tyto časné úkazy nejsou tedy nic než tací lomcovatelé, aby leckteré silné spáče, jichž je nyní velmi mnoho, probudili z jejich sladkých světských snů, zcela mrtvé však z cesty odklidili.

4. Věř pevně, že jiná doba je blížká. Proto přijde to také již vždy lépe. A ne zcela v dlouhé době uslyšíš také o události, která v mnohém ohledu předstihne ty, o nichž jsi obdržel zprávu. A tu pak řeknou mnozí:

5. „Kde jsou nyní oni synové Země jejichž pyšné zástupy by zapálily roztržku a válku ve všech zemích? Noc je shromáždila; ale den je vidí rozplynouti se jako slabé potoky, které byly vzduty lijavcem, pak sice hrčely přes skály, jakoby tyto se měly sklonit před nimi; leč jejich divoké vlny se roztříštily a rozpěnily na pevných čelech a spěchají nyní se zuřivým chvatem tam, kde mocné a široké rámě mořské v nejpilnější pohotovosti pro ně připravuje velmi blížký zánik!“

6. Pravím tobě, dej na to pozor, kdy se toto děje! Ať se toho nikdo nebojí! Neboť čím více se budou hromadit takové události, tím také bude od paprsků velkých ranních červánků viditelněji na zemi a v zemi člověka²⁵.

7. Na stráži však ať je tu každý! Neboť nežli pomyslíš – vnikne zloděj do pokojů a bude loupit, vraždit, zapalovat a spalovat!

Hle, voda jiskry srší, a půda se rozžhavuje!
Slunce svou míru obdrželo a „Karmel“ jest vyšplhán!
Považ, považ, jak daleko, jak daleko ještě sahá zlá temná doba!
Proto ti pravím ještě dnes: Zbrojí se k poslednímu zápasu!

8. Hle, svět volá ze svého snu, ano z posledního snu volá u sebe: „Bože! Copak je tedy člověk? Zázračná věc? – Jest sobě si odporující složení samého odporujícího? Jest neřešitelná záhada? – Anebo není snad zbytkem sebe sama, stínem jen sotva už svého původu, rozpadlou budovou, jež tu ve svých zříceninách sotva vykazuje, co by bylo svědkem jeho dřívější krásy, vznešenosti a velikosti?“

9. Ano, on sám se s vysokého vrcholu své svobodné vůle, kterou zkazil, zřítíl na zdi a tak upadl na základ. – Hle, sen není špatný – A proto tedy také ty události!

10. Pravím ti, věru, lidstvo se stalo starou zvětralou a rozštěpenou zříceninou. Ale „zříceniny“ to nevědí, že pod jejich sutinami jsou pohřbeny leckteré velké poklady. Proto přišli nyní „kopáči pokladů“, aby hledali poklady pod zříceninami. Hle, to je nejkrásnější rozhodnutí!

11. Musí však Pán míti dobrý důvod, že Se nyní dává „zapřáhnout ke káram“ jako soumar! – Konečně však musí přijít k oji a táhnout káru a ohnout se pod jho!

12. Hle, o tom svědčí události! – Kdo má světlo, nech je nyní hořet do plného dne! - Amen

13. To praví Prvý a Poslední. - Amen. Amen. Amen.

Hvězda na východě.

25. července 1842 odpoledne.

V „Domácnosti Boží“ (sv.1, kap.1, 12) lze čísti: „Již stojí Hvězda na východě, která bude razit dráhu Orionu. A oheň velkého Psa je všechny stráví!“ Co je zde východ, co Hvězda, co Orion, co oheň a co Velký Pes? Kdo jsou ti, které stráví oheň Velkého Psa?

1. „Východ“ je vnitřní živé Slovo a tím pravé porozumění svatého Písma Starého jakož i Nového Zákona.

2. „Hvězda“ je světlo lásky v tomto Slově samém.

3. „Orión“ je láska Boží.

4. „Oheň Velkého Psa“ značí velkou věrnost této lásky, protože pes je znamením věrnosti.

5. Ti však, „které oheň stráví“, a neb zničí, jsou světší lidé.

6. Tak nepraví zmíněná věta jinými slovy nic jiného nežli: Světlo lásky nového Slova bude raziti dráhu božské lásce. A věrnost této lásky zničí všechny bezbožníky, všechny nevěrce a vlažné. Neboť východ je volný a Hvězda lásky stojí už vysoko!

²⁵ To jest v srdci

7. To je lehké porozumění těchto poněkud výše postavených slov. – Ježto jsem je však nyní ještě více odhalil, buďtež také tím více šetřeny! Amen.

8. To praví velký „Orion“ svým „Velkým Psem“, - Amen. Amen.

Soud světa.

30. července 1842 odpoledne.

Piš, jen piš, neboť Já už vím, co bys rád! – Čti v Danielovi 3. kap., 14 – 20 verš! Tu již nalezněš, co se týče říše Země²⁶, která se právě nyní stala tak hluchou pro hlas chudých, na těle i na duchu téměř k smrti hladovějících bratří!

2. Já ti však pravím nyní bez „Daniela“: Ta země v moři zanikne a pyšná královna vln bude rozváta jako plevy, nedá-li se nikdy obměkčit slzami bědujících! – Pohleď do Ameriky! Tam „platební den“ již započal! – Zde však nadchází!

3. Nouze bude, ano teprve nouze musí národy poučit, že Země je společný statek všech lidí, ne však jen oněch zlořečených satanských lichvářů, kteří jí raženým plechem a jen dokonce již pomazanými, bídnými papírovými ústřížky zmocnili. – Jest již beztoho dost hanebné, že lidé před vraty svých domů přibíjejí zámky a závory, aby nebyli oloupeni o to, čím je peklo dlážděno! Proklet však budiž ten, kdo (tu v pekelné zištnosti) klade kol svého domnělého pozemku hranice! Vpravdě, vpravdě! Já, Pán života a smrti pravím tobě: Kdo tu vždy je tak sobecký a skoupý k svým bratřím, toho jednou nechám ohlodávati závory a mezníky, dokud toto Slunce bude osvětlovat vesmíry! A kamenné srdce bude před ním drženo! Když se toto jeho slzami dá obměkčit, pak teprve nalezne u Mne slabé slitování!

4. Měj jen strpení. Neboť toto jsou jen tiše napomínající počátky toho, co přijde na bohaté a velké děti satana! – Hleď, soud jim sedí již v šíji!

5. Věru, toto, pokolení ztratí jméno člověka! Ty obludy přetvořím v krokodýly a draky v močálu věčné smrti! A rozsáhlý hrtan pekla obdrží na nich nesčetný přírůstek! Vpravdě pravím tobě: Ze zemí tohoto národa obdrží jich denně již nyní v záhrobí deset tisíc zaslouženou odměnu; ale už bude lépe!

Cit.

Neděle 7. srpna 1842 odpoledne.

1. V citu spočívá co život může pochopit. A na všech temných cestách může světlo jedině jen zráti, když život v citu se ti věrně oznamuje pod důvěřivou světlou schránou, věrně v každé době a hodině.

2. Můžeš mluvit, diskutovat, o čem se ti zlíbí, můžeš duchovně se poučovat, co je život ve všech – nikdy však nenalezněš, co tu v sobě život jest. V citu jen se to oznámí, jak je život dán.

3. Proto v citu žij, věrně podle staré životní známosti, a ve vší srdce tichosti na pusté zemské kouli! Pak žiješ život pravý sám život, tobě přičený, věrně a opravdu Bohem daný, tedy také jím vyvolený! – tak se tedy cítí to právě i jako jednotná síla zde na Zemi; a jednou nad čas a smrt poskytne ti věčný pokoj.

²⁶ Míněna je Anglie se svou tehdejší nelidskou koloniální politikou; vyd..

Naše Slunce.

8. srpna 1842 od 15,15 do 17,15 hod.

Píšící: Ans. H

Následujícím sdělením započala obsáhlá zjevení o „přírodním“ to jest přirozeném Slunci, tak zvaném v opaku k pozdějším zjevením o duchovních sférách Slunce. Bylo v nich téměř denně pokračováno až do konce, 21 listopadu 1842, při čemž stále sloužil Anselm Hüttenbrenner jako horlivý písař slova vycházejícího skrze Jakoba Lorbera.²⁷

Zde není nutné, jako snad při popisování jiné Hvězdy určovat podrobněji stanoviště této svítící Hvězdy (Slunce), ježto toto beztoho až příliš zřejmě činí každý den. Proto položíme a budeme řešiti nejprve otázku: Co je Slunce? – Po rozřešení této otázky bude možné vše snadno uspořádat a jistě podivuhodně jasně vyložit. A proto klademe tuto otázku ještě jednou a tážeme se: Co je Slunce?

2. Slunce je sice vzhledem k Planetám kolem něho kroužícím stálice; ale samo o sobě je jen dokonalou Planetou, neboť (jako obíhá Země se svým Měsícem právě kolem tohoto Slunce), také ono obíhá se všemi kolem něho kroužícími Planetami kolem vám již známého Centrálního tělesa slunečního, tato cesta ovšem trvá poněkud déle nežli cesta Země kolem Slunce; neboť Slunce potřebuje k vykonání této velké dráhy téměř 28.000 let.

3. Tím bychom věděli, že Slunce není jen pouhé Slunce, nýbrž že je spíše dokonalou Planetou, která je v poměru k jeho velikosti jako světového tělesa oblévána poměrně více světlem, nežli každá mnohem menší Planeta kolem něj kroužící.

4. Je-li však Slunce o sobě dokonalou Planetou, pak také musí v sobě zcela jistě v nejdokonalejší míře obsahovati všechny ony planetární součásti, které se vyskytují ve velmi zmenšených potencích (mohoucnostech) na všech ostatních menších je obíhajících Planetách. A tak musí býti v Slunci ve velké dokonalosti to, co se v mnohem menší formě a tedy také mnohem nedokonaleji vyskytuje na Planetách Merkuru, Venuši, Zemi a jejím Měsíci, na Marsu, na čtyřech malých partikulárních (dílčích) Planetách Pallas, Ceres, Juno a Vesta, na Jupiteru a jeho čtyřech Měsících na Saturnu, jeho prstenu a sedmi Měsících, na Uranu a jeho pěti Měsících a na ještě vzdálenější Planetě a jejích třech Měsících a konečně na všech těch as 12.000 milionech Kometách, které se ještě v nesmírných vzdálenostech pohybují kolem Slunce.

5. Aneb stručněji řečeno: Dokonalá Planeta Slunce je přirozeně dokonalým souhrnem všech svých světových dětí; aneb v této dokonalé Planetě se vyskytuje i v přirozeném ohledu živě dokonaleji vše to, co se vyskytuje na kterékoli Planetě, Měsíci a Kometě. Pro lepší porozumění připojíme ihned několik příkladů.

6. Půda vaší Planety je mrtvá, tvrdá, kamenitá a není schopna bez světla Slunce něco zploditi. Naproti tomu půda Slunce je jemná hebká, není kamenitá a písčítá nýbrž je tak měkká jako maso člověka. Ano, abyste tomu ještě lépe rozuměli, je téměř všude tak pružná, že by se nikdo, kdo by na ni snad upadl, nějak bolestně nepoškodil; neboť upadl by tu právě tak, jako na polštář naplněný vzduchem. Tato půda není však při této vlastnosti snad tak tuhá jako u vás snad tak zvané gumi elasticum, nýbrž je zcela kyprá a není v celku tak pružná, nýbrž ve svých nejmenších částicích, které jsou o sobě vesměs šešulkami naplněnými pravým životním éterem.

7. Toto je sice též u půdy vaší Planety; ale šešulky jsou o sobě neohebné a při nárazu anebo pádu se nepoddávají, nýbrž stlačují se jen tím pevněji k sobě; leží-li po mnohá léta nerušeně tedy vedle sebe a nad sebou zvrstveny, uchvacují se konečně tak tvrdošijně, že se pak tím, následkem tohoto vzájemného uchvacování, stávají docela kamenem a v tomto stavu pak kladou ovšem ještě mnohem tvrdošijnější odpor nežli předtím, kdy na sobě ještě odděleně kypřeji

²⁷ Veškerá sdělení o přirozeném Slunci jsou obsažena v Lorberově díle „Přirozené Slunce“

ležely; a z toho důvodu pak i vegetace na nějaké Planetě býti mnohem nuznější nežli na dokonalé planetě sluneční.

8. Neboť na planetárním zemském tělese, jako je například vaše Země, musí hrubší, živým zárodkem opatřené símě dříve v půdě zetlíti a musí právě tímto aktem obklopující je zemité šešulky přiměti též ke spoluzetlívání anebo spíše ke změknutí, aby pak uvolněný živý zárodek mohl z těchto změkklých zemitých šešulek ihned nasávat jemu vhodnou éterickou potravu. Pak musí vyhnati mezi tyto zemité šešulky ihned hojné kořeny, tím je změkčiti, poté přibýváním na svém objemu tvrdošijně drtit, aby se tím získala další nutná potrava k jeho rostlinnému vzrůstu.

9. Je třeba něco takového též na dokonalé Planetě sluneční? Hledte, tu je velký rozdíl. Jelikož půda této Planety je tak jemná, hebká a vláčná, uchycují se kterékoli rostlině náležející části bez semene již bezprostředně v půdě samé a vyráží nad ní v nejčtetnějších, nejrozmanitějších a nejužitečnějších rostlinách, jejichž krása, jakost a užitečnost předstihuje mnohonásobně vše pomyslitelné na všech ostatních Planetách, kolikrát násobně předstihuje Slunce svým světlem a svou velikostí všechny tyto své světové děti.

10. Na Slunci nemá tedy ani strom, ať jakéhokoliv druhu, ani rostlina kořenů a semen, nýbrž vše tu roste a vzniká téměř tak, jako u vás původní terčovka skalní (Stinmoos), plíseň a houby. Jenže tyto rostliny nejsou pomíjivé a krátce trvající, jako jmenované rostliny na vašem tělese zemském; nýbrž kde takové síly dávají čemukoli vzrůsti, to pak roste ustavičně dále. A když přirození Slunečnané takovou rostlinu také jaksi utnou, neusmrtí ji tím, nýbrž uťatý strom anebo pokosená rostlina se brzy zase objevuje. Neboť ježto tu kořeny takové rostliny nejsou tak hruběhmotné, nýbrž se podobají jen ohnivým éterickým žilám, uchytí se po dřívějším pokosení taková pokosená vegetativní síla znovu a rostlina vzroste v nové nádheře a skvělosti.

11. Zde si asi mnohý pomyslí a řekne: No, a nejsou-li tu rostliny takto vyplenitelné, nezaberou tu brzy veškerou rozlohu této Planety tak silně, že pak vedle nich nebude moci obstát žádná jiná volně krácející bytost?

12. Toto se však naprosto nestává, neboť přirození lidé této dokonalé Planety mají mnohem větší sílu vůle, nežli je vegetativní pudivá síla sluneční půdy. Z toho důvodu nevyroste na Slunci také ani strom, ani keř, ani rostlina anebo stéblo trávy bez přičinění lidské vůle. Lidská vůle je tam tedy oním jediným, nekonečně mnohým a různotvárným semenem pro všechnu vegetaci na této dokonalé Planetě. Proto například roste strom anebo rostlina z půdy sluneční jen tam, kde je chce Slunečnan mít a jak utvářenými je chce mít. Proto také na této dokonalé Planetě není v říši veškerého rostlinstva vůbec žádného trvalého, stejnotvárně se vyskytujícího druhu, nýbrž druh rostlin se řídí vždy podle dočasného chtění nějakého člověka. Vyvolal-li však člověk svou vůlí někde z půdy strom anebo rostlinu, pak ji nemůže nikdo jiný vyhubit, leda jen ten, jenž ji vyvolal; jiný jen tehdy, byl-li k tomu vůlí ploditele zmocněn.

13. Právě z tohoto důvodu je pak také na sluneční zemi v říši rostlinstva vpravdě nekonečná rozmanitost. Neboť ani u dvou nejbližších sousedů se nevyskytují dvě stejné rostliny, nýbrž každý vyloudí na půdě, kterou obývá také jiné rostliny. A tak by mohl někdo z vás cestovati zde mnoho tisíc let širými lány sluneční půdy a přicházel by stále na nové a obdivuhodně nádherné druhy a tvary rostlin; a nenalezl by na této dlouhé cestě ani dva druhy rostlin, které by vypadaly úplně stejně. – Hledte, z tohoto příkladu můžete si již učinit malý předběžný pojem o tom, proč je Slunce Planetou dokonalou. Něco podobného se sice vyskytuje na každém světovém tělese anebo menších Planetách; avšak naproti Slunci jen nedokonale!

14. Tak mohou být také rostliny na vaší Zemi přeměňovány a zušlechťovány, avšak mnohem namáhavěji a omezeněji. Jen v duchu je zřejmá podobná dokonalost u lidí také na jiných Planetách; jsou to například plody básnické fantazie, ať v řeči pojmů, které se vyjadřují slovy, anebo v řeči výtvarnictví, která se vyjadřuje příslušnými obrazy pomocí barev anebo jiných pro vytváření vhodných prostředků; obzvláště je to však v řeči tónů, kde hudebním skladatelem může rozvinout tu největší rozmanitost, je-li v tomto oboru úplně probudilého ducha. Avšak přesto

vše je i tato zjevená dokonalost na Planetách jen matným obrazem všeho toho, co se v každém pomyslitém ohledu vyskytuje na dokonalé Planetě sluneční.

Otcovské rady.

8. srpna 1842.

Chci tomu tak a Můj důvod je vždy láska a věčná blahovůle a všechny Mé cesty jsou plny světla. Proto musíš toho dobře dbáti, jinak vezmu dnes ještě Mou milost od tebe potud, že ode Mne nic neobdržíš, mimo to; co se týče hlavního díla a i z něho ne více než jedině šest listů týdně, z nichž mimo tebe a Ans. H. W. nesmí nikdo jiný dříve něco čísti, nežli teprve ku konci týdne!

2. Co je to však, čeho máš dbáti? – Poslyš tedy, jsou to následující tři věci a znějí takto:

3. Čís.1. Jak kvůli tvému tělesnému tak také ještě více kvůli duchovnímu zdraví nebudeš požívat teplé snídaně a u své hospodyně už vůbec ne, která Mně nanejvýš mrzutě vše na haléř do procenta počítá! - více ti nemusím říkat.

4. Rovněž také nechci z téhož důvodu, abys budoucně jedl u stolu této ženy více než tři obědy v týdnu. Neboť jsi Můj sluha k oznámení Mé věčné říše, kterouž je Má láska. I když také ze sebe nejsi nic, jsi nicméně ve jménu Mém vše Má láska a slitování. – Kdo tě tedy ve jménu Mém pozve ke stolu, ten má v tobě Mne Samého u stolu.

5. Copak jsi ještě nikdy v sobě nepocítil, jak velice Mne tísnilo, když jsi zvláště v poslední době, nyní také stísněn, jedl u stolu paní, která Mne a tebe jen tehdy něco více si vážíc uznala, kdybych ji skrze tebe nechal na jejich zahradních stromech růsti velké množství ryzích tolarů a dukátů?

6. Ježto nyní víš, kdo tu s tebou u stolu sedí, vyhni se stolu, na němž nemám zalíbení! Pochop to a učiň podle toho, tak ti zůstane Má milost až na konec tvého času na Zemi k získání Mé lásky navěky. Jinak ti však učiním, jak tu bylo již řečeno!

7. Stůl však, k němuž Já se s tebou posadím, musí být pohostinný v lásce, jako u Mého milého Ans. H. W. - Kdybys však ty tři dny jedl jen chleba, prospěje ti lépe nežli účtované jídlo nejchutnějšího pokrmu, při němž se vedou peněžně hospodářské řeči místo Mého slova. – Hle, to je prvá věc!

8. Čís.2. Co se týče sdělení o Slunci, které ode dneška tobě a skrze tebe také Ans. H. W. začnu dávat, ať je teprve tehdy ostatními čteno, až bude dokončeno. Neboť jinak žaludek ducha tím nejvznešenějším přecpán a tento nejvyšší pokrm bude pak používán tak, jako by to byla obyčejná všední strava hloupého časopisu. Jako však pošetilými jídly časopisu nebývá žádný duch nasycen a tím snad oživen, tak by se stalo také s tímto Mým slovem o „Slunci“, kdyby se ihned stalo obyčejnou všední potravou.

9. Já Sluncem dávám největší světlo. V plnosti a celosti každého rozžhává a prosvětluje, kdežto požívá-li se v jednotlivých paprscích, polechtá nanejvýš všetečnost nikoli však, aby oživilo ducha a osvítilo jeho žalář – v kterémž jediném úmyslu toto největší světlo přece jen dávám!

10. Proto také připojím požehnání teprve na konci a ne abych je předeslal! – To je druhá věc, již je třeba si povšimnout – Vše ostatní²⁸ však může být každodenně čteno. Zatím by však bylo každému radno přečísti si „Mouchu“, „Grossglockner“ a celý „Saturn“²⁹, neboť je tu velmi mnoho bodů, které při prvním, jednopaprskovém čtení, velmi nerozvázně povrchně byly pohlce-

²⁸ Co mimo to bylo Jakubem Lorberem dáno;

²⁹ Tři Lorberovy spisy tohoto titulu v nakladatelství novosalémského, Bietigheim, Württemberg

ny, proto u nemnoha čtenářů probudily také více zvědavost rozumu nežli pravý živý hlad lásky po Mé lásce v duchu!

11. Toho všeho je si dobře povšimnout, jinak učiním, jak jsem řekl. Kdo Mne pak bude moci nutit a kdo přinucovat a pobízet?!

12. Čís.3. Dej dobročinnému J.D., který je ti také bratrem a přítelem Ans. H. W. v lásce najevo, že také on může tou dobou bráti účast na této Mé hostině lásky a světla. A Já mu dám veselé srdce a přetvořím ho k věčnému životu, takže budoucně již smrti neuvidí, neokusí a nepocítí.

13. Neboť Já jsem shlédl na jeho srdce a našel jsem v něm poctivost a počestnost. A tak má nyní také k tomu obdržeti Mé živé světlo lásky a má jísti u vašeho stolu Můj živý chléb ve slově života, kterým je Má láska!

14. Může činiti kolik může a kdy může! Vše bude vysoce požehnáno, co přijme!

15. Věř Mi, nyní pravím tobě: K tomuto muži mám velkou a dobře živenou lásku. Proto také, mu od nynějška ukáži, jak je mi milý!

16. Ty se Mne tážeš, proč teprve od nynějška a ne již dříve? – A Já ti pravím: Z lásky! Neboť před malými jsem zdrženlivý, aby se neulekli přede Mnou, když je povolám. Jakmile však vidím pravý okamžik, pak je také volám a oni slyší můj hlas a rozumí Mně a následují Mé volání. Proto jsem také teprve nyní povolal tohoto Mého muže, aby si vzal hojnost požehnání pro své srdce z Mé v lásce něžné Otcovské ruky.

17. Neopomeň toto sdělit! – Můj milý Ans. H. W. toto učiní a nechá tomuto příteli domovní dveře denně otevřeny, jak činil dosud. A Mé požehnání ho nemine, - Pochopte to všichni.

O duchu pravdy.

15. srpna 1842 dopoledne

Když tedy již dnes něco chceš psáti, tak piš z Jana kap. 16, verš 8 – 15; otevři si jej však a hled', jak to tu zní:

2. „A když (Utěšitel) přijde, usvědčí svět ze hříchu a ze spravedlnosti a ze soudu. Ze hříchu, že nevěří ve Mne; za spravedlnosti však, že jdu k Otci a již více Mne neuzříte; ze soudu, že kníže tohoto světa je již odsouzen, - Ještě mnoho vám mám říci; ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde onen Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu; neboť nebude mluvití Sám od Sebe, nýbrž co uslyší ode Mne, to bude mluvití a příští věci zvěstuje vám. On Mně oslaví, neboť z Mého vezme a zvěstuje vám. Všechno, co má Otec, jest Mé. Proto jsem řekl: Z Mého vezme a zvěstuje vám.“

3. Toto dávám skrze tebe Ans. H. W., zatím neodhaleně, jakož i ostatním, chtějí-li to přijmout. Kdo to však přijímá, ať si vyhledá pravý vnitřní význam těchto ovšem poněkud těžkých textů a dobře si povšimne podtržených slov.

4. Kdo to však přijme, tomu také dám malé světélko do srdce, takže potom objeví mnoho podivuhodného v této malé úloze.

5. Dostatečně ji pak také tobě ³⁰ dám úplně rozřešenou. – Toto se tedy staň! To pravím Já, Ježíš. Amen.

³⁰ Jakub Lorber

O duchu pravdy.

29. srpna 1842 dopoledne.

Podle předpovědi z 15. srpna 1842 obdržel Jakob Lorber k Janovi 16, 8 – 15 následující vysvětlení o „Duchu pravdy“.

1. Když jednotný duch lásky a vši pravdy a moudrosti z ní přijde s výše do srdcí lidí, pak tím zanikne hřích – ježto svět bude usvědčen, že Syn a Otec jsou úplně jedno, tedy jen jeden podstatný Bůh vši nekonečné moci a síly a vši svatosti, lásky a moci (je přítomen) a tedy také jediný Pán neměnitelného řádu, v němž tu všechno svět trvá a také je již souzen ve všem Jeho panství. Neboť jen to opravdu svobodné je také ve Mně a u Mne svobodné, vše ostatní však je souzené a bez soudu nemohlo by trvati.

2. Neboť „knížetem světa“ se rozumí všechna jakoby svobodně působící moc světa. Nicméně je však v Mé jediné moci a bez Mého dopuštění nemůže být ani sluneční prášek s místa pohnut.

3. Ježto „usvědčiti“ („trestati“) značí tolik jako někoho účinně přesvědčiti, co je tu řád a co je proti němu, bývají nevěřící tím účinně z jejich moci usvědčeni, když se skutků těch, které jsou v Mé spravedlnosti a řádu, vyrozumí, že Syn a Otec jedno jsou a že Syn vzešel z Otce, jako vychází světlo z jasně plápolajícího plamene.

4. Ježto však tu plamen, světlo a teplo jsou jedno, tak je také Otec, syn a Duch jedno!

5. Teplo však, které vychází ze světla, jako světlo z plamene, jest duch, který o sobě není nic, nýbrž jen sjednocením Otce se Synem a tehdy vše ožívuje.

6. Proto se také praví: „Měl bych vám ještě mnoho říci, ale nyní byste to ještě nemohli snést. Když však přijde Duch Svatý, uvede vás ve všelikou pravdu!“ – Kdo tu tomuto ještě nerozumí; ať nechá jen například Slunce mluvit v zimě a v přirozeném ohledu bude zcela totéž pozorovati obrazně. Neboť nepraví Slunce v zimě takto k jedné části Zemi, Mé světlo má z tvé půdy ještě velmi mnoho co vyvinout, ale v tomto tvém nynějším stavu nejsi v takovém vývoji vůbec schopna. Když však přijde se světlem také teplo – to jest účinná láska – vytáhne tato všechny nescíslné formy z tvé půdy (aneb uvede tě ve všelikou pravdu). –

7. Vyloudí však teplo světla snad nové formy z půdy? Ó, ne, nýbrž staré formy věčného řádu rozvine! Tak nebude také Duch o sobě samém mluvit, nýbrž slova Toho, z Něhož vychází.

8. Jako však teplem v rozvinutých formách bývá světlo Slunce vyjasněno a znádherněno, ježto se ve svých původních formách opět spatřuje jakoby omlazeno, tak také ve vás vyjasní Duch Syna, Který je jedno s Otcem. Neboť nevyvolá ze sebe, sebe samého ve vás, nýbrž Toho jen, z Něhož vychází od věčnosti. – Proto je také řečeno: „Z Mého to vezme a vám zvěstuje!“ – to jest Mé símě přivede to ke vzrůstu ve vás a vy budete pak v sobě zřítí Mou nádheru!

9. Toto tedy praví tyto texty. Všimněte si jich velmi dobře! Neboť je v nich podstata úplného znovuzrození. Pochopte to tudíž dobře v duchu účinně! Amen.

Vysvětlení k Saturnu.

10. září 1842 dopoledne.

Pane, lásky-nejplnější, nejsvětější Otče! Nenech nevyslyšenou prosbu ubohého sluhy ! Jako jsi mne ubohého hříšníka, ještě vždy vyslyšel, když jsem Tě o něco prosil, tak mne také tentokrát co nejvěrněji vyslyšíš! Neboť Ty jsi věrný ve všech svých zaslíbeních, ježto Ty je vždy plníš tak jistě, jako tu následuje den po noci. Tak tedy stavím na Tvé dobrotě, lásce, milosrden-

ství a milosti a proto tě prosím, abys mi oznámil, jak je tu bráti rozpor pokud se týče obydlí rovin na Planetě Saturnu, kterou jsi mně co nejmilostivěji odhalil. – Ó, Pane, můj nejmilejší Otče Ježíši, nenech nevyslyšenou tuto mou ubohou prosbu a ne neodpověděnou tuto otázku! Avšak Tvá svatá vůle povždy se staň! Amen.

1. Co tu má být s „rozporem“? Já Sám jsem tě na to upozornil! Neboť ty jsi při diktování předně as tři vedlejší slůvka přeslechl a musel jsi je přeslechnout následkem nazírání a – protože Já jsem tomu tak chtěl.

2. Proč však jsem to chtěl? – Aby váš duch dostal nový malý úder a proto horlivěji a živěji hledal v tom, co Já tedy co nejživěji dávám z Mé milosti a lásky; a ať nepovažuje můj dar za nějakou všední komedii.

3. Za druhé vznikl tu však malý rozpor, protože při Mé přímlově následkem několika nastalých poruch jsi zapomněl dodat okolnost, neboť jsem dosti hlasitě při posledním udání obydlitelnosti doložil a řekl: „A to zvláště některých kontinentálních zemí a sice jejich jižnějších částí.“

4. Ale ty se tážeš, proč jsem tedy nechtěl ihned na to upozornit? – Hle, Má škola je jiná nežli škola lidí na světě! – Já tedy toto často dopouštím a kladu, kde to jen může být, „zavržený uhelný kámen“ na všechny Své cesty, aby na něm svět našel svůj soud. Když však potom někdo přijde ke Mně a prosí Mne o odstranění uhelného kamene, pak mu to také učiním. Ale jen se každý střes poznámek!

5. Blaze tomu, kdo koriguje podle Mého údaje! Neboť tomu se světla dostane. Kdo by Mně však chtěl dopuštění takových malých rozporů vytýkat, ten bude potrestán nevírou!

6. Cokoli se tu děje, má svůj moudrý a lásky-nejplnější důvod. Proto má ti na mém úsudku více záležet než na úsudku světa! – Co Já dávám, to nedávám k výhodě světa, nýbrž jen k soudnému podnětu!

7. Proto čiň, co ti říkám; a neuvažuj nikdy, co by tomu řekl svět. Neboť můj dar nemá být rozumem, nýbrž srdcem do ducha živě přijat. Tu se pak již shledá pravý řád! – Pochopte to dobře a dbejte toho! Amen.

K narozeninám.

13. října 1842.

Piš dnes něco pro A. H. W., což ať mu poslouží k poznání, že Otec v nebi velmi dobře ví, kdy a který den byl člověk tělem na svět zrozen.

2. Poslyš, můj milý A. H. W. ! Není věru nic nepatrného, když byl člověk z mateřského těla zrozen na svět. Neboť to, co k tomu náleží, nežli lidská duše ze všech stupňů uzraje k vyrození do světa, věř mi, je věru více nežli ve věčnostech budeš schopen pochopit! Že vznik člověka pro Mne Samého není taková maličkost, jak o tom sní někteří filozofičtí pošetilci, dokazují všechny skutky a všechny předchozí tvorby, což vše bylo jen pro člověka uskutečněno a učiněno!

3. Podle toho však je tedy slušné a spravedlivé, že i tělesné narozeniny musí, být pro každého člověka důležitým dnem, ježto to není žádný náhodný den, nýbrž již od věčnosti dobře vypočtený den. Proč a jak je však takový den od věčnosti dobře vypočtený – bude ihned ukázáno! A tak tedy poslyš:

4. V nekonečně hlubokém prostoru časů a věčností byli podle počtu 3 a 7 v přenekonečné hojnosti čísel Mně podobní, Mnou do svobodného bytí vyvolaní duchové. – Nesčíslný počet se zneužitím své svobody ode Mne oddělil; ale také nesčíslný počet se, se Mnou navěky spojil. Co

se tedy s odděleným nesčíslným počtem mělo státi? Měl navěky zahynouti anebo měl způsobem jedině Mně mocným, býti přiveden zpět?

5. Hle, to nebyla ani pro Mne, Všemohoucího a nejvyšší nekonečně moudrého Tvůrce žádná nepatrná otázka! Neboť nechám-li je zahynouti, pak je také ve Mně smrt domovem. Povedu-li je však zpět, pak je nedotknutelná svatost mého pravěčného řádu ohrožena. – Co bylo a je tedy zde činiti?

6. Hle, řešení těchto velkých otázek je nyní ještě před tvýma očima a velmi mnohé věčnosti nebudou s ním hotovy!

7. V čem však spočívalo, spočívá ještě nyní a bude věčně spočívati toto řešení? Láska, jako jediný život v Bohu, se musela jaksí oddělití, oddělený nesčíslný počet duchů uchopiti svou mocí je vázati a utvořiti z nich nesčíslné spousty světů všech nekonečných druhů podle vlastností duchů, kteří v ní byli schytáni.

8. Když nyní byly Světy od Pracentrálních sluncí dolů vytvořeny, tu také teprve byl každý světový atom přesně na tisícinu sekundy vypočítán, kdy může být uvolněn. A když byl tento velký počet jednou určen, tu teprve začaly organické tvorby na světových tělesech všemi stupni v nejvyšším, nejmoudřejším, dobře vypočteném řádu. A potom přišel konečně teprve člověk jako nejdokonalejší přijímací orgán všech mu předcházejících nekonečných stupňů a jako dokonalejší znovu-spojovací bod kdysi ze Mne vyšlého života!

9. Aby však při tomto novém utváření starých bytostí po boku Boha nenastal proti Němu Samému žádný protiřád, musel Se Bůh jaksí Mým zčlověčením Sám nově utvářeti, potom nové nebe zbudovati a konečně učiniti, aby se stalo vše nové, jako On!

10. Nuže hle, - toto vše vězí za jedinými narozeninami!

11. Povšimni si tedy dobře, co v sobě skrývají, aby ti tím vzešly nové velké narozeniny v duchu !

12. Přijmi tedy toto odhalení jako blahopřání k těmto tvým narozeninám v srdci ode Mne, tvého lásky-nejplnějšího Otce, tak budeš z každých svých narozenin zde jakož i na onom světě míti velkou radost. Neboť také na onom světě jeví se v přiměřením formě takové dny skvěleji nežli ostatní, tomu, kterého se týkají! Tím však také přijmi Mé úplné Otcovské požehnání a setrvávej v Mé lásce navěky! Amen.

Vysvětlení k „Slunci“.

Neděle 30. října 1842 dopoledne.

O, můj nejmilejší Pane a nejsvětější Otče v Ježíši! Já ubohý, nejnehodnější hříšník a lenivý a nepozorný sluha, prosím Tě z nejvnitřnějšího základu svého srdce, abys mne pomohl opět z nesnáze! – Hle, jak je Ti známo a vždy bylo známo, vyskytl se v diktátu o Slunci malý číselný rozpor a to u poslední Planety, o níž tu s pořádku v úvodu řečeno, že má jen tři měsíce. Nyní ve zvláštním pojednání tohoto světového tělesa se však praví, že má deset měsíců. – Jak se toto má bráti?

Zde jsem, Pane a Otče, před Tebou a vyznávám ze svého nejvnitřnějšího základu, že mne samého takový číselný duch ještě nikdy nezmatl. Neboť vím až příliš dobře a určitě, že se v Tobě nakonec vše rozřeší a v nejkrásnější harmonii vyrovná. Ale ne tak je to s někým jiným, kterého ty, ó, Pane a Otče, velmi dobře znáš! – Tento svému rozumu školní špičky ještě nedostatek neotupil pomocí pokorné a Tobě oddané víry; a stačí již vynechané slůvko, aby ve své víře zakolísal a mne ubohého sluhu přitom podezíral z podvodu. – Tak kvůli tomu muži dej, ó, Pane, dej mi předběžné řešení tohoto číselného rozporu. Anebo odved' mne jistě pryč odtud,

kde jsem v ustavičném nebezpečí z podvodu ve jménu Tvém a dej tuto milost někde někomu jinému; mne však ponech ve Své jediné lásce a slitování! Neboť takto nejsem jist před osidly světa. Proto mi pomoz buď tím či oním způsobem. Jsem-li pro tento svatý úřad Tvé velké milosti příliš slabý, pak mne buď ve všem posilni anebo ustanov někoho jiného na toto mé místo. Neboť věru, stalo se mi již velkým břemenem, ježto je to opravdový, velký a těžký kříž! Ale jako vždy, tak se staň i tentokráte Tvá svatá vůle! Amen.

Piš tedy, syne Adamův, který již svoláváš oheň s nebe, když se ti nějak činí výtky, proto ze staré příčiny jsi pravý Jakob!

2. Pohleď na Mne! Co vše lidé ze Mne již udělali! Jak často jsem byl nazván podvodníkem, pobuřovatelem lidu, izraelským lenochem, pobudou, podivínem, bláznem, kouzelníkem, ano dokonce sluhou belzebubovým! Ano i v této (nynější) době nedaří se Mi na Zemi ani o chlup lépe. Všude se Mně rouhají, vysmívají a posmívají. Anebo zcela Mne popírají a ničí tím také jistě až do posledního puntíku Mé slovo a tím také všechnu Mou milost a slitování. Kde Mně však ještě na oko slouží, tu ti nepotřebuji blíže označovat, jak taková služba o sobě většinou vypadá. Neboť to asi již většinou znáš!

3. A hle, přesto nenechávám síru a oheň s nebe padati! Tak buď také mírný a skromný a buď vždy pln lásky, mírné mysli a trpělivosti k svým bratřím a sestřám, tak s nimi vždy více pořídiš než sírou a ohněm s nebe!

4. Když Ans. H. W. tu a tam v lecčems činí výtky, nesmíme se proto již na něho hněvati. Činí to ne že by tě podezíral; nýbrž jen kvůli světlu to činí. Proto tedy, Jakobe, ještě žádný oheň s nebe! Proto tedy není ještě nutné, abys Mi vracel úřad milosti. Nýbrž pokračuj jen dále! Pravé světlo o každém vnějšně zdajícím se rozporu již v pravý čas a na pravém místě přijde.

5. „Neboť kdyby ono to prvé bylo bez úhony, nehledalo by se místo k druhému!“³¹ – To dobře pochop a povšimni si, proč Starý Zákon je haněn a je mu přiřazen Nový! – Hle, tak také zde! – Tři zrnka se vloží do půdy a přinášejí desateronásobný plod. Proč ne trojnásobný? Proč musejí tři vložená zrna býti v zemi dříve „zhaněna“, ano, proč zahynout, aby se vyskytl novým deseti dětem svobody vzrůst?

6. U vás si odporují tři a deset pro vaši tvrdost; ale ne tak je tomu u Mne. Neboť v Mém Království je tisíc jako jedna a jedna jako nekonečně mnohé!

7. Proto čekej také ty jen trpělivě a důvěřuj ve Mne, že Já jsem skutečně nanejvýš moudrý. Tak se na pravém místě za jisté ukáže, proč v prvním „Testamentu“³² tři a v nynějším, takřka novém, jest deset Měsíců!

8. Abys se však opět neocitl ve zbytečném ohni, pravím ti předem, že se tu ve zjevení „Slunce“ vyskytuje ještě několik rozporů, co se týče povahy a ještě několik se jich vyskytne. Až však bude „Slunce“ dokončeno, rozřeší se všechny rozpory!

9. Proto nebuď ohnivý a Ans. H. W. ne úzkostlivý! Neboť co dostáváš, to je Má věc. A Já se již ve všem postarám, že (věc) bude jakou, má býti. Ty však učiníš dosti, splníš-li Mou vůli.

10. S rozumem však zůstaň každý hezky daleko od Mého daru! Jinak se podobá semeni, které z ruky rozsévače padlo mezi trní a bodláčí. Neboť v rozumu je přibýtek všelikých starostí. Kdo tedy Mé slovo měří svým rozumem místo svým srdcem, ten bude těžko kdy plody z Mého semene sklízeti.

³¹ K Židům 8, 7.

³² „Testament“ sluje svědectví – tedy zde; výpověď; vyd..

11. Uvaž například: U Matouše přichází dvě ženy ke hrobu; nastává zemětřesení; objevuje se anděl, odvalí kámen s hrobu, posadí se naň a podává zprávu dvěma ženám o Mně.³³

12. U Marka přichází tři ženy, mají starost kvůli kameni; tento je neviditelnou mocí odvalen a ony jsou pak do hrobu, naleznou tu jinocha bílým rouchem oděného po pravici seděti, který je utěšuje a podává jim zprávu o Mně.³⁴

13. U Lukáše přichází několik nejmenovaných žen, dokonce s vonnými věcmi a nalézají kámen již odvalený, jdou ihned do hrobu, nenalézají tu již nikoho; po chvíli, ježto se již rmoutily, přistoupí k nim dva muži skvěle oděni a podávají jim zprávu o Mně.³⁵

14. U Jana přichází jen jedna žena, totiž Magdalena, nachází hrob otevřený, ale nikdo v něm. Proto běží k Petrovi. Petr a ostatní učedníci jsou co nejrychleji ke hrobu, nenalézají mimo složená prostěradla nic a jdou pak opět domů. Poté teprve nahlédne plačící Magdalena do hrobu a spatří u hlavy a nohou dva anděle v bílém rouše, kteří se pouze jen ptají: „Ženo proč pláčeš?“ – A po zodpovězení této otázky jsem také již za ní!³⁶

15. Kdo tu vnějšně, čistě světsky dějinně soudí podle svého rozumu, co musí při těchto čtyřech velmi různých údajích zajisté nutně shledati, chce-li tak hodně ostře kriticky přistoupiti k dílu!?

16. Pravím tobě: Buď smrt svého rozumu aneb smrt své víry! – Smrt svého rozumu, tuší-li zde božské tajemství a ponechává je Mé moudrosti a všemohoucnosti. Smrt víry však, praví-li: „Kdyby tento fakt byl autentický, tu by muselo v něm nejen čtyři, nýbrž sto dějepisců v počtu ve způsobu ve slovech a vůbec ve všem úplně souhlasit. Ze čtyř dějepisců však praví každý něco zcela jiného! Který má pravdu? Žádný! A proto také ničemu nevěřím!“

17. Hle, nemají však býti ani rozum ani víra usmrceny! – Jak se však může toto státi? – Já ti pravím: Jedině láskou, pokorou, jemností, trpělivostí.

18. Když tyto čtyři budou v člověku jedno, tu bude také největší množství živého světla v srdci, v němž se rozřeší všechny rozpory!

19. Dbejte toho, tak se vám vše objasní a vyjasní! – Chcete-li však svým rozumem býti dobývači Mých pokladů, věru, pak nenajdete nic než neřád!

20. Neboť Mé dary jsou jen pro srdce, ne však snad vyměřeny napřed pro rozum! – Kdo chce však své srdce probudit rozumem, buď ujištěn, že je jen usmrtí. Neboť žádná láska není slabší než láska rozumu!

21. Kdo však chce dostati život, ten miluj a věř něžně a trpělivě! A nezádej od Mne jako od špatného plnomocníka nevčasné vyúčtování! Neboť pravé děti milují Otce a nehádají se s Ním!

22. Toto dobře pochopte! Amen.

Pravé, živé vědění.

4. listopadu 1842.

Piš jen tedy, co bys chtěl psát! – Piš, že vzkazuji A. H. W., že tělesné narozeniny leccos praví, co člověk ve svém světském životě není sto pochopit, dokud nepřešel úplně do duchovního života.

³³ Mat. 28, 1 - 7

³⁴ Marek 16, 1 - 7

³⁵ Luk. 24, 1 - 7

³⁶ Jan 20, 1 - 14

2. Měl bych to zde snad úplně oznámit? – To by málo prospělo. Neboť všechno vnější vědění oživuje ducha člověka tak málo, jako vnější vzduch oživuje orgány plic, není-li vdechován, anebo jako málo nasycuje jediné dívání se na všeliké pokrmy hladový žaludek.

3. Kdo tedy chce býti opravdu duchovně nasycen musí pokrmy účinně do sebe přijmouti, aby se duch stále čilou vnitřní činností cvičil, tím posilňoval, sílil, pak touto stálou činností se ohříval, rozohňoval a konečně zahořel. Když se to stalo, pak také člověk dosáhl pravého živého vědění, kterým může být uveden do vší moudrosti.

4. Že „rozohněním“ a „zahořením“ se rozumí láska ke, Mně, a „ohřátím“ však láska k bližnímu, netřeba se asi zmiňovat. – Stojí však přece již ve slově: Nemůžeš-li bližního, bratra, kterého vidíš, milovat, jak potom chceš milovat Boha, kterého nevidíš? – Nepraví to právě tolik, jako kdybych řekl: „Není-li věc, způsobilá k hoření, ohřátá, bude bez nutně předcházejícího ohřátí zapálena? – a jak potom bez ohřátí a rozpálení zahoří k světlu vnitřního života a z toho k vnitřnímu živoucímu vědění a z něho vzcházející moudrosti?“

5. Řekne se: Prach se jistě vznítí bez předchozího ohřátí a rozohnění, blesk šlehne ze studeného vzduchu a ledového mraku! – Ó, ano, pravím Já, ale se světlem vzníceného prachu jako s bleskem se právě mnoho nepomůže, protože žádné se nehodí na trvalo a mimo to ještě obě tato rychlá vznícení jsou vždy pustošící a ničící. Cokoli se děje anebo vzniká náhle, zaniká obyčejně opět tak, jak to vzniklo a nezanechává jistě nic než jen zlý účinek, ačli ne natrvalo smrt. Proto k pravému, dobročinnému zahoření patří náležitě předchozí ohřátí a rozohnění, bez něhož nemůže nikdy přijít k vnitřnímu zahoření a tím k pravému trvalému světlu.

6. Staň se tudíž také ty, Můj milý A. H. W., úplně teplý a rozohněný, pak brzy zpozoruješ svatý účinek vnitřního zahoření. Ale „led světa“, to jsou světské starosti, musíš ze sebe vyhostit, jinak to s ohřátím a rozohněním dobře kupředu nepůjde. Neboť věř Mi: Světské starosti, ať jsou jakékoli a světské poklady jsou pouhý led pro ducha. A samotné vědění rozumu je porobou a otroctvím ducha!

7. Buď však jako kupec, který všechny své poklady dal za pravou a těžkou perlu, tak uzříš na lesku této pely svaté červánky věčného života v sobě. Věř Mi, že je tomu tak! Neboť Já, tvůj svatý Otec, ti to zvěstuji k hodině tvých narozenin z Mých úst. Amen.

Nebeské placení nájemného.

4. listopadu 1842.

Toto dávám Mému milému K. G. L., neboť je přece povinností, aby nájemníci zapravovali domácímu pánu v pravý čas nájemné. A tobě tedy chci také Já učiniti totéž.

2. Piš tedy, jak následuje:

3. Poslyš, Můj milý K. G. L.! Ty víš, že jsem ti jednou řekl: Já Se chci u tebe tak trochu „se vším všudy“ ubytovat! – Hle, Já jsem také dostal Svému slovu, což jsi jistě pozoroval tak mnohými, tebe vnějšně zarmucujícími zjevy, které však nicméně pro tvého ducha byly pro tebe nevypočitatelným užitekem!

4. Ježto jsem tedy jistě u tebe bydlel, ještě bydlím a ještě dále zamýšlím u tebe bydlet a tvůj dům co nejdříve střežit, jest také pro Mne, jako mnohdy poněkud obtížného nájemníka neméně spravedlivé a slušné tobě jako domácímu pánu v pravý čas zapraviti nájemné.

5. Hle, zde jsem již s dobrou „bankovkou životního pojištění“ v ruce! Přijmi ji jen do své vnitřní hospodářské pokladny a časem se dozvíš, jak divuplně se tento vzácný nebeský státní papír stonásobně sám sebou úrokuje!

6. Na této bankovce není sice nic jiného napsáno. Než dobře čitelným písmem jednoduché slovo: Láska. – Ale můžeš být ujštěn, že tento státní papír v Mém Království je v oběhu jako jedině běžná mince, bez níž v tomto Mém Království vůbec nikdo nemůže obstát. S touto bankovkou v srdci a v ruce projdeš však co nejsnáze Mým celým Královstvím a nekonečnou nebeskou zemí!

7. Lásku ti tedy dávám, Můj milý K.G.L., Mou lásku, jako jedinou zástavu věčného života ve Mně! Ulož ji do dobré „pokladnice“ svého srdce a, co nejdříve se přesvědčíš, že tento Můj „státní papír“ nepodléhá nikdy padajícímu, nýbrž věčně do nekonečna stoupajícímu kurzu.

8. Lásce je celá věčnost a veškerá nekonečnost poplatná! Proto jsou také její věčná „životní procenta“ nekonečná.

9. Máš-li tedy Mou lásku, pak máš vše a nepotřebuješ se o nic více starat. Neboť tato láska stará se již v Sobě věčně o vše a již se o vše postarala.

10. Nebudeš moci říkat: Ó, Otče! Dej mi tedy tuto Tvou láskou! – Neboť Já ti ji právě nyní dávám jako „nájemné“. – Přijmi ji a používej ji vždy co nejhrošivěji ! Neboť se jí již snadno nezbavíš.! Čím více jí však budeš používat, tím větší a cennější také bude a její cena bude věčně stoupající co nejživěji trvati.

11. Za toto zaplacení musíš si však již také dát líbit, že budu ještě déle u tebe bydlet. A bude-li se Mně nyní stále víc a více v tvém domě líbiti, musíš si časem již také dát líbit, že Já tvůj dům Si úplně osvojím dobrým kupním šilinkem, abys pak mohl s Pavlem říci: Nyní nežiji již Já, nýbrž Kristus žije ve mně!

12. Přijmi tedy toto laskavé z Mé ruky jako nejdražší životní zástavu k tvému dni! Neboť dávám ti to navěky! Amen.

Zacházení s tvrdošijným.

11. listopadu 1842 dopoledne.

Piš jen, Já už vím co máš!

2. Můj milý Andr. H. W.. Hle, jak se ti daří s tvým starým hloupým strýcem, tak se Mně tisícronásobně hůře daří ještě s miliony lidí, kteří nyní ženou Mou trpělivost již do krajnosti! Ale ještě jsem Slunce nezhasl a mraky od Země neodsunul, aby tato byla pak bez vody a ihned se na všech místech nevžňala.

3. Dokud Mne však spatřuješ ještě tak trpělivého, dotud také ty nelituj své trpělivosti! Nech starému bláznu jeho neohebnou vůli, neboť dlouho to s ním nepotrvá. Na onom světě se pro něho již nalezne místo, na němž se jeho tvrdošijnost roztaví jako vosk!

4. Dej mu, co jsi mu dosud dával. A můžeš mu také pro zimní dobu nějak poukázat několik sáhů dřeva – anebo mu měsíčně ještě dobrý zlatník přidat, je-li mu to milejší nežli dřevo; a může se s tím pak sám dřevem zaopatřit.

5. Když se mu povede velmi zle, pak asi přijde k tobě. A bude-li ještě (vždy) svéhlavý, pak jsi bez viny a kdyby i starý blázen ve svém pokoji na led zmrzl a nebo snad hladý zemřel! – Neboť věru, tento člověk zlobí i Mne!

6. Chceš-li však ty a Anselm, můžete si ho jednou k sobě pozvat, v plné vážnosti mu jeho svéhlavost domluvit a ukázat mu, jaké následky by to pro něho mělo, setrvá-li ve své svéhlavosti.

7. Hle, stařec je ještě pln pýchy! Proto je tak nepoddajný. – Že mu však tato vlastnost na onom světě mnoho štěstí nepřinese, nemusím ti ještě podrobněji dokazovat! – A tak je upokojování pro něho mnohem větším dobrodiním, než kdybys ho každý týden obdaroval sty zlatými.

8. Nemá-li chleba, a hladoví-li, dej mu chléb. Pro žízeň je však množství čistých vodních pramenů, které mu přijdou lépe vhod nežli pivo, víno a zvláště prokletá kořalka!

9. Toto můžeš učinit a to je dost!. Penězi však ho podporuj, jak bylo řečeno, jen poskrovnu! – Dělá-li přitom dluhy, můžeš je zapravit, chceš-li, ale jen tehdy, když jím byl chudý věřitel ošizen. Jinak však nezapravuj nikomu ani haléf. Neboť tím se stařec stává jen ještě srdnatější, aby hřešil na tvůj měšec.

10. Mluví-li proto o tobě potupně, věř Mi, nebude ti proto ani vlas na hlavě zkriven. Neboť Já tě již dovedu ospravedlnit! Tak můžeš jednat a o vše ostatní se nemusíš ani v nejmenším starat! Neboť Já vím a vidím, co děláš. Buď tedy napříště klidný! Amen.

Triumf a pád církve.

16.listopadu 1842. dopoledne

Siche, ein anderen Land hat sin anderes Nand. Aber Bruderein und reines Christentum ist lberall verband.

Hle, jiná země má také jiné mravy. Ale bratrská mysl a čisté křesťanství je všude vyhoštěno. Rozdíl je jen ve více nebo méně. Že však během dvou let u vás v zemi budou světu dána nejsilnější pouta, to můžete s velkou jistotou předpokládat. Neboť „drak“ svedl již několik „hlav“ a „rohů“ nad povrch země !

2. Brzy se dožijete, že toleranční patent vedle církevních zákonů pošle do Říma k cenzuře, ze samé lásky k bližnímu a z nejčistší mysli křesťanské ! Co tu bude škrtnuto, nepotřebuje žádného dalšího výkladu! To však bude tak zvaný „triumf církve“ a brzy na to však také její konec!

3. Toto se však musí také stát, neboť kdyby drak nepřišel k vzestupu, nebyl by také jeho konečný pád možný. Bude sice stoupat, ale pouty přioděn a bude tudíž jen, kde se mu to dopustí, pustošivě působit.

4 Vaše země jej okusí. Když bude mocný, nebude šetřit velkých a malých! – Lid musí však být od shora až dolů ještě jednou co nejcitelněji přiveden k rozumu a potrestán, ježto Mě dal pokaždé výhost, kdykoli jsem jej co nejlídněji navštívil.

5. Ať jednou okusí, pravé požehnání Říma, ježto Mé se mu nechtělo chutnat! Ve své krvi ať pocítí rozdíl mezi Mým evangeliem a evangeliem velkého města Babelu! Když toto nastane a každý se zbraněmi v ruce v hlasitě opět bude přivolávat doby andělského císaře Josefa a čisté evangelium pak bude také teprve na čase, poslat vyšší pomoc a blesky z nebe.

6. Když však lid, tak mnohými trpkými zkušenostmi častěji probouzený, může ještě vždy v nejhlubším bahně všemožného smilstva spát, řekněte, čím jedině může být probuzen? – Já pravím: Ničím než silnějším úderem.

7. Tento však je právě již připravován. Amen.

Domácí péče o duši. Slovo k jmeninám.

19. listopadu 1842 dopoledne.

Ó milý a dobrý Otče, který jsi svatý, přesvatý ! Nebyl bys tak laskavý, dát mi slůvko jen pro choť Anselma H. W.? Ona se jistě již dávno na to těšila a bude se dnes snad tím více na to těšiti, ježto jistě něco očekává v den svých jmenin! – Jako jsi mou prosbu o něco v Tvém nejsvětějším jménu ještě vždy vyslyšel, a tak doufám také tentokráte s důvěrou, že Ty, ó svatý Otče, mne také tentokráte vyslyšíš. – Ale jako vždy, staň se i tentokráte Tvá nejsvětější vůle ! Amen.

Jaké tedy chceš slůvko. Sladké, jemné, způsobné, francouzské, anebo něžné, měkké, lichotivé, živé anebo vyznání lásky, objednávku, poselství, pravdu, kouzelný dopis? – Hle, to jsou samá slůvka! Vyjádři se tedy určitěji co chceš! Neboť v tvém duchu nevidím žádnou určitost.

2. Co ti mám tedy dát, když se v sobě nevyslovuješ, co bys chtěl? – Kdo nemá chleba, ať prosí o chleba a dostane jej. Kdo by chtěl ženu, ať prosí o ženu, a dostane se mu jí. Kdo chce moudrost, ať poprosí o moudrost, a dostane se mu jí. A začkoli tu někdo prosí, v plné důvěře a zcela určitého srdce, toho se mu dostane, není-li to pošetilé anebo nepořádné.

3. Prosíš-li však o neurčité slůvko, mám ti nějaké dát? – Ty pravíš: Každé bude to nejlepší, cokoli ti dám! To je pravda – ale to nejlepší vždy příjemné slyšet. Tak je také ode Mne pohana lepší než uspávací útěcha. A přece chce každý slyšet raději sladkou útěchu nežli poněkud trpčí pohanu! – Proto se vyslov nyní určitěji, co chceš, jinak ti nedám nic!

4. Nuže dobře, ty chceš obé! Tak ti také dám obé! A řekni tedy ve jménu Mém ženě Ans. H. W. že ji vzkazuji o jejím svátku:

5. Duchovní zaměstnání, jako třeba úvahy o Mých vedeních lásky lidí a o Mé otcovské péči, jsou lepší a mnohem cennější nežli nepřetržitý nitěný průmysl!

6. Z toho důvodu bylo by Mi také milejší, kdyby si má milá Eliška K. Mnohdy předsevzala své dcery také tak horlivě přidržovat, aby zhotovily pro Mne pár duchovních ponožek a punčoch, košilí, náprsenek, oděv a podobné jako je mnohdy velmi přísně přidržuje, aby zhotovovaly materiální oděv anebo jinak něco podobného!

7. Hle, Má milá dcero, tím ti nechci dělat výčitku. Je lépe pracovat než lenošit. Ale pravdivé je také, že je opět naproti tomu mnohem lepší více činit pro ducha, nežli pro tělo.

8. Neboť kdo pracuje pro ducha, ten bude také pro ducha sklízet, který bude věčně žít. Kdo však pracuje více pro tělo, ten bude jednou ve velké (duchovní) chudobě vězet. Neboť na onom světě bude každý mít jen to, co si zde duchovně vydobyl a ne více a ne méně.

9. Proto buď také ty, Má dcero, pro sebe, jako také pro své dcery budoucně především a více pečlivá o to, co po celý den pracovaly pro ducha nežli pro tělo, tak shromáždíš sobě a svým dcerám bohatství pro věčnost!

10. Hle, jen krátký a pomíjející je všecken světský zisk a špatný a trpký ještě k tomu. Pracuješ-li však pro Mne v srdci svém a svých dcer podle své schopnosti, budeš mít jednou dokonce za malou věc nadmíru velkou a věčně trvajícím odměnu! – Toto pravím tobě dnes a povždy. Přijmi to věrně ve svém srdci, tak budu mít velkou radost z tebe a z tvých milých! Já, tvůj milý, dobrý Otec! Amen

Duchovní Slunce.

22. listopadu 1842 od 16 do 18,30 hodin.

Jako pokračování o přirozeném Slunci ukončeném 21. listopadu 1842 dostával Jakob Lorber od 22. listopadu do 16. prosince 1843 rovněž téměř denně zprávy o duchovním Slunci to jest duchovních sférách pronikajících a obklopujících přirozené sluneční těleso. Jako písař slova vycházejícího skrze Jakoba Lorbera sloužil také zde stále Anselm Hüttenbrenner. Následující slova tvoří úvod k tomuto velkému odhalení.

1. Dříve než-li se budeme moci odebrat do vlastního duchovního Slunce, musíme přece jistě napřed vědět, kde toto jest, jak souvisí s přirozeným Sluncem a jak je uspořádáno.

2. Abychom si však mohli o celé věci učinit co možno dokonalý pojem, musí být především poznamenáno, že duchovno je vše to, co je to nevnitřnější a zároveň opět to nejpronikavější, to tedy jediné působící a podmiňující.

3. Vezměte např. nějaký plod co je asi jeho nevnitřnější? – nic nežli duchovní síla v zárodku. Co je tedy plod sám, když je tu se svými všemi součástmi k zakrytí a udržování nevnitřnějšího zárodku? – Není v podstatě opět nic jiného, než-li silou zárodku proniknutý vnější orgán, který se ve všech svých částech chová k přítomnému zárodku, nutně, blahoděnně.

4. Že vnější plod je takový z duchovní síly zárodku podmíněný orgán, vysvítá také již z toho, že nejen plod nýbrž celý strom aneb celá rostlina vychází z duchovního zárodku.

5. Co je tedy duchovno? – Duchovno je předně nevnitřnější síla v zárodku, kterou je podmíněn celý strom i s kořeny, kmenem, větvemi, haluzemi, listy, květy a plody. A opět je to duchovno, které proniká všechny jmenované části stromu jako pro sebe samé anebo pro vlastní dobrodiní.

6. Duchovno jest tedy podle toho to nevnitřnější to pronikající a tedy všeobjímající, neboť co tu je pronikající, to je také objímající.

7. Že je to správné, to můžete pozorovat na tak mnohých přirozených zjevech. Vezměte předně zvon, Kde je sídlo tónu v něm? – Vy řeknete: Spíše ne vnějším okraji, aneb spíše uprostřed kovu, anebo spíše na vnitřním okraji? – Je vše falešné! Tón je nevnitřnější. V hmotných stránkách uzavřené duchovní fluidum.

8. Když se tedy uhodí do zvonu, pak je takový úder rušivě postřehován nevnitřnějším fluidem v jeho klidu, které je jako duchovní (substrát) podle vašeho výrazu, nejvyšší pružné a roztažitelné. A tím bývá pak celé duchovní fluidum uvedeno do snahy chtějící být svobodné, což se pak projevuje v trvalých záchvěvech. Je-li vnější hmota pokryta jinou hmotou, která není proniknuta tak snadno popudlivými duchovními potencemi – pak bývá tato vibrace popudlivých duchovních potencí anebo spíše jejich snaha chtějící se stát svobodnými – brzy zlomena. A takový podobný zvon, také tím brzy dozní. Je-li však zvon volný, trvá znějící se chvění ještě dlouho dále. Když však ještě k tomu zvenčí je obklopuje velmi popudlivé těleso, jako je čistý, elektřinou naplněný vzduch, bývá tím znění ještě mocnější a šíří se daleko v takovém spolu-popudlivém tělese.

9. Když nyní tento obraz poněkud prohlédnete, tak vám bude muset z toho být jasno, že zde opět duchovno je to nevnitřnější, pronikající a objímající. Vezmeme však ještě jeden příklad.

10. Vezměte magnetizovanou ocel kdepak je v železe přitažlivá aneb odpudivá síla? Jest v tom nevnitřnějším, to jest ve schránkách které vlastně představují ohledatelnou hmotu železa, právě jako taková nevnitřnější síla proniká celou hmotou, která není pro ni žádnou překážkou a

všude ji objímá. Že toto magnetické fluidum hmotu, v níž jest, také vnějšně objímá, může každý poznat z toho, když vidí, jak takové magnetické železo přitahuje vzdálený položený kousek podobného kovu. Kdyby to nebylo objímající a tedy také přes sféru hmoty působící fluidum jak by mohlo vzdálený předmět uchopit a k sobě přitáhnout.

11. Na víc uvedeme ještě několik krátkých příkladů! Pozorujte elektrický vodič anebo elektrickou láhev! Jeli takový vodič anebo taková láhev naplněna elektrickým ohněm třené skleněné tabule, proniká tento oheň celou hmotou a je pak zároveň nevnitřnější a jejím pronikajícím. Když se však k takové lahvi nebo vodiči začnete přibližovat, zpozorujete ihned jemným váním a tažením, že toto fluidum objímá také celou hmotu lahve a vodiče.

12. A ještě výmluvný příklad oznamujeme vám v matných obrysech ovšem u každého člověka jakož i u jiných bytostí, hlasitě volající však to bývá u somnambula. Jak dalece se mohou totiž magnetizér a jim pojednávaná somnambula navzájem ovlivňovat, zakusili co nejživěji mnozí z vás. Kdyby byl tedy duch pouze vnitřní a ne zároveň také pronikající bytostí, pak by předně nebylo již žádné tak zvané magnetizování možné. A kdyby nebyl duch také zároveň objímající a uchvacující, řekněte, jak by byla zpráva (ovlivnění) mezi magnetizérem a somnambulou možný?

13. Myslím, že máme dost příkladů, abychom z nich vyrozuměli, kde, jak a v jaké tvářnosti se duchovno všude, tedy také jistě v Slunci skrze ně a u něho vyjadřuje.

14. Duchovní Slunce je tedy to nevnitřnější Slunce a je jiskrou milosti ze Mne. Potom proniká duchovno co nejmocněji působící celou hmotou Slunce. A konečně je také celou podstatou Slunce objímající. Toto dohromady vzato je tedy „duchovní Slunce“!

15. A toto Slunce je také nejvlastnější Slunce. Neboť viditelné, hmotné Slunce není nic nežli jen duchovním Sluncem podmíněný, jemu samému dobročinný orgán, který ve všech svých částech je tak způsoben, že se v nich a skrze ně duchovno může projevat a právě tím se může samo opět ve své celistvosti úplně uchvacovat.

16. Kdo tedy chce „duchovní Slunce“ zřít, ten se napřed podívej na jeho vnější viditelnost a považ při tom, že vše to je proniknuto a obepnuto ve všem jednotlivém tak i v celku duchovním Sluncem tak tím dospěješ již k slabé představě duchovního Slunce.

17. Když si však ještě přimyslí, že veškeré duchovně je úplně konkrétno aneb všude se úplně uchvacující, kdežto přirozené jest jen dílčí, oddělené, samo sebe vůbec neuchvacující a když se jeví jako souvisící, jest to jen uvnitř jsoucím duchovnem – pak se stane názor o duchovním Slunci již jasnější. A rozdíl mezi přirozeným a duchovním Sluncem bude se (pro vás) vyjadřovat vždy zřetelněji.

Manželi majícímu protivenství.

30.11.1842 dopoledne.

Toto slůvko dávám Mému příteli A. H. Willigovi.

2. V den, kdy slávíš jméno svého těla a své duše, chci také Já na tebe pamatovat a chci ti dát vedlejší dar. Přijmi jej, abys se pozdravil na těle a na duši! Neboť tyto dvě části na tobě jsou poněkud churavé. V těle lpí trochu příliš mnoho žluči, a tvá duše je příliš stísněná, předně poněkud churavým tělem, a za druhé všelikými nevýznačnými světsky úředními starostmi.

3. Ty to sice pozoruješ, poněvadž sis na ně zvykl. Ale proto nepřestávají být tím čím jsou. Jsou břemenem duši a mají se právě tak, jako těžký nákladní vůz ke koni, který již po léta táhl takový vůz. Necítí ovšem již jeho břímě, ježto jej táhne jako necitlivý stroj. Ale můžeš proto tvrdit a říci: Vůz není zvířeti břemenem, protože jej nemůže již pociťovat?

4. Předpokládejme však, že by takový kůň ve spřežení před vozem ochuravěl na nějaké části těla. Myslíš snad, že by v tahu mohl být uzdraven od toho, protože břímě vozu necítí? Hle, toto vědí vozkové velmi dobře. Proto jej vypřáhnou a dopřejí mu na nějaký čas klidu a dobré péče. Zvíře se pak opět stane zdravé, svěží a veselé. A když je pak opět k svému obvyklému vozu zapřaženo, táhne jej opět tak lehce dále, jako pířko.

5. Ty sice tento obraz úplně nepochopíš, ale když ti jej jen poněkud osvětlím, pak ti bude jasným co tím chci říci.

6. Ty myslíš nyní, že tím chci říci, abys snad odložil na čas svůj státní úřad ze svých rukou? – Ó ne, to nemíním! – Neboť v něm nejsou starosti tvé duše pohřbeny. Ale ty jsou v tvé světské domácnosti!

7. Ty nemáš nesnáz s Mou věcí u nadmíru světských příbuzných, ježto je jim svět vše, Já však zcela nikdo.

8. Ale nic si z toho nedělej! Neboť předně ti nemohou ani vlas na hlavě zkřivit! A za druhé už dávno jsem si je zaznamenal a vím co s nimi učiním. Neboť věru, Mé je silně zkoušející pasti neuniknou! Však už mezi vámi praví staré přísloví: „Kdo se směje naposled směje se nejlépe.“ Hle, tak to půjde také zde.

9. Já ti však pravím: osvobod' svou mysl! Nech ty osly vřeštět. Odvrať své uši od nich a obveseluj se pouze jen Mnou! Čiň pokud možno dobro těm, kteří si tě neváží, a žehnej těm, kteří tebou tajně klnouce jako pohrdají!

10. Tehdy je žhoucí uhlí nad jejich hlavami neminou, tvému srdci se dostane velké zmírnění! Odevzdej této velepošetilé ženě své dcery a napřed je obětuj Mě, pak již zcela tajně veslo obrátím. Ať to jde pak, jak jde, považ' Já mohu ještě nevěstku, jediným pohledem k Sobě obrátit, tak i tady se cesty neminu.

11. Ostatně buď pánem své ženy! Ponech jí světské počínání, její jazyk však obrať v Mé věci velitelsky a mužně silně od sebe pryč! Když nemlčí, jdi jí z cesty a ukaž jí, že ani v nejmenším nelpíš na jejich penězích, za to však ona na tvé jejich věrné správě.

12. Není-li s tím spokojena, pak vlož zcela bez starosti celý její krám úplně do jejich rukou a péče, aby si s tím udělala co chce! – Toto však můžeš považovat za nejkrajnější prostředek!

13. Bude-li ti vyčítat tvé podceňování vůči ní, pak se jí otaž ale nejvýš vážně! Jakou váhu úcty může s její strany vykázat ve všech tobě způsobených příkořích? Potom však dále neposlouchej, nýbrž jdi jí rychle z cesty!

14. Když se zvedne na moři bouře a přijde kolem táhnoucí protibouře, tu nastane na moři klid. Hle, tak je to také s „domácími vichřicemi“. Ovšem taková protibouře musí přijít ze srdce bez hněvu, jinak může způsobit více škody nežli dřívější předchozí bouře!

15. Můj sluha musí však co možno brzy ze světského domu tvé ženy se vším všudy odejít, tak se tím tvé ženě přes polovici ucpou ústa! „Se vším všudy“ však pravím, že nemá do domu tvé ženy vkročit. Podporuj ho podle jeho skromné potřeby snad dvaceti a pěti zlatými – ale zcela potají, aby o tom nikdo mimo tebe, tvého bratra a sluhy nikdo nevěděl, tak budeš mít brzy klid.

16. Nic si však ze všeho nedělej, a buď zcela veselé myslí, jez a pij podle své chuti a potřeby, dělej ve společnosti svého bratra a snad sluhy týdně, podle svého času výlety po více nevinné zemi, bavte se o Mě a Já budu s vámi a budu vám každý dech žehnat k vašemu trojitému zdraví!

17. A tak budeš také ty, Můj milý A. H. Willigu s klidnější duší s veselým duchem a svobodným srdcem co nejdříve z nejlepšího tělesného zdraví se těšit! Hle pravím tobě to celé není nic než zrcadlové šermování Mého nepřítele. Avšak volné zrcadlo bude brzy proraženo a tak bude s takovým „šermováním“ konec!

18. Kde však žije člověk anebo národ na Zemi, který by kvůli Mně nebyl trochu rozeštván? Blaze však tomu kdo z lásky ke Mně je věrným bojovníkem pro Mé Království, věru jeho odměna bude také nezměrně veliká, neboť předně ve svém duchu nikdy neokusí smrt na Zemi. Co však teprve potom v Mém Otcovském domě na něho čeká, proto má celá nekonečnost příliš málo uší, aby to mohla jak se patří slyšet !

19. Buď tedy jarý a veselý, neboť také tvůj kříž je dar ode Mne, tvého věčně dobrého svatého Otce !

20. Svěř se mi ve všem! A ať to v tvé rodině dopadá jak dopadá považ, že velký kormidelník není od vesla daleko!

21. Přijmi tím Mé požehnání provždy a na věky. Amen.

Pán jako „zkoušející nevěsta“.

1. ledna 1843 .

Hledejte a naleznete, prostě a bude vám dáno, a tlucte a bude vám otevřeno! Anebo „Prostě bez ustání“ to jest mějte svá srdce neustále u Mne, a to úplně. Ne však stále zpola také u světa, tak brzy a snadno naleznete co hledáte, rovněž tak snadno a brzy obdržíte, zač prosíte a brány života budou vám bez dalšího prodlení otevřeny.

2. Je-li však někdo takový, že hledá jen ve „zdi“, která je nacpána samými pohanskými řezbami a malbami a prosí před sochami a modlí se před pečeným chlebem a tlučte na kameny, věru ten málo nalezne, ještě méně obdrží a kameny se na jeho tlučení neobráťí.

3. Kdyby však někdo řekl: Pane, já jsem již drahý čas hledal, prosil a tloukl a přece nic zvláštního se nedalo nalézt, aniž jsem co určitého neobdržel, aniž se něco přede mnou otevřelo! Tomu pravím: Příteli co mluvíš? – Slyš a viz. Já ti ukáži dobré obrazy a tyto Mne ospravedlní u tebe, aby ses pro Mé prodlení netrápil.

4. Hle, jeden ženich měl bohatou a nadmíru krásnou nevěstu. Nevěsta však byla nadmíru chytrá a pravila u sebe samé: „Já vím, co udělám, aby se ukázalo, zda můj ženich to myslí se mnou úplně vážně. Já odcestuji a on nebude vědět kam. Když však odcestuji, zařídím to tak, že to učiním jen na oko a ve skutečnosti zůstanu nicméně v blízkosti ženicha, aby mě nic neušlo a abych přesně pozorovala jaké je jeho srdce“.

5. Ježto však nevěsta odcestuje, praví u sebe ženich: „Hle, má nevěsta odcestovala a svatě mě doporučila věrnost mého srdce a také mne ujistila, že se zakrátko vrátí. Leč místo aby dostála slovu, píše jen dopis za dopisem, napomínajícím mne stále k věrnosti a sama však přijít nechce. Co to má být? Stále mne utěšuje a říká: „Přijdu, přijdu zítra“ a hle, nepřichází! – Co asi má, že to tak protahuje?“

6. Blízká nevěsta však se přestrojí za sluhu u ženicha a praví ženichovi: „Pane můj dovol sluhovi promluvit s tebou slovo, neboť je přesně vím co způsobuje průtah u tvé nevěsty. Hle, tvá nevěsta, která je ti blíže nežli tušíš, dovídá se stále a stále, že máš také něco s nevěstkou půvabného těla a děláš srdce své mezi nevěstou a nevěstkou. A to je důvodem proč tvá nevěsta odcestovala a nyní tak prodlévá. Zanech nevěstky, a tvá nevěsta nebude dále prodlévat!“

7. Vizte ten obraz a pozorujte jej přesně v sobě, a přesnadno uhodnete, že vy jste zde ženi-
chové a Já nevěsta. Nevěstkou je však svět!

8. Já však pravím vám: Nevěsta je přestrojena mezi vámi a pozoruje všechny vaše kroky a
srdce a praví nyní také k vám všem: Upustte úplně od nevěstky a nevěsta nebude již prodlévat!
Pro ty kteří se k ní úplně obrátili!

9. Tak tedy hledejte, prostě, tlucte, tak se vám dostane nevěsty! Hledejte, prostě, tlucte, „ale
v duchu a v pravdě a ne ve zdi a řezbě anebo v obrazech a pečeném chlebě“, nýbrž jak řečeno,
v duchu a v pravdě ve svém srdci, tak naleznete, obdržíte a nevěsta otevře dveře ke své kom-
natě!

10. Toto budiž vám všem údělem v tomto novém roce! Amen. To praví nevěsta! Amen.

Pošetilá a moudrá panna.

15. ledna 1843 neděle od 15 do 17 hodin

Piš jen Piš! Obraz je správný, ale slova jsou ještě světská a používání je nesprávné a tedy
ne ve vší skladbě a v každém stupňování tělesného do duchovního osvědčení. Podáme však
věc tak, aby odpovídala vesměs všem sférám. A tak piš obraz do pravého podobenství!

2. Kdo kráčí po Mých cestách, přijde ke světlu. Ano, kdo přichází po Mých cestách, ten krá-
čí již ve světle a kráčí již po živé stezce. A Já jsem cílem putování po světské cestě života.

3. Kdo však kráčí po cestách světa a jeho, moudrosti, ten kráčí v noci. Noc je však smrt a
smrt je cíl pouti v noci.

4. Kdo kráčí se Mnou, ten kráčí správně a zachová svůj život, a i kdyby jej ztratil tisíckrát.
Kdo však beze Mne hledí svůj život v houštině noci světa zachovat, ten jej ztratí a i kdyby jej
měl tisícero násobně!

5. V té době budou dva na poli. Jeden bude přijat a druhý bude ponechán soudu. A dva bu-
dou ve mlýně mletí. Jeden bude přijat a druhý bude souzen. Tak nemůžeš beze Mne nic
k zachování svého života učinit. Se Mnou jsi však proti smrti všemocný.

6. Vizte proto podobenství! Kdo má uši slyš a kdo má otevřené oko, neodvracej je od Mých
úst!

7. Stalo se, že v jednom městečku žily dvě panny. Jedna byla na světské poklady bohatá a
druhá na ně chudá. Měly však vzájemné společenství a žily pod jednou střešou. Neboť bohatá
byla nemoudrá a proto jí moudrost chudé byla nutná.

8. Dokud to šlo v zemi pokojně, šlo to dobře a vycházely spolu dobře, Ježto však země byla
navštívena válkou, pro její světské bohatství, tu přišla také silná zkouška na ty dvě panny.

9. Když se vojsko přiblížilo k městečku, tu se bohaté zmocnila velká úzkost, takže tím se
zcela pomátla. Když se však z prvního oznámení z úzkosti poněkud vzpamatovala, popadla
ihned všechny své drahocennosti a nezapomněla na zlaté svítilny a lampy, ale na chléb a olej
nepamatovala. S tím prchla do horské rokle a zalezla tam do temné jeskyně.

10. Chudá si však pomyslela: Co bych tak spěchala? Můj celý majetek jest jen můj život.
Abych jej zachovala, nepotřebuji však nic nežli chléb a abych se v jeskyni blízko ochranného
pohoří vyznala, potřebuji světlo. Proto vzala řádné množství chleba a dobrou lampu naplněnou
olejem a nezapomněla na řádné rozžehadlo.

11. Ježto chudá věděla, kam její přítelka prchla, šla za ní aby jí také tady svou moudrostí posloužila. Když však přišla k jeskyni a našla správné stopy, které jí byly jistým znamením, že se zde její přítelkyně skryla, tu jí ihned volala a s hořící lampou všude hledala. Ale bohatou přítelkyni nebylo možné již více objevit!

12. Tu si chudá opět pomyslela: Co tedy nyní učiním? Má přítelkyně přede mnou zalezla. Mám chleba a světlo, zásobní olej, setrvám tedy zde až do odchodu vojska a pak půjdu opět do svého příbytku. Zavolám sousedy, aby mě pomohly vyhledat přítelkyni!

13. Ze několik dní vojsko odtáhlo a chudá učinila na čem se usnesla. A hle, přišli sousedé s pochodněmi a prohledali jeskyni, velmi brzy našli také bohatou, ale tato byla mrtvá. Neboť musela hladem zemřít a v noční temné ztelleině jeskyně horského zákoutí se udusila.

14. Chudá však dostala potom všechny poklady bohaté „lichvařila“ s nimi a byla brzy nejbohatší v zemi !³⁷ (to jest. bohulibým způsobem jich užívala, vyd.)

15. Kdo tedy život světa hledá, ten jej ztratí a pod velkou tíhou jeho zahyne. Kdo si jej však nepatrně váží a hledí spíše zachovat život duše, živým chlebem a pravým světlem, ten je moudrý a schopný pro Království nebeské.

16. Hleďte tedy především Království Boží a jeho spravedlnost, vše ostatní bude vám přidáno! – Kdo může snad dvěma pánům sloužit, kteří jsou mezi sebou nepřátelé? – Služte tedy jednomu pánu v lásce a pravdě!

17. Kdo tedy na poli svou práci koná pro pravého Pána, toho pán také pozná a přijme ho. Kdo však tutéž práci koná na poli lásky a ve mlýně pravdy, lež ze ziskosti, nebude Pánem přijat.

18. Kráčejte tedy ve světle a čiňte, co je Pána, totiž Jeho vůli, tak se nezadusíte a hlady nezemřete „v jeskyni sobectví“. A zisk, který budete mít za smrti světa, bude veliký a poklady žádnou měrou nebudete s to změřit. Toto pochopte a duchovně i tělesně toho dbejte! Amen.

Kde zůstává Bůh ?

16.ledna 1843

Následující pravil Jakob Lorber dnes při loučení matce, jako náhle na mysl mu přišedše myšlenku k její útěše, ježto si stěžovala na mnohé trpké zkušenosti. Byl jeden muž, kterého mnohé smutné události na tomto světě přesvědčovaly, že Bůh Se mnoho o lidi nestará a zcela klidně přihlíží, jak jsou slabí mocnými potlačováni a chudí bohatými šizeni.

2. Tu poslal Bůh k tomuto muži, který vedl ctnostný život anděla. Tento mu pravil: „Máš poznat nepochopitelné cesty Boží, následuj mne!

3. Tu vedl anděl muže do paláce k velmi bohatému pánu. Tomu daroval anděl velký peněžitý obnos a mnoho drahokamů. Během tohoto obdarování hlásil se nuzný u boháče. Tohoto chudého anděl usmrtil. Poté vedl anděl muže do vesnice k téměř zpuchřelé chatě, kde bydlela četná nadmíru chudá rodina. Tuto chatř anděl zapálil a ubozí obyvatelé zachránili jen svůj život.

4. Když muž toto vše viděl, řekl andělovi: „Ty nejsi posel Boha, nýbrž ďábla! Ty hromadíš nespravedlnost na nespravedlnost!“

³⁷ To jest bohulibým způsobem jich užívala, vyd..

5. Anděl pravil „Poslyš a budeš jinak soudit! Hle boháč kterého jsem obdaroval, byl pyšný a lakomý. Když však své bohatství značně zvýšil, začal hýřit a vše promarnil, takže se konečně stal žebrákem a začal se upokořovat. Žebrák kterého jsem usmrtil, byl na dobré cestě, byl by však ještě týž den dostal velké dědictví, tím by zpyšněl, žil by výstředně a odpadl by zcela od Boha. – Chudá rodina, jejíž chatrč jsem zapálil, byla předtím ve vesnici téměř nepovšimnuta. Požární neštěstí však vzbudilo blízko i v dáli velký soucit a chudá rodina byla ze všech stran hojně obdarována.

Nejlepší slova útěchy Písma.

2. února 1843

Ó Pane, Ty nejlepší, nejmilostivější, lásky-nejplnější Otče, která místa ve svatém Písmu poskytují kajícímu hříšníkovi před tebou nejjistější a největší útěchu! O toto bych se rád jako největší hříšník před Tebou dověděl, abych stále víc a více v lásce k Tobě, o svatý Otče rostl a vždy víc a více spatřoval Tvou velkou dobrotu, lásku, milost a slitování. Kdyby to byla Tvá svatá vůle, mohl bys mě ubohému hříšníkovi toto oznámit! Tobě záleží více na útěše nežli na pokoření! Ale Země už je taková, že na její půdě prospívá velmi málo čistých andělů. A tak mi ovšem nezbyvá nic jiného, nežli utěšovat tam, kde Já Sám jsem Se pokořil.

2. Hle, slabé posiluji jistou útěchou. Silnější však pokořuji, aby se stali slabými pro Mou živě posilující útěchu. Neboť útěcha je již milost věčného života ze Mne!

3. Abys však ty a každý znal nejútešnější místa ze Svatého Písma, tož ti je oznámím. A tak tedy poslyš:

4. V proroku Izaiášovi, kap.34, od verše 1 – 17 zejména od verše 6 – 10, stojí zejména pro tebe od 6 – 10 verše také pro každého (jiného) hříšníka největší útěcha.

5. V Novém Zákoně si však povšimni místa, kde jsem řekl: „Pojďte ke Mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste! Já vás všechny občerstvím!“ Já myslím, že větší útěcha pro kajícího hříšníka zajisté již nemůže být. Dbej jí tedy a budeš mít dostatek útěchy pro všechny věčnosti!

6. Věř, že je tomu tak! Já jsem dobrý Pastýř, hledám ztracenou ovci a připravuji ztracenému synu velkou hostinu, že se proto pohoršují spravedliví“ – když jen opět ke Mně přijde. A může být seberozedranější a roztrhanější, to u Mne nebude činit rozdílu – jen když se opět navrátí!

7. Toto tedy pochop, a tím budeš mít jistě věčnou útěchu. Neboť Mě je to pravdivé, tedy pravdivé věčně a věčně zůstane. Amen.

1. Otčenáš.

V několikanásobném výkladu.

13. února 1843 dopoledne.

To je dobrá myšlenka, neboť je shora! Připojím tedy také Já k ní pravé světlo. Kdyby Mně však A. H. W. více důvěřoval, byl by také obdržel s myšlenkou pravé světlo.

2. Tak tedy můžeš psát a ze Mne dát, co lze ze Mne vzít k čemuž A. H. W, nemá náležitou důvěru a odvahu. A tak tedy piš:

1. Otče náš vzhledem k lásce.

3. „Otče náš“. Ježto Otec v Sobě Samém je jediná věčně nekonečná láska, která jest základní život v sobě a tedy také začíná život všech tvorů a zvláště člověka, tedy značí „Otče náš“ zajisté také tolik jako naše láska aneb náš život !

4. „Jenž jsi na nebesích (v nebi)!“ – Ježto však „nebe“ není o sobě a pro sebe nic jiného nežli život Otce v Sobě Samém, což je účinná láska aneb živé slovo Boha v člověku, značí „jenž jsi na nebesích“ tolik, jako: jenž jsi věčná láska přebýváš ve Své lásce, z níž vše vzešlo!

5. „Posvěť se jméno Tvé!“ – Co toto tedy značí, to lze snadno vysvětlit! Jako jméno má tedy věčná láska? Jediné, věčné, která sluje „Otec“. Když však láska a Otec, jsou jedno a „světit“ neznačí nežli vlastní láskou účinně milovat Otce, pak „posvěť se jméno Tvé“ neznačí nic jiného nežli: milován buď Otče, jako věčná láska námi lidmi, Tvými dětmi, účinně, to jest živě, vždy a věčně bez ustání!

6. „Přijď Království Tvé!“ – Co je Království Boží? – Je tím, čím je „nebe“! Ježto však „nebe“ značí podstatné lásky, protože to účinné, tedy také to vlastně živé lásky, což se vyslovuje činností, pak tedy „Přijď Království Tvé“ značí tolik jako: Otče, aneb: Věčná láska přijď k nám, anebo staň se naší jedinou účinnou silou aneb vším životem!

7. „Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na Zemi!“ Co se týče této páté prosby, je to zcela vlastně jen potvrzení prosby čtvrté. Neboť co je vůle lásky? – Je to vlastně účinná láska sama. „V nebi“ značí tolik jako: v sobě samém podstatně, aneb ve vlastní, sobě samé rovné sféře účinnosti. Podle toho bude moci tato prosba pro ducha také takto znít: Otče! Aneb Lásko! Tvá účinná láska staň se v našem životě (který se rozumí „Zemí“) aneb naší lásce právě tak podstatně účinná, jako jsi ty Sám podstatně účinný. Neboť v Tobě Samém praví, právě tolik jako: „V nebi“ v Tvé aneb účinné lásce, aneb: v Tvém životě, aneb v Tobě jako Otci – což vše se vyrozumívá již z toho, co již bylo řečeno.

8. „Chléb náš vezdejší (denní) dej nám dnes!“ – Tato prosba není opět nic jiného nežli jen ještě větší potvrzení toho předcházejícího. Neboť „chlebem“ se rozumí osvojení a účinné lásky. Slovem „denní“ úplně osvojení. Tato prosba může tedy také slout: Dej nám, kteří jsme z Tvé lásky, Tvou účinnou lásku úplně si osvojit aneb: učiň naši lásku úplně Tvou láskou, staň se úplně naším Otcem a učiň nás úplně svými dětmi aneb: nech nás úplně být jedno s Tebou, to jest syť nás Sebou Samým a dej nám být Svým nasycováním!

9. „A odpusť nám naše viny!“ – Tato prosba nevyjadřuje nic jiného nežli opět živější touhu po tom, co bylo již řečeno. Neboť praví, že Otec vlastní (sebe) láska člověka má být odstraněna, která je zatím zvláště každému člověku do vlastnictví daný život – a má zato zcela Jeho lásku v člověku nechat se stát účinnou. Mohl by tedy duch také říci: Otče, vezmi mě svět a stvoř ve mně nebe!

10. „Jakož i my odpouštíme viníkům našim“. Tato věta ukazuje účinnou víru, v níž má být předchozí prosba v člověku splněna a mohla by duchovně takto slout: „Otče“ Nech jen v té míře Svou účinnou lásku nám osvojit, v kteréžto míře my Tvou lásku v nás ze sebe odstraňujeme svět anebo smrt! Anebo: Otče! Znovu zrod' nás podle Své lásky, jak tato Tvá láska v nás se stává mocnější a my jí sebe samé činíme prostrannější k úplnému přijetí Tvého Království, nebe aneb Tvé účinné lásky aneb Tvého života !

11. „A neuveď nás v pokušení!“ Také tato prosba není o sobě nic jiného nežli ještě silnější pojištění dřívějšího. Neboť „Neuveď nás v pokušení“ nepraví nic jiného nežli: Neponechávej nás v naší sebelásce aneb světské lásce, anebo nenech nás být činné bez Tvé účinné lásky v nás, anebo bez nebe v nás! Tedy nedrž naší lásku mimo jediné Tvé !

12. Ale zbav nás ode všeho zlého! Amen. – A v poslední prosbě není nic jiného nežli jedině přání, aby byla vůle aneb živá touha úplně vyslovena nade vším, oč se v dřívější prosbě jako ve všech předchozích jednalo a praví tolik jako: Otče! Osvobod' nás určitě od nás samých a staň se Ty v nás úplně vše ve všem. Anebo Ty jediná, věčná, účinnivá lásko, znič všechnu naši (sebe) lásku a staň se Ty jediný naší láskou, aneb: nech nás úplně jedno být s Tebou!

13. To je tedy opravdový nebeský smysl modlitby Páně! Toho budiž dobře dbáno. Neboť je to velmi vzácný dar lásky z nejvyššího nebe! Dobře pochopeno? Amen.

14. Tomuto světu plnému vysvětlení Otčenáše vzhledem na „lásku“ následuje nyní:

2. Otčenáš, vzhledem k světu.

14.února 1843

15. Řekni zde Ans. H. W. Tato myšlenka není již tak dobrá a čistá jako prvá. Neboť již pořadové číslo je přehmátnuto, ježto pod 2 nepříjde „světlo“, nýbrž „život“. Ježto však někdo má tuto modlitbu z nevyššího nebe, totiž z jediné lásky, má ji bez toho již v nejvyšší dokonalé míře. Jak ji tedy potom může ještě chtít v nedokonalé míře?

16. Ježto však se již praví: „Začkoli budete prosit Otce ve jménu Mém, bude vám dáno“ – musím vám nicméně také dát, zač prosíte.

17. A tak tedy piš tuto modlitbu ve světle ze Světla, ale piš ji bez dalšího „osvětlení“ neboť světlo nepotřebuje žádného osvětlení“:

18. Světlo naše všeho světla! Který přebýváš ve Svém světle jako jediné Světlo všeho světla. Tvůj věčný lesk paprsků buď naší nocí a našim dnem, naší pevninou mezi vodami jako jediné pravé uznáváno!

19. O jediné Světlo všeho světla, osvět' naše o sobě temné pozemské bytí!

20. Moc Tvého paprsku způsob na Zemi, v naší pevnině a ve všech našich vodách tak mocně a neoslabeně, jako Ty v Sobě Samém věčně působíš v nekonečně nejplnější síle světla!

21. Nasyť, o věčné Světlo všeho světla, naši zemi, naši pevninu a všechny naše vody Svým všemohoucím výlevem paprsků, aby byla oživena na semeno bohatou potraviny, bylinami a stromy a vodami a všelikými druhy ryb a ostatními ušlechtilými zvířaty a vzduch všelikým ptactvem!

22. Ó Světlo všeho světla, zahlad' všechny temnoty a nech na naší pevnině a nad suchou zemí vzejít Slunce, Měsíc a Hvězdy abychom zpozorovali znamení dne i noci a časů a let!

23. Zahlad' tedy noc naší Země a velkou temnotu, jak tuto na naší pevnině a nad našimi vodami poznáváme pomocí světla, které jsi již na počátku, ustanovil na naší pevninu, ježto jsi pravil: „Budiž světlo!“

24. Ó veď nás správně v noci naší Země! Nenech svůj paprsek zeslábnout nad pevninou nebe v našem slunečním středu a nenech neplodnou se stát naši půdu zemskou a ne bez semene trávu a byliny a stromy! A nekal naše vodstvo, aby všechny ryby a všechno ušlechtilé živočišstvo nezahynulo a vzduch se nezkazil a neusmrtil všechno ptactvo a neudusil všechno živočišstvo naší Země.

25. Nýbrž, Světlo všeho světla učiň nás příbuzné Tobě, abychom mohli svítit jako Tvé světlo a být s tebou jako jeden lesk paprsků a nestat se opět nocí a temnotou bez Tebe! Amen.

26. Hle, takto zní modlitba ve „světle“! Kdo však ji má v lásce, ten ji má ze Základu, který zůstává v sobě věčně týž, nepovšimnutý, kdežto světlo věčně a nekonečně daleké cesty koná, které nebude s to nikdy procestovat.

27. Proto držte se jen lásky, pak máte vše jako na jednom bodě pohromadě! – Pochopte to dobře! Amen.

3. Otče náš vzhledem k „životu“.

15. února 1843

28. Náš Živote všeho života, který žije věčně ve svém životě! Budiž námi lidmi žit v následování Tvého Slova a ve vši pokoře a lásce k Tobě!

29. Tvůj život přijď k nám a v nás.

30. Tvůj život buď náš život jak v Tobě samém, tak také v nás abychom mohli být dokonalí, jako Ty, Život všeho života, v Tvém životě dokonalý jsi!

31. Tvůj život dej nám a nasycuj nás hojností (plností) Svého života bez ustání!

32. Vezmi nám však napřed náš život zkoušky³⁸ tak sice, jak v nás chováme velkou touhu se ho zbavit, ježto je pln všeho sobectví a tedy pln smrti.

33. Neponechávej nás nadále v tomto našem zkušebním životě, aby nám přinášel smrt.

34. Nýbrž vezmi, o životě všeho života, tento zkušební život od nás a naplň nás životem Svým! Amen“.

35. Toto vše lze vyrozumět z textů: „Budte dokonalí jako Otec v nebi dokonalý jest!“³⁹ Kdo miluje svůj život, ztratí jej, kdo však před ním prchá, ten jej obdrží.“⁴⁰

36. Tato modlitba je tedy pravou modlitbou života a jako takové budiž jí v životě náležitě dbáno! Amen.

4. Otče náš, vzhledem k „síle“.

17. února 1843 dopoledne

37. Výraz „síla“ praví příliš málo. Neboť síla je svým způsobem ve všem přítomna, To co vychází z lásky a života není však jen živá síla, nýbrž, je to produktivní aneb skutková účinnost, která je účelem lásky a života z ní. A tam může modlitba, být modlena ne v pouhé síle, za to však v účinnivé „účinnosti“ a může tedy znít takto:

38. „O Ty věčná účinnosti lásky a všeho života, která také všechn náš život a veškerá naše účinnost, která jsi opravdu věčně činná v Tvé a z Tvé nekonečné sféry působnosti! Budiž také úplně vševěčná naše učenlivost podle naší lásky k Tobě a našemu životu z tebe a v Tobě!

39. Ó oživ nás podle Své plnosti! Nech nás být učenlivé z Tebe v nás jak jsi v Tobě vždy a věčně!

³⁸ To jest zde náš vlastní sobecký život. Vyd..

³⁹ Mat. 5, 48

⁴⁰ Jan 12, 25

40. Naplň nás a posilni naši slabost! Zahlad' naši slabost tak, jak my sami v sobě pokorně spatřujeme naši vlastní nicotnost a úplnou ochablost!

41. Ó neponechávej nás v naší slabosti, v níž jednáme jako mrtví, nýbrž naplň nás všechny Tvou jedinečnou opravdu živou učenlivou silou, abychom tím mohli být činně podle Tvého zaslíbení vždy a věčně! Amen.“

42. Toto se může vyrozumět z textu: „Beze Mne nemůžete nic učinit“⁴¹ – Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.:Není nikde moci nade mnou, kdyby ti nebyla dopuštěna shůry a podobných míst více.⁴²

43. Z toho se však může vyrozumět, oč se v Mé modlitbě obzvláště jedná. – Toto tedy pochopte rovněž velmi dobře, a to právě také učenlivě! Jinak vám svatá modlitba přinese málo plodů a tedy málo denního (vezdejšího chleba). Toto tedy dbejte co nejživěji! Amen.

5. Otče náš vzhledem k „řádu“.

18.února 1843 dopoledne.

44. Řekni A. H. W. Tento řád je ti velmi nepořádný. Neboť řád je přece nekonečný výsledek lásky, života a jejich následků! – Já mu však nicméně také (v tomto významu) dám modlitbu. Ať ji však uspořádá v sobě! A tak tedy piš:

45. O věčný řáde, který jsi v Sobě věčný, věčný! Uspořádán budiž v nás život náš, který jsi nám dal ze Sebe, abychom Tě, o věčný řáde, sami uspořádání, úplně nápodobně věrně mohli žít!

46. Vlij se tedy jako mocné světlo do nás. Buď nám zde jedinečnou životní cestou, jako jsi v Sobě Samém věčně!

47. Staň se, o věčný řáde, jako náš život úplně účinný v nás! Buď jediným chlebem k nasycování našeho ducha!

48. Udus náš velký nepořádek v nás tak, jak jej podle Tvého slitování v sobě poznáváme!

49. Nenech nás dospět do houštiny a zde v noci hledat pravé východisko! Nenech zatmět Slunce, neber Měsíci zář a nenech s nebe padat Hvězdy, aby nikdy nemohly nalézt pravou cestu z houští.

50. Nýbrž Ty, věčný řáde, vyved', vyved' nás jako nejjasnější Slunce polední a ranní z houštiny našeho vlastního nepořádku, který je velké „zlo do Tvého svatého řádu! Amen.

51. Toto lze vyrozumět z textu: „Kdo Mé slovo slyší a jedná podle něho, ten to jest, který Mne miluje,k němu přijdu a Sám se i zjevím. A proudy vody živé poplynou z ledví jeho.“⁴³

52. Toto tedy praví tato modlitba v řádu, ve kterém je dokonání člověka aneb úplné znovuzrození ducha. A toho budiž tedy opět obzvláště dobře dbáno! Amen.

⁴¹ Jan 15, 5

⁴² Jan 19, 11

⁴³ Jan 14, 21

6. Otče náš vzhledem k „svobodě“.

20. února 1843 dopoledne.

53. Co se týče „svobody“, je to dobrý pojem. Jenže tento pojem je stejně významný se souhrnem pravého života lásky v úplném vlastnictví čistě hluboké moudrosti, která všechen život opravdu osvobozuje, jako tu Syn aneb Slovo aneb Pravda opravdu osvobozuje člověka, který ji živě, to jest účinně, v sebe přijal. Podle toho je svoboda, moudrost, světlo, pravda, „Syn“ aneb „věčné božské slovo“ zcela jedno a totéž.

54. Kdo se tedy v (živém) slově modlí, ten se také modlí v pravé živé svobodě! A je tedy další pojetí této modlitby úplně zbytečné, neboť právě tak, jak v knize, rovněž tak je to v živém Slově.

55. Aby však to měl A. H. W. k svému poznání, dám mu to také v pojmu! A tak tedy piš:

56. „Naše svobodo, která přebýváš ve Svě věčné Svobodě! Budiž námi lidmi jako taková ve vši naší pokoře poznávána!

57. Přijď věčně a živě svítíc k nám a v nás! Osvobod' nás úplně tak jako Ty jsi věčně v Sobě Samé.

58. Bud' nám živým denním chlebem jako pravým nasycením ducha k věčnému dokonalému životu v Tobě.

59. Osvobod' nás z našeho otroctví, které je naším hříchem, jako my sami se živě snažíme o Tvé Slovo a jako my, co bratři, se vzájemně osvobozujeme Tvou milostí.

60. Nenech nás nikdy octnout se v zajetí lži, noci a všelikého klamu, nýbrž osvobod' nás všechny Svým živým, svatým Slovem ode všeho zla! Amen“.

61. Toto se může vyrozumět z celé náplně Slova Božího zvláště textu: „Pravda nás osvobodí! Neboť toto značí tato modlitba v pravé svobodě.“(Jan 8,32)

7. Otče náš vzhledem k „pravdě“.

21. února 1843

62. Ježto „pravda“ v sobě je nejvlastnější svoboda a tudíž také vše úplně osvobozuje, je tato modlitba v „pravdě“ také zcela úplně to, co je ve svobodě“. Neboť kdo se modlí v úplné pravdě, ten se také Modlí v úplné svobodě ducha, ten se modlí také v nejuplnější pravdě a může tedy říci.

63. „Naše věčná Pravdo, jež věčně svobodně přebýváš v Sobě Samém. Budiž námi lidmi Země jako taková ve vši lásce a pokoře poznávána!

64. Přijď věčně svítíc k nám a v nás. Osvobod' nás opravdově, jako Ty v Sobě Samém jsi!

65. Bud' nám všem jako živý denní chléb k pravému nasycení ducha k věčnému, úplně svobodnému životu v Tobě Samém!

66. Osvobod' nás od našeho otroctví, které je noc a smrt našeho hříchu, jako se živě snažíme o Tvé Slovo a jako se bratři vzájemně osvobozujeme Tvou milostí v nás!

67. Ó nedej nám nikdy přijít do hrubého zajetí noci, lži a všeho klamu, nýbrž osvobod' nás všechny opravdu Svým živým svatým Slovem vždycky a věčně. Amen.

68. Kdo se tuto modlitbu takto modlí, ten se modlí v duchu a v pravdě, to jest když se zároveň z živé lásky a v ní modlí – jinak je to však jen prázdné mletí rty, jež přede Mnou nemá té nejmenší ceny! Tomu všemu také bude dobře rozuměno! Amen

Malověrné Martě.

16. února 1843 dopoledne

Nuže, toto tedy můžeš dát poněkud hříšné „Martě“ v den jejich jmenin.

2. „Kdo vidí Mne. Vidí toho, který Mne poslal. Vpravdě, vpravdě, přijímáš-li někoho, koho Já posílám, pak přijímáš Mne. Kdo však přijímá Mne, ten přijímá Toho, který Mne poslal, neboť Já a Otec jsme úplně jedno.

3. Věř ve světlo, pokud je máš, abys byl dítětem světla! Kdo tu má Mou lásku, vždycky ji hlásá a miluje také všechny své bratry a sestry, toho lze ovšem poznat jako platného učedníka ze Mne. Neboť v Písmu se praví: Každý vás pozná, že jste Mými učedníky, milujete-li se navzájem.“

4. Máš-li však malá „Marto pravého učedníka“⁴⁴, kterého lze podle Mého slova, podle lásky dobře poznat, jak můžeš tedy často ve svém srdci o něm pochybovat a jeho slovům nevěřit? Já ti však pravím: Věříš-li více duchovenstvu nežli Mému učedníku, pak zůstaň při své víře, a Já tě proto nikdy nebudu soudit. Ale takto na dvou židlich sedět nedá se dobře. Neboť dvěma pánům dá se těžko sloužit.

5. Ty jsi horlivá v domácím hospodářství a chodíš ráda do modlitebny. Ale hled', Já jsem více nežli hospodářství a modlitebna!“ Ty lpíš více na těle nežli na duchu a jsi „Marta“. Ale život přebývá jen v duchu, ne v těle!

6. Snaž se tedy o to co je ducha, tak nalezneš pravý věčný život. A chceš-li Mne milovat, pak Mne miluj duchovním, ale ne tělesným srdcem!

7. Nemusíš být koketou a mít dvojí lásku, nýbrž musíš Mne pevným srdcem zcela milovat ale ne zpola zde a zpola tam.

8. Ptáš-li se však, kde jsem, pravím ti: Kde je pravá láska, tam jsem také já a Mé Království se Mnou! Ale ve „zdi“⁴⁵ jsem tak málo jako ve starém chrámu jeruzalemském, kde byla opona roztržena.

9. Toto tedy dobře pochop a žij podle toho, tak teprve úplně poznáš, odkud ta slova jsou, zda od Mého sluhy aneb ode Mne.

10. Buď zbožná v srdci a vzpomínej na Mne! To je to, co od tebe žádám tento den jakož i budoucně! Amen.

Obrať se ke Mně !

21. února 1843.

Tak tedy dej toto podle svého přání dcerušce Ans. H. W. jejíž jméno zde na světě je Wilhelmina! Neboť začkoli ty anebo někdo jiný ve jménu Mém prosíte, to také tobě i každému vždycky rád dám. Ale o věci světa Mně nepřicházej prosit, neboť tyto jsou smrt. Já však, jako věčný život, jsem nejméně způsobilý jako Otec nejméně naladěný, dávat Mým dětem smrt! A tak piš tedy ode Mne, malý, něžný vlastnoruční dopis své klientce a tento nechť zní takto:

⁴⁴ V duchovním učiteli Jakubu Lorberovi.

⁴⁵ To jest v chrámu z kamene vydavatel.

2. Poslyš Má dceruško! Ke Mně nemůže nikdo přijít leda že by ho vychoval Otec, od něhož Já vycházím.. Kdo však je vychováván Otcem, toho o „nejmladším dnu“ (o posledním soudu) probudím to jest v nejmladší době aneb co nejdříve.

3. Toto probuzení bude pro něho znovuzrození ducha. A tento „nejmladší den“ zůstane pro něho, věčně živé narozeniny.

4. Toto vše stojí již v prorocích Izaiášovi (54,13) a Jeremiášovi (31,3 takto znějících:“A oni budou všichni Bohem vyučováni! – Kdo to nyní slyší a učí se od Otce, ten přijde ke Mně to jest kdo se sám zapírá, neobrací své oči k světu a jeho srdce nelpí na marnivých věcech, nýbrž probouzí co nejživěji v sobě pravou lásku k Otcí, toho vede Otec a učí v skrytu jeho Duch. Kdo však potom v této lásce a nauce zůstává věrný, k tomu přijdu jako živé slovo Sám co nejdříve a úplně ho probudím.

5. Hle, Má dceruško, Otec je již velmi dlouho tebou zaměstnán a vede a učí tě neustále, ale ty nemůžeš ještě úplnou věrnost k Němu ve svém srdci pochopit a hraješ si ještě mezi Ním a světem.

6. Já ti však pravím, jako právě tento Otec: „Zanech světa a obrať se jedině a úplně ke Mně! A miluj Mne, ježto Já tě přece tak velice něžně miluji. A tvůj nejmladší den narozenin, tvého ducha stane se brzy snadno tvým věčně živě – novým dnem narození!

7. Toto dávám Já, tvůj milý Otec, tobě, Má dceruško, jako živé znamení na památku Mé velké lásky k tobě v den narozenin tvého těla. Dbej toho a staň se Mou milou dceruškou, jako Já tobě povždy a věčně jsem láskyplným Otcem! – To je Má vůle lásky k tobě, věčně. Amen.

Páně „doma“.

V Markovi 9, 27 až 29

22. února 1842 dopoledne.

1. Řekni napřed Má dceři, nežli ti oznámím smysl těchto textů, že se Mně takové její myšlenky a takové přání jejího srdce neporovnatelně lépe líbí, nežli všechny ostatní, která mají za lubem více světské věci. Bude-li takto pokračovat, tu by se mohla co nejdříve stát mazlíčkem Mé lásky. Takové ujištění budiž jí jistým znamením, Mého zalíbení v její touze a zároveň znamením, že jsem se k ní blíže přiblížil! A nyní následuje význam textů!

2. Kam padl prst ukazovatelky, byly dotčeny tři texty, totiž 27, 28 a 29 verš Markova evangelia.⁴⁶ Proto se také nyní my dotkneme těchto tří textů a ve vědomém úmyslu vyložíme jejich smysl. A tak tedy poslyš!

3. A když přišel do domů, tázali se jej Jeho učedníci: „Proč jsme ho nemohli vymítnout? A On pravil: „Tento druh nemůže ničím vyjít, leč modlitbou a postem.“ „A vyšedše odtud, šli dále Galilejí. A On nechtěl, aby se o tom někdo dověděl.

4. „Když přišel domů.“ – Kde je tedy doma? Všude kde jsou Jeho učedníci! Neboť k čemu má kdo lásku a kdo zároveň lásku nalézá, tam je doma. Jsem tedy také u vás doma – ježto vás miluji a vy milujete Mne! – A když půjdete tam, kde je doma více čistší lásky nežli zde a Já vcelku tedy také „více“ „doma“ jsem nežli zde tu budete také tím více doma nežli zde.

5. „A učedníci tázali se Jej.“ Také vy se budete moci Mne snáze a bezstarostněji tázat nežli zde. Neboť kde je někdo „více doma“, tam si může také nerušeněji pohovořit. A vy se budete

⁴⁶ Podle Lutherova překladu 28, 29 a 30 verš.

stejně jako učedníci tázat. „Proč jsme ho nemohli my vymítnout?“ – anebo proč jsme ti na dřívějším místě nerozuměli tak jako zde, a proč jsi nebyl tak upřímný a silný jako zde?

6. A Já říkám vám a budu vám říkat: Předně jsem zde více doma než na dřívějším místě. A za druhé byli byste museli za takové dary na dřívějším místě mnoho se modlit a postit, aby vám nepřítel neviděl do karty. Neboť kde jsem méně doma, tam je nepřítel tím více! Kde však jsem více doma, tam je nepřítel tím méně, a není tu třeba tolik modlení a postění anebo ne tolik stálého bdění, aby vyšší dary byly před slinou plemene hadího uchovány.

7. Odtud bude pak také snadné „jíti Galilejí“ nikdo se to nedozví“. Neboť vpravdě není Mou vůlí, aby se někdo nepovolaně před časem něco dozvěděl! Galilea však značí svobodu. A „jíti Galilejí“ značí mít svobodnou nohu.

8. Já však myslím, že sotva bude nutno, říkat vám věc ještě zřetelnější, neboť můžete podobně jako Má milá ukazovatelka textu nyní rukama nahmatat, kam věc směřuje!

9. Proto zapamatujte si to dobře! Neboť jako jsem ruku Mé dcery vedl na správné místo v knize, tak povedu také vás, podle tohoto údaje na pravé místo, kde jsem „více doma“ nežli zde. Pochopte to dobře! Neboť Já váš Otec, vám to v této chvíli oznamuji. Amen

Vulgata či bible Lutherova ?

23.února 1843 dopoledne

Prosba: Ó Pane, nechtěl bys ubohému hříšníku, oznámit zda je lutherská bible správnější nežli vulgata? Neboť hle, jak jsem objevil, nesouhlasí čísla veršů a ještě leccos jiného. Proto bych rád zcela určitě věděl, která kniha je asi správnější? – Ó láskyplný Otče, oznam mi to, je-li to Tvá svatá vůle!“

Tak tedy piš! Pravím tobě a vám všem; Ani vulgata⁴⁷ ani luterský překlad není (úplně) správný a jak jeden tak druhý je pln chyb. Ano, mohl bych ti říci: Se „zkázou Jeruzaléma“ lze se jak v jednom tak v druhém sejít. I řecký je pln nepořádku a omylů. Proto tedy také nelze se v žádné sektě již setkat s pravou vírou a pravou láskou, neboť všude je základ zničen !

2. Toto zničení základu pochází však ze základu ješitného panovačného pramene, z něhož vyplynulo zcela hrozné církevní shromáždění v Niceji.⁴⁸ Jaký to však byl tento hanebný pramen?

3. Hle, když bylo Mé slovo apoštolů a učedníků již velmi mnohostranně rozšířeno, tu se vyskytlo brzy také množství evangelistů, kteří sepsali, co sami z úst apoštolů anebo učedníků slyšeli, anebo co jim bylo očitými svědky vypravováno. Takové původní záznamy, buď v řecké anebo v židovské řeči se všechny mohly přijmout neboť tu působil svatý Duch a vše bylo správně.

4. Ale proto, že takové záznamy začaly brzy tvořit dobrý obchodní artikl, vznikly brzy ve všech koutech falešní evangelisté, psali na tisíce evangelií, aniž by o vlastní nauce věděli více nežli Číňané, avšak nicméně tvrdili, že to sami u úst divotvorných apoštolů slyšeli, a dokonce přísězně předstírali, že k tomu byli apoštolů samými vyzváni.

5. Jistý, dříve poctivý muž, jménem Arius, byl dokonce pověstný takový falešný prorok a evangelista. Tento nakonec i tvrdil, že byl vyzván Duchem Božím k tomu, aby lidem co nejjasněji vyložil, že Kristus nebyl Bůh, nýbrž jen zcela obyčejný prorok a on (Arius sám) nyní je také, tolik jako Kristus!

⁴⁷ Latinský překlad

⁴⁸ Roku 325 po Kristu.

6. Tato nauka vzbudila tehdy zvláště mezi arciděly a také velmi mnohými pohany velkou a dokonce mnohonásobně vítanou pozornost. A Arius se při tom měl velmi dobře, a to po dlouhý čas. Tato nauka činila velké pokroky a ohrožovala brzy ostatní, staré křesťanské obce.

7. Proto se biskupové začali mezi sebou radit, jak této věci odpomoci !! Ale ke Mně nepřihlédli a nechali Mne mimo poradu.

8. Dali sesbírat všechna evangelia a zkoumali je svým rozumem. Ten jim však nemohl ukázat, které je pravé. Proto se rozhodli pro všeobecné shromáždění, ve kterém by Svatý Duch byl zjevně přítomen, ano přítomen by být musel.

9. Leč svatý Duch nepřišel, a tak se přelo shromáždění místo o pravdu evangelia jen o biskupský primát⁴⁹, následkem čehož tedy také patriarcha cařihradský a biskup římský se dali do sporu, jenž měl za následek dosud trvajícím Schisma⁵⁰.

10. Tu vzal tedy římský biskup⁵¹ všechny sebrané spisy a dal z nich sepsat totéž vulgátu⁵² a kramařili s tím pomocí tak zvaných církevních otců přes 170 let.

11. Rovněž tak učinil také patriarcha cařihradský. Ježto svou řečtinu vytroubil pro domnělý původní jazyk za věrohodnější, byla také vulgata co nejrychleji přeložena do řečtiny a byla často rozdělena mezi Řeky. Takový nešvár dovolili si však také Řekové. Proto byla tehdy pro Řím opět latina platná a pro Řeky řečtina.

12. Ježto však Arius působil ve svých žácích dále, přes mnohonásobné prokletí jak Římem tak i Cařihradem, začali velmi brzy arianismus potírat mečem a spálili pokud možno všechny staré původní listiny jestliže nesouhlasily buď s vulgátou anebo řeckou biblií.

13. Nuže hled' Luther neměl tedy svou dobou nic než tyto dvě knihy, totiž jemu podezřelou vulgátu a řeckou bibli, kterou bylo možno dostat v několika asijských jazycích, nicméně však zůstala táž.

14. Když nyní toto víš, pak snadno pochopíš, že ani jedna ani druhá není úplně správná. Lutherské však třeba dát v mnohém přednost před vulgátou. Odtud pochází tedy také u Luthera přendaná čísla textů, ještě tím chtěl naznačit to, co se odchyluje ve vulgátě a řecké bibli.

15. Avšak ve formě těchto knih je hlavní věc uchována a pro ducha úplně čistá. Neboť vnitřní smysl zůstal úplně čistý pod jakoukoliv formou. A to je přece také hlavní věc!

16. Proto se můžeš té či oné držet, a nemůžeš zbloudit a můžeš tudíž také být zcela klidný. Neboť na literách nezáleží, nýbrž na duchu, ten to přece jest který oživuje!

17. Pochop tedy toto dobře a buď úplně klidný! Amen.

Volání Otcovy lásky.

11. března 1843 dopoledne.

Dej tedy toto slůvko dcerušce Pavlíně Ans. H. W.:

2. Ó děťátko! Kyne ti v duchovní hojnosti božský život ze Mne, tvého věčného, svatého, lásky nejplnějšího Otce! Rozjímej o nádherných ranních paprscích věčného nebeského Slunce

⁴⁹ Ariánský spor byl rozhodnut prokletím Aria a vytýčením nauky o Trojici.

⁵⁰ Církevní rozštěpení.

⁵¹ Hieronymus 283 po Kristu.

⁵² To jest přeložit do latiny, vydavatel.

v sobě, s nejjasnější myslí v srdci plna nebeské rozkoše snadno zpozoruješ, že Já ti musím být velmi blízký, ježto toto již tušíš a pociťuješ v sobě.

3. Toto ti dávám na památku, abys mohla poznat jak jsem dobrý, Já tvůj nebeský Otec, stále jsem a velmi věrně plním, co jsem ti již jednou slíbil. A přijmi toto slůvko velmi svaté upomínky do svého Mně stále více milujícího srdce, děťátko, a tím slůvkem jsi přijala také Mne!

4. Já tě budu co nejmírněji vychovávat a povedu k věčnému životu stále rostoucí láskou ke Mně, tvému lásky-nejplnějšimu svatému Otcí, a brzy ve svém živém duchu zažiješ mnohem krásnější den narozenin nežli narozenin tvého těla.

5. Jen miluj, miluj Mne, svého nadmíru dobrého svatého a láskyplného Otce, jenž tě věčně miluje a nosí na Svých všemohoucích svatých rukou! O miluj Mne Miluj dceruško! Žehnám ti povždy! Amen.

O svěcení svátku.

14. března 1843 dopoledne.

Ó Pane! Lásky-nejplnějši nejlepší svatý Otče! Hle opět uplynul jeden rok a tedy třetí, když jsme se já a všichni ti nemnozí, Tví přátelé těšili a ještě stále těšíme z Tvé neskonale milosti a slitování, kterého jsme všichni úplně nehodní a já již zcela jistě nejméně mezi všemi.

Jak svatý Otče, jistě víš, chtěli bychom dnes opět oslavit výroční den v Tvém jménu a proto Tě prosíme o svatý Otče, abys tuto naši výroční radost, tak jako to s Tvé strany bývalo, také dnes Svou lásky-nejplnějši nejsvětější přítomností ve Slově jakož i v našem srdci oblažil.

Ó nejsvětější, nejmilostivější, láskyneplnějši Otče Ježíši, vyslyš tuto mou, ovšem Tebe nejvyšší nehodnou prosbu, je-li to Tvá vůle! Ale jako vždy, tak se staň i nyní Tvá jediné nejsvětější vůle! Amen.

Tak tedy piš! – Co myslíš, který den je jeden z nejznamenitějších, že by se proto nejlépe hodil za pamětní den, v němž by se mělo vzpomínat, jak Má milost přišla k vám!

2. Ty myslíš, že prvý den takového svatého sestoupení je zajisté nejlepší, neboť se v něm může vzpomínat také jaksi všech ostatních dní, v nichž svatý proud milosti, dosud nevysychatelně a nepřerušeně, vtékal do vašich srdcí.

3. Máš dílem pravdu a takový jest obyčejný řád věcí na Zemi, z něhož vzešly všechny málo prospěšné svátky všeho druhu, které o sobě nejsou nic, než předně samé pamětní dny na zvláštní jevy z doby Mého tělesného bytí na Zemi, anebo, v mnohém horším případě na tisíc různých jiných svatých z nichž někteří vůbec nikdy neexistovali, někteří jiní však nebyli dosud ještě pro nebe posvěceni.

4. Za druhé však tyto pamětní dny jsou pravými dny lenošení a žraní, v nichž se sice nic otrockého nepracuje, za to se však tím více hřeší.

5. A konečně za třetí nejsou takové pamětní dny u tak mnohých nic než dny dlouhé chvíle. Jestliže snad lidé zavadili o modlitebnu, pak jsou domů a nevědí si pak také, zvláště ještě tehdy, když odpoledne prší a k tomu ještě snad něčí tobolka není náležitě osvědčená pro tak velmi masivní promenádu, podobně také u mnohých nevěstek a děvčat, je-li jim nepohodou zabráněno, sejít se, se svými záletníky na umluvených místech ze samé zbožné a povznášející památky významu svátku.

6. O takových svátcích je mi často tak poslouženo, že si o tom nedovedete učinit pojem. Věřu všechny tyto svátky jsou často úplně pracovní dny satanovy. Jemu se přináší dobrá oběť, tak, že si vůbec lepší nemůže přát. Neboť žere se, chlastá, lenoší, nactiutrhá, nadutě odívá, prochází se velmi mnohonásobným elysiu, hraje, smilní očima více než o všedním dnu, skuteč-

ně nevěstkaří, také kleje a tancuje. Řekněte Mi, zda by se mohlo o svátku více pro peklo pracovat než se ostatně pracuje a satanu co možno nejlépe slouží.

7. Řeknu-li vám tedy nyní, že jsem následkem zlomyslnosti lidí zapřísáhlý nepřítel takových "svátků", pak myslím, že to shledáváte zcela přirozeným. Anebo mohli byste snad být přátelé dní, které by vám připomínaly a říkal: „Tento den jsme všichni anebo ty a ony děti, bratři a přátelé lupiči a vrahy co nejkrutěji zavraždění!“

8. V takových dnech, které jsou pravými popravčími dny Mých dětí, odvracím se všemi svými anděly Svou tvář úplně od Země a nechci se dívat na scény ohavností, kterých tu bývá na lidstvu a lidstvem zvláště dopouštěno.

9. Nechtějte tedy ani vy mezi sebou zakládat žádný případný svátek z vaší roční pamětní slavnosti – nýbrž budiž vám každý den dnem odpočinku v Mé milosti, lásce a slitování! Ano, každý den budiž vám slavnostním dnem, ježto přece každého dne v roce jsem stále stejně prokazoval Mou milost, lásku a slitování.

10. Ježto však dnes jste se již lépe shromáždili ve jménu Mém, myslete především při tom na Mne! Obráťte svá srdce ke Mně a Já pak neopomenu dostavit se mezi vás. Ale jen z toho nedělejte žádný zvyk a nepovažujte tento den za lepší než jiný. Pak na vás shlédnu se zalíbením a budu vždy mezi vámi, kdykoli se shromáždíte ve jménu Mém.

11. Vy přece všichni víte, jak málo jsem za svého lidského bytí na Zemi držel na starý sabbat. A proto jsem také žádný svátek neustanovil ježto jsem viděl, jaké plody časem svátky přinesou. Ale pozdější hrabivost kněží zavedla nicméně následkem zlé svobodné vůle, přímo proti Mé vůli množství takových svátků, které byly a ještě jsou jen dny prospěchářské. Pro Mne však a pro lidi jsou to ty největší dny ztrát. Proto tedy také na všech již velmi dlouho spočívá místo Mého požehnání jen Má trpká kletba.

12. Jestliže tedy však někdo z vás čistě ze zvyku o svátcích chodí na bohoslužby, tomu pravím, že koná službu peklu. Kdo jde do modlitebny, ten ať pováží, proč tam jde, nechce-li být přijat do černé legie satanovy, neboť modlitebna se nyní stala pravým satanovým domem na chytání.

13. Nemějte tedy vůbec žádný svátek“, nýbrž každý den budiž vám všem pravým sabbatem v účinné lásce ke Mně! A Já vám budu pak také každého dne neustále žehnat ne však jen snad každých osm dní kovovou monstrancí v ruce nějakého často hrabivého, nadutého práce se štítícího, licoměrného, proklínajícího, odsuzujícího, soudícího, temného, nezřídka vší lásky a milosrdenství prostého kněze!

14. Toto tedy dávám Já, váš nejlaskavější Otec, vám dnes k náležitému povšimnutí a zjevuji to tímto všem, abyste všichni jasně spatřovali, jak je to nyní s vysoce velebnými svátky, památnými dny, jakož i nedělemi, a to v duchu a pravdě u Mne, jediného Pána nad životem a smrtí.

15. Vy však milujte Mne, ježto Já vás tak velice miluji! Budete-li Mne však někdo z vás plamenně ve svém srdci milovat, pak bude také v sobě zachovávat pravý, živý sabbat a učiní předobrazující sabbat Židů v sobě všeobecným, stále Mým požehnáním naplněným.

16. Takový sabbat máte vždy v sobě živě světit a tedy v sobě pamětní den stanovit. Pak budete oněmi opravdovými zbožňovateli Boha, kteří všude a vždy Boha v duchu a v pravdě vzývají a každého dne Mně nádhernou slavnost ve svém srdci připravují

17. Toto budiž vám v tento pamětní den dobrou připomínkou! Dbejte jí, a Já budu, žehnaje ve vašem středu. Amen.

Pravé kázání.

16. března 1843

Ó Pane, můj nejlaskavější, pravý svatý Otče, vyslyš mne opět! Neboť hle, já zcela pro sebe mám malou pochybnost. Nemůžeš mě tu poradit a rozluštit, co toto má značit?

Na tuto prosbu došla v poněkud prudkém tónu tato odpověď:

Dobře, dobře! – Proč tedy píšeš na papír, co bys chtěl jako bys to nevěděl jinak, než když jsi to přednesl na papír! Já přece vidím do tvého srdce! Copak to nevíš?! – Tak tedy piš:

2. Co se týče tobě povědomé ženy kazatelky, pravím ti o to se nestarej, neboť ve Mně máš zcela jiného kazatele, jenž ti nyní již každodenně aspoň tři léta káže nejnvtírnější, velká tajemství života a ještě ti déle, ano, až do konce tvého pozemského života stále jasněji a jasněji bude kázat a pak ti dá odměnu sluhů, budeš-li v lásce ke Mně, pravému Kazateli k svým bratřím růst tak, jako Já dobrovolně v tobě rostu v hojnosti Mého živého Slova, které je Má láska, slitování a milost v tobě jako každém, jenž toto bude slyšet a podle toho žít.

3. Začnu-li však nyní v této významné době tu a tam podle Mého tobě učiněného zaslíbení mrtvé lidi z hrobu volat a probouzet, budiž ti toto dobrým znamením. Ale nejlepší znamení ti budiž tvé vlastní (světlo milosti).

4. Neboť kde nechávám zvěstovat velká pokání, tam stojím jako soudce přede dveřmi. Kde však hlásám lásku, tam stojí Otec přede dveřmi!

5. Proto se nestarej o nic, jen o Mne, a můžeš být ujištěn, že věčně v niveč nepříjdeš před někým, jenž v plné vážnosti kráčí po Mých cestách.

6. Kdo se však bude sebou pohoršovat, ten se bude také pohoršovat Mnou. Nechme však pohoršovat ty, kteří se chtějí pohoršovat! Nakonec se pak ukáže, co každý svým pohoršováním dosáhne.

7. Buď ujištěn, že kdokoli hledá a dosáhnout hledí něco jiného nežli jedině Mne jediného Pána, Boha a Otce, nade všecko ve svém srdci miluje a svého bližního sedmkrát více než sama sebe, ten vyjde buď naprázdno, anebo Já mu nicméně otevru duchovní svět, aby takový pošetilý hledač od duchů zhloupl a v nesčetném falešném byl zajat a založen!

8. Věru, kdo Mne miluje za jiným účelem a ne v podstatě úplně kvůli Mně Samému, ten není Mé milosti hoden.

9. Kdo tu však ještě své bratry přehlíží a chtěl by být moudřejší a lepší než oni a kdo se ještě domnívá být jako pán a nedovede se za své nepřátele modlit a jim žehnat, když ho proklíná, věru ten je ještě dalek Mého svícnu milosti!

10. Kdyby nějaký bohatý a vážný ženich věděl, že ho lásku předstírající nevěsta miluje jen pro jeho bohatství a vážnost, věru, řekl by takové nevěstě: „Klid se ode mne! Neboť ty jsi mé srdce ještě nikdy nepoznala, nýbrž jen mé poklady, poutaly tě (licoměrnice) ke mně! Já však ti dám podle tvé lásky, co je tu mrtvé v mé pokladnici; beze mne. Mne však věčně nikdy neuzříš! A až smrt strávíš, pak bude má pokladnice provždy před tebou uzavřena.“

11. Já však jsem dokonce vševědoucí Ženich! Proto vidím také přesně, jaké je něčí srdce! A proto ti pravím: Kdo chce přijít ke Mně kvůli Mně Samému, ať přijde, a najde ihned věčné přijetí. Ale každý zkoušej své srdce přesně! Neboť dokud v něm bydlí ještě jiskérka cizí lásky, nevejdu a nedám se úplně nalézt!

12. Každý milovník však, je-li milovník pravý, je jistě žárlivý a to často pro maličkost, protože je milovník pravý. Neboť láska chce být čistá a mít čisto. Já však jsem přece od věčnosti největ-

ší a nejčistší milovník! Proto jsem také nadmíru žárlivý. A Mne nebude nikdo skutečně mít nežli jen ten, kdo Mne jedině nade vše miluje!

13. Hle, to je pravé slovo, pravé Kázání! – U tohoto zůstaň a o jiné se nestarej, tak budeš na něm věčně mít dosti. Neboť slovo Mých úst je přece zajisté lepší nežli slovo nějaké unesené blouznivky! Proto ji nech (onu ženu kazatelku)! Neboť Já vím, co dělám skrze takové osoby!

14. Co se však týče ještě čtyř hadů, o nichž jsi snil, z nichž tě nakonec ten největší kousl do povrchu ruky, má to pouze vztah k dnešní řeči drakově v hlavním díle⁵³ a značí to, že tě tato řeč z počátku poněkud poraní. Ale pak se velmi brzy z toho poranění probudíš.

15. Hle, to je vše, co jsi dnes chtěl! Řid' se podle toho, miluj Mne a buď klidný!! Amen-

Kněžské odpuštění hříchů.

28. března 1843 dopoledne

Rád bys asi ode Mne dal nestarší dceři Marii A.H.W. k tělesným narozeninám? – Ano, Já bych jí také něco dal, kdyby jen vážně něco chtěla. Ale ona nemá zrovna největší důvěru k nám, nýbrž lpí ještě nejvýš silně na „zdi Říma“. Proto je také trochu těžké, něco pravého jí dát, tak, aby na tom našla živé zalíbení.

2. Aby však viděla, co je tu „zdi Říma“, chci jí zvláště upozornit na nejvýš silný opěrný bod o nějž se Řím opírá. Je to verš 18, 18 kapitoly Matoušovy a stejně znějící a stejně významný také verš 23, 20 kapitoly z Jana.

3. Že však tato opěra je zcela falešná, stojí přece velmi zřetelně v celé 18 kapitole Matoušově a zvláště od 14 do 35 verše, a ještě zřetelněji v Otčenáši. Neboť zde (v Otčenáši) se přece praví: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme viníkům našim“ a nestojí: „Odpusť nám naše viny, jako nám je odpouštějí kněží!“

4. Tak značí také římská opěra 18. verše v 18 kapitole Matoušově nikoli hřichy odpouštějí moc ze strany nějakého kněze, nýbrž vzájemnou lidskou a bratrskou povinností lásky, že má jeden druhému všechnu vinu odpouštět.

5. Když si lidé vzájemně vše odpustí, pak jim také Já vše odpustím. Když si však vzájemně své viny mezi sebou zadrží, tu jim tedy i Já zadržím!

6. To je pravý význam tohoto nadmíru silně zneužnaného a rovněž tak silně zneužívaného místa, a není pro Mne žádné jiné platné! Kdo bude žít podle tohoto významu, ten přijde ke Mně, kdo však ne, ten zůstane venku, i kdyby byl opatřen i tisíci kněžskými odpuštěními hříchů.

7. Toto ať tedy také M. H. uváží, tak brzy pozná, že Já mohu také bez škapulířů a breviářů hřichy odpouštět. Amen.

Jaká láska taková odměna.

7. dubna 1843 dopoledne

Piš pro každého dobré slůvko! Kdo si ho bude všímat, obdrží „dobrý podíl“, který od něho vzat nebude! – Slůvko, Lukáš 10, 40 – 42, však zní takto:

⁵³ „Domácnost Boží“, Lorberem v této době psaném.

2. Marta se mnoho přičiňovala, aby Mně sloužila, proto tedy také přistoupila ke Mně a pravi-la: „Pane, nedbáš toho, že sestra má nechala mě samu sloužit? Řekni jí přece, ať mi také tro-chu pomůže. Já jsem jí však odpověděl a řekl jí:

3, „Marto, Marto, máš mnoho starostí a námahy! Jedno jest však jen zapotřebí. Marta si dobrý úděl zvolila, který ji nebude odňat!“

4. Když se však toto pokud se týče Marie která si „dobrý úděl“ zvolila, řekl Martě, která Mně přece sloužila, co mám potom říci těm, u nichž není ani nejmenší stopy po Marii, nýbrž, které nelze ani v nejmenším přirovnat s Martou, neboť neslouží Mně, nýbrž jen světu, a to pilně po celý den a pro samé světské myšlenky, a světské tlachání nevezmou si ani tolik času, aby se ve dne sešly jen na půl hodiny a pobavili se, se Mnou, a když už na Mne myslí, avšak jen jako na nějakou před deseti anebo dvaceti léty uplynulou zimu.

5. Co mám říci těm, jimž punčocha během dne dává mnohem více myslit, mluvit a jednat nežli Má Otcovská láska dohromady vzato za měsíc, u mnohého také za rok?! A co těm, kteří celý den měří, sčítají a počítají, jak dlouhý hadr a do kolika záhybů a smyček jiný hadr má být položen? Co mám tedy ne snad vůči Marii, nýbrž pouze jen vůči Mě služebně činné Martě říci těm, kteří pro své tělo nezřídka do pozdní noci pracují a žádné námahy a starosti bedlivě nelitu-jí, mají-li však slyšet něco o Mě, tu je přemůže ihned spánek?!

6. Co mám dále říci těm, kteří tu dovedou po celý dny přemýšlet, když se na ně nějaká po-šetilá světská opice přes ulici pohlédla, a jsou-li pro takové myšlení na Mne napomínání, tu mr-zutě povstanou a obrátí se k napomínateli zády.

7. Já tu však mluvím jen o těch, o nichž se dá ještě mluvit, neboť o ještě horších světácích nemluvím. Neboť oni to jsou, kteří kráčí vždy podle běhu světa a podle knížete světa, který tu přebývá ve vzduchu a vládne v něm, to jest (podle ducha), který v této době obzvláště má co dělat s dětmi nevíry, pod kterou všichni kráčí v ovzduší jejich těla a světského rozumu a proto již od narození jsou dětmi věčného hněvu.

8. Tedy k těm nemluvím, nýbrž k těm, kteří se ještě počítají k Mým dětem, ale Mne, svatého Otce pro jejich malicherné záležitosti světské nicméně nezřídka v duchu a v úplné pravdě ve dne pečlivě ve svém srdci výše staví nežli starý obnošený šat. – Tu se táži: Co těm mám říci: „Ano, pravím, tu nebude zrovna již mnoho co říci!“

9. Aby však přece něco bylo řečeno, i když ne jako k Martě, tož však nicméně pravím: „Jaká práce, taková mzda! Jaká láska, taková odměna!“

10. Kdo obětuje tělu více nežli Mně, ať žádá od svého těla odměnu, když se toto v prach a popel obrátí! Komu záleží na lásce a pochvale světa značně více nežli na Mně dobře, je Mi to také vhod – ať se spokojí s tím. Ale může být také ujištěn, že Já Se mu nikdy vnucovat nebudu!

11. Jaké skutky, takový bude také život! Kdo má ze smrti tak velkou radost, že mu není úz-ko, když se v ní každodenně rýpe, ten ať se činí, co ho těší! Ať nakonec ve své radosti nalezne svým způsobem svou útěchu! Já však budu hezky daleko od toho!

12. Více nemusím říkat! – Přejde však velmi brzy čas, v němž tací horliví sluhové světa obo-jího pohlaví ještě na tomto světě zcela důkladně zakusí, jakou „dobrou odměnu“ si svou prací vydobyli! Více vůbec nyní neříkám!

13. Blaze tomu, kdo tato slova živě uváží. Vlažnému je však beztoho na věky jistě vyhrazen blízký osud, že bude vyplivnut z Mých úst. Amen

To praví svatý, zapomínaný Otec Amen.

Marné pozvání.

16. dubna 1843

Piš jen, neboť Já už vím, což není zrovna veledůležitá věc!

2. Hle, tomu na něhož se tážeš není zatím ještě ani rady ani pomoci, neboť hledá ještě ustavičně ve světě své štěstí a chce si jen své světské okolnosti zlepšit, ale na Mě mu v podstatě ještě velmi málo záleží, ježto Mě nehledá kvůli Mně, nýbrž kvůli bláznivému světu.

3. Já jsem jej minulého roku velmi vlídně pozval k Mému stolu a hostině. Leč on se pro samý svět ještě nikdy nedostavil, aby učinil, co jsem poradil, aby z toho poznal, proč je vlastně vycházejí ze Mne na světě! Slouží a žije jen světu, tak se tedy musí také spokojit s odměnou světa!

4. Každý může si činit co chce. Koho zvu, ten může přijít nebo ne. A jest jednou sice každý zván – zda však přijde nebo ne, to je Mi jedno. Neboť svět má své děti a Já mám Mé. Volám-li však ty Mé a ony Mne neposlouchají a nechtějí Mě také rozumět a proto nepřicházejí, ježto mají příliš mnoho se světem činit, pak jim nechám svět náležitě okusit a dám jim pocítit jak chutná.

5. Když pak světa dostatečně ochutnali a vychutnali a mrzkou odměnu světa dostatečně se naučili oceňovat, pak Mého volání tak lehce opět nezanedbávají, když na ně opět vzejde!

6. Pravím však tobě: Co se tu ve sféře tohoto člověka děje, dopouštím právě k jeho polepšení. Nechávám ho svět ve větších drobtích okoušet, aby z toho vyrozuměl, jaký prospěch mu jeho úřad přináší, ježto pro samou účetní a světskou horlivost neměl ještě nikdy dost času, aby se při tom také se Mnou aspoň někdy trochu obíral.

7. Ježto také ihned se domnívá, že oslepl, kdyby si snad přečetl nějakou kapitolu z Mé knihy, ať se proto jen tím více ve svých účetních papírech pokouší, co vše ještě jeho oči jsou s to snést.

8. Mě se jeho celý způsob života nelíbí. Na jedné straně skrbí, ač by mohl nejkrásnější čas pro Mne získat, ale na druhé straně nemůže být veselý, kde pro Mne žádný čas není a pro něho nelze nic získat!

9. Proto tedy nelze tomu muži zatím radit a pomoci, tak jak on to míní, nýbrž Mnou Homeopaticky léčen, totiž světem samým⁵⁴.

10. Toto však chci poznamenat jen tobě a snad třem ostatním. A oni mu mohou proto ušetřit pouze ústní údery a lomcování rozumí se samo sebou, jen při pouhé příležitosti!

Opatrnost s nebeským světlem.

17. dubna 1843.

S opisováním „Slunce“⁵⁵ nezasvěceným to nepůjde na žádný způsob! Zvláště pak již nejméně, když to někdo svým věkem přivedl již tak daleko, že není pro nové světlo již přístupný, tím že se jeho duch nutně v samotném falešném utvrdil což se světlem „Slunce“ je ovšem velmi v rozporu!

2. Hle, kdybys dal z Mého nového života slova takovému člověku něco opsat, který na druhé straně mnohem více lpí na římských obřadních zásluhách nežli na čisté nauce evangelia –

⁵⁴ To jest podle homeopatické zásady: similia similibud! Česky podobné se léčí podobným, vyd..

⁵⁵ Velké několikasvazkové zjevení o přirozeném a duchovním Slunci. Viz. „Dary nebes sv. 2 str.124 a str.148.viz. německý originál.

pak bys ho tím neučinil lepším, nýbrž ještě horším. Neboť na jedné straně by začal svou církev a své svědomí v sobě podezírat, na druhé straně však bude naproti svému katolickému utvrzení to opisované tím více podezírat, ježto je to k jeho starému utvrzení přímo protichůdné.

3. Ten muž je však také člověk, a musí Mě záležet na tom, aby nezahynul. Proto nemá nikdo taková vnitřní zjevení brát k opisu, leč by byl synem swedenborgického světla anebo sám videc duchů, anebo by to byl ještě velmi ohebný jinoch, který v sobě samém o papismu pochybuje a je tvůj pokrevný příbuzný a tak i duševní a duchovní příbuzný!

4. Hle, toto slovo⁵⁶ je v sobě velmi mocné, buď k oživení anebo k usmrcení. Proto se s ním musí z počátku nadmíru opatrně přistupovat k dílu. Koho uchopí toho nikdy neopustí – buď k životu anebo k smrti.

5. Ježto však vede právě tak mocně k životu, jako k soudu, nechávám také nyní se stávat to, že právě toto mocné slovo, kdo živě pochopí, také činí živým a velmi silně znovuzrozuje, toho však jenž je jen poněkud vlažně uchopuje, brzy vystrčí a zadrží, aby je dále přijímal, aby snad tím ještě ušel soudu!

6. Neboť je lépe, o Mé lásce nic neslyšet, nežli s ní v sobě vlažně zacházet, když jednou mu v takové nejvyšší živé hojnosti vzešla.

7. Kdo světlo obdržel a opět se od něho odvrátí, přijde do temnoty. Kdo však obdržel lásku, jakožto Můj vlastní život a tuto pak opět opustí, ten přijde do smrti, z níž tím tíže unikne, čím více lásky někdo již ze Mne do sebe přijal.

8. Tak jsou také jednotlivé paprsky nejživějšího světla lásky usmrcující pro toho, kdo je přijímá v nepřipraveném stavu – zatím co jediné paprsky milosti pro nikoho nejsou usmrcující, jako paprsky blesku nikoho neusmrcují je-li však bleskem samým, to jest jeho základním paprskem zasažen, bývá usmrcen, je-li ještě v přirozeném stavu. Je-li však někdo somnambulem, vydrží celé základní elektrické moře bez nejmenší škody, ježto ve svém stavu je mu jako somnambul úplně příbuzný.

9. Z toho však můžeš poznat, proč nechci a před časem nemohu chtít, aby někdo v nepřipraveném stavu konal opis tohoto Mého živého slova lásky, ježto by tím život jeho ducha přišel do nebezpečí!

10. Ty ovšem zcela důkladně nepochopíš jak je to možné. – Uvaž však: roste-li nějaký zakrnělý strom na skále a tam má (slabý) život, chceš-li mu zachránit život tím, že jej z jeho hubeného místa vezmeš a zasadíš do tučné půdy? Je tedy také lépe, nechat i utvrzené, kde jsou. Neboť násilné přesazení stojí život!

11. Posečkej však ještě s opisem krátký čas, a zachováš již vše na dobré a zcela bezpečné cestě. Tohoto je třeba dobře si povšimnout. Amen.

Duševní lampa sebepoznání.

21. dubna 1843

Dej to Mému milému A. H. W. k jeho tělesným jmeninám, ježto by rád věděl, proč je slabost lepší nežli síla.

2. Poslyš Můj milovaný příteli a bratře v Mé lásce k tobě! Co se týče tří tobě poněkud temnými se zdávajících textů Mého milého Pavla z 12 kapitoly druhého listu ke Korintským, byly Mnou

⁵⁶ Nového zjevení, vyd..

také již v evangeliu jakož i v prorocích tu a tam vysloveny, zvláště však v Jobovi, v Jeremiášovi a v kajících Žalmech Davidových.

3. Přesto však jsou ještě pro poněkud slabé duchovní oko poněkud temné. Proto ti tedy také nyní k tvému dni (jmenin) dám malou lampu, naplněnou olejem milosti z Mé Lásky. Tato lampa ti podobné texty nádherně osvětlí, že ti budou připadat jako Sluncem průhledně osvětlené! – A tak tedy poslyš! – To však jest a v tomto spočívá ta lampa.

4. Když jsem jednou Já Sám za dob Mého ztělesnění na zemi podával před Židy, zákoníky a farizeji pravé ospravedlnění před Bohem, tu jsem řekl následující podobenství, vzaté ze života:

5. Zcela vpředu před svatostánkem přinášel jeden vznešený farizeus Pánu svou děkovnou modlitbu, říká hlasitě takto: Ó Pane! Děkuji ti, že jsi mi propůjčil tak velikou sílu, že jsem ti mohl od svých dětských let co nejvěrněji sloužit a ještě nikdy jsem se na nějakém zákoně proti Tobě, ó Pane, neprohřešil. Neboť zákony Mojžíšovy jsem zachovával do puntíku. Povinnosti svého stavu jsem plnil přesně, obětoval jsem ti vždy co nejhojněji a dával jsem přesně včas ode všeho desátek, Rovněž tak nikdy jsem se neznečistil, ani ráno, ani v poledne, ani večer. A sabbat jsem rovněž nikdy ani prstem neznečistil, neznesvětil.

6. O proto Ti můj Bože, nyní s nejúplnějším, přesvědčujícím vroucností vši své Tebou mi co nejdobrotivěji propůjčené síly, děkuji, neboť jsem stále spravedlivě kráčel před tebou a jsem ospravedlněn od hlavy až k patě a nejsem hříšník jako obyčejní Židé, jako tuláci, jako zahaleči, lupiči a vrahové, jako smilníci a cizoložníci, jako hanobitelé soboty a žráči vepřového a ani v nejmenším jako všichni veřejní hříšníci, kejklíři, tanečníci, komedianti, kouzelníci celníci a nízci lichváři a ani v neménším jako samaritáné a podobných více!“ – To byla tak asi modlitba spravedlivého farizea.

7. Ale zcela v pozadí chrámu stál také hříšný celník. Ten si troufal sotva oči pozvednout a pravil v úplné zkroušenosti své myslí“:

8. „Ó Pane! Já ubohý slabý hříšník nejsem hoden, ani v posledním místě Tvého chrámu stát! Bud' však, ó Pane, mě ubohému slabému hříšníku milostivý a milosrdný, jsem-li ještě kde nějakého milosrdenství v nejmenším hoden! „Tu se celník bil v prsa a plačky opustil chrám!

9. Kdo z těchto dvou odešel ospravedlněn z chrámu? Já ti pravím nyní, jako jsem tehdy pravil: „Nikterak vychloubavý farizeus, který Mě předem vypočítával svou spravedlnost a považoval se za mnohem lepšího nežli všichni ostatní, nýbrž slabý, hříšný celník, který sebe považoval za horšího než všechny ostatní. Proto jsem přišel později také do jeho domu a jedl a pil s ním a přijal ho jako bratra k Sobě a k Mým bratřím.

10. Nuže hle, když tedy celník se stal Mým přítelem, farizeus však právě naopak, pak bude přece snad jasné, proč Pavel praví: Abych se pro vysoké zjevení nepovyšoval, je mi dána do těla Jehla, totiž anděl satanův (to jest tělesná láska aneb chtíč) aby mě pěstmi bil. „Rovněž praví také Job:

11. Co je as lehčí, ve vysokém úřadě se povyšovat anebo považovat sebe za lepšího než všechny své bratry, jimž se takového úřadu nedostalo?! Co však je pro ducha člověka ovšem také nebezpečnější nežli právě takové velmi snadno možné povyšování?!

12. Proto tedy také bylo pro Pavla a každého jeho úřadu nutné, mít stálé napominání v těle, které by mu říkalo „Hle, ty jsi jen člověk a naprosto ne Bůh! Kdykoli padneš přede Mnou, Já tě opět pozdvihnu, abys pamatoval, že jsi jen člověk!“ – Pavel pozoroval v sobě tuto bídu. Proto Mne také třikrát důrazně prosil, abych ho od této zkoušky osvobodil.

13. Já jsem však poté řekl jemu: „Spokoj se s Mou milostí, neboť Má síla je jen v slabých mocná!“ to jest jestli svou slabost živě poznávají jako také Pavel poté vyznává, ježto praví: Tak se budu nejraději honosit svou slabostí, a aby u Mne přebývala vždy síla Kristova! A proto tedy jsem já, Pavel, nyní také stále dobré myslí v Mých slabostech, v potupě, v nesnázích, pronásledováních a tísních kvůli Kristu. Neboť já vím, že jsem jen tehdy silný, jsem-li slabý!“

14. Pročpak? – Protože Pavel věděl dobře, že Já jsem slabému a tím pokornému stále blíže nežli silnému anebo se alespoň pošetile silným být domnívajícím!

15. Kdo padá častěji v chůzi než děťátko?! A přece pravím: „Nebudete-li jako maličcí, do Mého Království nevejdete“ Z toho můžeš také poznat, proč se Pavel honosil svou slabostí.

16. Ale také z toho (můžeš vyrozumět), že dobrý Pastýř opustí 99 spravedlivých ovcí a jde hledat stou ztracenou, a když ji nalezne dá si ji v největší radosti na ramena a nese domů! A konečně můžeš Pavlovo honosení se slabostí velmi zřetelně chápat také z toho, že Otec šel jen ztracenému synu vstříc, přijal ho, dokonce mu vystrojil velkou hostinu, ozdobil ho pánským prstenem a uvedl do největších poct!

17. Já myslím, příteli a bratře A. H. W., že, touto lampou osvětlenému, nebude ti již zatěžko, živě ze základu rozumět podobným textům! – Já tvůj Otec a Bůh Ježíš pravím k tomu ještě.

18. Kdo tu bojuje ve své slabosti a zvítězí, je mi tisíceceronásobně milejší nežli silný, jemuž je vítězství snadné. Když slabý padne, tu ho pozvednu, kdykoli padne. Ale silný může se zvednout sám, padne-li.

19. Toto ti budiž dobrým vázaným ode Mne , Ježíše, ve tvém dni! Neboť Já, tě tím v tvé slabosti váži na Mou sílu. O tom buď úplně ujištěn časně i věčně! – Já tvůj milý Otec Ježíš! Amen.

Bytost muže a ženy.

3. května 1843

V „Domácnosti Boží“ , hlavním díle sepsaném r.1840 – 1844 líčí se mezi jiným poměry potomků Adamových, bydlících na horských výšinách. Praotcové dostávají při tom od Pána odhalení o podstatě muže a ženy. Praotcové: „Ó Pane, láskynejplnější Otče! Dej nám všem k našemu uklidnění pokud se týče Tvé vznešené odpovědi Mathaelovi větší světlo, neboť ve světle o našich nejlepších ženách nemůžeme být šťastni, nýbrž jen nešťastni, ježto po Tobě jsou přece náš největší statek a my Ti za něj věčně nikdy nebudeme s to poděkovat. O milý Otče, nech tedy naše milé ženy s námi být shora a ne zdola!“

2. A Pán otevřel ústa a pravil otcům: „Vy mluvíte ještě jako úplně slepí v mém řádu! Nevíte-li co značí v duchu „nahore“ a co „dole“, proč se tedy na to nezeptáte, nýbrž žádáte zato ode Mne jen světlo, kde žádného nepotřebujete, a že Já mám pro vaše pošetilé přání celý věčný řád zvrátit?!”

3. Řekněte Mi: Ztrácí tedy tím přede Mnou žena něco, když o ní naproti muži vypovídám, že je zdola a tedy vůči muži tvoří nutný protipól, bez něhož by nemohl ani muž o sobě ani žena trvat?!”

4. Co tedy však řeknete, řeknu-li vám nyní: Vy jste vůči Mě všichni zdola, a jen Já jediný jsem shora! Přestávám však proto jen být snad vašim Tvůrcem a jediným věčně svatým Otcem?! Anebo nestvořil jsem tebe Adame, z hlíny Země, jako tvou ženu, Evu, z tvého „žebra“?!”

5. Ježto však všichni víte, že „hlína značí Mou lásku a žebro“ Mou milost a slitování, ježto Má milost a slitování právě tedy pojímá váš život, jako pojímá a uchovává život těla jeho pevná

kostra, pak musíte zajisté sami jako přeslepi poznat, jestliže tu naleznete neutěšitelný rozdíl, kde máte nalézat jen nanejvýš potěšitelný!

6. Řekněte Mně, co je asi chvalitebnější: svítící Slunce samo, anebo jeho vycházející světlo? Co považujete tu za vyšší?

7. Práví v sobě: „Ó Pane, tu je to jedno tak nutné a dobré jako to druhé.“ Dobrá, pravím Já, je-li Slunce uvažovat v sobě jako stanovenou výšinu, v jakém poměru je s jeho vycházejícím světlem?

8. Vy pravíte: „To musí pak nutně být pod Sluncem!“ Dobrá, pravím Já, nemá-li však Slunce o sobě vyšší hodnotu než jeho vycházející světlo, neboť přece Slunce bez vycházejícího světla by bylo tak dobře jako vůbec žádné Slunce a také by nemělo vůbec žádné ceny, tak nebude ženě přece jistě také nic škodit a její hodnotě nebude ani v nejmenším na újmu, stojí-li vůči muži nutně „dole“.

9. Já však pravím: Je-li žena jaká má být, má přede Mnou cenu pravého muže a je právě tak dobře Mým milým dítětem jako muž, zbloudí-li však žena, pak ji budu tak dobře hledat jako muže. Zlá žena je však právě tak zlá, jako je zlý muž, neboť paprsek ze slunce je jako Slunce samo.

10. Přejde však čas, kdy paprsek shromáždím v ženě, aby vyhaslé Slunce v muži osvítila! Rozumějte tomu, a upustte od staré pošetilosti! Milujte své ženy spravedlivě, ale nečiňte z nich více nebo méně, nežli ode Mne jsou! Stačí vážíte-li si jich jako sebe, nadto jako pod to, bude hříchem! Amen.

Výklad proroka Abdiáše (Abadja).

6. května 1843

Prorok „Abdiáš“ „Abadja“, to značí: Prorok přítomnosti a budoucnosti anebo: prorok vnějška a nitra, jakož i vnější víry a vnitřní lásky.

2. O sodomitském (ldumejském) trestu a vysvobození Izraelitů to jest: O soudu světa a osvobození dětí Lásky Boží, anebo; o zavržení lidí světských a o vznešenosti pravých zbožňovatelů a milovníků Pána Boha Cebaota v Ježíši Kristu, jakož i o zániku světské církve a jejich sluhů a zmrtvýchvstání pravé, živé církve v čisté lásce k Bohu, Pánu v Ježíši Kristu.

3. 1.verš: Toto je vidění Abdiášovo, takto praví Panovník Hospodin o Edoma (o zemi ldu-mejské): Slyšeli jste od Hospodina, že bylo mezi pohany posláno poselství: Nuže povstaňtež k boji proti nim!“

4. Toto světlo přítomnosti a budoucnosti vnějška a nitra, světské víry a vnitřního světla lásky v Pánu! Takto svědčí Pán o světě a jeho nespravedlivých skutcích bez lásky! My děti ve světle lásky k Pánu víme z Něho, že svět světlo milosti Páně obrací ve zlé lakotné, samolibé a nevěstkářské a nedbá ani v nejmenším Pána kvůli Němu Samému, nýbrž dělá z Něho jen falešné špatné zboží, aby nám je prodal za pravé. Blaze nám a budiž všechna láska a uctívání Pána, že nám toto oznámil! Chceme se tudíž v našem, láskou a milostí Páně naplněném srdci otevřít a bojovat proti všemu, co je světa a ne Páně!

5. 2.verš: „Aj, Já jsem tě učinil nepatrným mezi pohany (národy) a velmi opovrhovaným,“

6. Poslyš světe! Ty jsi souzen. Tvá láska jsou studená kamna v zimě a tvé světlo se stalo naprostou temnotou, všechno tvé konání a tvůj pokřik se podobá opitému oslu, jenž se zavázanýma očima a těsně ucpanýma ušima tancuje na ledě k smíchu diváků.

7. 3.verš „Hrdost tvého srdce tě ošidila, protože bydlíš ve skalních rozsedlinách, ve svých vysokých zámčích a říkáš ve svém srdci: „Kdo by mne strhl na zem?“

8. Tvá domnělá klamná božská všemohoucnost odvedla tvé srdce aneb tvou lásku od Mne a naplnila je hrdostí, pýchou, hněvem, mstou, smilstvem a všelikým soudem, tím, že jsi jako nejvyšší souzená nevěstka chtěla nejvíce soudit a také podle své vlastní myslí soudila protože ses domnívala, že máš na to právo, protože sis své volné bytí listivě na Mé, nesprávně vykládané slovo postavila jako na skalách a rozsedlinách (zvrácený smysl slova a nerozmotatelná tajemství) a podvodně a hanebně ses o své újmě posadila na trůn Mé jedině Mně příslušící moci (vysoké zámky) a s uloupeného trůnu říkáš: „Pojďte všichni ke Mně! Neboť mimo Mne není spása, není láska, není milost, není slitování, není světlo a žádný život! Já sama bydlím na skalách a žádné peklo Mne nepřemůže.

9. 4. verš. I kdyby ses vznesl do výše jako orel a učinil sis hnízdo mezi Hvězdami – i odtamtud tě svrhnu, praví Hospodin!“

10. Já tvůj Pán a tvůj Bůh hřmím ti nyní do tvého na kámen ztvrdlého a zatvrzelého srdce se všech stran: Kdyby ses i (na oko) chtěla povznést všelikým uměním a mohla také světlo hlásat a do všeliké snášenlivosti přejít a vzdát se všeho svého ostře vidoucího soudcovského úřadu a mohla bys také přivést dohromady všechno moudré ze mne a mohla bys také postavit příbytek mezi nimi v okruhu Mého světla milosti – přesto tě, pro tvé staré smilstvo, uchopím a svrhnu do hlubiny tvého neřádu. Čiň, co chceš, Já na tě však nikdy nepohlédnu a nebudu tě chtít nikdy poznat v tvém soudu a tvé hnízdo zůstane svědčícím ložem tvého smilstva! Takto hřmím Já, tvůj Bůh a tvůj Pán.

11. 5. verš: „Když zloději a lupiči v noci přijdou na tebe, jak tu budeš zničen! Ano zdaliž kradli přes potřebu svou? A přijdou-li na tebe (sběrači hroznů), nenechají ti žádný paběrek.“

12. V tvé velké noci probudím v tvém lůně moudré a dám mnohým svatá vidění. Ti vyjasní tvůj závoj a ukážou tě všemu stvoření v tvém pravém světle, a bídám, nejhorším stavu! Jak tu budeš čelit z tvé strašné noci Mému nejjasnějšímu světlu z nebes! – Ano, já pravím tobě, tito ti svléknou všechny tvé drahocenné šaty a budeš před celým světem stát jako stará a hanebná nevěstka a cizoložnice nahá, Mým mocným světlem osvětlená! Tvé skvosty velké hodnoty, které držíš ještě skryté, budou ti odňaty a v době velké sklizně v Mé vinici na onom světě nezůstane ti ani paběrek, uličníků, nýbrž pískem se budeš sytit a mnohým mechem žížeň utišovat!

13. 6. verš: „Jak budou vyzkoumány věci Ezavovy a jeho poklady hledány!“

14. O jak budeš vyzkoumávána, záletnice (Ezav) A jak budeš samu sebe vyhledávat ve všech svých koutech! Ale nic v sobě nenalezneš! Neboť co jsi měla ze Mne, bylo ti vzato, královno pohanů! Budeš nadarmo zkoušena! Neboť ti, kteří tě budou prohledávat, nic nenaleznou

15. 7. verš „Všichni tví vlastní spojenci tě ze společenství vystrčí, lidé v něž jsi doufal, tě podvedou a přemohou, ti, kteří tvůj chléb jedí tě zradí, nežli to zpozoruješ.

16. Všichni tvoji stoupenci, které sis připoutala svou mocí dlouhého dvojitého jazyka, si tě ve svých srdcích velice oškliví. A slepí lidé na kterých jsi stavěla jako na skále, tě ošálí mocí jejich noci a vezmou ti všechnu moc. Ano dokonce tví zasvěcení otroci, sluhové a žoldněři, tedy ti, kteří ti přísahali a byli pomazaní, tě pře celým světem odhalí a ukáží tě lidu, jaká jsi svým způsobem plna poštilosti, plná lži a plná podvodu. Ty to ani nezpozoruješ, jak oni to nastojí, aby se na tobě dopustili dávno zasloužené velezrady.

17. 8. verš: „Zdaliž v ten den, praví Hospodin, nevyhledám moudrých ze země Idomejské a rozumných s hory Ezau?“

18. Co to značí? Takto hřmí Hospodin: Ty se domníváš být nepřemožitelná, protože ses vnutila mocipánům Země a ti tě přijali pod vojenskou ochranu! A ty myslíš, že Já ti proto nebudu moci uškodit, že máš k tomu ještě množství moudrých a množství ostrých jazyků, které mluví pro tvá věčně domnělá práva?. Já tvůj Pán, však učiním v této tvé poslední době mudrce bláznů, které všechen svět na prvý pohled pozná, i všechnu tvou skvělou vznešenost k všeobecnému smíchu světa! Pohleď pak dále, co tu s tebou v budoucnosti bude! – Tak budou tvá falešná láska (Edom) a všechno tvé falešné světlo (Ezau) na věky zničeny.

19. 9. verš: „Neboť klesat na mysli budou silní tvoji, a Teman aby byli všichni, na hoře Ezau vyplenění vraždou.“

20. Tvoji silní ve slově (Teman), kteří se nazývají „bohoslovci“ ale nicméně od Boha neslyšeli nikdy ani slůvko, nýbrž všechnu svou diplomatickou učenost o Bohu mají od světa, v jejich světském svědomí poděsím. A budou-li konat konsilium jejich doktorské moudrosti, pak je udeřím přímo na vrchol jejich moudrosti a nechám je zničit nejslabšími Svými (vpravdě) moudrými dětmi v kolébce Mé lásky, milosti a slitování!

21. 10. verš: - pro zločin, na tvém bratru Jakobovi dopuštěný.“

22. A to učiním pro velký zločin, kterého se tvé samaritské pokolení dopustilo na Mně a Mém slově.

23. 11. verš: V době, kdy jsi stál proti němu, kdy cizinci odváděli jeho zajaté vojsko a cizozemci táhli k jeho branám a o Jeruzalém metali los, ty jsi také byla jako jeden z nich. Proto budeš všem k hanbě a na věky vypleněna!“

24. Ty jsi byla vždy jako nejhorší pohané. I když jsi také mocně proti nim bojovala, ježto poslapali Mé slovo a na jeho místě dosadili temné pohanství a Mé slovo přepadli jako tygři. Ty však nicméně, majíc Mé slovo, jsi jim nejen úplně rovná, nýbrž mnohem horší nežli oni (viz války za dob Konstantina a pak křížácké výpravy!“) Já však pravím tobě: Právě proto budeš ve svém účinku vypleněna na věky! Svě vyznavače spočítáš na prstech a budeš dlužná celému světu!

25. 12. verš: „Nedívej se již se zálibou na soužení bratra svého a netěš se nad dětmi Judskými v době bědy jejich, aniž pyšně mluv ústy svými v době jejich úzkosti!“

26. Doposud jsi jásala, když jsi viděla Mé vyznavače (protiřímské, protestanty, hugenoty), v nějaké nesnázi a svalovala jsi vše a za vinu jejich kacířství proti tobě na ně a nazvala jsi to „spravedlivým potrestáním“ a zpívala jsi chvalozpěvy, když tvou pomstychtivostí a zlou Istí tisíce Mých vyznavačů bylo usmrcováno. Ale budoucně nebudeš tuto radost nikdy mít! Nebudeš se těšit ze zkoušek Mých, a tví vyslanci s nimi nic nepořídí a v době jejich zkoušky.

27. 13 verš: „Nevcházej do brány lidu Mého v době bídy jeho!“ Neposílej proti jeho vojsku v době bídy jeho!“

28. Nevnikvej do tajného světla milosti v době navštívení Mých vyznavačů! Ošklivostí buď naplněna vůči Mému slitování, lásce a milosti pro Mé vyznavače! Budou-li mít nouzi ve světských věcech a budou-li se postit až tě přejde chuť, radovat se z Mých vyznavačů. Budou-li Mnou očištěni, také tu tví kazatelé budou k velké hanbě před nimi!

29. 14. verš: Nestůj na rozcestích, abys vraždil své uprchlé! Nezrazuj ostatní své v době úzkosti!

30. Kdyby ses chtěla postavit do cesty, abys do své sítě chytala slabé z Mých vyznavačů, tu nebude tito odpuštěno! A obrátíš-li se na dvory králů, budeš odkázána ve svých zrádcovských požadavcích v čase proměny Mých vyznavačů!

31. 15. verš: „Neboť blízko jest den Hospodinův proti všem pohanům. Jak jsi činil, tak se stane i tobě, odplata tvá navrátí se na tvou hlavu!“

32. Hle, Můj den milosti, světla a lásky pro ty Mé nadešel, ale jako den soudu pro všechny pohany a tím více ještě pro tebe. Jak jsi to prováděla s jinými, tak to oni budou provádět s tebou! A tvá dávno již zasloužená odměna přijde na hlavu tvou!

33. 16.verš: „Neboť jako jste na Mé svaté hoře pili, tak budou všichni pohané denně pít! Ano, budou vyznávat a pohlcovat, že to bude, jako by tu nikdy nic nebylo!“

34. Jako jsi však svou světovou moc falešně a lstivě opřela o Mé slovo a opatřila si velkou čest, zlato a drahokamy rovněž tak učiní ti nyní tví pohané a budou je jako pijavice vysávat až do poslední kapky života Ano, ti kteří se tebou stali „pohany“ přepadnou tě ze všech stran a úplně pohlčí, takže tím budeš, jako bys nikdy nebyla.

35. 17. verš. Na hoře pak Sion budou ještě někteří zachráněni a budou svatými, a dům Jakobův bude mít své vlastníky

36. Ale z vyznavačů Mého slova, kteří jsou v pravdivé víry, dospějí k živému slovu z nich a tedy k úplnému znovuzrození ducha ti, kteří svou vírou Mne Pána, v lásce, svého srdce účinně uchopili. Tito pak také obdrží duchovní úřad (svatyni) a Mé živé slovo. Dům Jakobův bude jejich spravedlnosti víry a spravedlnosti lásky a takto dům Jakobův bude mít své vlastníky.

37. 18. verš: A dům Jakobův se stane ohněm a dům Josefův plamenem! Ale dům Ezau zlárou, ten zapálí a stráví, takže z domu Ezau nic nezůstane, neboť to pravil Hospodin.

38. Živé slovo se stane ohněm v srdcích těch, kteří je budou mít a svítícím plamenem těm, na než přejde z úst vlastníků a v jehož světle stejně jako vlastníků, budou vidět velké zázračné tajemství Mého Království! Každé lidské světsky učené slovo bude však naproti tomu jako prázdné jako suchá sláma, rovněž také všechna studovaná ústní kázání a řeči z kazatelny – když „dům Jakobův“ a „dům Josefův“ přijdou na dům Ezaův!“ A z domu Ezauova po požáru již nic nezůstane. „Neboť Hospodin to pravil“, „To jest: toto se zcela jistě stane, zde časné, a na onom světě věčně!“

39. 19. verš: „A obyvatelé jižní budou mít pohoří Ezau, a krajiny v nížinách filistínští. Vládnout také budou krajinou Samařskou, a Benjamin bude mít pohoří Giled.“

40. Ti, kteří jsou ve světle vnitřní pravdy podrobí si také všechnu světskou moudrost a nakonec ji zničí. Kteří však v ohni lásky stojí, jsou tedy skutečnými majiteli „domu Jakobova“, z něhož teprve pochází „dům Josefův!“ ti zajmou v hodnosti falešné proroky, učitele, kazatele, řečníky a zákonodárce, kteří jsou sluhy, otroky a také pány v „domě Ezaua!“ Ano oni budou mít Království lásky a Království milosti ze Mne, to jest: Království nebeské – a to dům Jakobův“ druhého, „dům Josefův“ prvního aneb nejspodnějšího nebe moudrosti a nebe milosti. Benjamin však, aneb čisté lásky ke Mně, pohoří Gileand, aneb: sílu živého slova ze Mne v nich, aneb: nejvyšší nebe lásky a nebe nevinnosti. Neboť „Benjamin“ značí děti Mé čisté lásky, kteří přijdou ke Mně a kterým toto věčně nikdo nezabrání ježto jejich je pravá nejvyšší Říše nebeská!“

41. 20 verš: „A zapuzení tohoto vojska dětí Izraelských, kteří jsou mezi kannanity až k Carpatu, a k zapuzení města Jeruzaléma až k Sefaradu, budou mít města jižní.“

42. Tak zvaní kacíři světsky moudřími a světskými knězi nejvíce nenáviděni, kteří jsou proto tak zvaní, že místo krámu světského náboženství a vetešnického trhu uchopili čisté evangelium a nyní proto také jen jako trpění tu a tam mezi kannanity trvají a rovněž také „starověrci“, kteří odjakživa zůstali při slově nyní žijí zcela nepovšimnutí (schimatikové rozkolníci) budou v moudrosti a lásce probuzeni, to jest seberou města jižní.“

43. 21.verš: „A vystoupí vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau! – Tak bude Království Hospodinovo.“

44. A budou se všech stran, to jest ze všech směrů víry, souhlasící, v duchu mocně probudí vlastníci živého slova Mnou ustanovení. Přijdou na horu Sion a rozžehnou všemu světu nové světlo a budou jej tedy soudit v jeho bezmezné pošetilosti a „trestati“, to jest, svým světlem přivádět ku pravému pokání a obrácení.

45. A to bude „Mé Království na Zemi“, aneb Já jako věčný Král mezi svými věrnými vyznávači, milovníky, dětmi a pravými zbožňovateli Mého jména v duchu a ve vši pravdě. A smrt ztratí svá práva, kde bude Král života takto vládnout – to jest, smrt ducha ne snad těla. Neboť tělo musí být usmrceno, má-li se stát duch živý. Ježto ono je vlastní dědičným hříchem nesmrtelného ducha, tedy dědictvím satana – jež jest Mým slitováním jen však na krátký čas nosit.

46. Takové je tedy porozumění tohoto proroka ve světském a duchovním ohledu, všeobecně uvažováno! Toto vše má však také ještě zvláštní smysl pro každého člověka. Kdo toto chce pochopit ať vezme své „světské“ pod „Ezau“ a své „duchovní“ pod „Jakobem“ aneb Izraelem“, tak toho může použít zcela pro sebe. Také toto je si rovněž třeba povšimnout. Amen.

Pro duchovně nedoslýchavé.

10. května 1843

Poznámka Anselma Hüttenbrennera: Při odcestování Jakoba Lorbera ze Štýrského Hradce 18. září 1844 našly se mezi jeho papíry, které mi byly dány k pořádku a uschování tato dvě vedlejší slova: Já už vím co bys rád! - - Ale hled', to nemůže tentokrát být. Neboť kde mladí farizeové jsou v takové vážnosti, že Mne den co den křížují a na všem mají větší potěšení nežli na Mně a Mně neučí poznávat, nýbrž jen v každé slabice Mého slova Mne zneuznávají, - - tam zůstávám vzdálen. Je přece jistě špatné potěšení mísit se mezi ty, kteří učí katanskému řemeslu, aby Mne znovu ukřížovali v každém lidském srdci!

2. Kdo má chuť hrát si s tygry, lvy a hyenami, ať si ji má, ale jen ať Mne nechá při tom na pokoji! Já nejsem snad proti tomu. Každý ať jedná podle svého potěšení. Já však nechci při tom být. Neboť také já mám Svě vlastní potěšení, ale jen z farizeů ne a také ne z těch, kteří mají tak velké potěšení a radost z nich.

3. Proto ti ani tentokrát nedávám nic pro ně a nedávám ti tak dlouho nic, dokud v nich potrvá velmi intimní láska a přátelství k farizeům a potěšení z nich!

4. Nepřicházej Mi tedy hned zase s něčím takovým! Neboť Já nejsem nějaký příležitostný básník! Rozuměj tomu! Amen.

5. Následující dej Julii H. chceš-li a kdy chceš. Neboť nadále jí nedám žádné slůvko, protože nedbala Mého posledního Otcovského varování lásky, které spočívalo v tom, že jsem jí oznámil, že se začala zmítat mezi Mnou a světem.

6. Řekni jí, že před Mýma očima není žádná věc skryta! Nikdo u Mne nepořídí s jakoukoli nepravdou ve svém srdci!

7. Nelíbí se mi však, že se stává němou, ježto začíná shromažďovat ve svém srdci leckterá tajemství, snaží se je skrýt, buď nemluvností aneb slovy jiného smyslu!

8. Řekni jí, že doposud jsem byl Já, svatý Otec Sám, jejím velkým ochranným duchem, ježto jsem jí ze Svě velké lásky chtěl opatřit příležitost, kterou by co nejdříve dospěla k úplnému znovuzrození ducha. Hle, tu spatřila však několik bezvousých světských chlapců, na nichž její

oči našly větší zalíbení nežli na Mně! Obrátila se ve svém srdci ke Mně zády. A proto jsem jí nyní opatřil místo Sebe prostředně silného ducha, který jí v jejím světském řádu povede a její tělo libě vytvoří pro chtivost světských lidí – což se jí také od krátké doby stalo milejším.

9. O hle, jak proměnliví a vrtkaví jsou lidé Ti, kteří Mne dnes milující objímají, jsou na druhý den plni radosti v srdci, když satan opět první řetězy vrhl kol jejich šíje!

10. Řekni té dívce, že sice ráda běhá do kostela (proč to vím Já) a také ráda doma zůstává (proč, to vím také Já) a velmi málo již chuti má a horlivosti ke Mně a Mému slovu jakož i k líbeznému, jasnému řeči tónu) proto se jí také nezřídka tvé lekce stávají příliš dlouhé a rovněž i doba, kdy otec jí z Mého živého slova krátce něco předčítá (této dceři můžeš oznámit) aby to, co tu bylo řečeno, velmi dobře u sebe uvážila a toho dbala!

11. Jinak tímto obdržela ode Mne poslední varování! A její světsky, smíšená přání může pak také předložit jen světu. Neboť modlitbám světských srdcí nepropůjčuji sluchu. Všechny ženy a dívky nechť zvědí, že Má trpělivost s nimi je mnohem spíše u konce než s mužem, protože již odjakživa byly kořenem všeho hříchu! A proto ať se také toto děvče nediví, že toto ode Mne slyší. Neboť děvčata a ženy byly ještě vždy pádem mužů. A proto také nemám se ženami největší trpělivost a nechávám je spíše klesnout než muže, když nechtějí uposlechnout Mé Otcovské volání.

12. Toto můžeš nyní, chceš-li děvčeti sdělit. Ale za povinnost ti to neukládám, neboť Mého posledního slova k ní nedbala a tvým často vysloveným radám k ní se potají vysmála! – chceš-li tedy můžeš jí to dát.

Kázání Páně na lodi.
(K evangeliu Lukáše 5.kap.)

16. května 1843

Toto kázání, skládající se z 64 veršů, se ztratilo při velkém církevním shromáždění. Zde však bude od slova ke slovu znovu podáno ke prospěchu věřících milovníků Páně!

Kázání pak znělo s 3 předchozími verši takto:

2. Stalo se pak, že se lid k němu tlačil, aby slyšel slovo Boží z Jeho úst, když byl u jezera Genezaretského a pro velký nával lidu neměl místo stát na břehu.

3. I uzřel dvě lodi u břehu jezera z nichž vystoupili rybáři, aby vypírali sítě.

4. Tu vstoupil na jednu loď, která patřila Šimonovi, a prosil ho, aby odrazil maličko od země. Když toto Šimon pln úcty a skryté lásky učinil, tu se Pán ihned posadil a začal lid z lodi poučovat. A otevřel ústa a hlasitě lidu pravil:

5. Duch Páně je nade Mnou, pročez Mne Pán pomazal. Poslal Mne, abych kázal nuzným, zlomená srdce spojil, abych kázal zajatým otevření a vázaným vyřízení jak to řekl prorok Izaiáš.

6. Poslyšte tedy nuzní a jásejte! Neboť vaše světlo vzchází jako Slunce z moře, a vaše srdce budou svítit jasně jako vlny mořské ve světle vycházejícího Slunce.

7. Neboť hle, tma pokrývá Zemi a velké temno všechny národy, ale nad tebou vystupuje Pán a jeho nádhera se objevuje nad Tebou!

8. A pohané budou v tvém světle kráčet a králové v jasném lesku, který nyní vychází nad tebou.

9. Raduje se Sione, tvým dětem a všem těm, kteří se odvrátí od hříchu, přišel Vykupitel!
Poslyš takto praví nyní Pán:

10. Jak dlouho je tomu asi, co jste vázáni?! A kdo z vás může spočítat roky, ve kterých již od prvopočátku úpíte?!

11. Vaši otcové plakali, že se stali otroky Bábelu, a matky laskaly své děti a bědovaly.

12. Ale zde je více než Babylon! Já jsem děti vychoval, ale ony na svůj domov zapomněly, svého Otce již neznají.

13. Běda vám, kteří se domníváte být svobodnými! Neboť stali jste se otroky chrámu. Celá hlava je nemocná a srdce zemdlelo.

14. K čemu mě velké množství vašich slepých obětí? Toto přece praví Pán: „Jsem syt zápalných obětí skopců a tuku krmených. Nemám potěšení z krve býčků, jehňat, kozlů (Izaiáš – Jesaja kap.1.verš 11 – 14.)

15. Když vejdete, abyste se objevili přede Mnou, řekněte, kdo toto požaduje od vašich rukou, když vstoupíte do Mé předsíně? – Pravím vám: Ne Já, ne Ten, který Mne pomazal od věčnosti, nýbrž hrabivost sluhů chrámu a předsíně.

16. Nepřinášejte tedy již oběti suché tak marně! Kadidlo je mi ošklivostí a rovněž nový měsíc a sabat, kdy se scházíte a nemáte z toho nic než prázdnou námahu, mrtvou úzkost.

17. Má duše se zneprátelila se všemi vašimi novými měsíci, dobami ročními, svátky a jubilejními roky! Jejich prázdnotou jsem omrzely a znavilo Mne dívat se ještě dále na vaši pošetlost. Neboť nemilujete-li Boha, k čemu tu vaše mrtvé oběti Mně živému!“

18. Takto (pravil a) praví také nyní Pán: Milujete-li však Otce ze srdce, k čemu potom zvířecí krev a kadidlo?“

19. A poté jim řekl toto podobenství:

20. Byla jedna vdova, která měla dva syny. Jeden slul Lévi a druhý Josua.

21. Vdova však byla nemocná a vzdychala a sténala na lůžku a tvář její byla bledá a její oči se začaly zatemňovat.

22. Tu povolala k sobě syny své a řekla jim: „Moji milovaní synové, poslyšte mne, vaši skónávající matku! Nadešla má poslední hodina. Jděte a modlete se, aby Se Pán nade mnou smiloval aneb vzal k Sobě mou duši v pokoji.“

23. I vyšli synové ven a plakali. – A Lévi pravil. Kdo se nad námi smiluje a nás zaopatří, když nám bude matka vzata?“

24. Ale Josua pravil: „Raději bych neměl nic než chléb a vodu, jen abych nemusel hrob mé matky viděti ! Milý bratře, pojďme a pomodleme se, aby Se Pán nad námi smiloval a poslal svého anděla, aby matku posílil a přinesl její záchranu shora.

25. Levi, prvorozený, šel poté do chrámu a pravil u sebe:

26. Učiním Pánu zápalnou oběť k sladké vůni dva mladé býčky, jednoho berana, sedm ročních jehňat. K tomu jako oběť suchou tři desátky mouky na housky smíšené olejem k býčku, dva desátky k beranu a po jednom desátku k jednomu ze sedmi jehňat.

27. Hle Josua vyšel ven pod palmy, poklekl tam, sepal ruce a modlil se takto:
28. „Ach! Ty který slyšíš vzdechy zarmoucených a nářky zlomeného srdce, shlédni na mé slzy a na mou vpadlou tvář a pomoz mi, milý svatý Otče v nebi!
29. V Tebe jediného doufá má duše. Smiluj Se, Utěšiteli bědných, smiluj se nad námi, o milý dobrý, svatý Otče!
30. Já ti nemohu nic dát nežli jen toto své ubohé zlomené srdce, ale já tě chci milovat nekonečnou láskou a celý život kráčet na cestě spravedlnosti!“
31. A hleděte, jasný lesk rozšířil se mezi palmami a jakýsi hlas pravil ze zářícího oblaku:
32. „Ona žije! Tvůj bratr Mně zaslíbil oběť zápalnou, ale žádná slza neovlažila jeho oči.
33. Ty však ses ke Mně modlil a plakal a dal jsi mi své srdce. Proto odejdi však také v pokojí!
34. A když přišel domů, tu vystoupila již jeho matka mu vstříc z chaty, objala jej a žehnala mu.
35. Co myslíte, který syn přinesl pravou oběť Pánu?! Vy pravíte: „Josua“!
36. Já pak pravím vám: Právě proto nezavěšujte také vy své srdce na prázdný chrám a ne spoléhejte se naň! Neboť jest lidskýma rukama dělaný a brzy zvětrá, ježto přijde jeho čas a jeho kněží zemřou.
37. Co myslíte? Chrám je velký v Jeruzalému a srdce je v prsou malé. Ale toto malé srdce může velkého živého Boha milovat. Není proto krásnějším a nádhernějším dílem, nežli to, které stavěl Šalomoun?
38. Četli jste, co praví prorok Izaiáš? Toť jeho slovo: „Místo mědi dodávat budu zlata a místo železa dodávat budu stříbra a místo dříví mědi a místo kamení železa a učiním, že tvoji představení budou učit pokojí a tvoji opatrovníci budou hlásat spravedlnost.“
39. A kde je pokoj na Zemi? A kde přebývá klid mezi lidmi?
40. Hleděte, život se podobá lodičce v moři, která se stále kolíbá sem a tam je bita hněvivými vlnami. Pyšně přijíždějí a vysoko se vzpínají. Ale brzy padají zpět do moře a stávají se tu nicotnou pěnou.
41. Já jsem Bohem poslán, abych přinesl mír lidským dětem od východu k západu, ale přesto zlý duch neodpočívá a ďábel má do své doby své apoštoly.
42. Já jsem kamenem úrazu a skalou pohoršení domu izraelskému k osidlu a pádu všem lichoměrníkům na Zemi, aby se jich mnoho narazilo, padlo, roztříštilo, zapletlo a chytilo.
43. Běda vám farizeové a saduceové, světlo se už druhdy Mojžíšovi zjevilo, když keř hořel v ohni, ale vy si sami zavazujete oči!
44. Zákon Páně je věčný a je zapsán do srdce každého člověka, ale vy kteří máte kázat pokoj, rozdvoujete lidi a odsuzujete tam, kde byste měli se vší láskou hledat.
45. Vy jste zvrácení správci a vůdci lidu a vaše děti a jejich děti to budou dělat ještě hůře!
46. Vy tlučete do skály, ale ona zůstává zavřena. Vy líbáte ještě prut Aronův, ale on se již nezelená.

47. Poslyšte, vy kteří sázíte cedr pod skalou a vážete révu na zpuchřelý kůl! Cedr se přece zazelená a réva se bude pnout po skále!

48. Zvedněte svůj zrak a popatřte do moře! Nemyslíte (často): Vlny jako hory vysoké chtějí pohltit Slunce?

49. Já však pravím vám: Je to jen obraz Slunce, který lámou, ale Slunce vládne zcela se nestaraje o vlny tohoto moře na vysoké obloze a raduje se ze svého věčného dne.

50. Proto nevažte srdce a nesuzujte marnivými slovy a nekřičte: Zde je jeden had a tam druhý! – Ježto přece žádného nevidíte, aniž jste kdy viděli.

51. Přestaňte tedy učit lid, vy licoměrníci, smilníci a cizoložníci, nýbrž učte se sami od těch, kteří hledají cestu Páně v lásce a prostotě svého srdce!“

52. A pravil jim opět podobenství:

53. Starý Matkan zemřel a zanechal dva syny a Mathal, svou dceru.

54. Tyto děti dotazovaly se navzájem a pravily: Co myslel náš otec, když umíral a před svým skolem řekl, že máme jeho památku udržovat v žehnání?

55. A synové se spolu přeli a hašteřili od rána až do západu Slunce.

56. Chtěli postavit pomník – jeden ze dřeva, druhý z mramoru, jeden chtěl, aby byl nadpis dlouhý, druhý však aby byl krátký. Jeden chtěl tento pomník v zahradě, druhý však, aby byl postaven na rozcestí.

57. O jedenácté hodině však, když byl večer a Slunce se sklánělo, šla Mathal sama ke hrobu a poklekla tu zasadila růžový keř na hrob otcův a smáčela jej slzami lásky.

58. Vpravdě, pravím vám: Ona postavila otci nejlepší pomník a jediné dokonale splnila jeho vůli!

59. Vy (farizeové a saduceové) jste jako oba synové! Dřevem a kameny, krví a kadidlem chcete také Otce v nebi ctít, ale vaše srdce jsou daleko od něho! Vy dovedete dlouhé modlitby z paměti a ještě delší nosíte na dlouhých prouzcích u sebe, aby se lidé o vás domnívali, že jste velcí, mocní a příjemní Bohu.

60. Vy přece říkáte: Modlí-li se „nečistý“ hříšník před Bohem pak hřeší ještě hůře! – O vy hrabiví, vražední podvodníci lidu! Čím mají být tedy vaše modlitby, když jste přece byli stále od počátku plni ohavných činů, plni smilstva a cizoložství! Proroky jste zavraždili a usmrtili všechny, kteří vám ve velkých spoustách neobětovali a říkáte ještě: „Jste děti Abrahama, Izáka a Jakoba!“

61. Abraham, Izák a Jakob poznali však Otce, když k nim přišel, čím to tedy, že vy ho nepoznáváte, když přišel k vám? Protože jste děti ďábla, ale ne děti Abrahama.

62. Já však pravím vám: Tentokrát bude Otec s vašimi „hříšníky“ držet a bydlet v jejich domech a bude se stravovat u celníků. Vás však porazí nejkrajnější temnotou, aby se na vás splnilo, co praví prorok Izaiáš řka (kap.41 verš 2)

63. „Kdo vzbudil od východu spravedlivého, kdo ho povolal, aby šel? Kdo mu podmanil pohany a krále, aby nad nimi panoval a vydal je jako prach meči Jeho a jako plevy rozptýlené lučičti Jeho??“

64. Mnozí se touto řečí obrátili.

65. Když však mezi nimi několik farizeů a saduceů začalo mocně spílat a On proto přestal mluvit, řekl Šimonovi:

66. „Zajedťte na hlubinu a rozestřete sítě, abyste učinili dobrý zátah!“

67. Další najdete v evangeliu Lukáše, 5 kapitola.

68. Tuto řeč však obdrželi ode Mne také Geieing, Tauler, Ters, Eogen, Lavater, Stilling a někteří vám méně známí, z nichž je vám jen Witschel znám. – Řím a jiné dvory mají ji sice také, ale velmi překroucenou.

Kristovo nanebevstoupení.

24. května 1843

Poslyšte neznámé evangelium Páně, které se stalo v Betanii na jedné hoře, která však před tím neměla jména a proto teprve po nanebevstoupení Páně dostala jméno: „Výšina Páně“, také „Výšina nanebevstoupení,“ podle některých také „cesta do výšiny Boží!“

2. Jak znělo však toto ovšem sice jen krátké evangelium? Takto znělo tedy všeobecně vypravováno očitými svědky:

3. Po zjevení se Páně na jezeře, kde jeho bratři lovili ryby, prodlel Pán ještě několik dní mezi nimi a odhaloval jim hluboká tajemství vnitřního života.

4. Co však v této době k nim mluvil, nesmělo být zaznamenáno, pro dav kvůli nerozumu světa.

5. Nebyli tu však všichni Jeho bratři a učedníci přítomni, nýbrž jen Jeho miláčkové. Byli to Petr, Jakob, Filip, Jakob menší, Ondřej, Matouš a Jan.

6. Dva dny před sabatem pravil Pán Petrovi: Šimone, ježto jsi Mně třikrát ve svém srdci přísahal, že Mne miluješ, abys pásł Mé ovce, jdi tedy a zvěstuj ostatním bratřím, že Pán je očekává!

7. A Šimon Petr šel a učinil, co mu Pán přikázal.

8. Když však ostatní bratři toto se dozvěděli, opustili ihned Jeruzalém a odebrali se ihned do Betanie a mnoho lidu s nimi, kteří také věřili ve slovo Páně.

9. Když však přišli na místo, kde dlel Pán s těmi šesti uvěřili mnozí, že je to Pán, jenž byl ukřižován. Vyli však mezi lidem také mnozí, kteří nevěřili a Pána považovali za přestrojeného učedníka, který byl Pánu podoben obličejem a postavou.

10. Pán však otevřel ústa a pravil j Svým, apoštolům::

11. Opatřete se ještě na 10 dnů, pak vám pošlu a dám Svatého Ducha, Ne cizího ducha vám pošlu a dám, nýbrž Mého ducha lásky a vší moudrosti vám pošlu a dál abyste byli mocni skrze Něho jako jsem Já byl mocný mezi vámi skrze Otce, který Mne poslal ve Své plnosti k vám s výšiny vší svatosti Boží.

12. jako však Otec ve Mně jest a Já v něm; a My jsme byli jedno ve věčnosti, tak budete také vy a Můj Duch ve vás jedno až na konec světa.

13. Já vás sice nyní viditelně opustím a nadále Mne očima svého těla již neuzříte. Ale v mém Duchu zůstanu u vás až do konce světa. A tento můj Duch vás povede do vší moudrosti a dá vám vše, zač budete prosit ve jménu mém.

14. Já však takto, nemohu nadále mezi vámi prodlévat, nýbrž kvůli vaší věčné spáse musím vstoupit do výše mého věčného panství, abych vám připravil trvalé bydliště v Království nebeském

15. Nyní sice ještě nemůžete tam, kam uvidíte Mne jít, když však přijde vaše hodina, tu budete moci jít tam, kam já nyní půjdu.

16. Až však obdržíte Ducha ze Mne, pak jděte do všech zemí této Země a učte všechny národy, čemu jsem vás učil Já a co jste viděli, křtěte je pak ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého ve vás.

17. A na ty, kteří přijmou vaše učení a budou pokřtěni vámi, jako jsem Já byl pokřtěn v řece Jordánu Janem, na ty přijde ihned Duch Svatý ze Mne a bude v jejich srdcích svědčit o Mně před vašimi očima.

18. Po těchto slovech dechl Pán na všechny své učedníky, načež jim řekl:

19. „Toto jest můj Duch! Jako jsem kdysi Adamovi vdechl živou duši do jeho nozder, tak vdechuji do vás nyní svého živého Ducha předem, abyste nebyli ani na okamžik sirotky!

20. Přijměte tedy tohoto mého Ducha, abyste mohli vědět kdo je hříšník! Kajícimu tento můj Duch hříchy odpustí ve jménu mém, zatvrzelému můj Duch ve vás hříchy zadrží. Rovněž (čiňte totéž vy ve jménu mém.

21. Rozvazujte a svazujte na Zemi – a bude rovněž rozvázáno a svázáno na nebi!

22. Nesuďte však nikoho a neztracujte žádnou duši, nechcete-li příliš záhy padnout do tlamy pomsty světa.

23. Po těchto slovech vystoupil Pán na malou horu a přijal jej světlý oblak. A před očima všech přítomných se stal ihned neviditelný. A mnozí nevěřící tím byli obráćeni.

24. Brzy však přišli shora dva světlí mužové, vydali svědectví o Pánu, zaslíbili Jeho příští návrat, načež zmizeli. A bratři a lid se vrátili jásající, opět do Jeruzaléma.

Nejkrásnější vítězství.

2. června 1843

Žádné vítězství není krásnější nežli to, které láska a pravda vybojovává. Kdo by to však asi spočítal všechny ty zástupy nepřátel nebeské lásky a pravdy, všechny ty zhoubné zbraně a tomu ještě vypočetl zlobu nepřátel, s jakou byly tyto obě nádherné sestry ještě vždy ohrožovány. Jakou mocnou bouří hučeli nepřátelé proti nim a jaké vlny v rozbouřeném moři zuřily na ně se všech stran.

2. Ale všemohoucí Pán v nebi dovedl se ještě vždy jejich zuřivosti vysmát. On sám chrání malé stádečko, které žije a zápasí pro lásku a pravdu. Dává mu odvahu, sílu, výši duchovní, velikost duševní, důvěru vytrvalost a vítězství. A nepřátelé se všemi svými zbraněmi a se svou zlobou musejí umlknout, jakoby jich nikdy nebylo.

3. Dobrá věc zvítězí a vysoký, svatý triumfální zpěv zazní od jednoho konce světa ke druhému. A pak bude každý den svátkem ducha, který se stal vítězem v lásce a ve vší pravdě z ní!

4. Nechme tudíž Turkovi světit jeho svátek, Židovi jeho sabat a křesťanu podle jména nedělit! My však budeme světit každý den v lásce k Pánu, našemu nejlepšímu, svatému Otci v Ježíši Kristu! Tím budeme kráčet ve světle a vždycky se těšit z vítězství v Pánu, kterýž jest věčná láska, moudrost a pravda Sama.

5. Jeho svaté jméno budiž povždy vysoce chváleno a velebeno!

Modlitebna s dvěma znameními.

2. června 1843

Pro Wilhelmínu H. malé podobenství k náležitému uvážení.

1. V jednom místě stála velká modlitebna a tato modlitebna měl dvě zvonice. Jedna byla zdobena křížem a druhá však větrnou korouhvičkou.

2. Počestný otec šel v jisté záležitosti se svou dvanáctiletou dcerou přímo kolem dvojjezaté modlitebny. Tu zpozorovala bystrozraká dcera křiklavý rozdíl ozdoby na věžích a tázala se otce:

3. Dobrý otče! Co má toto znamenat, že je tu jedna věž zdobena křížem, druhá větrnou korouhvičkou?

4. A otec odpověděl dceři :Hle, to je dvojitá známka pro myslící lidi! – Kříž na věži připomíná nám starou církev, která stále pevně ve víře a v lásce k Bohu. Větrná korouhvička druhé novější věže se však podobá církvi nynější. Nechává se všelikými světskými větry otáčet a pohanět jak ve svém učení tak ve svém jednání a brzy ani nebude vědět, kdo nyní je kuchař a kdo sklep-ník!“

5. Dcera však pohlédla poněkud rozhorlenému otci do očí a řekla na to: „Milý otče! Nerozhorluj se přece tak velice, neboť korouhvička může přece mít také svůj užitek! – Mimo to jsem tě přece již častěji viděla pohlížet na korouhev nežli na kříž!“

6. A otec odvětil: „Ano, máš pravdu, mé dítě! Hle, je však také nutno, aby člověk nebyl poškozován velkou nestálostí církevního počasí na zdraví svého ducha! Rozumíš tomu?!

Pamětihodný protokol.

Dílem podle ústního vypravování, dílem podle malých zápisků Jakoba Lorbera napsal Ans. Hüttenbrenner 18.února 1842, když Jakob Lorber psal právě 159 arch hlavního díla (Domácnost Boží 3.sv. Novosalemské nakladatelství) a dospěl na místo, kde Noeme praví Jehovovi: „Já však jsem beztoho smutný výplod noci a hříchu, a nosím jako vždy jistý trest hříchu, již v sobě věčnou smrt. Tu se zjevil písaři Slova Božího 15. září 1841 ve věku 75 let zemřelý hudební přítel, kapelník a ředitel orchestru Ed.H. velmi ponuře a bledě vypadající, nuzně oděný a pravil Jakobu Lorberovi:

2. Milý bratře, mně se vede špatně! Já a ještě mnozí, kteří jsou se mnou, podobáme se zaběhlým psům. Musíme silně trpět hlad. Žiji ze starého, tvrdého kousku chleba, který nalézám v kapse kabátu, kdykoli hladovím. Jiným se daří mnohem hůř, ti požívají shnilé dřevo, ano mnozí jedí dokonce své vlastní lejno.“⁵⁷

⁵⁷ Duše odcházející ze světa v nečistém stavu přichází nejprve ve snové, duševno – duchovním vnitřním životě k dalšímu vývoji. Co při tom v sobě zří a prožívají, není objektivní skutečnost, nýbrž představa je-

3. Jakob Lorber napomenul svého přítele, aby se obrátil na Pána Ježíše, že pak dostane již více a lepší stravy.

4. Den poté, 19. února 1841 přišel opět k Jakobovi Lorberovi a vyprávěl mu, že na jednom jevišti spatřil ženu s libou tváří, obrovské velikosti. Její nohy byly téměř tak tlusté jako „Halbstartinsfans“⁵⁸. Z počátku se mu objevila oděná, potom se mu však ukázala zcela nahá, a on E.H. je vždy nucen na ni se dívat.

5. Jakob Lorber naznačil svému příteli, aby odvrátil svůj zrak od této obnažené ženské osoby a za to důvěřivě pohlížel na Pána. Tato nahá postava jest tělesná žádost z E.H. za pomoci Pána vystouplé.

6. Na otázku, jak to vypadá tam, kde se nyní E.H. nyní nachází, řekl tento, že místo jeho pobytu je velmi smutné. Není vidět hor, domů, zvířat, rostlin, vše je zahaleno do husté mlhy.⁵⁹

7. Při třetí návštěvě vyprávěl E.H., že konečně objevil velmi úzké údolí mezi dvěma vysokými horami, které se však ponenáhlu tak velice zužovalo, že nemůže kráčet dále, nýbrž pouze skulinou spatřuje velmi milou krajinu. A kdyby i mohl skulinou proniknout, nemohl by se přece dostat i do oné krásné krajiny, proto, poněvadž by dříve musel projít hlubokými vodami.

8. Při čtvrté návštěvě 21. února sděloval E.H. s radostí, že se šťastně skulinou a přes vodu dostal do oné půvabné krajiny, kde se nachází malé, slušné městečko, tu k svému nemalému obdivu našel obchod s houslemi a v něm nádherné housle Amati a Stradivari, nástroje „K líbání“!

9. Jakob Lorber na to poznamenal, aby se neobíral díváním na tyto zamilované nástroje, nýbrž jedině toliko myšlením na Pána.

10. Po páté 22. února, přišel E. H. opět a říkal, že přišel z onoho městečka do dosti velkého města, kde se bude dnes právě četnou hudební společností provádět Händlova kantáta „Timotheus.“ Dnes nemůže dlouho meškat u Jakoba Lorbera, jeho přátelé právě odešli, kde se bude kantáta provádět a on si musí brzy tam také pospíšet, neboť hoří touhou po tomto hudebním požitku.

11. Jakob Lorber ho však zdržoval od návštěvy tohoto koncertu a řekl, aby se nedal žádným jakýmkoli požitkem od hledání Pána zdržovat.

12. 23. února se E. H. Jakobu Lorberovi neobjevil. Zato přišel 24. února 1842 po šesté k Jakobu Lorberovi a řekl, že včera nemohl pro oslepnutí přijít. Přišel totiž do hořícího města a silný dým mu dodnes uloupil zrak.

13. Poté odpověděl Jakob Lorber svému návštěvníku: „Kdybys snad opět přišel k hořícímu městu, pak vyslov ihned tato slova a bude s tebou ihned lépe a trpký dým jak jsi pravil, neoslepí nikdy tvé oči. Takto znějí ona mocná slova:

14. „Ó, Ty můj tak dlouho mnou velkým hříšníkem a poštilcem zneuznaným nejmilosrdnější Pane Ježíši! Shlédni milostivě na mne velmi bloudícího hříšníka a mrtvého a pomoz mi, ovšem Tvé pomoci nanejvýš nehodného hříšníka z této velké nesnáze! Ó sešli jen nejnepatrnějšího sluhu Svého slitování, ke mně dolů do této hlubiny záhuby a nenech mě úplně zahy-

jich fantazie ovlivněná poučujícími ochrannými mocnostmi (Srov. „Nesmrtelnost a shledání str. 19 a dále velké evangelium Janovo sv. 7 kap.66, 11 a d. Z tohoto hlediska třeba také chápat údaje ducha E. H. vyd.

⁵⁸ Starinin, štyrská míra tekutin.

⁵⁹ Odpovídající duševnímu stavu E. H. vyd..

nout nýbrž ochraňuj mne před plameny a dýmem tohoto velkého města! Tvá svatá vůle se staň! Amen,“

15. E.H. se poté tázal: „Co znamená toto hořící město? Jakob Lorber pravil: Hle. Milý příteli, to je svět v nás!! Buď bez starosti a důvěřuj v Pána Ježíše, tak s tebou již brzy bude lépe. Dnes ti Pán jistě pošle sluhu.

16. Dále se tázal E. H. zda se může také pomodlit „Otčenáš“. – „Zajisté“, odpověděl Jakob Lorber, to se rozumí samo sebou! Dovedeš-li se modlit svatý Otčenáš, čiň to jen stále! To ti přinese velký užitek!“

17. E.H. „Mohu k tobě přijít, kdy chceš!“

18. Jakob Lorber: Můžeš přijít, kdy chceš! Ty přece víš, že Mne to vždy těší, když přijdeš!

19. E.H.: „Ty, ale tvá hospodyně nemá asi zcela žádnou víru!“

20. Jakob Lorber: „Nechme hospodyně! V rozsáhlém stvoření Božím rostou přece všelike byliny s léčivými silami!“

21. E.H.: „Mohu u tebe zůstat?“

22. Jakob Lorber: „Můžeš zde zůstat, dokud chceš, můžeš a smíš. Ano, ano, nemáš ještě žádné spojení s duchy. Zůstaň jen tedy. Nyní však musím opět k mému zaměstnání! Tato návštěva trvala od 9 do ½ 10 hod. dopoledne, když právě Jakob Lorber pokračoval na hlavním díle.

23. 5. března 1842 dopoledne o ½ 11 hod. zjevil se E.H. po sedmé návštěvě jen na několik okamžiků Jakobu Lorberovi, když právě dával klavírní lekci a řekl mu: „Milý bratře, nebudu tě rušit. Mám již stálé vůdce, mohu však činit co chci. Snad přijdu dnes večer opět k tobě. E. H. vypadal ten den menší než jindy. Večer nepřišel.

24. 7. března 1842 dopoledne přišel E.H. po osmé k Jakobu Lorberovi se slovy: „Dobré jitro, dobré jitro milý příteli.“ Jakob Lorber odpověděl na tento pozdrav týmiž slovy a ptal se E.H. jak vyšel s vůdcem“ a jak se mu mezi tou dobou dařilo.

25. E. H. vyprávěl, že jeho vůdce není nějaký suchý bratr a nicméně je jako jesuita. Je to zcela veselý společník a nechává mu úplnou svobodu, aby si dělal, co jen chce. Navštívil S vůdcem divadlo, také přišli do společnosti, kde budou hrát kvarteto. On E.H. přednesl také sólo na housle. Potom se ocitli ve vinici, kde byla dávána na stůl vybraná vína a kde byla přítomna velmi půvabná děvčata. On však žel, když popil nejlepší vína, ztratil opět svou schopnost vidění a bylo opět kol něho tak mlhavo a temno jako na počátku.

26. Jakob Lorber odpověděl na to: „Ty jsi měl tedy úplnou svobodu! Odvrátil ses všude, kam tě tvůj vůdce vedl, ode všech těch mně vyprávěných bujností a za to ses podle mého návodu obrátil na Pána Ježíše Krista ukřižovaného?“

27. Odpověděl: „Na to jsem dočista zapomněl!“

28. Jakob Lorber: „Ano, můj příteli, hle, to jsi velice pochybil! – A tvá druhá cesta bude obtížnější nežli prvá! – Proč jsi mne tedy neposlechl a nenásledoval mých slov?“

29. E.H.: „Co mám nyní dělat?“

30. Jakob Lorber: „Co máš nyní dělat? – Máš ještě modlitbičku? – (E.H.přisvědčuje). No dobře, modli se tedy bez ustání, ano tak dlouho, až bude kolem tebe opět jasno a Pán ti snad

pošle opět nějakého vůdce! – Potom však buď moudřejší a nenech se od něho nikdy již odvést nežli jedině k Pánu! – Kdyby tě chtěl zkoušet někde jinde odvést, pak ho popros, aby tě vedl jen k Pánu slovem, radou a skutkem!“

31. E.H. ujišťoval, že od nynějška chce pouze hledat Pána a že by ani archanděla Michaela neposlechl, kdyby ho chtěl někam jinam vésti nežli k Pánu.

32. Jakob Lorber řekl na to: „Ano příteli, zůstaň věrný tomuto svému předsevzetí! Pán budiž s tebou!“

33. Konečně se tázal E.H. kdy může opět přijít?

34. Jakob Lorber: „Vždycky, kdy chceš! Žij blaze v Bohu. Amen.“

35. 18. března 1842 kolem 18,45 hod seděl jsem já Ans. H. s Jakobem Lorberem v hostinci „Zum grünen Anger“. Právě jsme dokončili rozhovor a byli jsme několik minut potichu a přemýšleli, když mne náhle uchopí Jakob Lorber za rameno a praví: „Poslyšte, H. je opět tady!“

36. Pozoroval jsem Jakoba Lorbera za jeho zření a duchovní rozmluvy a shledal, že jeho tvář se poněkud odbarvila a jeho pohled se nápadně změnil.

37. Přítomnost hosta z Hadesu (podsvětí) mohla trvat 5 až 7 minut, tu mi vyprávěl Jakob Lorber obsah své rozmluvy s E.H., jak následuje:

38. E.H. se tázal: „Kdepak jsi nyní milý bratře?“

39. Odpověď: „Beim grünen Anger“ (U zeleného palouku).

40. E.H.: Jsi sám?

41. Odpověď: Ne! „Tvůj přítel Anselm Hüttenbrenner sedí vedle mne.“

42. „Toho mi velmi srdečně pozdravuj!“

43. Tázal jsem se Jakoba Lorbera. Jak E.H. vypadá a jaké místo tam zaujímá. Jakob pravil, že jeho zevnějšek je vládný a že se vznáší nad židli, napravo vedle něho (Lorbera) stojící.

44. E.H. Vyprávěl poté při tomto devátém příchodu, že poznal svého nynějšího vůdce. Je to jeho pradědeček. Největším divem je však to, že Kristus je Bůh a člověk. On, E.H. přijde nyní brzy do kolegia, (sboru) kde se mu dostane poučení o Kristu. Konečně řekl, že zemřel těžko, ješto zemřel bez víry v Krista.

45. 20. března 1842 po 2 hodině odpolední. Šel Jakob Lorber z domu Ans. H. Wicken burggasse směrem k řetězovému mostu. Cestou přišel E.H. opět k němu bylo to po desáté a řekl: „Bratře, cítím se tak těžce obtížen! Můj vůdce nesmí mě říci, co je to, co mne tak tlačí“

46. Jakob Lorber řekl na to: „Já nemám zákaz říci ti co tě tíží. Hle, je to kříž Krista! – považuj jej však za velikou milost Páně, že tě nyní Svým křížem obtěžuje ješto ve světě jsi neměl chuti jej nésti!“

47. E.H. odpověděl: „Ano, ano, já to již uznávám. Již tomu rozumím, máš pravdu!“

48. 23. dubna 1842 o ¼ 6 hod. myl si Jakob Lorber oči vodou v ložnici Ans. H. tu se mu objevil E.H. neobyčejně malý, ne mnoho přes střevis vysoký, přívětivě tváře. Při této jedenácté návštěvě řekl, že má ještě téhož vůdce, že není daleko od nebe. Pána však ještě neviděl. Každý, kdo se na této Zemi nestal dítětem, musí se stát dítětem, jinak k Pánu přijít nemůže. „Našim“

ci „, pokračoval“, daří se tam právě tak jako nevěstce, která byla naplněna přemírným požitím rozličné nečistoty a nakažlivými látkami. Nebudou-li její části těla úplně očištěny a přivedeny opět do pořádku, nemůže se taková nevěstka stát matkou. Právě tak je to s naším duchem⁶⁰ který také ode všeho bahna očištěný, jelikož se, příliš rozšířil do smyslna, musí napřed být zahrnut do úzkých. to jest stát se malým, aby pak mohl začít znovu růst.“ Dále pravil E.H., že viděl velký oheň. Nyní ještě neví co to znamená. Zítra přijde však opět a snad bude potom moci podat zprávu.

49. 25. dubna 1842 o 18 hodině přišel E. H. po dvanácté k Jakobu Lorberovi a řekl mu: „Oheň, který jsem naposled viděl mě uchvátil. A ježto nyní v tomto ohni stojím, nevidím ho již. Ale nicméně mne nevýslovně pálí. Ale v tomto ohni se stávám silnější a větší. Z počátku byla bolest nesnesitelná, ale až mne to zvenčí velice pálí, činí mi to nadmíru dobře v srdci. Pravím ti, milý bratře, v tomto ohni bych chtěl věčně zůstat. – Avšak musím opět jít a příště ti o tom sdělím více. Měj se dobře!“

50. 3. května 1842 večer po 20,30 hod. jsem hrál já Ans. H. na klavír, Jakob Lorber poslouchal. A v tomto se mu zjevil E.H. dobře vypadající a větší než posledně.

51. Přítel pravil, že oheň, jímž byl obklopen, znamenal boj jeho vášní s láskou Páně. Vnější, palčivý oheň, jsou vášně, vnitřní blahodárný oheň je láska Páně. Když byl tímto ohněm očištěn, viděl se přesazen do zcela pusté krajiny, nahý a ode všech opuštěn. Tu byl pohřžen do hlubokého spánku a do velmi krásného snu, který však nebyl snem, nýbrž skutečností. Byl na hranici Říše dětí, kde je to tak nádherné že by tu chtěl věčně zůstat.

52. Jeho vůdce k němu přišel a řekl mu, že on E. H. může, chce-li mluvit se všemi duchy, s kterými by si jen přál mluvit, také s Bethovenem, Händelem atd. E. H. toho však vůbec nezádal, nýbrž pozoroval jen velmi krásné světlo, které se skvělo na východní krajině Říše dětí. A doufal, že v tomto světle spatří Pána. Nechtěl nyní nic jiného nežli vidět Pána.

53. Konečně řekl E. H., že přijde k Jakobu Lorberovi už jen dvakrát.

54. 6. červen 1842 odpoledne kolem 16 hodiny spatřil Jakob Lorber v pokoji Ans. H. po čtrnácté. Vyprávěl, že je vždy ještě na hranici Říše dětí, v níž spatřuje velmi skvělá místa. Také vidí ještě vždy velmi jasné světlo nad pohořím na východě Říše dětí. Pána však nemohl ještě spatřit.

55. Má ještě stále téhož vůdce. Ale časem přichází k němu ještě jiný vůdce, který má zcela obyčejnou podobu. Tento druhý vůdce mluví jen s prvním vůdcem, s ním E. H. nemluví nic.

56. Jakob Lorber dal E.H. na vědomí, aby obzvláště si dal pozor na toho druhého vůdce, (který vždy sem přichází z Říše dětí).

57. E. H. řekl ještě, že smí nyní ještě jednou přijít k Jakobu Lorberovi. Jeho vzhled byl veselý, oděv šedomodrý.

58. 23. srpna 1842 dopoledne o ½ 8 hod. přišel E.H. k Jakobu Lorberovi po patnácté a naposled, říkal, že je ve společnosti sobě rovných a že tu má každý svého vůdce, který se však občas vzdálí a pak zase přijde. S tím druhým (obyčejně vypadajícím) vůdcem nemohl dosud ještě mluvit. Tento mluví jen s ostatními vůdci, kteří před ním mají zvláště vysokou úctu. E. H. se daří ostatně dobře.

59. Jakob Lorber tentokrát E. H. neviděl, nýbrž cítil jen jeho přítomnost a slyšel ho mluvit

⁶⁰ to jest s duší člověka vyd..

60. Ježto E.H. od 23.srpna 1842 se již Jakobu Lorberovi duchovně nepřiblížil, jest považovat tento „protokol tedy za skončený.

Štýrský Hradec 13. června 1843

Ans.H.

Škola kříže na onom světě.

13. červ. 1843

Ó Pane! Ježto náš milý přítel a bratr E. H. od 23. srpna 1842 o sobě nedává slyšet a vidět, prosím Tě co nejpokorněji, abys ze Své velké lásky, milosti a slitování připojil ke protokolu, vedeném o jeho 15 zjeveních, která považuji nyní za skončena své Amen (E. K. zemřel ve Štýrském Hradci 13.září 1841 ve věku 75 let). Ó ano, to mohu již! Ale nečekejte, že vám snad dám zbytečná vysvětlení o někom, jenž se ještě dávno nemůže ke Mně úplně obrátit a raději stále znovu klesá zpět do svého starého zvyku, který je pravá „železná košile plná rzi“, která se tak brzy z těla ducha neodstraní, jak byste se domnívali.

2. Proto vám nyní také pravím: Odložte ještě včas své tělesné návyky, jinak se vám o nic lépe nepovede nežli vašemu příteli, který nyní sice také velmi mnoho dobrého slyší a ví, když však přijde na jednání podle toho, pak to dělá jako vy a ještě vám rovní na Zemi, kteří sice o kříži velmi rádi vznešeně a úctyplně slyší mluvit, ale jen na jejich rámě nesmí přijít. Je-li tak, jen lehce na pokus, pak velmi brzy od kříže prchají a nelze je pak snadno opět pod jeho kříže přivést.

3. Dokud však někdo nepřijímá kříž s velkou radostí, dotud také není ani zde ani na onom světě řeč o úplném zrození ducha.

4. Kdo je tu slabý, pokud se týče tělesné lásky ať je to muž nebo žena, ten bude tak dlouho v této slabosti zkoušen, dokud ze sebe nevyhostil poslední kapku této nečisté lásky. A dokud toto se nestalo, nemůže vejít do svého nitra, kde na něho čeká Království Boží.

5. Kdo je tu hýřil, ten bude zkoušen dobrými pamlsky, dokud však tyto nadmíru dobře chutnají a on má stále silnou chuť na ně, nebude s ním rozhodně lépe. Musí dobrovolně vzít svůj kříž který záleží v důkladném postění a musí pod tímto pro něho velmi těžkým křížem z lásky ke Mně dostat úplný odpor k dobrým a chutným pamlskům, má-li s ním být lépe.

6. A tak nalezneme každý ve své slabosti a světském zvyku jednou svůj kříž s kterým budeme mít v duchovním světě mnoho co dělat, jestliže jej na tomto světě ovšem s lehčí námahou úplně anebo aspoň větším dílem vítězně na sebe nevzal.

7. Bohatý jinoch z evangelia je však hlasitě mluvící důkaz toho, jak těžké je získat království Boží, je-li srdce ještě obtíženo světskými věcmi.

8. Hleďte tak se daří také onomu (příteli) na něhož se tážete! On vzal sebou nerozličně na onen svět některé zvyky, od nichž se nedá anebo jen velmi pomalu a velmi těžko osvobodit. Ztracen být nikdy ovšem nemůže, to již víte, ale jak dlouho bude ještě své značné slabosti žít, to je zcela jiná otázka.

9. Neboť v duchu může někdo, kdo se štítí kříže, vše po čem se mu zachce tak dlouho mít, jak dlouho chce být svobodný a nezávislý. S takovým duchem se však nedá mnoho pořídít. Když však jednou častým přiváděním k rozumu, které pochází z jeho slabostí, jest poučen lépe a pevněji, může se to s ním již poněmáhu stát lepší.

10. Kdybyste se však nyní mohli otázat přítele, jak se mu daří, odpověděl by vám úplně spokojeně. Neboť podle jeho úsudku daří se mu nadmíru dobře. Ale podle lepšího úsudku nebe jistě ne, neboť je ještě dosti daleko od něho.

11. Proč však nepřichází v duchu již k vám? Protože vás v mnohých věcech již poznal jako „titěrné a hloupé.“ Také budoucně snadno již nepřijde, ježto se mu (podle jeho mínění) takto lépe daří.

12. Modlete se však za něho v srdci, tak mu tím více prospějete, nežli kdybyste se ptali dále po jeho stavu.

13. Tak se mají věci! Zapište si je také účinnivě za uši, tak z toho načerpáte užitek. Amen.

Boží shovívavost.

23.července 1843 dopoledne

Ó Pane a nejlepší, svatý Otče, - Včera jsem se od Tvého a mého přítele A. H. W. dozvěděl že jedna matka týrala nad hyenu krutě své dítě a pomyslel jsem však nyní při tom také, že podobné nejvyš hanebné ukrutnosti se ještě v mnohem stupňovanější míře tu a tam provádí

Řekni přece, zda také Ty, jako nejspravedlivější a nejmocnější Bůh nebe, země a všech lidí si toho všímáš anebo ne!

Neboť hle, pozoruje-li člověk tak velké hanebnosti z hněvu lidí, jaké mohou být zcela bez-trestně páčány, tu přichází při nejlepší vůli alespoň na poloviční myšlenku, jako by Ses jí nechtěl ani v nejmenším starat v celku i jednotlivě o lidstvo Země.

Řekni mi tedy, jak je to s takovými ošklivými jevy? Uvědomuješ si to, anebo necháváš to vše zcela beztrestně míjet, ať to jde, jak jde? Anebo děje se to nutně a musí se to dít? Co mám o tom soudit? Ó Pane a láskynejplnější, svatý Otče všech lidských dětí na zemi, dej mi o tom dostatečnou zprávu! Tvá vůle se staň. Amen. Nejprve ti musím říci, že tvá otázka je zcela zbytečná a k tomu ještě hloupá. Neboť tušíš-li nějakého Mně podobného Boha (lásky), když také v něho nedůvěřuješ a nedoufáš a Ho nemiluješ, neměla by ti ani při tušení taková pošetilá otázka přijít na mysl, neřku-li teprve v tvém stavu, kde nyní již přes tři roky můžeš se mnou bezpříkladně každou sekundu hovořit, jako se sobě rovným člověkem!

2. Na druhé straně jsem však ti již častokrát ukázal nesmírnou nutnost svobodné vůle lidí a vysvětlil, jak na tom zcela jediné závisí věčný život ducha v člověku a že já chci-li jej zachovat, musím spíše Sám zemřít než bych se Mou všemohoucností jen v nejmenším dotkl této svobodné vůle. Neboť nejslabší dotyk svobody lidské vůle vůlí Mou stojí každého člověka okamžitě život!

3. Toto vše jsem ti již často ukázal. A ještě se můžeš Mne, kterého přece bys měl již znát, tak hrozně hloupě tázat?!

4. Pohleď na ženu Lotovu! Byla uchopena mocí Mé vůle. Co se však s ní stalo?! V době Noema uchopila Má vůle Zemi. Kam přišlo však tím její obyvatelstvo, a co jsem musel poté učinit, abych mrtvým, zničeným přinesl opět bytí a život?! – Mám Se tedy nyní při každém hříchu z hněvu lidí opět znovu nechat zabít, abych jim tím zjednal nový život?

5. Jak Mne však tedy miluješ, tážeš-li se Mne proč lidé ve své svobodě beztrestně činí zlo a nechtěl bys Mne raději mít správcem káznice než předobrym Otcem a tak Mne znovu opět přivést na kříž?! Máš-li již s lidmi spravedlivý soucit, jak to tedy přijde, že Já od tebe žádného soucitu nezasluhuji? Mám Se tedy denně nechávat přibíjet na kříž?!

6. Vidíš-li pošetilou matku anebo nesmyslného otce nakládat špatně s jejich dítětem, tu jsi hned popuzen a chtěl by ses dokonce hádat se Mnou láskyplným Otcem a říkáš drze: „Ale Pane jsi-li někde, jak se můžeš dívat na takovou ošklivost!“ – Já ti však pravím: Právě tak ošklivá žena má ti být evangeliem! Neboť pobouřila tvou mysl, abys ji hned pekelným ohněm potrestal, chtěl bys jí tedy nekonečně větším trestem trestat, nežli čím potrestala své dítě!

7. Ale ty při tom nepovážíš, že všichni lidé Země jsou Mé děti. A shledal-li jsi již špatné jednání matky mysl pobuřujícím, tu bych nerad viděl do tvého srdce, co toto by Mi řeklo, kdybych také Já rovněž tak nemilosrdně vyrazil na Mé bloudící děti při každém jejich jen poněkud značném přestupku?!

8. Ty chceš, abych činil lidi milosrdné, já však mám bezohledně ihned každé bloudící dítě zabít?! Věřu, s těmito pojmy o Mně můžeš pro budoucnost již hezky zůstat doma! Copak ty myslíš, že Já nevidím ty nefesti na Zemi! Ó pošetilče!

9. Já je dobře vidím, ale ještě nenadešla doba, proto aby Slunce na nebi vyhaslo. Dosti záhy pro každého (beztoho) vyhasne!

10. Na onom světě však dojde každý odměny za svou práci a při zcela zvláštních příležitostech také již zde! – To postačí, více k tomu již netřeba!

11. Uč se Mne tudíž lépe znát a nenuť Mne, abych se stal takovým jako jsi ty, nýbrž buď, jako jsem Já, tak budeš moudřeji usuzovat a trestat. Amen.

Duch a jeho tělo.

24.června 1843

1. V chudé světničce odpočívá mrtvola přátelé kolem ní stojí a pohlíží ještě jednou na bleudou tvář a pláčou, truchlí němě.

2. Usychají sice horké slzy, leč proud žalu nevysychá, Neboť brzy postrádat budou velmi těžce toho, který tu byl tak dobrý a zbožný!

3 Když potom ze smuteční komory odejdou do ložnice a zde hluboký žal jim nedá spát a oni truchlí bdějí

4 tu mihne se dolu jasný stín k márám v měsíčním paprsku. Neboť nežli mrtvolu pohřbí, chce ji vidět naposled.

5 Tak jsem tě“, praví opustil jak oděv odložil sotva mohu ještě pochopit slast, v níž bytí mé se nyní pohybuje.

6 Já, teď svobodná čistší bytost, jsem lehce okřídlen, světlý a jasný. Nové roucho jest mi vybráno, mnohem vznešenější než toto staré bylo.

7 O smrti! – jak přece libě, mírně jsi mne v dřímotě vychválila! O jak blažen se nyní cítím a nade vši míru okouzlen!

8 Mne nyní jímá úzkost při myšlence, že by jen na malou chvíli mne mohlo tělo opět svou těžkou, mrtvou tíhou obejmout.

9. Jak jsi mne k mrtvým radostem často proti vůli táhlo, o tělo! Jak musel jsem trpět s tebou pro špatnou odměnu, po smrti zisk.

10 Avšak soustrastné chvění cítím nyní a musím ti zde vzdát dík, i když máš jednotný život nahý byl, nemohl jsem přece jen bez tebe být!

11. Dalo jsi mi ovšem také mnoho slasti když ty, které nyní spánek halí, hlavy duchaplná slunce, uchvacoval obraz krásy.

12. Když sladké tóny ucho oblávaly ruka, tiskla ruku přítele, když moje paže štěstí svíralo a i ret pocítil lásku.
13. Když však zůstalo jsi samo klesni tedy také samo do hrobu! Já mám vše krásnější tam, tam v nejčistším vzduchu nebes.
14. Jen jedno ruší můj blažený pokoj a činí mně žalostné srdce! Ti, které jsem zanechal zde, oddávají se příliš bolu!
15. Slyším je mocně plakat pro mne, sladký spánek ne neobčerstvuje! Jak rád bych se vám zjevil ozářen nejsvětlejším, nejjasnějším světlem!
16. Jak rád bych vám odhalil, jaká slast mne oblévá! Leč velmi byste se polekali. Bojíte se totiž oslaveného ducha!
17. Budu tedy čekat na prahu a jen zcela potají se na vás dívat budu. A obleje-li vás vlna spánku půjdu tichým krokem k vám.
18. I přistoupím k vaší hlavě ovanu vás jemným dechem, požehnám vám a láskou se pomodlím za vás – jak bývá blaženým zvykem.
19. Tato malá píseň je dobrá a pravdivá. Má tudíž být velmi dobře uvážena. Jsou sice již podobné písně v dobrých rýmech, ale lpí na nich ještě leccos pozemského, proto také jsou méně povšimnutí hodny.
20. Tato je však duchovně pravdivá a čistá! Proto si ji má každý povšimnout! Neboť představuje skutečný výjev loučení dobrého ducha s jeho pozemským tělem!
21. Zcela zvláště však budiž tato píseň přisouzena dcerušce A. H. W. Julii k jejím tělesným narozeninám, aby právě v tomto malém daru mohla vidět, o jak mnohem lepším je duch nežli smrti zůstavené tělo!
22. Proto však nemá snad zemřít anebo se smrti obávat, nýbrž z toho jen vysokou cenu ducha před tělem spatřovat. Amen.

Pavel ke Galatským.

15.července 1843 večer

1. Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co my jsme vám kázali – budiž proklet! (Gal., 1.8.) Slyšte to je verš veršů, který je tu sám dosti silný aby jednou ranou roztříštil celé to pohansko-obřadnické církevní zřízení! Ale napřed se musí celý Pavel obsáhnout a z toho vyrozumět:
2. Předně, že Pavel nikdy nezavedl obřadní službu, ježto Já jsem jí zcela zrušil.
3. Za druhé. Že on založil jednu živou vnitřní církev duchovně v srdci duše, ale nikdy ne církev skládající se z kamenů a lenivých kněží.
4. Za třetí, že Pavel, jako Já, potvrdil jen jediná přikázání (lásky) týmiž hody lásky a k tomu ještě rozeznával tyto hody od obyčejného jídla tím, že všechny zúčastněné obce upozorňoval na to, že Mé tělo, to jest Mou nekonečnou velkou lásku, mají dobře rozeznávat od světské lásky lidí!
5. Ze všeho toho však vyplývá, že Pavel hlásal jistě nejčistější lásku, v níž zavládá veškerá svoboda nesmrtelného ducha, která nemá být ohrožována žádným ani nejmenším tlakem zá-

kona. – Krátce a dobře podle Pavla má být duch člověka Mnou Samým vychováván, v největší svobodě stát tu jako blesk, jako Slunce světů. Na němž vše záleží, podle něho se musí vše řídit, který úplně jedno jest anebo má a může být se Mnou!

6. Nyní však uvaž, čím se stává duch člověka zcela falešnou, pohanskou naukou! Otrokem, sotva zpola živou bytostí! On, který podle Pavla má být životem života, stává se bázlivým otrokem umrtvujícího zákona, sluhou smrti! Krátce bytostí, která se zvláštní Mnou jí na věky vdechnuté síly ani v nejmenším nesmí odvážit pohnout, aniž by se tím ihned nevrhla do moře samých usmrcujících a na věky jej odsuzujících výčitek svědomí.

7. Vidíš tu mor pro svobodného ducha, proti němuž Pavel s nejspravedlivější horlivostí táhne dokonce proklínaje?!

8. A přece otroctví zvítězilo nad věčnou svobodou ducha! Kdo však jsou vítězové? – Jsou to rozhodní nepřátelé života!

9. Já ti však pravím: Nepřátelé života naleznou na Pavlově výroku svou odplatu! – Ale všechny jimi zle zajaté duchy Já v hojnosti osvobodím. Kdyby si nepřátelé života i tuto Zemi podmanili, mám však ještě velmi mnohé jiné Země, které se věčně nikdy nestanou vlastnictvím nepřátel života.

10. Rozumíš Mi, : Hle, Já jsem Otec, nikoli zbabělý soudce, věčný Oživovatel, a usmrcovatel ducha! Rozumíš tomu? Ano, rozuměj tomu, abys žil věčně! Amen.

Dobrá modlitbička.

18. července 1843 dopoledne

1. Tímto ti dávám dobrou modlitbičku pro ty, kteří se nemohou ubránit náklonnosti k světu, ježto se jim jeví zcela nevinná a neškodná, zatím co Mou láskou ohřáté srdce jako chladící a tedy světské smyslnosti příjemný a při tom nadmíru jedovatý had po něm leze a je takovou zlou, vpravdě pekelnou hadí magnetickou manipulací mírně pro Mne a pro Mou lásku a milost uspává, aby srdce ode Mne odpadlo a přešlo do věčné smrti!

2. Proto tedy dávám ti zde tuto mocnou modlitbičku! Kdo ji živě, věrně a pravdivě v sobě vysloví, ten tohoto zlého hada ze srdce vyhostí! A tak tedy piš tuto modlitbičku!

3. „Svatý láskyplný – Otče! Shlédni co nejmilostivěji na mne ubohého, slabého, zcela zemdleného hříšníka! – Ty ó milý Otče, jsi mně nejvyšším, věčně pravým žářem lásky uchopil a mocně mne k Sobě přitahuješ! Ale já, vlašná ano od základu chladná bytost, pohybuji se jen ve starém živlu mého zděděného smrtelného chladu dále, radostně a živě dále. V tvém svatém živlu ohně Tvé lásky se však stávám lenivý, a chatrný a shnilý, že je mi snazší a mnohem příjemnější a spíše se v starém živlu celé dny a týdny potloukat nežli jen hodinu ve velkém teplu Tvé lásky.

4. Tomu mne učí denní zkušenosti! – Vidím však také, že se mi tím může stát jen úplná smrt ducha, ježto taková mysl je mi vdechovaná z pekla! – Prosím tě tedy neprodleně, o svatý láskyplný Otče, vyžeň ze mne toho zlého, mne naplň Svou božsky otcovskou útěchou, abych se poněmhu stále více nehubil v mém živlu staré smrti a nezahynul v mírně chladícím jedu mého vlastního hada světské mysli, když i bludivě a světsky obveseluje, překvapuje a oblézá mé Tvou láskou ohříváné srdce!

5. O hle, jak se těším, když se někde srazím se svou světsky přátelskou společností a obveseluji se s ní nad prázdny, marnivými a úplně nicotnými věcmi! Ale mluvit o Tobě, ó Otče a mé srdce a tvář obrátit k Tobě, to se stávám hned ospalým a pln dlouhé chvíle. A je pro mne

nezřídka nejpatrnější světská práce na celý den více obveselující, nežli abych věnoval půl hodiny jen Tobě jedinému!

6. Ó Pane a Otče, vyslyš mne a buď mě ubohému a přeslabému hříšníku milostivý a milosrdný! Tvá láska oživ mě, Tvá milost osvět a Tvé slitování a mírnost posiluj a táhni mě stále mocněji i k Tobě! Ó Otče Uchop mě Svou rukou a ved' mě do Svého Království a do Tvého otcovského domu na věky! Amen.“

Fixní ideje, jejich léčení a zamezení.

29. července 1843

Ó Pane! Jak může někdo být vyléčen z fixní ideje, že je papežem, císařem nebo virtuosem? Co se týče této otázky, byl důvod takových fixních domněnek již při jiné příležitosti objasněn a to ježto tu bylo ukázáno, jak rozum se podobá balonu a láska dolnímu těžišti, na němž je rozum pomocí šňůry vůle přivázán. Když nyní rozum příliš prudce táhne, pak se šňůra přetrhne a přeskočí, jak říkáváte kolečko. Nyní však nemá rozum žádné potravu duchovní flogiston (plnicí plyn) vytéká a balon rozumu začne klesat.

2. Člověk však je mikrokosmos, když nyní rozum klesl pak se přichází duchovně to, že odtržená šňůra vůle příslušně v mikrokosmu naráží hned na ten hned na onen předmět. Kam naráží, tam se také zavěsí a přilne pevně jako polyp, ježto přece je to ještě vždy žijící šňůra a saje z toho jako druhdy z pravého životního základu a tím živí balon.

3. Dosáhla-li šňůra při svém klesání v mikrokosmu jakoby náhodou, ovšem jen v přiměřeném způsobu, například strom, psa, ptáka, pšeničné zrno, kámen anebo jakkoli postaveného člověka, začne, začne se ihned celý člověk domnívat být tím čím je balon sycen.

4. Je-li předmět, na který se odtržená šňůra posadila atraktivní (plodonosný) pak potrvá tento stav dlouho. Není-li, pak přejde člověk brzy do tak zvaného stavu kreténa (blbce), ježto se jeho balon i se šňůrou scvrkne. A přejde-li šňůra na jiný atraktivní předmět je pak fixní idea zaměněna a člověk se domnívá být něčím jiným a tak přechází od jedné pošetilsti ke druhé.

5. Já myslím, že to bude nyní jasně zřejmé. Kde však je odpomoc tomu?

6. U Mne! Neboť Já tu ihned učiním opatření, že v okamžiku, když takové přetrhnutí se děje, část šňůry na lásce zbylý se uchvátí a v nejvyšším místě se začne vytvářet v nový rozumový balon. Je-li odtržená část šňůry moudrým způsobem zvenčí oloupena o svůj fruktivní předmět, a to tak často, jak se znovu někam usadí, pak se brzy scvrkne. A nový balon roste tím dále, z kterého důvodu člověk opět zcela uspořádaný začíná opět myslet.

7. Není-li však starému balonu fruktivní předmět náležitě z cesty odklizen, dostane se pak člověk do dvojího stavu, který vypadá a také je hned uspořádaný, hned opět také zmatený. Aby tento stav zrušil ať živí lékař obzvláště obzvláště srdce pacienta. Tím bude nový balon rychle přibývat a účinku starého balonu se začne energicky čelit

8. To jsou neúčinnější prostředky pro takové stavy. Ale jistě tvrdé zacházení je zde zcela marné a věc spíše zhoršují, než aby zlepšily, neboť jimi je novému vzrůstu zabráněno. I když je starému balonu potrava odňata, není však novému také žádná připravována, takže pak i se starým musí zaknět a stav kreténa je hotov.

9. Tu a tam bylo by možno také somnambulismu úspěšně použít. Musel by být však vykonáván lidmi velmi silné vůle, jinak by se při takových raportech magnetizéři museli obávat onemocnění. Magnetické pagnety⁶¹ málo tu prospějí, protože nemoc je duševní a ne materiální.

⁶¹ způsoby zacházení

10. Hle to by byly prostředky, jimiž lze vnějšně těmto zlům čelit. Ale nejlepším remedium⁶² od základu jsem Já, Kdo zůstává od počátku u Mne hezky domovem a nesnaží se ven do světa. U toho se taková roztržka nikdy nestane.

11. Kdo však usiluje jen o věci světské, ten je již více méně již v takovém stavu, který je jistě od dne ke dni horší, až se šňůra zcela rozdvojí. – Rozumíš tomu?

12. Ano ty tomu rozumíš! Neboť také ty máš děti, které svou šňůru velmi silně do světa napjali. Stáhni ji zpět, neboť jinak by se velmi brzy to neb ono mohlo ocitnout ve velkém nebezpečí! Neboť já nemohu a nesmím držet, kvůli jejich spáse a jejich životu, když si Mne nevěším a Mému slovu nevěřím.

12 Toho tedy dbej také ty, Můj milý příteli. Amen.

Nenucené poselství.

31. července 1843

Kdo je tak slepý jako služebník Můj! A kdo je tak slepý jako dokonalý a tak slepý jako služebník Hospodinův? - - Na koho, ó Pane směřuje toto proroctví Izaiáše (12. 19.)?

Poprvé směřuje toto proroctví na Mne a nepraví tu nic jiného nežli: Kdo je pln Lásky tak jako Já, Bůh od věčnosti, který dokonce bere na sebe podobu sluhy, aby mohl jako Otec všem Svým dětem nejspravedlivějším způsobem sloužit? A kdo je tak pln trpělivosti, shovívavosti, milosti a slitování a neposlouchá mnohá rouhání lidí a činí dobro na světě těm, kteří se Mu posmívali neváží si Ho a o vše, cokoli jen svět má živěji usilují než o Jeho. Pána života!

2. Kdo je tak shovívavý jako vševidoucí? A kdo si všímá hříchu lidí tak málo jako Já, jedině Svatý, ježto Já dokonce vcházím do příbytku hříšníků a konám s nimi veselou hostinu a učím je Sám cestám života a vychovávám je a vedu je a nicméně je nenutím, aby ze své vnější svobody vystoupili a nezajímám je, aby tím dospěli k vnitřní pravé svobodě v duchu – nýbrž každý při tom může činit co chce!

3. Rozumí se samo sebou, že tu každý jen dobrovolným úplným obmezením své vnější světské svobody, tedy úplným sebezapíráním, může k vnitřní svobodě ducha dospět, v níž je založen věčný život, - Neboť cokoli člověk koná ku potěšení podle své vnější svobodné vůle, to jej odvádí od ducha a zatarasuje mu tichou a vždy úzkou stezku do duchovní svobodné vůle.

4. Může sice vnějšně to pravé k vnitřnímu životu potřebné jako takové poznávat, ale přesto nebude nikdy v sobě mocné puzení lásky pozorovat, aby to také úplně činil, nýbrž spokojí se buď jediným věděním anebo bude zpola sem a zpola tam tedy vlažný jenž těžko kdy dospěje k vnitřní duchovní svobodě

5. Ale pro vše jsem stále hluchý a slepý a nechávám každému jeho radost a jeho, lásku, až se nakonec ukáže, co si někdo vnější svobodou vydobyl. A i kdyby to bylo před světem sebechvalitebnější.

6. Jak se to však má podle tohoto proroctví se Mnou, tak je to také, za druhé s každým sluhou a poslem, kterého Já posílám nebo probouzím. On smí jen učit, ale nikomu nesmí činit násilí, nýbrž se musí v takovém případě ihned stáhnout zpět a učinit se slepým a hluchým, aby zůstalo každému svobodné používání jeho vůle, zda k životu anebo k smrti. – za to nebudiž sluha zodpovědný a ať je hluchý a slepý, aby každý měl svou vlastní zásluhu, buď tak anebo tak!

⁶² léčebným prostředkem

7. Proto tedy nedávám nyní také sluhům žádnou jinou zázračnou moc, mimo jediné moci slova. Kdo se tímto dá vést, ten dospěje k vnitřní duchovní svobodě. Komu však tento div nepostačí, ten ať zůstane nerušen ve své vnější svobodě a jejich následcích!

8. Hle k tomu všemu směřuje toto proroctví! Dbej ho, tak dospěješ k vnitřní svobodě! Tak praví Pán Amen, amen, amen.

Moudré rozpory.

25. srpna 1843 večer.

Co máš, to máš, Co však nemáš⁶³ to máš.

2. Pomysli na čas, je tvůj, a není tvůj. Tvůj když není tvůj, a ne tvůj, když je tvůj.

3. Život je tvůj největší statek. Neboť bez něho nejsi nic. Když však je život tvůj, pak ho nemáš, není-li však tvůj, máš jej.

4. Modlíš-li se k Bohu, pak svědčíš o sobě samém, že jsi z Boha. Ale modlíš-li se, pak se nemodlíš, když se však nemodlíš, pak se modlíš.

5. Pravda jest jediná podstatná skutečnost. Kdo však může tuto vyslovit pro sebe? Neboť vše je pravdivé a vše falešné. Věc jak jest není, jak však není, tak jest. Kdy je tedy pravda, ježto jest, kde není, a opět není, kde myslíš že jest?!

6. Hledání je hlavní smysl člověka. Co však hledá, nenalezne a nalezne, co nehledá.

7. Lásky jest jediný zákon všeho života, jí je podmíněno každé bytí. Ale kdo tu miluje, nemiluje. Kdo nemiluje, ten to je, který tu miluje. Neboť každý člověk má život a nemá život, a má lásku a nemá lásku. Proto žije jen, nežije-li a miluje, nemiluje-li.

8. Kdo může říci: Já znám Boha, jestliže Bůh pro něho není, ježto on není pro Boha?. Kdo však není pro Boha? Kdo je pro sebe! Bůh však je jen pro toho, kdo není pro sebe, a není pro toho kdo je pro sebe.

9. Tak není také žena ženou, je-li (jen) ženou. Není-li jen ženou, pak je to žena. Neboť jestiž pravá žena v sobě také mužem a pravý muž v sobě také ženou. Proto není ani to ani ono o sobě to, co jest, nýbrž jen co není.

Anarchie z nouze.

8. září 1843

O Pane, jaký by byl nejprostší, nejjistější, nejkratší prostředek, odpomoci anarchii ve Španělsku a nouzi v Irsku. Nejjistější a nejpůsobivější prostředek jsem Já, Pán nebe, všech světů, všech národů a knížectví. Chopí-li se národy Španělska a Irska Mne, pak bude v jejich zemích pokoj a mír.

2. Dokud se to nestane, nebude příčina sváru od jejich zemí odňata. Všechny sebe jemnější politické prostředky budou neplodné, ať na junty⁶⁴ a konají o překot hlučná shromáždění v Irsku, to jim nicméně pramálo pomůže.

3. Neboť Já jediný jsem Pánem a konám podle Svého plánu, co Já chci! Myslíš, že Mé plány závisí na několika letech! Ó hle, přede Mnou je tisíc let jako jeden den. A tělesná neštěstí

⁶³ Doplně zde slova jen vnějšně, tak bude moudrý smysl jasný. Podobně je postupovat s jinými rozpory.

⁶⁴ Vládní výbory ve Španělsku

národů, které je zdržuje bdělé je lepší nežli šťastná noc, v níž někdo považuje hodno námahy na Mne myslet a v srdci věřit, že to vše závisí na Mně a že Já jsem stále bdícím Pánem všech národů a pánů světa!

4. Myslíš však snad, že by se měli těmto lidem dát dobré knihy a duchovně probudilí lidé, aby mohli spatřit pravdu?! – O hle, podobné prostředky nenechal jsem ještě nikdy v žádné zemi chybět. Když však je pole veskrze špatným pozemkem a plné plevelů, vzejde snad pšeničné zrno a přinese plod? Ano, vypučí sice jednotlivá stébla, ale budou málo povšimnuta, jelikož jejich jsočnost není k žádnému společnému užítku. Když však plevel na špatném poli pokosí, pak se vnějšně nemnohá jednotlivá stébla nevezme žádný ohled, leč by byla mezi nimi velmi krásná a semenem bohatá, která by Pán pole nechal svými sluhy sbírat kvůli dobrému zrnu. Neboť jestliže stéblo přináší na špatném pozemku dobrý plod, ponese ještě lepší plod v tučné plevelové prosté půdě.

5. Ale špatné pozemky musejí být ponechány úhorem propíchnány a přerývány aby všechen plevel zahynul, a pak teprve bude pole časem způsobilé přijmout do sebe plodonosné dobré símě.

6. Tak budou nyní také tebou zmíněné země rozryty a ponechány úhorem aby v pravé době mohly přinést plod. – Rozumíš tomu. Ano pravím tobě, tak se to musí stát! Neboť nyní přišel čas, kdy Já plevel zahubím a země ponechám po řadě ladem.

7. Čím více plevelů, tím dříve musí se s touto prací započít. Také tvou zemi čeká podobný osud! Tu vyplivnu všechny vlažné z Mých úst a všechen plevel zničím do základu v ohni Mé zloby. – To pravím Já Pán! Amen. Amen.

Zpytuj a veď mne.

8. září 1843

Zpytuj mne, Bože a poznej srdce mé, zkoušej mne a poznej, jak to míním! A popatř jsem-li na cestě zlé a veď mne na cestě věčné!“ (Žalm 139, 23 a d.)

1. Co se týče těchto veršů, lze je ovšem snadno poznat a jejich smysl je příliš otevřený, než aby o něm musel podávat mocné vysvětlení! – Věřu, zde bych mohl k tobě také říci: Jak dlouho budu tě muset ještě snášet v tvém nerozumu! Jak dlouho ti budu muset ještě kázat, abys byl rozumnější?

2. Víš však, v čem spočívá důvod, že stále ještě nerozumíš? Takovým snadno pochopitelným místům? – Hle, v tvé nezřídce vlažnosti co se týče vážnosti lásky a ještě v důkladné porci světského prachu, který na tobě mnohostranně lpí! Jsi sice pilný v psaní a čtení, ale ne také stejně vážně v jednání – proto také nemůžeš spatřovat rozdíly mezi duchovním a světským, jak u sebe, tak také u své mnohem více světské než duchovní rodině!

3. Hle, svět je velmi ohebný a přetvářlivý a dovede svou mrtvou věc o duchovní se zdající tak dovedně slít, že ji, když již ne jako duchovní, tak však přece jako zcela neškodnou považuješ! To světské není nikde a nikdy nebezpečnější než když vystupuješ nepatrně, zdánlivě zcela neškodně a zcela nesměle a bezvýznamně!

4. Neboť vystupuje-li pronikavě, pak je zpozoruje slepý a může mu čelit. Vystupuje-li však ve zcela jemných a domněle nevinných stupních, pak je to plíživý jed, který svou oběť nikdy nepustí a nejvyšší jistě stáhne dolů do záhuby věčné smrti! Podobá se upíru, který svou oběť v nejsladším spánku ovívá, aby pak z ní zcela jí nerušen vysál poslední kapku krve!

5. S hled' nyní, právě tento velmi zlý stav znal až příliš dobře David, proto také zvolal: Zpytuj mne Bože, a poznej srdce mé, zkoumej mne, a poznej, jak to míním! A popatř, jsem-li na cestě zlé, a veď mne na cestě věčně!“

6. Neboť! Zpytuj mne Bože!“ značí tolik jako: Osvět' mne, Bože, Svou milostí!“ A poznej srdce Mé“ praví: Hle, co v základu mého života odpočívá, zda světsky jedovaté v rouše duchovna, anebo skutečné duchovno? – A „poznej, jak to míním!“ praví: Osvět' mne abych dostal právě porozumění a tím poznal, jaké je tu mé nynější porozumění - !

7. Rovněž zcela totéž praví 14 verš, totiž: „A popatř, jsem-li na cestě zlé“ – to značí: Dej mně vidět, po které cestě kráčím! – Veď mne na cestě věčně“ však zřejmě značí: Dej mě čistě duchovní cesty k věčnému životu poznat a po nich kráčet!

8. Hle, to je nadmíru snadné porozumění těchto veršů. Když však již nadmíru duchovní a spravedlivý věstec David. Muž podle Mého srdce, měl takový respekt před potají plížícím se světem“ a tak mnohdy se nevyznal, jak by měl brát tak mnohé nevinnými se zdávající jevy světa oč mnohem více je toho v nynější době třeba, v níž svět dokonce své nejkřiklavější zlé skutky dovede tak omlouvat, že se jeví být zcela mravní a v největším pořádku!

9. Kdo z vás bude sňatku chtivého mladého muže anebo rovněž pannu hanět? Před světem je toto nejvýš slušné! Ale hle, ne tak je tomu u Mne! Neboť kdo tu není napřed co nejživěji chtivý na Mne, ten je světský chlípník a panna jest vůči Mně opovržením hodná nevěstka! Neboť kdykoli tu nad něčím prchavým může na Mne i jen na hodinu zapomenout, není Mne hoden. A Já odvracím v pravdě ihned Svou tvář od něho a nepodívám se na něj dříve, dokud Mně neobětuje vše co má. Neboť Já jsem Bůh, na Mně vše závisí, a vím, proč jsem člověka stvořil

10. Když se však hrnčíři hrnec nezdaří, pak jej rozbije. Já však jsem Stvořitel a vím také to, co z nezdařenými nádobami učiním. - Pochop to! Neboť Já, Pán ti to praví!

Průpovědi moudrosti.

27. září 1843

Chceš-li, můžeš také jednou napsat některé aforismy (stručné vtipné průpovědi). Ale ne jinak, nežli jak Já ti je dávám! Neboť Já se nechci skvět jako nějaký světský učený přírodovědec, nýbrž chci být jako písničkář, kterého všude vyhodí, kde to chodí nóbl! Rozuměj, tak to chci ve světě mít! – protože svět Mně nechce uznat! A tak tedy piš! Zábava

2. Die Unterhaltung: je potěšení smrtelného člověka, kterou si časně oslavuje věčnou smrt. Ano takové potěšení je proto právě Unter – haltung, protože duch se při tom drží co nejdáleji a mrtvá rozkoš smrti co nejhořeji.

3. Konverzace (rozhovor) jak je ve světě obvyklá, jest nejvýš prázdné „čepobití“⁶⁵ pro ducha! – U vojáků následuje sice po čepobití časné denní volání ku probuzení, protože přírodní svět je podroben stálé změně dne i noci. Ale pro ducha jest den anebo noc. Když je noc pro ducha, bylo však jednou odtroubeno čepobití, pak bude těžko již následovat denní volání ku probuzení a nekonečné noci, - Rozumíš nyní „konverzaci světa“?

4. Besedy (jednoty, réunion) jak se nyní konají při taneční hudbě, žranice a všelikém smilstvu, i když také při trojnásobném osvětlení a volném vstupu, jsou ve skutečnosti opravdové besedy lidí k věčné smrti. Neboť lidé chápou se zde spojenými silami vesla na lodi života, aby tím rychleji a jistěji nejpříjemnějším způsobem se přeplavili se světa do věčné smrti! Že tohoto cíle se snadno nechýbí, o to se již stará kniže noci a smrti! To je tedy „reunion světa“.

⁶⁵ vojenská večerka

5. Návštěvy jsou vzájemné přeptávky, zda je někdo v duchu ještě mrtvý a jsou však potom také opět vzájemné komplimenty o klidném zdraví ve smrti. Neboť nalezne-li návštěvník někoho při živém duchu, pak mu již nebude mnohé návštěvy dělat. Neboť má strach, že živý by mu mohl říci, že on návštěvník, je mrtvý! U mrtvého se však nemusí tohoto obávat. – Rozumíš tomu?

6. Snaha se líbit je ospalost ducha. Jako si spánkem opojený nic toužebněji nepřeje nežli postel, tak nehledá ten, jenž se snaží líbit nic horlivěji nežli smrtelné světské kadidlo, aby v duchu na věky usnul – Rozumíš tomu?

Království a vláda lidu.

7. října 1843

Ó Pane! Může být schváleno, že řecký lid v dorozumění s vojskem probudil v noci svého krále a vnutil mu konstituci? – Nebude mít toto krajně překvapující faktum špatné následky pro tento jinak hrdinný národ?

Ty přece víš správnou normu, jak má být stát ustanoven! Hle, za jakých podmínek měli kdysi Židé krále, tak by to mělo být všude. O nějaké konstituci však se nikde nic v písmu nevyskytuje. Proto by se neměla nikdy v životě vyskytovat.

2. Král byl Mnou přece jen k pokoření nafoukaných Židů a k potlačení vzájemné jejich panovačnosti nad Izraelem ustanoven, když s Mou vládou nebyl spokojen! Jestliže však nyní lid nechává mezi sebou trvat jen titulárního krále, který se bez vůle lidu nesmí odvážit vůbec nic učinit a poručit co je to potom za krále? Tu je přece svobodný stát pod zvolenými soudci neporovnatelně lepší nežli takové království, kde závisí král na lidu, ne však lid podle Mého řádu na králi.

3. Pravý král má mít kol sebe moudré rádce z lidu, v nimiž se může poradit o spravedlivém vedení. Ale provedení rady má být ponecháno toliko vůli krále a nikoli spolučinných rádců. Neboť rádcové jsou tu pouze kvůli moudré radě ne však také pro přikazování. Vždyť přece Můj milý apoštol Pavel se zřetelně vyslovil, a to za vlády tyranů, za císaře Nerona, že se má světská vrchnost ve světských věcech poslouchat, ať je dobrá anebo zlá⁶⁶. Neboť jak jedna tak druhá má moc shora.

4. Řecký král nebyl dávno ještě žádný Nero, proč ho tedy lid nesesadil? Lid má ponechat jen Mně dosazování králů, pak pochodí lépe nežli tak panovačně a svévolně!

5. Chci-li nějaký národ osvobodit, učiním to, jestliže se národ na Mně obrátil. Ale pyšnému a jen vládychtivému lidu dávno ještě svobodu nedám!

6. Neboť je lépe být sluhou na světě než věčným otrokem v duchu! Kdo však chce jít po cestě ducha, toho dávno dovedu pod každou vládou chránit, musí si také dát líbit, že bude světem potrestán!

10. Tak se bude také Řekům brzy či později dařit! Hle, tak se mají věci! Přemýšlej však sám o tom a shledáš, že tak tomu musí být k pokořování světa! Tak tomu rozuměj! Amen.

⁶⁶ mírní nebo přísní (dobrá nebo zlá)

Zvěstovatel Nového zjevení

9. října 1843

Zpráva Ans. Hüttenbrennera: Dnes mi vyprávěla matka Lorberova přišedší do Štýrského Hradce, že minulého roku se seznámila asi se sedmdesátiletým žebrákem v jednom cizím domě. Tento mluví vždy jen o božských věcech, jest velké postavy, hubený, při tom přívětivého zevnějšku. Podle řeči a oděvu musí to být Illyrijec. Byv otázan, odkud je a kde se zdržuje, odpověděl: „Já jsem vlastně domovem všude a přece nikde!

Později (v létě 1843) navštívil tento stařec matku Jakoba Lorbera v jejím příbytku a sdělil jí staré proctví, podle něhož Štýrsko je šťastná země, v níž svou dobou povstane muž z něhož bude mluvit Duch Boží.

Poté řekl matce: „Váš syn je tento omilostněný? Ve spánku obdržel tuto milost. – Víte, jak dlouho váš syn slyší již hlas Boží?“

Matka, o zjevení jejímu synu jen zpola zpravená, pravila: „Myslím, že asi dva roky? Stařec řekl: „A po uplynutí čtvrtého roku upadne opět do hlubokého as 24 hodin trvajícího spánku a pak přejde od slyšení k vidění.“

Dále pravil stařec: „Bylo by dobře, kdyby váš syn v době tohoto druhého spánku nebyl ve svém domově.“

Matka nabídla starci nocleh, ježto bylo již zcela tma. On však pravil, že musí jít ještě dále a že by ho velmi těšilo, kdyby si jednou mohl promluvit s jejím synem Jakobem. Do Hradce přijít nemůže ježto tu nemá známé, když matka tomu muži o kněžstvu nepříznivě se vyjádřila vytkl jí to a pravil, aby to ve všem zůstavila zcela Bohu. Ten již uvede vše do pořádku. Ať každý nechá jedině Jej vládnout!

Matka, která slovanskému dialektu starcovu úplně nerozumí, myslí, že z jeho projevu také vyrozuměla, že kdysi sloužil u vojska. Nemůže za to ručit, zdali mu dobře rozuměla. Ans. H.

Dotaz sluhy: O Pane! Láskyplný svatý Otče! Co je s mužem, o němž mi má mata podala zprávu! Lze jeho výpovědím důvěřovat. – Piš – Takových mužů mladých a starých povstane brzy více a budou Mým duchem naplněni. Proto lze jim zcela dobře důvěřovat.

2. Já Sám křičím nyní nezřídka v takových mužích a připravuji-li tu a tam na Mé brzké nastávající vystoupení!

3. Vpravdě, vpravdě, ohněm a mečem navštívím města příbytky ďáblů a jejich sluhů. Velkou drahotu hlad a mor vylijí na ně a velké vody nechám přijít na lichvářskou zemi. To je jedno nejplatnější proctví!

4. Ale také onen muž mluví z Mého ducha, ale ve vidění ne úplně. Se „spánkem“ to není správné. Neboť ty se musíš stát bděle vidoucím.

Gratulace.

3. listopadu 1843

Piš jen, neboť co bys chtěl, to jsem již dávno určil

2. Poslyš Mne, Můj milovaný K. G. L. ! Na světě je mezi vámi obvyklé k vašim narozeninám a jmeninám, že si přicházíte vzájemně vstříc všelijakým blahopřáním, nyní žel mnohem spíše tak zvanými vizitkami než pravými láskou naplněnými srdci!

3. Také děti odříkávají svým rodičům verše a to nezřídka v cizí řeči, které děti ještě vůbec náležitě nerozumějí, někdy ovšem také leckterí starší ne.. Co přitom anglicky nebo francouzsky gratulující děti během jejich mučednického odříkávání veršů pociťují, mohlo by se vyrovnat asi oné pralátce o níž se praví, že jsem z ní stvořil svět. Tak jsou gratulanti zřídka dojatai částí při aktu gratulování, ještě tento akt slaví vždy více a z jisté povinnosti nežli z nějaké lásky živoucího důvodu. Jen ti, jimž se gratuluje, jsou obvyčejně také dojatai. A rodičové po vyslechnutí nezříd-

ka turecké ódy anebo dokonce dithyromby ve francouzském anebo anglickém jazyku dojmají svůj palec anebo ukazováček, čímž pak teprve bývají dojata srdce dětí.

4. Tak také gratulují nezřídka chudí svým zámožným dobrodincům ze samého dojetí, ale ne snad srdce a modlí se často o zachování zdraví takových dobrodinců, ale ne ze svobodné lásky, nýbrž z lásky v nouzi!

5. Tak se tedy obyčejně ve světě gratuluje v předem určené dny narozenin a jmenin! – Vedle toho kladu tedy však nyní také Já pro Sebe otázku: Jak mám tedy Já, jako váš všech Otec, vám Svým dětem gratulovat?

6. Snad pomocí zcela prázdných vizitek? To dělám sice denně, a na to se málo dbá. –Hle, květy, listy stromů, veškeré rostlinstvo Země, Hvězdy noci, Měsíc, vycházející Slunce, jakož nyní také velké duchovní (Slunce) Nového zjevení) – to jsou vše gratulační lístky velmi významného druhu, nežli jsou ty vaše z tištěných papírových odřezků! Ale děti málo na to dbají. Nedotknou-li se při tom také „palcem“, nemají tyto Mé lístky žádnou cenu.

7. Já sice činím co tu rodiče činí, když jim děti blahopřejí, anebo když sami svým dětem blahopřejí. Ale nicméně neobjevuji nikdy anebo jen velmi zřídka v Mých dětech, pravou svobodnou lásku, nýbrž jen lásku z nouze, při níž děti vždy upírají zrak na Můj palec než na Mé srdce!

8. Já vidím dobře, že tím děti v pravé svobodné lásce ztrácejí a přesto činím podle přání dětí, aby se Mou štedrou láskou probudily ku pravé, svobodné lásce ke Mně.

9. A tak tedy přicházím nyní také k tobě, Můj milý synu, jako Otec se silným dotknutím srdce a zároveň palcem a ukazováčkem, ježto bez těchto posledních dotyků nemají (také u sebe) Mé ostatní vizitky velké ceny!

10. Já, tvůj svatý Otec, dotýkám se tedy „palcem a ukazováčkem a žehnám tě palcem Mé síly a pevnosti, aby ses mohl stát silným jak v lásce tak ve víře, a žehnám ti také ukazováčkem, abych ti ukázal pravou cestu, která tě povede do Mého příbytku, do tvého věčného, nekonečně velkého Otcovského domu!

11. Přijmi tedy tuto mou gratulaci jako věčně živě pravdivou! Neboť ti ji dávám Já, tvůj svatý Otec Ježíš!

12. Jestliže si navzájem gratulujete, pak umyjte si navzájem nohy, jako Já, váš Otec, vám denně myji nohy, to jest čiňte si navzájem dobro, duchovně i tělesně, tak budu vždy u vás s dotykem srdce, palce a ukazováčku. A Mé Slunce bude vás osvětlovat a ohřívát jako velká a živá vizitka. Amen. To pravím Já váš Otec Ježíš.

Pán jako milovník.

19. listopadu 1843

Piš neboť Já znám tvé přání, podle něhož ti již opět mám dělat příležitostného básníka!

2. Chceš verše nebo prózu? – Když ti záleží na tom, abys učinil (vnější) gratulaci k jmeninám, tu by se verše lépe hodily nežli próza, - Chceš-li však místo gratulace pojednání, které se vztahuje spíše na vnitřní blaho tvé klientky. Pak zůstaneme při próze!

3. Ty tedy chceš to poslední! – Začneme také věc zcela prozaicky. Ať tedy zní naše blahopřání zcela krátce takto:

4. Já jsem všude poslední! Tvé srdce myslí na Mne naposled. Když jsi skončila denní záležitosti, tu se obracíš ke Mně, mnohdy více, mnohdy mírně rozptýlená do světa. Zrána myslíš

sice na Mne, ale vedle mnohých prázdných světských starostí. – Také za dne myslíš na Mne, ale tu jsou tvé myšlenky nezřídka jako jistý příkrm k hovězímu masu. – Krátce a dobře, zcela jak by se slušelo, nemůžeš myšlenky svého srdce nikdy ke Mně pozvednout zcela beze všeho světa!

5. Co to je, v čem spočívá důvod? – Hle, mohl bych ti to sice říci, ale rmoutilo by tě to, proto ti pouze pravím, že jsem neobyčejně žárlivý a Mně od nikoho nic více nermoutí, než-li když se ti Moji stávají Mně tu a tam poněkud nevěrnými!

6. Hle, kdo? Mne miluje, ten Mne musí zcela milovat! Když se ti Moji z nějakého světského obveselení více těší z Mé lásky, hle, to Mne již rmoutí! Neboť Já jsem úhlavní nepřítel vší světské koketérie!

7. Věř Mi, zcela malé pohledy stranou těch, které jsem přijal k Mým, způsobují Mě již bol! Chceš-li Mně náležitě znát, tu si představ velmi ohnivého a skrz naskrz žárlivého milovníka! Tento miluje svou nevěstu veškerým žářem svého srdce, a její život je zcela život jeho, ale běda jí, přistihne-li ji při nějaké obojetnosti. Jak jí to všemožným způsobem dá pocítit! Obrátí-li se však opět a přizná-li milovníku kajícím a otevřeně slabý pohled stranou, vrací se v milovníku ihned starý žár zase zpět. A on miluje svou poněkud mu nevěrnou se stavší nevěstu ještě horoucněji nežli před tím!

8. Hle, právě takovým milovníkem jsem také Já. Ovšem Já mám více trpělivosti a mnohem častěji shovívavost nežli takový světský ženich. Ale co se týče příkoří, postihuje Mne při nevěře Mých nevěst také mnohonásobně hůře nežli světského ženicha, právě, že Já tak často odpouštím a Mým nevěstám tak často světské koketerie promíjím!

9. Pomysli: Lásku, život, zdraví a Mou milost mají nevěsty v každé sekundě ode Mne! Opatřuji ji co nejpečlivěji všemi dobrodiními života, jsou v mém jediném zaopatření věčně! Nemělo by Mně tu rmoutit, když se nicméně musím občas považovat mezi milovníky za posledního?!

10. Proto však pravím, jako poslední gratulant v tento den jmenin také toto jako Mé přání: abys Mne budoucně ve svém srdci vzala a přijala za prvního milovníka!

11. A tím přáním spojuji však také své otcovské požehnání a žehnám tě a budu tě vždy žehnat zůstaneš-li Mně vždy úplně věrná! Já ti věčně nikdy nebudu nevěrný. Proto zůstaň ty Mně také věrna, a v této věrnosti nalezněš věčný život!

12. To je Mé věčné, nejoprávněnější přání tobě pro věky! Amen. To pravím Já, tvůj lásky-nejplnější Otec Ježíš!

Nebeská akcie lásky.

29. listopadu 1843

Piš, můj sluho, krátký malý vlastnoruční dopis mému milému příteli a bratru Andr. H. W.

2. Příteli a bratře! Hle, také Já jsem již opět mezi těmi, kteří ti k tvým jmeninám gratulují! – Co ti mám přát?

3. Ano, kdybych ti jen něco přál a nic nedal, pak bych Já tvůj Bůh a tvůj Otec, tvůj bratr a přítel, nebyl o nic lepší než lidé, kteří se sice také vzájemně nezřídka všelicos přejí, ovšem jen pozemsky dobré. Ale když přijde na dávání, tu stáhne každý ruku zpět!

4. Já však ti nebudu vůbec nic přát, nýbrž dám ti co ti nejvíce prospěje! A ten dar spočívá v tom, že ti všechny tvé chyby proti Mně úplně promíjím a ujišťuji tě úplně svou láskou a milostí! A to je však také již Mé celé vázané, které ti k tomu dni jakož i pro veškerou věčnost poskytnu!

5. Prostý a zcela nepatrný zdá se sice být v této dar co do zevnějšku, ale věř mi, svému Otci, dostáváš tím více, nežli kdybych ti věnoval všechna království Země!

6. Hle, vše, co nyní máš na zemi, budeš muset jednou opustit a přijdeš strašně chudý na onen svět. Peníze a chleba sebou nevezmeš a zadarmo ti nikdo nic nedá. Neboť lakomství trvá za hrob. Ale ve své velké nouzi začneš prohledávat kapsy a hle, tu nalezneš právě tuto Mou „akcii Lásky“!

7. Tyto akcie nebudou sice lakomci na onom světě také respektovat, ale na tvé straně budou také potají Mí andělé. Ti tuto akcii poznají, uchopí tě v tvé velké chudobě a s akcií povedou tě do velké směnárny nebí všech nebí, v níž jsem Já, tvůj Otec pln nejvyšší lásky vyměním s Otcovským polibkem a pozdravem na věky svatou akcii, tak jistě jak jistě ti ji zde nyní dávám!

8. S tímto věčně pravdivým a svatým ujištěním žehnám tě Mou láskou, milostí a slitováním a uzavírám zároveň formuli této Mé na věky platné hlavní akcie na tebe.

9. Já Sám jsem její cenou pro tebe. Můj synu, bratře a příteli na věky! Amen.

Podobenství o fíku.

15. prosince 1843

Hle v Lukáši, kapitola 13 od 6 do 9 verše je podobenství o pánu, který, který zasadil ve své vinici fík, který však tři roky nenesl žádné plody!

2. Já pravím tobě: Tento obraz obsahuje pro každého něco velkého! – Nyní je jeho čas! – Uvažujte o něm v sobě, a blaze tomu, kdo se v tomto obraze nalezne!

3. Tento obraz je jako tajný skrytý poklad, blaze tomu kdo jej nalezne!

4. Však nyní jest dost. Více o tom neříkám a ty nepotřebuješ tudíž také více psát. Amen.

Číst a uskutečňovat.

S tímto na závěr velkého díla „Duchovní slunce“ následujícím sdělením započala řada „vedlejších slov“, která jsou označena jako „připomínky k duchovnímu Slunci!“ Jsou uveřejněna v díle „Vysvětlivky textů!“

20. prosince 1843 od 14,30 do 17,45 hod.

1. Mé milé děti! S těmito následujícími „připomínkami“ dám vám velmi důležité a užitečné pravidlo, bez něhož si čtením jakýchkoli duchovně dobrých knih nemůžete zjednat žádný prospěch. Můžete Svaté písmo jakož i toto nové Slovo tisíckrát za sebou číst, bez tohoto pravidla budete stále na starém místě stát!

2. Vy jste si častým čtením sice svou paměť plně nacpali, tažte se však svého ducha, co z toho získal, a jeho tupá odpověď bude znít takto:

3. Jsem sice chaoticky obklopen všelijakými stavebními látkami, a leží tu trámy a kameny jako hory nad sebou, ale ze všech těchto stavebních látek není ještě ani nějaká špatná chata postavena, v níž by se dalo volně bydlet! Vy sice hromadíte stále stavební látky, samé drahokamy a nejkrásnější cedrové dřevo leží v neohrabaných hromadách přede mnou a nemohu to uspořádat! A začal-li jsem tu a tam také někdy dělat malý pořádek, tu přivádíte již zase kolosální množství nového materiálu k tomu, takže se musím nutně ve své činnosti unavit a nakonec

při pohledu na velikost materiálu, který se má uspořádat se hrozím a s žalem myslím, když už jednou všechen tento materiál bude moci být uspořádán v příbytek.

4. Hledte, taková je zcela důkladná odpověď ducha, jakou každý člověk, který někdy mnoho četl musí v sobě samém co nejjasněji nalézt!

5. Když někdo za svého života přečetl několik tisíc knih, jaký chaos má nakonec ve své paměti! A když to dobře jde, tak po takové hojné četbě s velkou nouzí docílí, že nyní teprve poznává, že nic neví.

6. Co však je toho přiznání? Není to nic jiného než jeden a týž nárek ducha, který chce říci, že při tomto nesmírném množství stavebních látek nedosáhl ani nejhorší chaty postavit k volnému příbytku!

7. Tak jsou také lidé, kteří znají starý a nový zákon od slova ke slovu zpaměti, tažte se však na vnitřní smysl jen jednoho verše a oni budou právě tolik vědět, jako ti, kteří nedovedou jediný verš zpaměti, ano často vědí, že existuje Svaté Písmo! Co jim tedy prospívá tento nádherný materiál?

8. Duch přebývá jen v duchovnu! Nemůže-li mu z tohoto materiálu být ani špatná chata postavena ve vnitřním duchu pravdy, kde má potom přebývat, kde svůj účet vést, z kterého místa má materiál pořádat?

9. Není lépe, mít méně materiálu, z něhož však lze pro ducha ihned malý ctihodný příbytek postavit, aby pak duch obdržel pevné a volné místo z něhož by dělal další své plány a podle nich mohl používat nový přibývajících materiál?

10. Jaký vzhled obdrží pole, když je to i nejlepší půda, jestliže tisíce semena v největším nepořádku navzájem smísíte, a v stejné době je zasejete? Semena správně vzejdou, ale k jakému užitku a rozséváči? Věru, výnos tohoto pole se sotva hodí pro špatnou píci dobytka! Silnější rostliny udusí slabé, plevel bude bujet a pšeničné zmo se objeví tu a tam skrovné a velmi zakrnělé a snětivé!

11. Z toho však vyplývá, že všude, kde má pro vás vyzírat užitek, musí být uskutečněn pořádek, bez něhož sklídíte trní, bodláčí, páté přes deváté, což vám nikdy nemůže prospět.

12. V čem však spočívá tento pořádek?

13. Máte-li tu čistou pšenici, zasejete ji na čisté a dobré pole, a dostanete čistou a dobrou sklizeň.

14. Kdo má dobré stavební místo a má materiál k tomu, ať nečeká, až obdrží přebytečnou hromadu stavebního materiálu, až by teprve začal svůj dům stavět, neboť s velkou hromadou stavebního materiálu si na konec celé staveniště naplní!

15. A tak potom stavitel přijde a zeptá se ho: příteli, na kterém místě chceš dům provést? Co mu potom odpoví? Jistě nic jiného nežli: Tady příteli, kde leží velká hromada stavebního materiálu!“

16. A stavitel mu řekne: „Pročpak jsi nechal tento materiál napřed hromadit, nežli mě učiniti plán a vykopat základ? – Chceš-li nyní na tomto místě mít dům, musíš všechen tento materiál dříve odstranit a místo uvolnit, pak teprve přijdu, místo vyměřím, navrhnou plán poté dám vykopat základ a nakonec dám zkusit materiál, zda se vůbec hodí k postavení tvého domu!“

17. Hledte z tohoto podobenství můžete dosti jasně vyrozumět, jak málo někomu prospívá velká sečtelost, když v ní nepokračuje v pravém řádu!

18. V čem však spočívá pravý řád? – Tento pravý řád spočívá zcela prostě v tom, že každý začíná nový náklad aneb dávku materiálu ihned pořádat k obytné budově a nesáhne dříve po druhém nákladu, dokud první nezpracoval. Takovým způsobem bude ve stavbě rychle pokračovat a bude mít kolem ní vždy dosti volného místa, na kterém bude moci v dobrém pořádku dostatečně nový stavební materiál narovnat.

19. Česky a zcela srozumitelně řečeno spočívá však tento pořádek v tom, aby každý se stal podle čteného ihned činný a svůj život podle toho zařídil. Tak mu to čtení prospěje, v opačném případě uškodí, neboť každý nebude jen pouhým posluchačem slova, nýbrž uskutečňovatelem jeho!

20. Příště připomínek více!

Slovo k sluhovi.

8. února 1844

Co je ti po tom, když ti někdo řekne, tu neb onu pošetilou výčitku? Pohleď na Mne, svého Pána a všechny zkušenosti, kterých se ti v nejmenší míře dostává, uzříš přejasně u Mne!

2. Viz 7. kapitolu Janovu verš 1 – 5. Tu dostatečně uzříš, jak i Mí nejvěrnější bratří, apoštolové, se Mnou zacházeli, ježto jim nebylo vhod, že jsem Se v Galileji krátký čas klidně zdržel a prchl do Judska, kde usilovali o Můj život!

3. Svými apoštoly, Svými nejvěrnějšími bratry, byl jsem obviňován z vlažnosti a z povolení v Mé horlivosti! Chtěl bys snad na tom být lépe nežli Já? – Hleď, hleď, jak pošetile myslíš!

4. Hleď, kdybys byl chtivý v psaní, pak bych tě byl nikdy nezvolil! Neboť chtiví psaní provozují rádi podloudnictví a pod Mým pravým zbožím prodávají také jejich vlastní na Můj účet! Právě proto jsem však zvolil tebe, protože nejsi psaní chtivý, abys právě tím Mé zboží přivedl jednou zcela čisté na svět! Bude-li však také ještě v této činnosti zneuznáno, pak běda v nejbližší čas světu!

5. U každého je Mi horlivost milejší nežli vlažnost. Ty však musíš být lenivý jako pijavý papír, kterým se může nečistá tekutina nicméně zcela čisté profiltrovat! Neboť v tvé horlivosti bys mohl leccos ze své hlavy přivést pod Mou hlavu. Protože ti však žádnou vlastní horlivost neponechávám, nýbrž musíš vše činit jen z horlivosti Mé, aniž by při tom obdržela tvá svobodná vůle nějaké nucení, tak Mé zboží přichází čisté na denní světlo!!

6. V tom můžeš nalézt dostatečně svou omluvu a proto se však také nikdo nemá vázat na horlivost tvou, nýbrž jedině na horlivost Mou. Komu to nestačí, ten špatně pochodí!

7. A při tom zde (řečeném) zůstane navždy a věčně! Neboť nikdo se nestane blaženým horlivostí Mých sluhů, za to horlivostí Mou, která je Má láska k vám všem! Amen.

- Rozuměj tomu dobře!

Duševní hmyz.

16. února 1844 dopoledne

Tak piš tedy několik slůvek, protože To již tak mít chceš – a domníváš se, že bez těchto slůvek by Země mohla obdržet díru!

2. Já metu stále u velkého malého, mladého a starého ve vsí podobě! A tak Mne tedy také ty poslyš, malá Marto světa, co ti na tento den pravím.

3. Hle ve světě vše zaniká, jen jedno zůstává a to je čistá láska ke Mně a každé jednání z ní!

4. Budeš-li mít tuto lásku, pak tě teprve poznám a úplně ti požehnám! Chceš-li však dosáhnout této lásky, musíš napřed své srdce očistit ode vši jiné lásky, která ti nyní působila všeliká malá a velmi nicotná potěšení!

5. Hle, čím je srdce plno tím ústa přetékaají, a ptáci se poznávají i podle zpěvu. Poslouchej se tedy jen jediný celý den sama, co se vše z tvých úst objeví, a z toho velmi jasně a zřejmě poznáš, jak mnoha nanejvyš bezcennými věcmi je tvé mladistvé srdce naplněno! – A dokud není srdce od takových věcí očištěno, nemůže být o čisté lásce ke Mně ani řeči!

6. Hle, ty jsi ještě nečistá duše a chceš mít čisté lůžko ke spaní a velice by se ti ošklivělo, kdybys musela místo do čisté postele lehnout na smetiště. A oč více se musí teprve ošklivět Mně, největšímu a věčně nejčistšímu, kdybys se musel ubytovat v nečistém srdci!

7. Nechci tím však říci, že by tvé srdce bylo snad příbytkem draků, hadů a zmijí, o ne, toho jsi daleka! – Ale hle, vši, blechy a štěnice mezi smetím nejsou zrovna také nic přitažlivého!

8. Lidé jsou nyní ve svých srdcích plni „vši, blech a štěnic“ a považují takové nadělení ještě nakonec za velmi chvalitebné. – Ale Já nejsem nikterak tohoto názoru! Neboť Já jsem nebyl nikdy přítelem takového hmyzu.

9. Ty se však otážeš: „Ano copak jsou ty vši, blechy a štěnice srdce!? – Poslyš Mne jen! Já ti je ihned blíže označím!

10. Vši jsou všeliké poštiplé, hloupé myšlenky jimiž je hlava plna! S hlavy stoupají tyto vši rády do šatů a bývají tu obtížnější než na hlavě. Tak stoupají také častěji hloupé myšlenky s hlavy do srdce a stávají se trapnými světskými žádostmi!! – Hle, to jsou „vši“ srdce!

11. Je-li teplo a světlice jsou nečisté, vznikají blechy. A tak je také (duchovně) u člověka! Když své nečistými žádostmi naplněné srdce právě těmito žádostmi ohřívá, vznikají z toho všelijaké nicotné a často špinavé strasti, které srdce svrbí a bodají sem a tam nahoru a dolů skáčou. – Hle, to jsou „blechy“ v srdci.

12. A copak jsou nyní „štěnice“? – Hle, kde nebývá dům pečlivě čištěn, tam vznikají štěnice z nečistoty pokojů a hnízdí ve všech skulinách a zneklidňují spící pícháním a zápachem! Rovněž tak jde to také v srdci člověka, bývá-li všelikými myšlenkami, žádostmi a starostmi s tak mnohými předsevzetími a skutky oživován! Také tyto již páchnou a nedávají již srdci pokoj. A takové předsevzetí a nálady vůle jsou „pak štěnicemi“ srdce!

13. Toto vše se vyskytuje také již v tvém srdci! Proto ti pravím dnes tento den, abys byla na sebe velmi pozorná a učila se své vlastní srdce znát ze svých úst a pečlivě je čistit ode všech takových věcí, abych Já pak mohl do něho vejít!

14. Pryč se vším tak přijdu k tobě A v tvém srdci se ubytuji! – To pravím a radím ti Já, tvůj láskynejplnější, svatý Otec, abys Mi byla opravdu čistá a milá dcera na věky. Amen.

Jedné dívce.

11. března 1844 dopoledne

1. Piš jen, Já přece vím, kde tě již zase bota tlačí! Neboť ta, která se tobě potají líbí, líbí se i Mně, ježto si vysoce cení a miluje svého otce a své matky si váží v srdci a je cudné myslí a

modlí se mnohdy velmi srdečně ke Mně a také Mne v skrytu miluje! – Proto jí řekni ve jménu Mému ke dni jejich narozenin:

2. Já, tvůj Stvořitel, tvůj Otec, tvůj Vykupitel, tvůj Znovuzroditel k věčnému životu, tvůj pravý ženich, jsem Si tě srdečně oblíbil. Věru, více než milion Sluncí se vši jejich nádherou tě milují, ježto ty Mne aspoň trochu miluješ!

3. Věru, kdybys Mne však milovala jako Mne milovala Magdalena přinutila bys Mne, abych k tobě přišel viditelně a abych tě objal vším Svým žářem a nosil tě po celý tvůj život na svých rukou do Mého věčného příbytku!

4. Ó Má dceruško, kdybys věděla, jak jsem ti blízko a jak velice tě miluji, nesnesla bys ani sekundu pohled na tento svět. Ale Já se zdržuji, abys mohla žít na tomto světě!

5. Proto však tě prosím, zůstaň Mně věrna a obracej stále víc a více své srdce ke Mně a miluj Mne, svého věčného Otce, svého pravého Ženicha a Já tě učiním bohatou z Mého věčného domácího pokladu a smrt ti tak zcela odejmu, že se den jednou, kdy tě vezmu ze Země, stane jedním z nejušš slastných dní! A ty nepocítíš a neokusíš nikdy násilí ani silný tlak smrti v tvé poslední době!

6. Ale jen to ti pravím a radím: Zpytuj své srdce každý den v lásce ke Mně! A nalezneš-li občas jinou lásku a náklonnost v něm nežli ke Mně, volej Mne a ukaž Mi své srdce! A Já budu je ihned čistit pro Sebe a vypudím z tebe každou nečistou žádost a chuť!

7. Nesnaž se ve světě nic jiného dosíci nežli zcela Mou lásku, tak budeš vždy a věčně šťastná a blažená!

8. Nepočítej také hloupé roky svého těla a nemysli že bys nemohla ve starším stavu snad udělat více štěstí?! Věru, proto jsem tě nestvořil, abys byla mučednicí necudného muže – nýbrž pro Mne jediného jsem tě stvořil!

9. Já nejsem ten, jenž čítá roky – nýbrž upírám jediné na srdce Svě zraký. Je-li toto krásné a čisté pak jsi pro Mne věčně mladá a krásná!

10. Nevěř tedy nikdy světu! Neboť věru, tak zlý je svět nyní, že v nejlepší části je každý jeho dech lží a každý tepot srdce hanebný podvod. Ale co ti zde říkám, tomu věř pevně! Neboť spíše nebe a země pomínou, nežli jen jeden háček se posune z toho, co jsem zde řekl!

11. Neboť Já zcela jediný jsem věčně pravdivý, tvůj pravý Otec a tvůj pravý Ženich, který tě více miluje nežli milion Sluncí se vši svou nádherou!

12. Toto Mé nejopravdovější a nejvěrnější ujištění budiž ti, Má dceruško, Má nevěsto, živě vázané v tomto tvém dni! Neboť Já, tvůj Otec a tvůj Ženich, Já tvůj Ježíš, ti to dávám Svým sluhou na věky. Amen, Amen, Amen.

Požehnaná pamětní slavnost.
k čtvrtému výročí Nového zjevení.

14. března 1844

Piš jen, Já už vím co chceš! Copak ty myslíš, že u Mne se musí také přijít s písemnou prosbou chce-li se něco obdržet? O ne! Hle, jediné srdce platí za pravou písemnou prosbu! Kdo u Mne s ní přijde, ten bude vyslyšen bez papíru, inkoustu a písemných prosebních příloh! Proto nepotřebuješ ani ty zde předkládat písemnou prosbu a dokládat všelijakými exklamacemi, neboť Já dbám jediné na srdce. A tak tedy piš.

2. Já vím, že nyní opět uplynul jeden rok od tvého povolání pracovat ne Mé vinici! Ale výroční den neplatí u Mne o sobě nic. Neboť každý den, který jsem se ti zjevil, je přece stejně významný den Mé milosti pro tebe a Mé ostatní přátele. A není proto prvý den znamenitější než každý jiný!

3. Pravím však tobě: Každý udělá nejlépe, učiní-li své špatné dny výročními památnými dny, přemýšlí o své nevěrnosti ke Mně o takovém dni, obrací se ke Mně a takové dni a jejich zlémi skutky si z lásky ke Mně oškliví a lituje!

4. Kdo toto činí, ten slaví pravou, Mě libou výroční slavnost a zcela zvláště tehdy, učiní-li takové výroční dny zvláštními dny činnosti v lásce!

5. Blaze tomu, kdo si denně vděčně vzpomíná na Má dobrodiní a jest bez vady a hříchu! Ale 99 krát blaze tomu, kdo kajícně vzpomíná na své mylné dny a pomýšlí na náležité polepšení! Věru tomu půjdu vstříc a přijmu jej a připravím mu velkou hostinu radosti. A bude tu více radosti než nad 99 spravedlivými.

6. Kdyby měl otec syna, který ho jednoho dne těžce urazil, syn by si však o výročním dni na to vzpomněl a řekl sobě, ale právě dnes k němu půjdu vrhnu se před ním, který mě sice mou ohavnost již dávno prominul a budu takto mluvit.

7. Dobrý milý Otče! Hle, dnes je opět velmi smutný pamětní den pro mne, tvého nejvyššího nehodného syna! V tento den jsem se tak dalece provinil, že jsem mohl zapomenout, že jsi byl vždycky můj předobrá otec! Proto přicházím právě tento den v nejúplnější zkroutělosti svého srdce k tobě a prosím tě, abys na tento mrzký den nikdy nevzpomínal a učinil mě hodna, jen tvé nejnepatrnější milosti! Neboť ten zlý den ať zůstane jedině pro mne vždy smutným a upokojujícím dnem pamětním!

8. Co učiní dobrý Otec s takovým synem? – Pravím, že k němu promluví takto:

9. „Synu můj, je pravda, tento den jsi učinil mé srdce smutné. Ty jsi však nyní jako jinak žádný nevzpomněl na tento den a přicházíš ke Mně a poznal jsi svou chybu – takže jsi tím právě tento den učinil, pro mne takovým radostným, jako jinak žádný. Pojď a budme tedy tento den nadměru veselí, kdy jsem tě, můj nejmilejší synu, tak úplně opět našel!“

10. Co myslíte, všichni, nemá takový svátek větší cenu než tisíc jiných? Ano, vpravdě, tak je to také u Mne! - Kdo z vás takto ke Mně přijde, toho rovněž tak přijmu jako otec v tomto podoběství svého syna!

11. Tak slavte také vy častěji takovou pamětní slavnost u vás, a bude Mi milejší než slavnost deset tisíc sabbatů! To budiž vám všem dobrým darem v tento den Mé milosti vám! – Jedněte podle toho, tak obdržíte život opravdu na věky! To pravím Já, Pán, vaše věčná ochrana a útočiště! Amen.

Falešná a pravá duševní pastva.

25. března 1844

Jsou-li jehňata na dobré pastvě prospívají. Jejich vlna je bohatá a jemná a stávají se tučná a čistá a silná. Ale jsou-li jehňata na špatné pastvě nedaří se jim, jejich vlna bývá chudá a jehňata hubnou, leniví a slábnou.

2. Copak je to však za případ: Když dám jehňatům dobrou, přetučnou a hojnou stravu, ona však nicméně běží s velkou zálibou na místo, kde je špatná strava a žerou stepní mech, aby nebyla tučná přede Mnou, Pánem stáda?!

3. A jaký je rozdíl mezi tím, kterého jsem Já Sám Svou rukou a Svým Duchem na pravého sluhu pomazal a těmi, kteří jsou jen obřadem světa jako takové pomazáni, ale Mou rukou a Mého Ducha ještě nikdy nepocítili a neokusili?! A přesto platí tito více nežli ten, jenž byl Mnou Samým pomazán Mým Duchem „Copak je to? Jak tomu je rozumět?“

4. Kdopak jsou ti, kterým je láska hříchem, kdo je ten, který znovu přináší lásku jako jediný zákon a dává jej Duchem pomazanému! A přece zahořují srdce před těmi, kteří nesmí milovat protože obřad je pomazal „za sluhy církve“ – ale přede Mnou zahoří mnohem méně a ještě méně před oním, jenž je Duchem Lásky pomazán! – To je věc, která Mě nedobře chutná v ústech!

5. A hle, Já si přeji, aby jehňata zůstávala na dobré pastvě, aby Mě brzy přinesla vlnu, abych jí byl přioděn v jejich srdcích, v nichž plamen silně sem a tam plápolá, při čemž Mě pak v mém ještě silně nahém stavu je zima, když se plamen odvrací k těm, kteří jsou pomazáni obřadem.

6. Věru nahý nejsem rád, neboť tak jsem byl na kříži!

7. Toto však neplatí jen pro dceru, kterou ty, Můj sluho míníš, nýbrž to platí pro všechny lidi! (Dcera) však, kterou ty míníš, má to z pravé lásky je Mně také náležitě i se sourozenci uvážit a nemá se příliš honosit, což se Mi nelíbí, nýbrž má se sytit na tučné pastvě Mé lásky! Potom jí už vyroste „Lepší vlna“!

8. „Vlnou“ je však živá víra, která jest světlem z plamene pravé lásky. Láska však je věčný život. A toto vše přeji Marii H., Jakož i všem dnes a vždy a věčně. Amen.

Bohatý skrbník v záhrobí.

30. března 1844

Piš jen vážně slovo pokud se týče snového vidění staré G.H..., k níž přišel chudý a velmi špinavý duch, který byl na světě bohatým skrbníkem.

2. Tento duch, jemuž se v jeho sféře špatně daří, ježto ze sebe nic nemá nežli noc a velkou poušť kol sebe a který trpí mnoho hladem, žízní a zimou, je u sebe v základu mylného mínění, že jeho peníze na tomto světě, mu přinesou ulehčení, když je rozdělí chudým. – Proto mu bylo také dovoleno, aby se v této příčině svěřil osobě G.H., ježto (potřebným) jednou provždy zadržel každou vyžebrávanou podporu z nejvyš nemožné úcty k své hloupé a špinavé ženě!

3. To je však pouze plán ducha, který o Mně nemá ještě ani tušení, nýbrž pod „Bohem“ si myslí jen vševládnoucí síly přírody! Ježto si však nicméně vzal sebou se světa tolik cítění a vědomí, aby se rozpomenul, že podporou chudých si může nějakou případnou božskou bytost naklonit, tak se nyní v něm probudila taková vůle, kterou by chtěl rád provést.

4. Ježto však zároveň vidí neproveditelnost tohoto pošetilého plánu, činí ho to nadmíru nešťastným. A nebude mu to možno ještě dávno pomoci a poradit, ježto v něm také vzrůstá proto veliká nevole pro jeho zanechané ženě, která tomuto snu nedá sluchu, ježto její uši jsou zacpány kovem! Běda však ženě, bude-li v nepřilíš dlouhé době muže následovat a dostane se do jeho rukou! A zůstane-li tak jako nyní, nebude před tím také vůbec uchráněna.

5. To je tedy stav tohoto ducha v záhrobí! Věru je smutný a velmi žalostný. – Ale ještě tisíckrát bídňější bude stav ženy, když se za života vážně ke Mně neobrátil a nedá dvě třetiny svého příjmu ročně nouzí trpícímu lidstvu – a to z čisté lásky ke Mně a k chudým!

6. Vpravdě, vpravdě, kdo má na světě velké jmění a neobrátil je v niveč za svého života mezi chudé bratry a neobčerství jim jejich srdce, nýbrž činí to teprve na svém konci světa, ten bude považován za lakomce, a jeho odkaz mu nepřijde nikdy k dobru!

7. Kdo má na světě děti a pomýšlí jen na jejich zaopatření, aby po jeho smrti mohly samostatně jako rovněž bohatí lidé na světě existovat a dobré sňatky konat. Věru, věru, kolik feniků otec anebo matka dětem uspořili nad beztoho nespravedlivé základní jmění, tolik roků budou (rodiče) na onom světě ve zmíněné moci, chudobě a zimě drženi a nebudou z toho dříve zproštěni, dokud nebude poslední potomek jejich rodu chudobou chodit o žebračké holi!

8. Kdyby zmíněný duch za života dělal nespravedlivého hospodáře vůči své hloupé ženě a hospodařil s velkým jměním pro chudé a ne pro svou hloupou ženu a pro její děti, bylo by to s ním nyní lepší. Neboť stal se proto mužem bohaté ženy, aby jejího jmění použil pro sebe. On však na Mne zapomněl a pracoval a pracoval jen pro svou ženu! Tak nyní hledá také pomoc tam pro koho pracoval! Pro Mne však nikdy nepracoval, ježto byl jen Mým odpůrcem. Proto Mně také nepoznává a také nehledá pomoc u Mne, který mu přece jen zcela jediný může pomoci.

9. Co tvrdého by to tedy bylo, kdyby nějaký boháč dal ze dvou třetin svého příjmu výbavu dětem chudých rodičů, aby také ony mohly vstoupit ve sňatek a nebyly vydány všanc smilstvu z nesnáze v době jejich tělesné zralosti!? Věru, kdo by to velmi snadno učinil, ten by si tím vychoval poddané pro nebe, kteří by mu přinesli lepší sklizeň lásky, než když se na tomto světě stará, aby se jeho děti staly vlastníky panství a proto pyšnými a nevázanými lidmi, kteří se Mým Duchem nechtějí dát nikdy potrestat, který přece tak mírně napomíná a všemu stvoření život dává!

10. Taková je Má rada! Každý však číň co chceš! Za krátko spatří již plody, které mu jeho skutky na onom světě poskytnou!

11. Já však pravím ještě každému boháči na tomto světě: Můžeš to na sobě vyzkoušet, co na onom světě sklidiš! Hle, dáváš-li krejcarové almužny, nebolí tě to a nic si z toho nenaděláš. Jsi-li však poprošen o zlatý to se již podíváš na žebráka přesněji a nežádka se pro to durdíš! Kdyby však ti někdo řekl: „Příteli, bratře! Ty jsi bohatý, dej mi 1000 anebo 2000 anebo 6000 zlatých, neboť já je potřebuji to co máš přebytečného – jakou odpověď by takový drzý žebrák obdržel?!

12. Já však pravím: Jakou měrou měříte vy, takovou měrou bude naměřeno opět vám! Když se také modlíš: „Přijď Království! Dej mi chléb života! Atd.“ tož vyslyším tebe bohatého muže nicméně tak, jako ty jsi vyslyšel drzého který žebral o tisíc zlatek! Neboť Já myslím, že Mé Království a Můj chléb by měl přece více ceny nežli mnoho tisíc zlatých?!

13. Dokud je tedy někdo zde, může si svým jměním pomoci, použije-li ho podle Mé vůle. Je-li však na onom světě, k ničemu mu neprospívá! Kdyby byly miliony za něho rozdány. Neboť každý člověk nalezne svůj zcela vlastní soud podle svých skutků a ne podle skutků jiných!

14. Já však vašich obětí nepotřebuji, nýbrž vy je potřebujete, proto obětujte, dokud obětovat můžete! Neboť za hrobem obětních oltářů již není!

15. Chudí však jsou obětní oltáře! Na ně kladte hojné zápalné oběti své lásky, tak si připravíte poklady pro nebe!

16. Netažte se tedy již jak zemřelému pomoci? Neboť jemu nemůže nikdo pomoci než Já Sám, když bude na čase. A dalecí buďte toho, abyste Mne chtěli pohnout k milosrdenství, jako byste byli milosrdnější než Já!

17. Každý však zameť před vlastními dveřmi a podívej se po třísce ve vlastním oku, pak nebudete muset hledat jednu marnou pomoc u světských lidí, nýbrž najde jí v přehojné míře u Mne na věky! Amen. To praví věčně Opravdový. Amen.

Evangelická kůra (léčení).

Otcovská rada zdravotní K. G. Leitnerovi.

13.dubna 1844

1. Piš jen Já vím, co máš! Poslechni Mne tedy tentokrát velmi poslušně; ty kterého mám tak rád, Můj příteli, Můj bratře! Znáš tvé srdce, je zdobeno jako komnata nevěsty, proto se Mně také tak zamlouvá zastavit se v tomto srdci s všelikými řádovými křížky.

2. Já bych rád zcela vešel do tvého srdce, jako kdysi do Jeruzaléma, ale ty držíš dveře do této mě libé komnaty života stále velmi těsně, takže nemohu se svou oslicí dovnitř. Co však je to asi, co v tobě dveře do tvého srdce tak velice stěsnává!? Hle, to jsou smysly tvé duše, které tvoří tvůj rozum, hle, tento je příliš napjatě činný, odtahuje tím srdci příliš mnoho životního ohně a spotřebuje jej v mozku na nicotné věci. Zato však trpí pak tvé srdce nedostatkem a bývá zvenčí stísněno, protože podržuje zpět příliš málo životního ohně.

3. Tvé nitro v srdci je sice v nejkrásnějším pořádku, kde je přibytěk ducha. Ale protože vnější obruba srdce se stále zužuje nepoměrnou spotřebou životního ohně a srdce také občas nemůže tolik životního ohně z ducha zplodit, jak tvůj nezřídka nadmíru činný rozum k své světské funkci potřebuje, bývá tvůj rozum často ve svých částech slabý. A ty pociťuješ pak nedostatek tohoto ohně dvojnásobně a to nejprve jakýmsi druhem zakalení rozumu anebo ve smyslech duše a pak však také prázdny úzkostmi v tvém srdci, které ovšem mají svůj důvod v tom, že nedostatkem životního ohně se vnější obruba srdce stáhne čímž způsobí na vnitřní životní komory tlak a vnější cévy, i tělesného srdce, úžeji začne přitahovat, odkud se pak také datuje tvé občasné fyzické utrpení!

4. Protože všechny nervy musejí dostat svou potravu nejprve ze srdce, tu přirozeně slábnou, když nedostatkem životního ohně hladoví. A jejich škubající stav není nic jiného nežli řečí, požadavkem na srdce: „My vazby a páky organického života jsme se staly hladové a žíznivé (Srdce). Ty ostatně kuchyně života, dej nám jíst a pít a dopřej nám také jednou čerstvého a sílícího vzduchu! A nenech nás zakrtnět pod prachem, který světské dílny tvého rozumu tak hojně a zhojně plodí!“

5. Já však ti pravím: Poslouchej poslušně slova nervů a budeš zdrav! A ještě ti pravím a táži se tě: Proč se staráš a trápíš tak marně?

6. Byl jsem ti dosud vždy po boku, a ještě vše tak dobře dopadlo. A co jsem k tobě kdy mluvil, buď Mým slabým písařem anebo nezprostředkovaním vléváním do tvé mysli, zda se co nej-přesněji nevyplnilo?

7. A přesto se staráš stále znovu tak, jakoby zdar tvé práce pro svět závisel jedině na tvé účinnosti?! – Proč to? – Vždyť přece víš, že beze Mne nikdo nic nesvede! Proč se tu tedy marně staráš, kde Já přece vždy a všude o tebe se starám a přehojně jsem činný?!

8. Pravím tobě: Buď budoucně lehkomyšlný ve všech svých světských pracích ⁶⁷ v živé důvěře ve Mne. A Já budu všem tvým pracím žehnat, aby se staly lepší, nežli jsi je kdy sám spo-

⁶⁷ To jest ber svou světskou činnost za méně důležitou vyd.. Dodatečná poznámka prvního vydavatele: tento návod pro K. G. von Leitnera zdá se, že dobře působil. Neboť k jeho 91 narozeninám řekl mu později nebeský Otec: „Dnes ti pravím, že můžeš zůstat na zemi, jak dlouho chceš, anebo také jít domů, kdy se ti zlíbí. „Leitner zůstal ještě chvíli a pak táhla letitého věčná Láska domů v létě 1890.

řádal! Obrat' se na čas aspoň čtrnáct dnů zády všem svým záležitostem, nestarej se o nic, vlož všechny své starosti v plné důvěře na Má bedra a bude vše v pravé době v nejlepším pořádku.

9. Při tom však žij velmi dobře a dej si Mnou vždy požehnané jídlo a pití velmi bezstarostně dobře chutnat! A používej ráno a večer evangelického léčení, totiž:

10. Vezmi červené a nepřipravené víno a čistý olivový olej, a tři si s tím prsa, údy, záda. Vaz, večer také hlavu a zejména spánky ve víře a v důvěře ve Mně, tak budeš brzy opět zcela silný a zdravý!

11. Avšak v té době se zdržuj kávy a špatného vína, protože v nich řádí zlí a nečistí duchové, kteří jsou bouřliví a velmi neklidní.

12. Tohoto receptu z úst tvého věčného Otce, tvého Stvořitele a tvého Pána a Boha, dbej nyní a vždy v bezstarostné plné důvěře ve Mne a bude s tebou ve všem dobře, lépe a nelépe vždy jakož i věčně ve jménu Mém.

13. To ti praví tvůj Otec Ježíš ústy sluhy! Amen.

Bálová služba.

17. dubna 1844

Můžeš několik bodů zaznamenat i jisté slavnosti, kterou nechci podrobněji označit a na kterou jsem se (také) nedíval. Neboť co dělá svět v lesku, to je u Mne nejhlubší noc. A Já nechci a nemohu vidět, co tu je a co se děje. Na onom světě bude již beztoho vše co nejpřesněji zjevné, co ve světě bylo a co se dělo!

2. Proto si zde také zcela krátce povšimnu jen toho co ty budeš zřít a slyšet, protože jsem z této slavnosti viděl jen tolik, kolik jsi viděl ty. – A tedy piš:

3. Ty jsi viděl „vítězoslavný průvod“⁶⁸, který byl skvělejší nežli Šalomoun ve vsí své královské nádheře! Víš však také o jednom takovém průvodě, který jsem Já jako Pán nebe a země konal mimo vjezd na oslici do Jeruzaléma a pak velký vítězoslavný průvod s křížem na Golgotu!

4. Viděl jsi dále „Infulační koruny „biskupů, jak se leskly zlatem! Myslíš, že trnová koruna, která při Mém posledním vítězoslavném průvodu na Golgotu zdobila Mou hlavu se také tak nádherně leskla?!

5. Viděl jsi „pastýřské hole“, za jejichž hodnotu by se mohlo sto chudých celá léta zaopatřovat a drahokamy, jimiž byla tato žezla zdobena? – Já jsem Se musel spokojit s rákosím a neměl jsem od narození ani nejobyčejnější kámen ve svém vlastnictví, abych jej mohl plným právem před světem pod svou hlavu položit.

6. Nemohl jsem se tě zde také otázat jako kdysi učedníci a Židé pokud se týče Jana Křtitele: „Co jsi vyšel vidět?“ - Já myslím, že odpověď dává se zde sama sebou!

7. Zda nestojí v písmu: „Vše co je před světem velké to je před Bohem ošklivostí?“ – Co soudíš vůči této větě o slavnosti? Byla velká a skvělá před světem? Anebo byla jako ta, kterou Mi jednou Nikodém v noci z bázně před Židy a veleknězi dal – tedy zcela malá a nepatrná?

8. V Písmu je také vychvalována „úzká brána“. Shledal jsi bránu triumfálního oblouku“, kterou se ubíral skvělý průvod, také úzkou? – Mně alespoň připadala velmi široká!

⁶⁸ Skvělé církevní procesí vyd..

9. Když Petr při Mém posledním triumfálním průvodu sluhovi Malofusovi uťal ucho, pravil jsem: „Petře, zastrč svůj meč!! Neboť kdo s mečem zachází, ten také mečem schází!“ Jak se ti tedy líbily přesné ozbrojené stráže, které tento slavnostní průvod provázely? Nebylo to zacházení s velmi mnohými meči, vzata zcela duchovně?

10. Na triumfálním oblouku byl vypůjčený obraz večeře Páně a byl tak postaven, že musel zůstat slavnostnímu průvodu nepozorovatelný! Co myslíš: Nejsem Já Sám podobnou ozdobou při této čistě pohanské sektě?

11. Ano, pravím tobě, Jsem jí jistě mnohem méně! – Obraz má přece skutečně uměleckou hodnotu. Já tu však nemám zcela žádnou hodnotu, leč že Mým jménem lze získávat zlato a stříbro!

12. Mohl bych ti ještě leccos říci, ale nad tím se stanu velmi pohoršlivý! Proto ti již nic neřeknu. Neboť příliš velký je takový skandál před mým zrakem.

13. A věru: Od nynějška začnu tuto sektu bít a všechny ty, kdo jsou s ní, velké a malá, mladí a staré! Běda nyní všem milovníkům a milovnicím sluhů Bálových. Neboť začnu Svým mečem mávat nad nimi!

14. Vpravdě, ti kteří se dnes ještě těší, jsou-li navštěvováni sluhy Bálovými, budou vbrzku naplněni velkou úzkostí a smutkem, protože mě nechtějí poznat a hledají stále spásu u modloslužebníků! -

Minulý, budoucí a - přítomný Kristus.

21. dubna 1844

Piš jen co máš! Ale Mou věcí není jistým (lidským) způsobem gratulovat, nýbrž učit, vychovávat, vést a poutníka řídit na ony cesty, které vedou do Mého Království (to je Můj způsob)! A v tomto způsobu chci tobě také nyní pro tvého muže něco dát!

2. Poslyš, Můj milý A. H. W., velmi dobře, co ti nyní oznámím Mým sluhou! – Pravím tobě, je to třeba tobě a tvému domu!

3. Hle máš sice velmi pevnou víru, ale tvá láska v tvém srdci není ještě daleko tak pevná jako tvá víra – a to proto, že svou láskou stále ještě lpíš na Mé viditelné osobnosti a hledíš abys Mne někde slyšel a spatřil. A (teprve) kdybys Mne někde spatřil anebo aspoň slyšel, tu by pak tvé srdce pro Mne v plné síle vzplálo.

4. A hle, tak je to také s tvou rodinou! Milujete všichni Krista, který kdysi učil na světě anebo, který by se sem mohl opět vrátit soudit svět – tedy jen minulého anebo budoucího Krista milujete!

5. Ale to je chybné! Neboť za takového stavu se k vám nemohu přiblížit jako váš Otec v přítomnosti, nýbrž jen jako Otec minulosti anebo budoucnosti a nemohu vás posílit, protože Mne ctíte jen ve své vzpomínce, ale ve svém srdci živě nemilujete!

6. Jako však vzpomínka své předměty velmi brzy živě uchopí a brzy nechá padnout, tak je to také se Mnou u vás! Čtete-li právě o Mně něco povznášejícího, pak jste jakoby plni lásky ke Mně ale to není láska, nýbrž jen dočasné vzrušení vašeho rozpomenutí. Jakmile se obrátíte a spatříte něco jiného, tu uzavře se vaše komora vzpomínání v hlavě a Já jsem venku jako bych byl sotva kdy v ní.

7. Vy pak můžete dělat návštěvy, stýkat se, se světem obveselovat se světskými věcmi, tlačit všelijaké věci, vaše tělo zdobně odívat. A když vás nějaký přítel anebo přítelkyně navštíví, můžete mít více radostí, nežli kdy v nějaké krátce trvající vzpomínce na Mně!

8. Neboť v tom všem vám nebrání minulý ani budoucí Kristus, který sice přebývá ve vaší vzpomínce, ale ne ve vašich srdcích! Já však pravím tobě a tvé rodině a vám všem: Minulý a budoucí Kristus vám málo prospěje, nebudete-li nosit ve svých srdcích nynějšího živého!

9. Vezmu-li si dnes od vás Svého sluhu, kterým vám již po čtyři roky denně posílám občerstvení a nechám vás jen tak trochu navštěvovat světskou vlídností - tu Mne ponenáhlu pěkně nepozorovaně vypudíte z paměti, takže malé jiskérky této paměti rozžehnou vaše srdce sotva již na okamžiky pro mne.

10. Vy se nyní sice vždy těšíte, slyšíte-li něco o Mně. Ale vaše radost není trvalá, protože jde stejným krokem s vaší vzpomínkou. A brzy na to se pak těšíte na nějakou předsevzatou světskou zábavu více nežli na Mne a děláte plány, co budete dělat, nepováživše, že beze Mne nikdy nic nemůžete učinit a ještě méně nemáte činit.

11. A kdybych vám v tom chtěl bránit, pak byste mohli proto dokonce zesmutnět a říci: „Ale cožpak nesmíme tedy mít vůbec žádnou radost?!

12. Já však pravím: Vy můžete mít radost a nikdy vám radost vzata nebude ale Já (váš nebeský Otec) měl bych vždy být vaší největší radostí!

13. Tažte se sami: Co vám poskytuje vaše radost o své újmě? Jak dlouho trvá? – Několik málo hodin jste opět neužitečně promarnili s hloupým světem, hloupě protlachali a prosmáli. Potom stojíte opět na starém místě! A jen Mé nekonečné lásce a trpělivosti máte co děkovat, že po každé světské radosti nepřišli jste zpět, tedy smrti blíže!

14. Za takových poměrů není o patrném pokroku ke Mně ještě dávno řeči, a Já zůstávám stále ještě váš „minulý“ a „budoucí“ Kristus

15. Já však ti toto vše pravím právě tento den, abys se svým celým domem přišel pro budoucnost ke Mně blíže, nežli tomu bylo doposud!

16. Ty znáš cesty ke Mně, chceš-li si z minulého anebo budoucího Krista připravit přítomného živého Krista musíš se vši vážností na těchto cestách kráčet a tvůj dům s tebou! – Tak Mne přineseš do své vzpomínky do svého srdce a dostaneš pak teprve onu radost, kterou ti žádný svět a žádná věčnost nebude již moci vzít ani na nejkratší okamžik!

17. Tuto nekonečnou radost nedostaneš však dříve, dokud nebudeš moci říci s Pavlem: „Nyní nežiji již já, nýbrž Kristus žije ve mně!“

18. Hle všechen svět je Můj nepřítel, jak může však někdo říci, že Mne miluje, když na druhé straně nicméně podává světu na pozdrav ruku?!

19. Dbej tedy tohoto Mého nového poučení a napomenutí, tak dospěješ brzy k oné radosti, kterou ti již nikdo nevezme! – To budiž ti Mým přáním a Mou otcovskou „gratulací“ k tomuto tvému dni! A Má milost, láska a slitování budiž s tebou věčně! Amen.

Nemilé světské potěšení

10. května 1844

1. Co žádáš vždy věci ode Mne? Vyčkej přece, až ti je Sám dám. Ty přece nebudeš chtít vědět lépe než Já, kdy chci a mohu někomu něco dát k jeho prospěchu?!

2. Ty jsi sice dnes již něco učinil, co se Mi líbilo a tak bych ti již něco učinil, co se mi líbilo a tak bych již proto něco dal, kdyby zde bylo na čase, který by se Mi líbil. Ale tento „čas“ u té, po níž bys něco chtěl, se Mi nelíbí. Proto ti také nic nedám. Neboť Má útěcha a světské gratulace smíchu a tlachání se spolu na jednom stole nehodí!

3. Řekni však své „klientce“, že k zajištění Mého zaslíbení nestačí když někdo má slova jen rád a se souhlasem čte a poslouchá, nýbrž musí se také živě v srdci podle nich obrátit!

4. Ten však se podle toho neobrací, jemuž občas velmi na srdci leží světské radovánky a obveselování.

5. Dosti! Více neříkám, - Kdo toto malé ctí, budiž hoden velkého! – To praví Pán! Amen.

Náboženství a zjevení.

21. května 1844

Piš tedy pravé kritérium (měřítko posuzování) náboženství a zjevení.

2. Náboženství jest znovuspojení člověka s Bohem, který ho ze Sebe svobodně stvořil a jakoby mimo Sebe do hmotného světa postavil k vyzkoušení a výcviku svobody, která jedinečně podmiňuje život ducha, protože je v sobě láska, jako základní podstata všeho bytí

3. Řekne-li se, Bůh by přece mohl Svou všemohoucností lidi tak utvářet, že by mohli svému (božskému) povolání vždycky úplně odpovídat. K čemu potom zjevené náboženství? – K čemu nechat tvora svobodně kráčet mezi tvory a bytostmi, které tak málo poznává jako sama sebe?!

4. To by Bůh sice mohl,⁶⁹ Svou všemohoucností lidi vést, ale potom by člověk nebyl člověkem, nýbrž jen zvířetem, byl by souzen jako zvíře a musel by se nutně pohybovat v těsných hranicích věčného musu! Měl by pak člověk podle úmyslu Stvořitelova snad také samostatný, svobodný život?

5. Ne, to by věčně nikdy nemělo! Neboť veškerý vlastní, samostatný život musí jako takový být svobodně vydobytý, protože každé donucení brzdí svobodu a tedy také vlastní život soudí a právě tím usmrcuje.

6. I láska je mrtvá bez svobody! – Proto se nemůže vzít u člověka za (základ) božská všemohoucnost místo zjeveného náboženství.

7. O to se opírající nutnost Božského, jest prvním (zásadním) důkazem pravosti takového zjevení. Neboť každá souzená bytost přichází na svět již se všemi jí příslušnými dokonalostmi a nepotřebuje totiž žádného zjevení. – Ale zcela jinak je tomu s člověkem! Tento přichází již ve své sféře nahý na svět a potřebuje tedy velmi dobře zjeveného návodu, podle něhož má začít vytvářet svou zcela svobodnou, ničím nevázanou životní sílu, aby se stal opravdu samostatně svobodnou, živou bytostí.

8. V čem spočívá potom „kritérium“ pravosti skutečně nutného božského zjevení? Kritérium spočívá jen v jednání podle zjevení kdo tu svědomitě, věren poznanému zjevení žije, ten dospěje k vnitřní svobodě, svého ducha, ať je to Žid, Turek, Brahmin anebo křesťan, tak jako tu každý, kdo podle nějaké školy se učí jakémukoli umění, jistě se stane mistrem, když pilně školu studuje a podle jejích zásad pokračuje.

⁶⁹ utvářet a vést

9. Rovněž stojí přece také psáno: Kdo tu činí podle Mých slov, ten pozná, zda jsou od Boha anebo od člověka.

10. V tom spočívá hlavní kritérium pravosti božského zjevení! Neboť musí tedy každý člověk být Bohem vyučován! Kdo se neučí od Boha, ten to nemá a neví to.

11. Každý však čti první list Pavla ke Korintským, a to druhou kapitolu! Tam také pozná hlavní kritérium Staniž se!

Šestý anděl.

2. června 1844

Před několika dny slyšel jsem Já, Ans. H. ve snu nejednou zřetelná slova: „Nyní je tu šestý anděl!“ Myslil jsem, ježto jsem se tím probudil, ihned na sedm andělů ve Zjevení Janově, kteří vylejí sedm misek božského hněvu.

Jakob Lorber, jemuž jsem tuto událost sděloval, obdržel od Pána následující vysvětlení a to v 12 až 16 verši kapitoly zjevení Janova. To je správná otázka, o té dám rád vysvětlení!

2. Hlas, který jsi A. H. W. jako ve snu slyšel byl správný a pravdivý. Neboť byl to hlas Mých úst. A je tedy – „šestý anděl“, také tu, aby vylil svou misku.

3. Ty však ještě nechápeš „šestého anděla“? Jako nechápeš ty ostatní, proto tu tohoto „šestého anděla“ poněkud osvětlím, abys pochopil co skutek tohoto anděla oznamuje. A tak tedy poslyš:

4. „Tento anděl vylil svou misku na velikou řeku Eufrat a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce.“

5. „Anděl jest Má vůle, a „miska“ jest Mé slitování. A co se „vylévá“ jest Má milost.

6. Velká řeka Eufrat jest ono falešné a zlé světa jež velká nevěstka Bábele a neboli vlastní proti křesťan způsobil mezi všemi národy Země a který se úplně podobá velké horské řece Asie, která se často vzdeme své břehy nezřídka několik loktů vysoko zaplaví a největší zpusošeni způsobí a tak na zemi na mnoha místech zanese pískem a učiní pustinou

7. A jako přirozená řeka zle působí, tak působí také zlá duchovní řeka, která vychází od úst nevěstky, zlo a faleš v zemi ducha.

8. Na tuto zlou duchovní řeku vyleje tedy šestý anděl misku, aby vyschla a pak mohli přijít praví „králové od východu Slunce“, opět k národům Země a na ní také přijdou. Tito „králové“ však značí pravé a živé poznatky ze „Slova.“

9. Bude však „drak“ aneb nevěstka s tím snad spokojena, když její hlavní tok snad uschne, když její soud její vliv a velkých světa zúží, ani konečně zcela vyschne, když její mocný výrok mezi probudilými národy Země bude mít takový účinek jako noční bzučení komára!?

10. Ó s tím nebude „drak“ spokojen! Bude se mocně zlobit a vyše své falešné proroky, jako jím je v nejplnějším smyslu sám. A to budou jako tři „žáby“, které budou za noci zcela mocně v bažinách a močálech zcela kuňkat.

11. Kdo jsou asi vlastně ty „žáby“ tito nečistí duchové, tito praví „d'ábové? Nemusím ti je jmény uvádět, ale označím ti je, abys je snadno poznal.

12. Hle, „žáby“ jsou ony tři společnosti pod žezlem nevěstky, které tu v čase se všude významávají a hlásají pokoru, odříkání a přispění, aby pak mohli snáze vládnout nad veškerými

tvory Země. Neboť pokorné, všemu odříkající a tedy kající národy lze snadno ovládat a poskytuje vládcům ty největší výhody!

13. Ale právě tyto tři společnosti jsou nejláskyplnější a jsou zejména „řekou Eufrat“, na níž bude nyní vylita miska.

14. Zbrojí sice k boji v den Boha, Jí však je všechny shromáždím v místě věčné noci (Harmagedon). A Můj den je pohltí navěky tak jako pohltil sluhy Zevovy (Diovy).

15. Tento velký den je však již tu a šíří se v skrytu a přichází tajně jako zloděj.

16. Blaze vám, kteří jste jej poznali a již dávno se sluníte na jeho živoucích paprscích!

17. Běda však těm, které tento den zastihne nepřipravené! – Věru hlubina mořská s mlýnským kamenem na krku byla by pro ně lepší než tento den, který vám již tak jasně svítí k věčnému životu!

18. To je smysl „šestého anděla“! – Pochopte jej dobře! Amen.

Jesuité, opera kult hostie.

6. června 1844

Ó Pane! Dovol mě ubohému hříšníku učinit několik otázek, aby jejich zodpovědění z Tebe, ó svatý Otče, má mysl se osvítila a odlehčila!

1. Tak tedy polož své ne velmi důležité otázky!

2. Ó Pane! Co mám o nynějším rozmnožení jezuitů a také jiných řádů soudit?

3. Tolik jako o sněhu v měsíci březnu, jenž dnes napadne a zítra bývá slunečními paprsky zničen! Když sníh pokryje krajinu, tu to vypadá velmi smutně a zdá se jako by se dostavila opět hluboká zima. Ale stačí jen málo hodin slunečné záře a zimy tak mocně hrozící, již není!

4. Hle tolik je soudit o nynější instituci této kongregace! – Neviděl jsi, jak se cizopasně rostliny usazují na stromě, jakoby chtěli životně slabému, propůjčit novou životní sílu?! – Ale právě ony jsou úplnou smrtí stromu! – Rozumíš tomuto obrazu?

5. Co mám, ó nejmilejší Pane a Otče soudit o včerejší, mně v hudebním ohledu velmi pozdnější opeře? Jak ji mám brát, aby mne při tom snad nepotlačila proti Tvému smyslu?!

6. To je čistě světská věc, do které Mi nic není! Ale toto si můžeš zapamatovat: Tuto operu, anebo lépe hudební komedie je jako každé lidské dílo, jež tu vždy záleží z neřádu a zlata. „Neřád“ jest hmotné, a u komedie hanebné jednání. „Zlato“ je duchovní činnost před každým hmotným jednáním ale právě jednání se zvrhne v neřád.

7. Tak je to také s hudbou při této komedii! Jest zlatem, jímž je hromada neřádu pozlácena, která však přesto skrz krásné zlato velmi silně páchne a obzvláště mladým lidem, jejichž smyslové nozdry jsou velmi citlivé!

8. Jednání je sice v pekelném způsobu pravdivé ! Neboť tak (jako komedii) činí pekelní duchové, tak zvaný „Don Juan“ je z třetího pekla jeho druh z druhého a většina ostatního personálu z prvního. Nyní se tě táži samého, zda taková pekelná věc je vhodná, aby byla oděna nebeským?

9. Před světem jeví se sice věc tak, jako by byl právě zde největší soulad mezi jednáním a hudbou. Ale přede Mnou je právě zde největší nesoulad mezi jednáním a hudbou. Neboť čím je nějaké jednání prohnanější, tím méně se hodí pro (ušlechtilou) hudbu!

10. Ty myslíš sice nyní a pravíš u sebe: Takovým hanebným jednáním které dosahuje svého pekelného cíle, mohou lidé přece jen být spíše odstrašeni nežli k podobným jednáním svedeni.

11. Já však pravím tobě: Příklady, jsou jako náplast (zprýskaná náplast), která také dobře štávy vytáhne a špatné tím pevněji nechává v kůži! – Po takové náplasti přestane sice častěji bolest, ale ne zmenšením špatných štáv, nýbrž jen proto, že náplastí krajina která dříve byla pro bolest citlivá, byla následkem vytažení dobrých štáv řádně usmrcena.

12. A hle, právě tak je to také s tak zvaným mravním polepšením prováděním pekelných způsobů jednání. Vytahují ušlechtilé pocity z lepší duše a usmrcují pak poloviční duši zanechanými neušlechtilými pocity, jejichž rodištěm je peklo. A je potom třeba opět velmi mnoho, nežli se zlá rána zahojí a polousmrcená duše opět ožíví!

13. Hleď to je dokonalá „recese“ o tvé včerejší hudební komedii. Svět by ji sotva schválil, ale v nebích bude jen takto posuzována.

14. Když však někdo na slova dává tóny, má dát vždy tóny jen na slova z nebí, ale nikdy ne na slova světská. Protože tóny o sobě jsou nebesky čisté.

15. Nejlepší však jest, jediné „tóny klást“ a jim v jejich melodických a harmonických způsobech naslouchat. Neboť potom jako řeč v nebích, která se ve vzdálenosti slyší také jako nejčistší hudba!

16. Toto pochop a dobře toho dbej!

17. Ó Pane, svatý milý Otče! Co je slavností Božího těla? Má se tato slavit tak jako tomu chce římská církev?

18. Nejsem naložen o tom hovořit! Pod touto slavností se rozumí vynalezení a zavedení hostie a při tom také monstrance! – Co však je hostie a co monstrance a co tedy slavnost? Jsem Já a hostie jedno? – A jest monstrance stejná s nebem, které je Můj věčný trůn!?

19. Kdyby však byl císař, který by všem svým poddaným dal pamětní znamení, jako Já kdysi hostinu lásky s chlebem a vínem, a poddaní by však nebyli s pamětním znamením spokojeni, nýbrž chtěli by jej přetvořit a tak utvářet, že by s prvním znamením již neměl ani nejslabší podobnost, ctili by pak toto zcela změněné pamětní znamení více než císaře samého a chtěli by nakonec nikoli císaře jako císaře, nýbrž zato jen přetvoření pamětního znamení považovat i za živého císaře.

20. A kdyby císař sám přišel a tázal se: Co to děláte? Je to mé pamětní znamení? A poddaní by se pak mohli císaři posmívat, vždy se proti němu bouřit a říci: „Znamení nám císař takto dal, a je to živý císař sám a není jiného císaře! Když toto pamětní znamení tedy neuznáváš jako pravé a živé pravdivé, pak nejsi císař, nýbrž jen nejkacířtější proticísař, kníže pekla, jsi vinen smrtí ohně na věky!“

21. Řekni! Jaká asi bude tato odpověď týkající se pamětního znamení pravému císaři chutnat? – Hle, takto chutná také Mě tato slavnost!!

22. Co by však řekl císař svému sluhovi, který by mu do obličeje řekl: „Tvé království pošlapávám nohama a tebe samého mám ve své moci!“ A mohl by pak císaři sluha nicméně dávat

slavnosti jakoby on, sluha držel něco na císaře, a bude císař této slavnosti snad přítomen a jí se těšit?

23. Já myslím, že to neučiní! A Já myslím, že u Mne bude při zcela podobné slavnosti týž případ!

24. A konečně myslím také, že budeš mít na tom, co bylo dosud řečeno, dost. – Skryj však tyto řádky dobře! Neboť by se těm, kteří na Mne, nýbrž jen mocně zmíněné pamětní znamení považují a kladou za vše, příliš nelíbili!

25. To vše pravím tobě jakoby jen v tiché důvěře. Proto to mnohým nesděluj! – To je Má dobrá, svatá vůle! Tví přátelé to smí již zvědět! Amen

Tisk Nového slova.

9. června 1844

Ó Pane! Hle, já jsem nyní již tolik milosti od tebe obdržel, že se pro velké množství nemohu vynadivit. Také význam dané milosti je tak velký a vznešený, že jej nemohu nikdy změřit. Má toto svaté světlo zůstat vlastnictvím jedině mě a mým nemnoha přátelům? Či nemá spíše tiskem jít do světa pro všechny lidi? A má-li přejít do veřejnosti, je tu otázka: Jak kdy a kde? – Ó Pane, o tom prosím Tě co nejrůzněji o zprávu! Že v čem to, co ti dávám je veliké a důležité, vím nejlépe Já, Ono jak, kdy a kde pro svět“ je však otázka, pro kterou efektivní odpověď, tak jako svět není zralá! – Já ti však pravím:

2. Svět je nyní jako člověk, jenž si při špatném jídle velice zkazil žaludek, takže se mu pak také nejlepší jídlo stává ošklivostí. Když mu je předložíš, tu je mu ihned špatně a na zvracení, a před nejlepším jídlem prchne!

3. Hle, právě tak by se dařilo před světem nyní Mému slovu! Svět by před ním prchl a mnohonásobně by se jím pohoršil a odsoudil by je a proklel, protože není dáno pro jeho zájmy, nýbrž pro zájmy ducha, kterého však svět již dávno nemá!

4. Tento můj velký živý dar milosti, má sice určení přejít i do světa, ale teprve tehdy, až zkažený svět dostane opět hlad po mém jídle.

5. Ten hlad však připravuje nyní římská církev! Jak však? – Svým špatným jídlem a právě tímto jídlem způsobeným zhoršeným duševním žaludkem. Tento pak po nějakou dobu prchá před každou stravou a tím bývá uveden do náležitého hladu, potom však se velmi velkou žádostivostí chopí tohoto mého pravého nebeského chleba a nasytí se jím k věčnému životu!

6. Hle tak to chci mít, protože hloupý zlý svět ještě nebyl přiveden k rozumu vším tím nevýslovným sužováním, nevěstkou Bábele, které mu bylo přestát, a ještě vždy se koří, ze samých hanebných, světsky zájmových ohledů. – Proto nyní tento svět raněn trojnásobnou slepotou, aby tím jistěji vešel do staré, ale nyní nově opravené a dokonce uměle zřízené sítě, aby pak Bábel s takto zajatým světem takovým způsobem nakládala, dějiny neznají takového příkladu.

7. Ale pravím také, že tento povyk Bábele potrvá jen nejméně krátce, a velmi brzy se mnohonásobně objeví, co má vlastně nevěstka za lubem! Potom však desetkrát běda velké nevěstce! – Každému psu na řetěze povede se lépe nežli nevěstce, až se jí stará, ale dobře upevněná maska sejme! – Větší hanbu a potupu ještě nikdo nikdy na světě nezažil a nikdy nikdo tvrdšího potrestání!

8. Tentokráte Bábel rychle poroste, neboť má dobře pohnojenou půdu na knížeti světa. Byla-li prvá cesta namáhavá, ježto Bábel musel teprve zkoumat svými sluhy, jak je to s půdou, povznesou se nyní tím rychleji, protože své území velmi dobře zná a ze staré zkušenosti velmi

dobře ví, co činit, aby se dospělo k žádoucímu panovačnému cíli! Na brzkém dosažení tohoto cíle spočívá však také rovněž brzký zánik této vládkyně.

9. A hle, právě v tomto jistém postupu spočívá hlavní příprava k uveřejnění tohoto Mého slova. Neboť jinak by si muselo také tak dobře jako všecko ze Mne nechat líbit rozsudek zatracení se strany této nevěstky, což však pro tentokráte a provždy není v mém řádu.

10. Ty ovšem myslíš, že luteráni jakož i všechny ostatní konfese toto Mé slovo jistě mnohostranně s největší touhou přijmou?! Já ovšem vím nejlépe, kolik je těch, kteří po něm žízní! Ale pravím jednou pro vždy: Mezi mnoha miliony několik tisíc nerozhoduje!

11. O ty lepší je nyní všude postaráno. Proto potřebují nemnozí vyvolení tohoto Mého slova před časem méně než nesmírně velký a přihlouplý světský oř! V pravé době dostane se již všem, kteří po něm v srdcích zatouží!

12. Ale zda není v Písmu: „Je mnoho povolanych ale jen málo vyvolených! „Hle, tak je to také zde! Vy nemnozí vyvolení buďte však nadmíru rádi, že právě patříte k vyvoleným a radujte se vysoce z toho, co jste obdrželi! O svět se však nestarejte, zda, jak kdy a kde to přijme. Neboť věru, tento takové Mé milosti ještě dávno není hoden!

13. Já ti pravím: Kdo je tu hoden, ten bude vykoupen jako kdysi Lot v Sodomě a Noe ve svou dobu! Pro nehodné však nemám žádných jiných darů, jež jen ty, které s sebou přináší každý pozemský den! Za dob Abrahamových jsem dal jen Abrahamovi samému velké zaslíbení, ačkoli Země tehdy čítala již mnoho set tisíc obyvatel. Bylo-li to tehdy dobré a správné, proč to nemá nyní také být? Já však jsem přece ještě stejně týž, jako v době Abrahamově, a konám tedy nyní, jako jsem konal tehdy.

14. Já se zjevuji vždy jen nemnohým, kteří jsou zralí a jímž se Mé slovo nestane soudem. Když však Mou péčí několik se jich stává zralými, pak také jako kdysi děti Abrahamovi z egyptského otroctví v pravý čas osvobodím!

15. Netaž se tudíž: Jak, kdy a kde? Nýbrž čiň, co máš zatím činit, o vše ostatní se Já již postarám. Bez tvé zásluhy a bez tvé starosti dal jsem ti milost, neboť ty jsi nebyl ještě nikdy bez hříchu opřede Mnou! A tak to také obdrželi bez starosti tví bratři!

16. Tak to také má jít při uveřejnění tohoto slova! Napřed však musí vzejít velká běda na velkou část světa z nevěstky. Běda však oněm státům, které nyní pomáhají nevěstce na trůn a aby své trůny zpevnila! Věru tito učiní pád ze svého trůnu větší rozsáhlejší, nežli jsou od sebe oba póly nebe! Neboj se však proto! Neboť Já své vždy ochráním, a nebude nikdy ani vlas na jejich hlavách zkřiven!

17. A nyní myslím, že odpověď na tvou otázku má dostatečný rozsah. Proto se s ní nyní spokoj, neboť více v této příčině není snad zapotřebí! Jen konečně ještě připomínám, aby si také tví přátelé vzali zcela platné notabene. A také oni ať Mne nechají starat se a následují Mé rady, tak půjde vše nejlepší cestou ve jménu mém. Amen.

Příprava na nové slovo.

23. června 1844

1. Netaž se nýbrž piš! Neboť hle, máš to před sebou a můžeš to přece přesně opsat, jak je to v této době s protestanty postaráno! Schelling⁷⁰ Steffens⁷¹ Gustav A.⁷² a podobných více jsou k tomu s vyšší strany vzděláni!

⁷⁰ Frid. Wilh. Schelling, jako syn evangelického duchovního nar. 1775 v Leonebergu Württemberg zemřel. 1854 v Rabatu filozof.

2. Aby ses však zde také něco dozvěděl, o vlastnostech jejich ducha, dá ti světlo několik míst z díla Steffensova, v nichž se mluví o „falešné víře a o pravé teologii.“

3. na str. 5 a 6, kde Steffens mluví o „falešné teologii“ se praví:

4. Nemluvíme zde o tak zvaném rozumovém náboženství, které se chce utvářet odloučeně od zjevení. Není-li dovoleno vyjmout pořadající princip společenských poměrů lidí, odloučeně od dějinného vývoje pokolení přemítáním a jen se stanoviska uvažujícího lidského vědění zdůvodňovat přirozené právo, pak je náboženství, které by vzniklo jen z mínění a myšlení lidí ještě mnohem tvrdším rozparem. Veškeré náboženství bylo jako zjevení, jako dar vyšších duchů uvažováno a jen tím se stalo náboženstvím.

5. Křesťanské náboženství je zjevení věčné lásky Boží, jest, jak bylo věřícím darováno, odhalením blaženého vyššího života, proti němuž musí všechno pozemské zjevení zemřít, tak, že velikost Země není hodna nádhery, která nám bude jednou zjevena a kterou skutečně zde již v pevné víře máme!

6. Rozumové náboženství není tedy vůbec žádné náboženství. A jen zbloudilé myšlení může v tomto slově snášet složení, které se samo ruší.⁷³

7. Dále přichází na str. 109 téhož spisu velmi důležité místo, které zní takto:

8. Nyní ježto jsem se cítil vázán až do nejvnitřnějších hlubin jsoucna, ježto bytí v neuskrytějších jeho mysteriu, myšlení je vidělo spoutáno vědomím odpadu, musel jsem uznat, že jen bezpodmínečná odevzdanost mne mohla osvobodit. Nestává se spekulace teprve potom živá, když se rozum vidí zapleten, do nerozličných rozporů a není ve vyšším smyslu potvrzena tím, že se člověk odváží opustit její užší stanovisko?

9. Filozofie jest absolutní samočin. Sebevědomí nalézá v sobě samém všechny poklady poznání. Ale ono nic nezmůže, neboť formalismus myšlení nemá plodivé síly. Nepovstane-li (filozofie) ve vyšším smyslu o sobě opět jasněji, když vzdělávající se zdomácní ve vznešeném světě vlastní osobnosti, když nemyslí pouze, nýbrž také žije, kde se najde nepochybný pramen jeho pravého myšlení? – A tak by byla tedy absolutní odevzdanost do vůle Boží třetím nejvyšším stupněm duchovního vývoje zplozená z její nejsilnější protivy⁷⁴.

10. Hle, to je znamenité dobré místo, nad kterým však budou ovšem tak mnozí vysoce moudří recenzenti ohrnovat nosy. Ale to nic nevadí. Neboť jest jich přece tisíce, kteří se podle toho obrátí ve svém myšlení a také praktickém zkoušení!

11. Jdeme však jen dále a poslyšme, co Steffens praví ve svém spise na str. 129. Takto zní slova:

12. Zbožný křesťan potřebuje výrazu, který je časem osočován. Přeje si (totiž) aby v něm podoba Spasitelova získala. Toto vyjádření se shledává mystické, fanatické, blouznivé. Jak se mi podaří vám, mým přátelům učinit pochopitelným, že tento projev velmi vnitru vyjadřuje to, co by, mohl nazvat nejhlubší blažeností lásky?

⁷¹ Henri. Steffens, na. 1775 v Stavenger Norsko, zemřel 1845 v berlíně, přírod a náboženský, filozof ovlivněný Schellingem.

⁷² Gustav A. osobnost z nedostatku podrobnějšího označení nezjistitelný.

⁷³ 24. červen 1844 tedy za měsíc později obdržel K. G. Leitner dílo Henri. Steffense, vyšlé v Breslau 1851 u Josefa Maxe Co: „O falešné teologii a pravé víře, hlas z obce od Henri. Steffens.“

⁷⁴ Toto místo které se má stát na str. 109 není v předem uvedeném jednání Anselma H.

13. Apoštol, když obec představuje jako tělo Páně používá údů těla, které jsou jedno a všechny vespolek stejné jednotou života. Tento obraz je nádherný, ale jeho vlastní plamenná slova o lásce si vyžadují, abychom je brali ve vyšším smyslu.

14. Orgány těla jsou, ač vtěleny vcelku, přece určitým způsobem vázány. Celý život jest v každém orgánu, přece však ve zvláštní formě upevněn. My jsme svobodni ve Spasiteli, dětmi božími! Skrze Něho. Proto jde nám v něm vsťříc posvátná osoba vší osobnosti, prapodoba všech podob. A můžeme-li se Mu odevzdat, pak Se také On docela odevzdá nám, takže my jako zvláštní, přece také jsme v něm, s Ním, On Sám⁷⁵.

15. Hle, toto místo je ještě vznešenější a hlouběji myslícímu ukazuje jasně, co má činit, aby dospěl ze mě k pravému věčnému životu!

16. Ale Já to nechám ještě dále jít, a tak piš dále, co tento spisovatel ještě vznešenějšího praví na str.136 svého spisu, - Tato slova znějí takto:

17. Večeře (Páně) je nejvyšší individualizující proces křesťanství. Touto se pohřžuje celé tajemství vykoupení ve své bohaté náplni do vnímavé osobnosti. Plodonosný proud milosti, který celou přírodu a dějiny oněch (velkých) časů jejich velkého znovuzrození zavládá a činí zralou pro blaženou budoucnost, bere na sebe podobu Spasitelovu, aby vše ve všem bylo pro jeho srdce.

18. Proto odvracení od zla, spojující odpuštění úplná odevzdanost! Tato právě je láska! Jen jedna osobnost může být předmětem cele se obětující, úplně vyžadující lásky.

19. A věčný život skrze lásku jest nejnižší, nejhlubší význam křesťanství.

20. Co duch ovšem věří, co smrt přemáhá, zároveň ji zatlačuje do smyslnosti, pak jakoby v ní (smrti) dřímá, to se stává oblažující přítomností Vykupitele, který je pro něho – zcela zde jistotou, požítkem, potravou.

21. Jen kdo zná podstatu lásky, a tu zná jen ten, kdo ji prožil, může onu vroucnost pochopit! Vše co myslíme a chceme, každá klíčící idea ducha vše, co velkého a nádherného zříme a prožíváme – ony rysy prapodoby, které jsou v pozemském jevu tajuplně spojeny, zmateným životem spoutány a vázány na tělo s duše k vyššímu, duchovnímu svazku se pronikající, jsou nám v nynějším (osobním) Spasiteli vsťříc. Vše, co On světu byl a bude, čemu učil a trpěl, utváří se v nás, takže si pak uvědomujeme: Jeho slova jsou On Sám – jsou ducha a života (také toto místo nemohlo být zjištěno ve vydání jsoucím k použití Ans.Hüttenbrennerem.)

22. Z těchto míst můžeš dostatečně vyrozumět, jak se již velmi dlouho o protestanty starám, staral a ještě starat budu a jak je všechny připravuje na ten velký dar!

23. Ty sice sloh ohledáváš velmi učený, já však pravím tobě: Kdo chce všechny získat, ten musí také se všemi být vše. Musí plakat s plačícími, žertovat s žertujícími, smát se, se smějícími, veselý být s veselými, truchlivý být s truchlícími, trpící s trpícími, zdravý se zdravými, nemocný s nemocnými, silný se silnými, slabý se slabými, blázen s bláznou a tedy také učený s učenými! Neboť každého lze chytit jen v jeho slabosti, která jest jeho jhem, jeho síť a jeho hradbou!

24. Tak musí se teprve také zde většinou s učenými protestanty mluvit učeně a tak je v jejich hradbě tak chytit, chce-li je kdo učinit vnímavé pro absolutní hlas otce Věčné Lásky!

⁷⁵ Také toto místo které se má stát na str. 109 není v předem popsaném spise. Snad je v prvním vydání. Ans. H.

25. A hle, tak přicházím nyní vstříc ke všem se široce otevřenou náručí a volám znovu: Přijďte ke Mně všichni, kteří utrmáceni a obtíženi jste! Já Sám vás všechny obcerstvím!“

26. Proto se také příliš nestarejte, co se má stát s tvým přijetím ⁷⁶ neboť hle, Já jsem najal mnoho pracovníků nyní na Svou vinici, kteří půdu okopou a keře ořežou!

27. Nechme tuto jejich prvou práci ukončit! A tak potom brzy přijde doba poučení, a pak necháme již velké Slunce vyjít, na jehož světle a teple dosáhnou všechny plody brzo plné zralosti. Amen, Amen.

Pán a recenzent.

Dodatečná poznámka k oznámení z 23.června

24.června 1844

Právě tato (v předchozím oznámení) uvedená místa ještě s několika byla již ve všeobecných novinách v Jeně v Německu jedním na čistě rozumovém náboženství stavícím, kyselým recenzentem velmi očuchávána, kterýžto recenzent však právě touto svou recenzí ukázal že vzdor své ostré filozofii dávno ještě nebude způsobilý vyšší světlo ducha přijmout a tudíž také velmi dlouho pochopit, co recenzentem jmenovaný „chlapec“ Steffens ze Mne napsal!

2. Obviňuje „chlapce“ sice z hegelianismu, nepozoruje však, že mluví právě jen z něho Hegel a Strauss, zatím do Steffens a Hegel jsou dva zcela opačné póly.

3. Supermoudrý recenzent nenalézá v tom ovšem nic než básnické bloudění mysticky fanatické, mladistvé mysle, nic než mlhu a mraky oblohy mystické fantazie a volá a dělá z toho velký lomoz a ještě tak mnozí s ním.

4. Ale to na věci nic nevadí, proto je Steffens jakož někteří jemu rovní, nicméně mezi vyvolenými, kdežto mrzutý recenzent nenáleží ani k mnohým povoláním, nýbrž je jako rostliny cizopasně, které se usadí na mocném dubu a skví se tu na vysokých větvích, jakoby byly rovny dubu anebo dokonce nad dubem. Když však přijde bouře, které dub vzdoruje, strhá brzy a snadno uvolní haluze od plevele z kmene. A nevázaní chlapci sesbírají pak rozptýlené haluze

⁷⁶ K tomuto oznámení z 23 1844 sděluje K. G. Leitner ve svém životopise Jakoba Lorbera, náhled.: nevyvrátitelný důkaz proto, že Jakob Lorber při svých spisech nečerpal ze své vlastní, nýbrž cizí inteligence podala tato událost: 25. června 1844 dal mi Ans. H. Číst stať Lorbera, kterou tento dva dni předtím napsal. Bylo v ní oznámeno, že Schelling, Steffens a Gustav A. jsou povoláni anebo spíše vyvoleni, aby mezi protestanty připravovali mysle na zjevení těchto nových teozofických spisů. K potvrzení toho byla v tom dvě místa ze spisů Steffense: „Falešná teologie a pravá víra“ doslova uveden s přesným udáním dotyčných čísel stran. Ani Ans. H. , ani Lorber neznali dosud Steffense ani podle jména. Lorber byl tedy velice potěšen, když mu který zatím hledal v konverzačním slovníku Brockhausově, učinil sdělení, že existuje skutečně spisovatel toho jména a ten skutečně vydal spis tiskem s uvedeným titulem.

Ježto jsem toto dílo ostatně mě dobře známého autora rovněž neznal, učinil jsem ihned poté objednávky u univerzitního knihkupectví, které mi je v červenci doručilo. Ještě večer téhož dne odevzdal jsem spis Ans. H. a příštího jitra jsem se odebral k němu, abych se dozvěděl, jaký výsledek se při zatímním srovnání tisku a písma ukázal. H. zatím vyhledal v knize Lorberem označené místo s poukázáním na strany 5 a 6 a já jsem se přesvědčil sám, že doslova souhlasilo s místem v rukopise Lorberově uvedeným, jenže v tomto se vyskytlo několik slovních přesazení. Ostatní Lorberem udaná místa, která měla být uvedena na str. 109, 129 a 136 knihy H. nenalezl. A také při jednom jeho a mém nyní společně opětovaném hledání nemohli jsme tam nic objevit, co by s textem v Lorberově spisu slovo od slova souhlasilo, ovšem však jsme tam našli místa, která dýchala tímž duchem, v němž byly psány Lorberovy výklady , zůstává však při okolnosti kdy nám bylo po ruce jen druhé vydání tohoto spisu, přece ještě nevyloučena možnost, že se snad v prvním vydání také tato místa doslovně vyskytují. Buď jak buď, dokazuje doslovný souhlas místa vyskytujícího se na stranách 5 a 6 skutečně v tisku s místem rukopise Lorberově, že je napsal pod vlivem jiné inteligence, což ovšem se musí zjevit nepochopitelným všem těm, kteří tomuto důkazu lidské vědy ze zkušenosti tvrdošíjně uzavírají uši a oči.“

s plodem a vaří z toho lep, na chytání lehkomyšlných čížků, pěnkav, vrabců a hýlů! Což však právě mnoho nepraví, neboť mocný orel se však dovede takovéto chytače věčně vysmát!

5. Toho si je zde také povšimnout, aby se nikdo nepohoršoval, kdyby mu snad někdy padla do rukou taková cizopasná rostlina nějaké rozumové recenze.

6. To pravím také Já, osobní Spasitel, v tobě a v tvých přátelích a bratrech! Amen.

Cvičení dělá mistra.

29. června 1844

1. Dej tedy té, která tu žízní, tento nápoj! Já dám všem rád, kteří se na Můj dar těší. Ale kteří se Mých darů bojí, těm nedávám tak rád. Já Sám nechci nikoho v jeho svobodě mást nějakým skrytým tlakem svědomí!

2. Má dceruška se sice také trochu bojí, ale proto jí přece rád něco dám, protože Mne potají má ráda!

3. To ti však budiž ten dar! – Poslyš Mne, Má milá dceruško!

4. Když nějaký churavý a hladový člověk jenž by chtěl být zdravý a nasycen, má před sebou dobrý lék a stůl plný nejlepších jídel, ale lék nevezme a z jídel nepojí, nýbrž očichá jen jak lék tak jídlo a myslí, že ho také jedině vůně již uzdraví a nasytí. Myslíš Má dceruško, že tento člověk bude uzdraven a nasycen jediným očicháváním léků jakož i jídel?

5. Ó nikoli! Bude jen slabší a slabší a nakonec zemře tak dobře hladem jako ten, kdo neměl co jíst. Neboť vůně posiluje a oblažuje sice zdravého a nasyceného člověka, ale kde je žaludek ještě prázdný, tam je pouhá vůně zřejmě příliš málo!

6. Hle. Má milá dceruško! Takto churavých a hladových lidí je však nyní velké množství na světě. Tito lidé jsou klidní a mají dobré a poctivé mravy, ale dělají si vlastní hloupé zákony ve své přirozenosti, podle nichž shledávají na všem dobrém a pravdivém nejlepší chuť a své největší zalíbení. Ale nicméně sami nechtějí do dobrého a pravdivého kousnout!

7. Podobají se také těm, kteří milují a obdivují vždy umělce. Ale sami se umělci stát nechtějí v žádném případě, neboť zvažují námahu a nemají pak odvahy, aby své ruce přiložili k dílu. Velmi rádi by chtěli být sice také sami umělci, když jiné umělce slyší anebo jejich díla vidí jen kdyby stát se umělcem nebylo spojeno s tak mnohou námahou!

8. Proto však se tedy také praví: „Mnoho je povolanych, ale jen málo vyvolených!“

9. Hle, tak to jde se vším, co je ducha! Já ti pravím! Tu je vidění a slyšení příliš málo! Umělci to sice k jeho posile postačí, ale laik (pro jeho vlastní mohoucnost) málo v koncertě sklídí.

10. A tak je také s Mými dary! Nesmí být jen čteny, nýbrž účinně cvičeny! Pak teprve učitelé a posluchači přinesou pravý živý užitek.

11. Cvič se tedy jen v pevně v živé lásce ke Mně a staň se v tom pravou virtuoskou, pak teprve živě v sobě uzříš, jak velký je každý z Mých darů na věky!

12. To je Mé přání tobě, Má dceruško! Následuj ho živě, tak budeš žít věčně! Amen.

Dávání je blaženější než braní.

6. července 1844

Heslo Páně. Ó Pane! Když Tvůj Pavel měl v Miletu řeč na rozloučenou, pravil starším, že třeba být pamětlivý Slova Pána Ježíše, Blaženější je dávání než braní. (Skut.apošt. 20, 35.)

Ježto nyní toto přenádherné slovo v evangeliích se nevyskytuje, prosím Tě, lásky nejplnější Pane, abys nám oznámil, při které příležitosti jsi toto nebeské otcovské slovo vyslovil!

1. Můj milý A. H. W. ! Jak se můžeš na to tázat? Musí ti přece být jasné, že v průběhu třiačtyřiceti let jsem jistě více mluvil, nežli je tu obsaženo ve čtyřech evangeliích! Tak mohl Pavel zcela dobře slyšet ode Mě nějaké slůvko, ač se nenalézá ve čtyřech evangeliích, za to však ve skutcích a podobenstvích.

2. Abys však nicméně ukojil svou vědychtivost, tedy věz, že tato větička byla Mým obvyklým heslem které předcházelo každému jednání jakož i leckteré řeči. Proto ti zde také nemohu uvést nějakou určitou příležitost, při které by byla tato větička zvláště vyslovena. Neboť u Mne bylo přece vše co jsem mluvil a konal, nejbohatší dar lidem. Proto také tento výrok vždy předcházel. A evangelisté jej právě proto nebrali (do své zprávy), že jim byl z Mých úst příliš všední!

3. Pavel však mohl tedy jistě velmi dobře vědět, o takové zvláštnosti svého Pána, a oznámil to tedy ve své řeči na rozloučenou k přesnému zachování zatvrzelým Mileťanům a tím všem ostatním!

4. Ó kéž byste také vy živě do sebe přijali a vnímali – a živě pocítili, oč mnohem je dávání blaženější nežli braní! Pak byste i vy se učinili tuto větičku živým heslem!

5. Ale ježto jste mnohem více pro braní než pro dávání, nemůžete ani velkou blaženost dávání pocítit. Tak to však nemá být mezi těmi, které jsem povolal a vyvolil!

6. Pravím tedy: Zvolte si také vy toto Mé heslo, a tím se stanete Mými opravdovými učedníky a dětmi vždy a věčně. Amen.

Zázrak Boží.

Z hlavního díla „Domácnost Boží“

14. srpna 1844

Je-li Mně Pánu, vždy zcela dobře možné, den co den udržovat největší zvěřinec světa, tak Mě snad také tehdy bylo možné, asi půl roku udržovat zvěřinec Noeho v arše! Že v téže době pro zbožného Noema a ještě pro mnohé jiné lidi vykonávali Moji andělé viditelně službu k udržování, to nečiní žádný rozdíl od všedního obstarávání Mých tvorů, neboť to je přece vždy stejné zaměstnávání andělů za Mne, a viditelnost netvoří tu vůbec žádný rozdíl.

2. Kdyby lidé v této době byli právě také tak zbožní, jako byl Noe, viděli by snad také častěji, jak velmi mnozí andělé dnem a nocí jsou plně činní, aby udrželi Můj velký světový zvěřinec.

3. Kdyby však někdo řekl: „Jak mohli tedy potom za dob Noemových také dokonce zlí vidět, jak tu andělé vedli zvířata a ve velkém množství donášeli jejich pící?“

4. To Pravím Já: To činí Mé milosrdenství vždy před všeobecným zlem světa, které si vždy hloupí lidé sami připravují následkem jejich velké neznalosti ve všech věcech světa! Při a před takovým neštěstím bývají, lidé vždy mimořádnými zjevy varováni, aby opustili místo a v důvěře se odebrali pod Mou ochranu, kde by je jistě žádné utrpení nepotkalo.

Nejbohatší kníže.

Podobenství k otázce předchozí existence.

15. srpna 1844

Otázka Ans. H. G.: „Ó Pane, měl jsem už jednou někde existenci? Nemyslel, necítil a nedjednal jsem již, nežli mně má matka počala!

Poslyš Můj milý příteli A. H. W., vy častěji říkáváte: „To je choulostivá otázka! A hle tak musím také Já říci tobě: To je choulostivá otázka!“

2. Ano, ne, obě zde bylo stejné, neboť mohl bys věřit tak dobře to jako ono, ježto ti v tomto tvém pozemském stavu nemůže veskrze být dán ani pro ani proti a tomuto předpokladu nějaký osvětlující důkaz a vzhledem na tvé svobodné duchovní blaho také nesmí být dán!

3. Já ti však proto dávám obraz! Máš-li moudrost pak budeš z něho moci mnoho vyrozumět! A tak tedy poslyš:

4. Hle, byl jistý velký kníže, tento měl přebohatou zemi na zlato, stříbro, drahokamy, pole, louky, zvířata lesy nejlepšího druhu. A tato zem měla také spravedlivé obyvatelstvo.

5. Vedle toho však byl jiný kníže, jehož země byla mnohem chudší ve všech uvedených pokladech. A tak bylo ještě mnoho menších knížectví kolem, a všechna byla ve všem tom mnohem chudší nežli země tohoto jednoho bohatého knížete.

6. Tento kníže si však svých pokladů nevážil. I když byly také tak veliké, nýbrž jeho zřetel byl stále obrácen na statky mnohem chudších knížat a na to, jak by se jich mohl zmocnit!

7. Mezi těmito knížaty žil nadmíru moudrý muž, který neměl nic nežli svou vysokou moudrost. Ale nicméně proto byl nejbohatší mezi všemi, neboť bez jeho rady netroufal si žádný z knížat něco učinit.

8. Tohoto muže otázal se jednou nejbohatší kníže, co má učinit, aby statky těch ostatních převedl na sebe, aby velkých pokladů své země, kterých si neváží, mohl o sobě samých šetřit!

9. A moudrý muž mu řekl: Víš co? Hleď, tu mám dobrou radu! Chceš-li své nespravedlivé přání usplnit, pak buď jako já! Dej vše, co máš, těm, kterým bys chtěl vše vzít, tak budeš stejně jako já, který nic nemá, nicméně mít vše. A budeš moci se vším volně nakládat jako já, který jsem také vše měl, ale právě proto jsem vše dal, abych vše tisícronásobně získal!“

10. Tato řeč moudrého muže se líbila nadmíru bohatému knížeti, a on učinil ihned podle jeho slov!

11. A když proto svolal všechna knížata, aby jim odstoupil zcela svou zem, tu se ho tito plni úžasu tázali, proč to činí.

12. A on, velký kníže, pravil: Protože právě proto dostanu pravou moudrost, v níž jsou všechny tyto poklady tisícronásobně obsaženy! Když ostatní knížata toto uslyšela, pravila: „Je-li tomu tak, pak jsi již opravdu přemoudrý muž a my chceme, abys nad námi všemi vládl!“

13. Kníže však pravil: „Ne tak, moji přátelé, já jsem učinil teprve první krok ve škole moudrosti! – Nechte mne napřed mou dráhu dokončit, a vezměte si můj statek. Až se dokonale vrátím opět ze školy, pak vám budu pravým vůdcem!“

14. S tím převzali ostatní knížata bohatou zemi. Bohatý kníže však se odebral ihned do školy moudrosti k nejmoudřejšímu muži.

15. Hle, to je skrytý obraz, v němž spočívá odpověď! Usiluj o tento obraz, tak se ti dostane ve všech věcech světlo na věky. – Amen. Amen, Amen.

Svatá životní nauka.

15. srpna 1844

Čiňte lidem vše, aby také oni činili vám!

2. Hle, v tom spočívá veškeré ospravedlnění dobrého jednání! A k pravé ctnosti náleží: Zarmoucené těšit, zbité v jejich mysli vzpřímit, nouzi trpícím pomáhat, padlé zvednout, zajaté v duchu vysvobozovat, slabé posilovat, bloudícím pravou cestu ukazovat, všech mrzutostí se vystříhat a jim u druhých zabraňovat, aby, když někdo má poklad, nepodržel jej pro sebe, nýbrž sdílel se s ním do poslední kapky.

3. Neboť věru Mé Království dotud nikdo nezdědí, dokud, neodevzdá vše co má! – A věru, kdo z vás se světsky a duchovně nestane napřed chudý jako žalární myš, ten Mé Království v sobě živě neobdrží!

4. Neboť dokud se někdo napřed nestane na světě cizincem, nezdomácní nikdy v Mém Království.

5. Mínil-li tu však někdo a praví: „Pane, budu-li mít na světě jen klid pomocí úřadu anebo jmění a budu-li zaopatřen pro své tělesné potřeby, pak budu, ó, Pane. Všechn svůj čas věnovat Tobě!“ – tu pravím Já: Příteli – tento tvůj čas nemohu podle Mého věčného řádu naprosto potřebovat! Neboť Já Sám jsem neučil, že má člověk hledat nejprve světské zaopatření, a když je našel, potom teprve Mé Království – nýbrž právě naopak! Neboť se praví: „Především hledejte Království Boží a jeho spravedlnost, pak vám vše ostatní bude přidáno!“

6. Proto však musí každý všeho se vzdát, chce-li Mé království sklidit! – Odlož vše a rozděl to mezi chudé a následuj Mne, tak sklidiš Mé Království!

7. Tím je nyní dostatečně ukázáno, co patří k tomu, aby se vědělo, kdy se jedná „v Mém „ a „z Mého Království a kdy mám vlastně zálibení na vykonaném díle!

8. Konáš-li dobro a tážeš se, zda se Mi líbí, pak sice máš Mé Království vnějšně do sebe vlévající, ale vnitřně dávno ještě ne.

9. Kdybys však měl Mé Království také tak vnitřně, jak jsem ti je zvenčí dal, abych ti tím výhled do světa zahradil – pak by ses po jednání netázal, zda je vnuknutí ode Mne, tedy spravedlivé a Mě libé, nýbrž i kdybys také jednal z lásky a moudrosti všech andělů, řekl bys jen: „Pane! Já jsem lenivý a neužitečný sluha!“

10. Hle, tak vypadá pravé „Království Boží!“ a tak musíš jednat jednak z Mé lásky pak bude vše dobré, správné a Mě skrze libé.

11. Ostatně tvé jednání bylo sice dobré a správné a dobrou ctností. Neklad však u sebe nicméně žádnou váhu na to, chceš-li abych na ně shlédl! Nechlub se také nikde tím, chceš-li Mou čest! Neboť co činí tvá pravice, to nevypravuj levici. Potom příjmu tvé dílo a budu tě ctít, protože ty jsi vzdal poctu Mě.

12. Především však hledej zmíněným způsobem živě v sobě Mé Království pak vždycky zviš, odkud a z čeho jsi jednal a pro Koho!

13. Toto poučení budiž ti svaté na věky! Amen. To pravím Já, tvůj dobrý, svatý Otec.

Kabát Trierský.

31. srpna 1844

Pane! Lásky nejplnější Otče! Co je asi s Tvou domnělou suknicí, která se nyní ukazuje v městě Trieru za velmi značné peněžní oběti a za věčné odpustky? – O Pane, ta věc mi připadá nejmůž zvláštní! Je tu snad něco na té suknicí! – A jak přišla tato nejsvětější relikvie do Triéru? Poslyš! I kdyby byla suknice pravá, nebyl by nicméně Kristus v suknicí! Ježto však nadto suknice náleží patnáctému století a byla zhotovena v Trieru samém načež pak jako domněle nalezená, neobyčejná relikvie byla jistým mnichem za velkou obět z Jeruzaléma přinesena Římem do Trieru a není v ní tedy Kristus jistě domovem – co to asi bude? Já myslím, že by opravdu nebylo třeba. Tuto věc podrobněji označovat ⁷⁷

2. Co činí lakotní lidé, když by chtěli být rádi bohatí a tím mocní, ale četným a poctivým způsobem být nemohou? – Hle, tu začnou lhát, podvádět a krást a konečně loupit a vraždit!

3. Tak se začalo zde s mocnou lží a ještě mocnějším podvodem! Tomu bude brzy následovat zlodějství, loupež a vražda!

4. Postaví se Mi nádherný dóm (hojnými obětními dary poutníků vyd.) Kdy však jsem toto žádal? – Což není to srdce člověka v němž přebývám, je-li láskyplné, a osvobozené ode všeho světa? K čemu tu má být dobrý dóm, a zvláště kde je základním kamenem podvod?!

5. Já však pravím: Tento dóm bude přece k něčemu dobrý totiž ke zcela mocnému kameni všeobecného úrazu, a bude novým svědectvím pro ty, kteří nevěří dějinám, jak kdysi v nejtemnějších dobách Řím ve jménu Mého zločinně jednal. Pravím, huře nežli kdysi Babel a nežli pohané!

6. Neboť tito měli aspoň nějakou skrytou bázeň před tím či oním bůžkem! Oni však nemají ani nejmenší bázeň, protože nemají víry a žádné stopy po lásce, nýbrž dělají sebe samé Mými pány. Musím být, jak Mne mohou potřebovat pro své velké měšce na zlato a stříbro. Mé slovo se zakazuje a za to se ubohému lidstvu nabízí nejnižší a nejmůž páchnoucí neřád! Co je to as?

7. Hle, tak musí „Ztracený syn“ nyní držet s vepří a nesmí s nimi ani mláto používat! Tak musí nepřítel stoupat, aby učinil poslední pád k věčné záhubě své bídné povahy!

8. Vy se však z toho radujte, neboť také to je „fik“, který se stává „šťavnatý“, začíná vyhánět poupata a ukazuje, že je nyní velmi blízko přede dveřmi!

9. Ó běda ti, která bez míry podvádíš! Zakrátko na tebe přijdou mocní „zloději a lupiči a vrahové“, seberou tě jako dravá zvířata svou ulovenou kořist a neušetří v tobě ani morek.

10. Ó hle, to nečiní ani nejhorší nevěstka, co nyní tito znovu činí! Proto však dojdou vlastní odplaty!

11. Avšak nyní nic více o tom dále! – Nemluvte však o tom! Neboť není chvalitebné pro toho, kdo má nebe, radit se o tom co je pekla! Dost na tom, že víte, že ten oděv je falešný a tedy bez Krista pro všechnu věčnost.

12. Jako však nyní tento oděv, tak jest celá církev která jej za drahé peníze, jako kejklíř své umění dává k vidění!

⁷⁷ Tak zvaná svatá suknice v Trieru domněle císařovnou Helenou kostelu v Trieru a vedla z východní země přenesena, byla 1512 poprvé v Trieru vystavená. Taková výstava byla také r.1844 a vedla k Ringem založenému německo katolickému protihnutí. Domněle právě suknice byly také v Argenteulu, v luteránském chrámu v Římě a na jiných místech uloženy.

13. Nyní víš vše! Proto nic více o této ošklivosti zpusťování!“

Nejlepší kúra (léčení).

13. září 1844

Řekni tedy jemnocitnému K. G. L.: Léčení vírou lásky ke Mně, Otci života a smrti, léčení z pravé víry a lásky ke Mě, vašemu Otci, jest to nejlepší.

2. Věříš-li ve svém srdci, že ti mohu vždy a chci pomoci, když jen vždy Mé jediné správné a pravé pomoci potřebuješ a když se vždy živě v plné důvěře ke Mně obrátíš, abych ti pomohl, pak ti také bude vždy pomůženo!

3. Ale u Mě a u světského umění nehledej zároveň pomoc, neboť tu může světské umění jen právě tolik zkazit, kolik Já ti pomáhám.

4. Zdravotní recept máš ostatně ode Mě. Drž se ho, pak budeš mít málo co dělat se světskými lékaři.

5. Malou vyrážku však potřij ve jménu Mém teplým dřevěným olejem, když se opět ukáže, a pak bude již lépe. Zdržuje se však ve studených a mokrých dobách horkých nápojů a kyselých jídel! A drž se mírně v teple, tak bude ti málo katarů přestát.

6. Tímto přijmi však také Mé požehnání a zůstávej Mi věrný ve svém srdci! A Já, tvůj svatý Otec, tě budu chránit a ochraňovat ve všech věcech! Amen. To ti pravím Já, tvůj láskynejplnější Otec.

Slovo útěchy v trudné době.

K. G. Leitnerovi

17. února 1845

Co hledá asi člověk zde na zemi, že proto tak velice obklopuje svou mysl houštím? Co může studený čas poskytnout kormidelníku, který své veslo neplodně rozbijí o ledové kry? Co fouká světský mudrc přes ledem pokryté horské cimbuří, jakoby svým dechem chtěl promést éter nebes a zkrátit živly jako nemytý povozník své ubohé vozilo?!

2. O hle, Můj milý důvěrný příteli, to vše je pošetilé, kdopak Mne může zdolat?! Co prospěje moudrému pošetilci píše-li dnes a praví: „Zítra ať je vše bílé?! Jedině v Mé moci je však učinit vše, Mně! Myslíš snad, že vedle Mne, svého Pána obstojíš?

3. Říká se sice, že jsem ohluchl a oslepl, leč není tomu tak. Neboť hle, chce-li zloděj do domu, tu je napřed na číhané a je potichu a neozývá se – a tu právě co nejpečlivěji vše poslouchá a všemu naslouchá a vyčkává okamžik, který by byl jeho podniku nejpriznivější – A když v domě všichni spí, vtrhne tam a rdousí a loupí.

4. Blaze tu bdícím! Ti jistě poznají Pána slávy. Je-li zlodějem nebo pravým pánem! Ale spícím běda! Jim učiní v noci přicházející, co činí zloděj vtrhne-li v noci do domu.

5. O těchto nemnoha slovech uvažuj, důvěrný příteli, když němý mrtvý svět tě zlobí a nalezněš mocné posílení! Neboť z toho poznáš, že Ten, který se ti zdá být v tak mnohých světa trudných hodinách světa vzdálený, je právě tu nejbližší, když si o Něm myslíš, že je co nejdále! To nechť ti slouží jako Slunce v noci. Amen.

Zjevování blažených.

Greifengurg 26. ledna 1846

Z dopisu Andreas Hüttenbrennerovi.

Jest pro nás lépe, dokud máme ještě v těle žít a působit, když se nám občané nebe často zjevují protože nás, jak v naší svobodě matou, tak nezřídka nás činí tělem nemocné a k službě bližnímu nezpůsobilé a konečně také z naší víry, že budeme žít věčně, činí vědění ze zkušenosti, němž nikoli život, nýbrž smrt je domovem, neboť psáno jest: Budeš-li jíst se stromu poznání nezemřeš!“

2. Podle toho Pán jen zřídka dopouští, že se blažení na zemi svým pozemským přátelům mohou projevit. A když se tak občas již děje, děje se to jen kvůli vyhaslé víře, aby se tím víře tímto mimořádným způsobem napomohlo. A pak dostávají také jen vyvolení vidění, jelikož jim vidění nemohou již uškodit, ostatní však si činí ono mnohem lepší víry plodonosným užitkem.

3. Váš vždy žehnající a věčně milující přítel Jakob Lorber.

Nemilá budoucnost.

9. prosince 1846

Tvůj přítel a bratr se tedy ptal, co asi budoucnost přinese? – To je ovšem sice velmi marnivá otázka. Ale nicméně dám na ni odpověď. Nuže tu je již:

2. Čas jest a zůstane „časem“, jako svět zůstane ustavičně „světem“. Kdo tu očekává lepší časy a lepší svět, ten se velice mýlí ve svém pozemsky zbožném očekávání! Neboť svět byl vždy zlý a bude také až na konec času.

3. Proto nemůže na světě pro svět čas nic přinést jen zlo! Tomu však, kdo je se Mnou a Já s ním nebude moci ani svět ani jeho nevázaný čas nijak uškodit, jak vás všechny již tisícronásobná zkušenost dostatečně poučila.

4. Se světem je to téměř jako s peklem. V něm nalézají jen jeho vlastní peklo, ne však také Mí andělé, kteří většinou se tam nacházejí, aby zlé duchy polepšovali anebo trestali.

5. Z toho však pro duchovně rozumného snadno vyplývá, že dobrý může ne světě očekávat vždy jen dobré, jako špatný vždy jen špatné.

6. Kdo kráčí po Mých cestách, ten svýma nohama na žádný kámen nenarazí, chce-li však někdo jen trochu cesty světa zkusit, ten již při prvním kroku na důkladný kámen narazí!

7. Co se však tážete: „Dostaneme válku? Povstanou Poláci? Co bude dělat Francie, co Anglie? Co Rakousko, co Prusko, co Rusko? Ó to jsou zbytečné otázky.

8. Copak věříte také ještě vy na předurčení osudu národů? – Měl bych snad říci a pevně určit, tak a tak se povede tomu anebo onomu národu?! Kdybych to učinil, byla by tu snad ve Mně láska a trpělivost a slitování? Anebo je snad láska a soudci, který nad přestupníkem zákona láme hůl a pak mu řekne? „Zítří musíš zemřít!“ „Týž, ano tím necitelnější případ by byl u Mne, kdybych s hříšnými lidmi světa takto nakládal, ježto Mě, jako věčné všemohoucnosti, přece věčně nikdy nemůže nějaká zvláštní moc vzdorovat.

9. Hledte, na světě nechávám všemu svobodně vládnout, cokoli jen má jméno člověka! – Proč? – To přece víte již dávno.

10. Bylo by snad ode Mne správné, kdybych nyní zcela pevně určil: „21.března 1847 nastane nadmíru krvavá válka a rozšíří se na deset let přes celou Evropu!“ Kdyby se však lidé nyní v tom či onom polepšili, a Já bych přece to nechal na ně přijít tyto důtky, byl bych tu snad pravý soudce a Otec každého člověka?

11. Ó hleďte, jak marnivé jsou vaše otázky! Já sice vidím ve vašich srdcích boječtivost, kterou byste rádi viděli domýšlivé vládce pokořené! Jaké však by to bylo ovoce toho? Jeden bude sice pokořen, ale tisíce budou za to ve svém smyslovém opojení rozzlobeni a budou provádět s ubohým a slabým lidstvem ještě mnohem horší hru nežli nějaký nynější, sice mocným se domnívající vládce, který však je nicméně nucen se držet v jistých mezích, protože jiným mocnostem jakož i svému národu přece jen úplně nedůvěřuje. Vyzkouší-li však jeden nebo druhý svou moc, pak bude také všechna nedůvěřivá bázeň vyhoštěna, a on bude pak železným žezlem své podmaněné národy ovládat, což by přineslo sebou mnoho nářku, kvílení a skřípání zubů.

12. Kdo světlo hledá a chce, tomu se dostane, kdo mír tomu ať se dostane! Dobrý a milosrdný nalezne dobro a milosrdenství, jako zlý svého nemilosrdného soudce, - Vy však se o to vše vůbec nestarejte nýbrž vaše otázka budiž jen: „Pane, Otče, jsi u nás?“ A Já vám pak řeknu: „Ano Mé děti!“ – Pak nechte vtáhnout do Krakova Rakušany, Rusy anebo Čiňany, a bude to pro vás zcela jedno!

13. Děj se tu co děj, ti Moji budou vždy pod všemohoucnou ochranou, ať je to na světě anebo v pekle. Svět a jeho sestra, peklo, však zůstane stále to, co jest, až do svého soudu.

14. Já však vím velmi dobře, proč nechávám přijít na ten či onen národ to anebo ono. Vám však postačí vědět od Mne, Otce všech lidí, že neškodí žádné zlé dary, dětem, ať jsou jakékoli, nejméně těm, které Mne hledají, poznávají a milují. Amen – To k vašemu poučení a zařizení se podle toho!

K stříbrné svatbě!

10. prosince 1846

Tak piš krátké slůvko na to, že tvůj a Můj přítel dobrým způsobem slavil slavnost, která jemu a jeho rodině způsobila zvláštní radost.

2. Já nemám nějakou radost ze žádných vnějších slavností, které lidé konali na Zemi. Ale konají-li slavnosti zřídka ti, kteří jsou zapsáni v mém srdci, tam ovšem jsem také při tom, jako při svatbě v Káni Galilejské, a proměňují vodu světa v oživující víno pro ducha!

3. To jsem ovšem neopomenul také u našeho přítele a tím jsem viditelně oznámil, že jsem tě (Jakoba Lorbera) k této době přivedl do tohoto domu a viditelně tam s tebou zavítal. A jako ty jsi tu našel přijetí, tak našel jsem taková Mně velice potěšující přijetí také Já, nejen duchovně, nýbrž dokonce tělesně čemuž však podle evangelia rozumějte takto:

4. Kdo Mne ve své víře vyznává a jedná podle Mého slova, ten Mne přijímá duchovně a Já jsem v duchu u něho. Kdo však z lásky ke Mně přijímá bratra ve jménu mém, ten přijímá Mně v bratru tělesně.

5. Přijatý bratr není pak již ten, který se podle zevnějšku zdá být. Nýbrž přijatým bratrem jsem pak osobně Já sám v hojnosti mé lásky, milosti a slitování. V lásce jsem to Já, protože byla bratru prokázána láska, v milosti jsem to Já, protože bratr s otevřeným srdcem našel přijetí a ve slitování jsem to Já, protože tu nejen jeden, nýbrž více bratří, kteří hladověli, našlo milosrdné přijetí k nasycení svého těla.

6. Kdyby tu však někdo mínil a řekl snad: je-li přijatý bratr slabý, hříšný a smrtelný člověk jak by se tu srovnávala Má tělesná přítomnost s takovým hříšným bratrem tu pravím: Jak srovnávala se tedy v domě Zacheově?

7. Srovnávala se tím, že tím, že se lékař vždy zdržuje jen kolem nemocných a ne kolem zdravých, kteří Ho nepotřebují, a s nemocnými má co dělat.

8. Jak by však mohl být hříšným Mým sluhou, kdybych nebyl u něho a v něm? Kdybych Si však volil jen zdravé, tedy nehříšníky za sluhy, tažte se: Kde na Zemi bych tyto asi našel?

9. Proto se nedívejte na hříchy bratra, nýbrž na to, čeho mu třeba, tak se setkáte v každém hříšném bratru s domem Zacheovým, do něhož vejdu a kde poobědvám u stolu hříšníka.

10. A hled' nyní A. H. W. tak jsem ti při tvé svatební slavnosti prokázal tu milost, že jsem ti zdáli přivedl opět bratra a Sám s ním vtěleně do tvého domu přišel!

11. Ale nejen v tomto jednom bratru jsem přišel a přicházím Já, nýbrž také každým chudým, který přestoupil práh tvého domu a to podle stupně tvého slitování!

12. Nicméně však tento bratr má tu přednost, že má vždy slovo ze Mě, které oživuje srdce a ducha. Jak však on dává tak dávám Já. A kdo jemu něco dává, dává to bezprostředně Mně Samému.

13. I když je také hříšné jeho tělo, jest však nicméně Mně zasvěcen jeho duch, před nímž jsou otevřeny všechny poklady nebes k oznámení těm, kteří po nich touží v srdcích.

14. Z toho však A. H. W. vyrozumíš, jak jsem byl, tělesně v bratrovi, při tvé svatbě přítomen. Jako však jsi bratru zůstal bratrem ve skutku a přizval jsi ho opět ke svému stolu, tak také Já jsem a zůstávám ten starý u tebe dnes jako vždy a budu tvým dobrým hostem každého dne, až jednou budeš ty Mým s tvým celým domem na věky. Neboť Já tvůj dům nechci (od tebe) oddělit pro tvou lásku ke Mně, setrváš-li vzrůstaje v ní až na konec času.

15. Znamením tvé tak zvané „stříbrné svatby“ však budiž to, že v lásce vzrůstáš a přibýváš v pokoře a trpělivosti! – Neboť hle, to jsou Mé základní vlastnosti v nejvyšší plné míře věčně!

16. Když nyní myslíš na svou tak zvanou „stříbrnou svatbu“ pak si vzpomeň vždy na to silně ve svém srdci, pak budeš přede Mnou vždy slavít důstojnou nápotomní slavnost a Mé požehnaní bude a věčně zůstane u tebe! – Toto tedy k tvé učenlivé paměti!

Výroky Páně.

16. prosince 1846

Některé výroky Páně, které se sice v obyčejných evangeliích nevyskytují, ale nicméně Pánem byly velmi často používány.

1. Dávání je blaženější nežli brání.

2. Buďme všemu zvrácenému nepřítelští a bojujme proti tomu!

3. Ti kteří si přejí se Mnou se seznámit a na mém Království podíl brát, musejí Mne za útlaku a utrpení přijmout.

4. I kdybych vás viděl již kolem sebe shromážděné jako spolustolovníky nejmilejší přátelé a nechtěli byste mé předpisy zachovávat pak bych vás nicméně vyzval, abyste odešli. „Pryč ode Mě“ bych řekl. „Do vás Mě nic není neřestníci!“

5. Pán řekl jednou Petrovi: „Budete jako ovce mezi vlky!“ Poté odpověděl Petr: „Jak potom, když vici roztrhají ovce?! Na to mu Pán odpověděl: „Potom se přece ovce, jsou-li mrtvé, nemusí vlků obávat. A tak se ani vy nemusíte bát těch, kteří vás usmrcují, protože vám dále nic zlého způsobit nemohou. Spíše však se bojte toho, který může nejen tělo usmrtit nýbrž také duši do pekla zapudit!“

6. Zachovávejte tělo čisté a pečeť (křtu aneb ducha) neporušenou, abyste si odnesli odtud věčný život!

7. Budte dovední penězoměnci a lichvařte s Mými talenty!

8. Nad čím vás jednou přistihnu, nad tím vás budu soudit.

9. Proste o velké, tak vám bude malé přidáno! Anebo proste o nebeské tak vám také bude pozemské přidáno!

10. K vůli slabým jsem slabý, kvůli hladovým hladový a kvůli žíznivým žíznivý.

11. Kdo si toho dovede dosti vážit, ten dostane v Království Božím důležité místo. A kdo to dobře spravuje, nalezne pravý klid.

12. Nikdy nemáte příčinu být veselejší, nežli když vidíte svého bratra laskavě jednat. (Toto říkal Pán velmi často Svým učedníkům).

13. Když se Pána někdo tázal, kdy přijde Království Boží, odpověděl: „Když jednou dva, to vnější a to vnitřní se sjednotí!“

14. Salome se tázala ve své prostotě jednou Pána „Jak dlouho asi budou lidé na Zemi muset ještě umírat!?“ Pán pravil: „Dokud se lidé budou na svět rodit!“ Ježto nyní Salome si přičítala za zásluhu, že nikdy nezrodila na svět dítě, odvětil jí Pán dále: V přísloví se však praví: „Jez, jaké byliny ráda chceš, ale trpké nech ležet!“

15. Jednou pravil Pán: „Já jsem přišel díla ženy zničit.“ Dotázán na výklad těchto slov, vysvětloval: Díla ženy jsou smyslné chtíče. A vše co plodí, jejich účinky: tělesné vznikání a umírání, jednou zruším.“

16. Běda těm, kteří si nechávají dávat, jako by sami neměli, anebo kdyby mohli z vlastního žít a přece od jiných raději chtějí brát! Ale ještě více běda těm kteří mnoho mají a přece nechtějí dát těm, kteří nemají!

17. Jednou pravil Pán učedníkům: Jako Syn člověka nepřišel pro mnohé, nýbrž jen pro ty, kteří jeho slovo slyší a žijí podle něho – tak posílám vás, také ne k mnohým, nýbrž jen k těm, kteří vás přijmou a vyposlechnou.

18. Kdo usiluje o vyšší, ten nižší obdrží. Kdo však usiluje o nižší, tomu bude vyšší údělem.

19. Nestaráte-li se o nepatrné, kdo vám pak svěří to vyšší?!

20. Konečně řekl Pán učedníkům: „Zůstaňte as dvanáct let u okolí Jeruzaléma! Obrátí-li nyní se někdo z Izraelitů, a to tím, že Mne přijme a tak uvěří, v Boha, tomu budou hříchy odpuštěny. – Po dvanácti letech však přejděte s tímto pozváním ke všem ostatním národům světa, aby jednou nemohl nikdo říci, že o tom nic neslyšel!“

21. Jednou měl někdo před Pánem velmi rozumnou řeč, Když ji řečník skončil, pravil Pán: „Již dávno bych byl chtěl něco takového slyšet, a ještě nikdy se to z lásky ke Mně takto nestalo!“

Meteor v Prusku.

20. prosince 1846

Rád bych věděl, co toto trojité znamení⁷⁸ asi znamená, jež tu bylo možné vidět nejprve v podobě meče, pak úhlu a konečně kruhu, v kteréžto podobě pak vyhaslo. Hle, toto znamení na nebi je skutečně velmi významné. Ale nerozumí mu dosud nikdo v zemi kde se objevilo. Poznají je však ve třech brzy poté následujících dobách.

2. Ty si představuješ pod mečem asi válku? – Ano válku ale jakou? Pod úhlem budeš mínit politické, učenou, dobře měřenou opagnac?⁷⁹

Ano nějakou takovou, - ale jakou? A pod kruhem budeš mít nit odloučení? Ale jaké?

3. Pravím tobě: Tu bude vše navzájem páté přes deváté? Válka s pery, válka s prázdnými kapsami, válka se zloději a lupiči, jichž je již pouze as pětadvacet tisíc, kteří žijí jen z nadávek, krádeží, podvodů, vloupání a loupeží. To je požehnání komunismu! Pak studená válka s mečem, válka s nouzí, válka se smilstvem, válku s ďáblem, válku se sebou samým, válku s mravností, válku s lidstvem, válku s náboženstvím, válku se světskou moudrostí a dokonce válku se smrtí!

4. Když pak bude tato pravá mnohá válka vybojována, pak se vezme míra úhlová a vynoří se vše kriticky a matematicky, co každý člověk smí, mít, jíst a vědět, co smí mluvit a psát. To je míra úhlová, která tu vždy tři čtvrti kruhu vynechává. To bude učená propozice (program), která se však brzy shledá zcela s obyčejnou opagnací!

5. Konečně se utvoří kruh a odloučí se a bude se sám považovat za nejdokonalejší. – To bude ten kruh!

6. Já Se však potom zcela tajně dovolím a učiním tomuto bláznovskému kruhu konec. – Jak? To Já vím dobře! – To bude pak konec nadmíru hloupé písničky tohoto pokolení.

7. Nevodíš však jak severní lední medvěd si brousí zuby na špičaté? – Tulení maso mu již nechutná,. Dychtí již dávno po hovězím dobytku a ovcích jihu. Brzy bude mít nabroušeny ze stoliček zadního chrupu samé trháky. Pak běda tučnému hovězímu dobytku a ovcím jihu! Pravím tobě, jejich tuk se bude srážet na ledových pobřežích Sibíře!

8. To je jeden, který nemá strach z husích brků a oškliví si tuto zbraň. Ale velmi mnoho zlata a stříbra, velmi mnoho jezdců a velmi mnoho pušek a děl jsou jeho věci! Běda když své ležení opustí! Pravím ti, zvítězí moci tyranskou velkomyslností! – A to brzy velmi brzy, když se hovězí dobytek a ovce jihu nepřetvoří brzy ve Lvy, to jest ve lvy moudrosti a lvy pravé vnitřní síly.

9. Tu máš nyní svůj meteor! Jen si při tom nemysli že to vše proto se již musí takto stát, že jsem ti to takto předpověděl. Nýbrž může se to takto stát, když se tito lidé nezmění, nýbrž ve své velké pošetilosti setrvají! – A k tomu pak řeknu teprve neúprosně a nezměnitelné Amen.

⁷⁸ 20. listopadu v noci o 1 hodině byl pozorován na obloze v Berlíně vyznačeně krásný meteor, obloha byla čistá a hvězdně jasná a meteor, v podobě ohnivého meče zůstal osm minut skoro nehybně stát, stáhl se do úhlu a posléze do kruhu a zmizel. Stiris č.152 ročník 19. prosinec 1846

⁷⁹ přemnožení.

Sluneční žena.

21. prosince 1846

Vysvětlení k zjevení Janově, kap. 12.verš 2, 3, :

A ukázalo se velké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. A jsouc těhotná, křičel v bolestech a mukách porodních. A porodila dítě syna, jenž měl spravovat všechny národy berlou železnou. A to dítě její bylo vzato k Bohu a k trůnu jeho. Ale přátelé, tak něco jasného a snadného nepochopit, co se vás všech tak přec blízko týče a nyní již tak jasně rozšířeno leží před vašima očima! Kdepak máte svého ducha, kde vaši mysl? Kam je upřena?!

2. Táže-li se někdo v noci: „Kde asi stojí nyní Slunce?“, tu se může ovšem něco takového přihodit. Ale poslyšte ve dne se po stavu Slunce dotazovat neznačí to být slepí anebo schválně oči přidržovat a se stavem Slunce si hrát na slepou bábu?!

3. Co asi je ta „žena“ jež se objevuje sluncem oděná na nebi? Ta žena je ušlechtilý obraz člověka bez síly plodnosti, ovšem však schopná a vnímavá pro plození. Jest tedy tato žena dokonalý obraz člověka nikoli zkreslený obraz, ne obraz člověka.

4. Rovněž je také Má nauka, která se přece jistě v nejdokonalejším nebi objevuje, protože je ve Mně a ze Mne vychází, jako žena, nejdokonalejší míra duchovního člověka pro sebe sice nezpůsobitelné plození, ale člověk je skrze ni schopen k přijetí všeho v lásce dobrého, o tu je čistá, nebeská Boholáska jako věčný duchovní život ze Mě. Duchovní život Boží lásky však je to dítě, jímž bývá Má nauka oplodňována v srdci člověka.

5. Je zde ovšem řeč jen o Mé čisté nauce jako o dokonalé nebeské ženě, tedy o žádné bludné nauce a o žádné opičí ženě, Že tato dokonalá žena aneb Má čistá nauka je jistě „sluncem“ aneb Mým světlem všeho světla přioděna, protože přichází ze Mne Samého, to bude přece snad zcela přirozené!

6. Protože však tato dokonalá nebeská žena aneb má čistá nauka je způsobitelná jen k přijetí nebeské lásky ze Mne, proto šlape na „Měsíc“, jako nestálý symbol sebelásky, nohama jako její čistě nebeské bytosti zcela opačná polarita – abych s vámi mluvil tak trochu učeně.

7. A tak je také zdobena „dvanácti hvězdami“, aneb deseti příkázáními Mojžíše a dvěma příkázáními lásky k Bohu a k bližnímu – ale ne snad dvanácti apoštoly rovněž ne dvanácti kmeny izraelskými, nýbrž jak řečeno zdobena všemi dvanácti zákony věčného života.

8. „Žena“ aneb činná nauka ze mne v člověku stává se a jest již „těhotnou“, Čím? – Neslyšeli jste nikdy nic o znovuzrození? Nepraví se tu: „Kdo tu nebude znovuzrozen z ducha, nemůže do Království Božího vejít?“

9. Hled'te, „dítě“, jímž je žena těhotná, je čistá Boží láska, která však rozmanitým sebezapíráním působí vnějšímu člověku velmi bol, nežli tato nebeská láska v duchu člověka skrze ni (nauku) uzraje k nádhernému znovuzrození k věčnému životu.

10. To dítě je však chlapec? Pročpak ne děvče, tedy žena ve vzniku? Protože v této lásce jaká je v muži a ne v ženě jest a být musí tvůrčí plodivá síla.

11. Toto dítě aneb z Mé nauky zrozená Boží láska v duchu člověka bude pak „železnou berlou (žezlem) aneb neoblomnou Boží silou všechno obyvatelstvo aneb všechny požadavky a smyslné vášně světa krotit a tím bude, jako život ze Mne, ducha člověka a všechny jeho náklonnosti ke Mně „uchvacovat“ a svou blaženost čerpat bude na mém trůně, kterýž jest pravá moudrost ze Mě na věky!

12. Hledte, to je nadmíru snadno pochopitelný smysl těchto veršů! Takto musí však být vše v tomto jedině pravém světle uvažováno a chápáno, jinak je to pološero, jež časem každého vůdce svede do nejtemnějších bažin a močálů.

13. Toto takto si velmi dobře zapamatujte a pochopte. Amen.

Domácí požehnání.

1. ledna 1847

Ano, ano, piš jen malé domácí požehnání bratřím a sestrám, kteří Mne hledali a ještě horlivě hledají, Mne milovali a ještě milují a Mně Mé chudé bratry a sestry!

2. To je však Mé zvláštní přání pro vás všechny, kteří jste Mými byli a ještě jste, jestli být chcete, abyste měli všichni zvláštní žádost v mých chudých bratrech a sestrách a rádi s nimi sdíleli svou zásobu. A čím rozedranější a chudší jsou, tím vám mají být dražší, ježto Mně blíže stojí nežli ti, kteří mají právo být zváni méně chudými a potřebnými.

3. Netažte se chudého, nežli mu věci dáte? Jak jsi přišel do této bídy? Proč jsi v pravou dobu nepracoval a nešetřil?! Anebo: Proč sis ježto se tvoje majetkové poměry zpočátku ukazovaly tak skrovné, vzal ještě k tomu ženu a k největší škodě pro tvou existenci zplodil s ní ještě děti!“ a podobných otázek bez lásky ještě více.

4. Vpravdě, vpravdě, kdo toto činí, ten to je kdo žádá v Mé domácnosti počet! Kdo však ode Mne žádá počet a v Mých chudých Mne chce soudit, od toho budu také Já jako věčně všemohoucí Bůh a Pán všeho života a smrti, žádat svou dobou počet, v němž by ani nejdokonalejší anděl nedovedl na tisíc jedna odpovědět, neřku-li teprve takový ničemný světský soudce, který chce vyslyšet a soudit chudé, nežli by jim něco poskytl.

5. Dokud máte ještě chudé, dotud máte také Mne a Mé požehnání. Jestliže vás však tito jednou opustí, pak na vás přijde mor pekla a zahubí vás na věky! Zda se nepraví v písmu: „Prodej všechny své velké statky a rozděl je všechny mezi chudé a následuj pak Mě, a nalezneš velký poklad v nebi!“

6. Vy můžete zajisté šetřit pro své děti, ač jsem vám to nikdy nepřikázal, jak potom vám činí obtíž to, co přece je má výslovná vůle?

7. Tím vám nechci však spílat, jako byste byli tací skrblicí, kteří jsou hodni takové kletby, nýbrž vám chci tím ukázat jen pravou cestu, abyste v každé době poznali, jak se Mě v chudých bratrech a sestrách máte libě prokázat a nemáte činit jako svět, který má svůj soud a věčnou smrt ve všem, co činí!

8. Blaze milosrdným, ti najdou také u Mne milosrdenství a budou, možno-li, od věčné smrti zachráněni!

9. Toto dobré slůvko budiž vám všem dobrým „domácím požehnáním“! Budete-li je rádi zachovávat, pak si vás také Já budu v každé době vážit a Má milost bude při vás věčně! Budete-li si ho však málo vážit, budu si také Já vás málo vážit a budu se s Mou milostí k vám chovat rovněž tak, jako vy se chováte k chudým, u nichž na zemi bydlím tělesně!

10. Kdo Mne tedy chce hledat a nalézt, hledej Mne mezi chudými! – To pravím Já, váš Bůh, Pán a Otec na věky Amen.

O choleře.

10. ledna 1847

Na otázku: Zda cholera, nedávno se u Kaspického moře objevivší, bude putovat do Rakouska a zda lék proti této nákaze udaný somnambulou A. H. r.1830 v magnetickém spánku má dobrý účinek, oznámil Pán:

Tato nemoc objeví se v době, v níž člověk by mírným krokem urazil cestu od Kaspického moře do Vídně. Prahy a jiných měst této říše, kdyby dnem i nocí šel, ve státě Rakouska, a navštívil více méně mocné hlavně Vídeň, Prahu, Lvov, Olomouc a jiná místa. Jejimi obětmi budou tentokrát hlavně velcí a bohatí a zvláště jejich děti. Také vojsko, a kněžstvo bude trpět. Běda smilníkům a hýřilům!

2. Také vaše město Graz neprojde tentokrát se zcela zdravou kůží, protože zde je již velmi mnoho chudých a bohatí jim nepřímou cestou všechno odnímají, svým beztoho již velmi bohatým dětem ještě větší bohatství připravují a chudým nic anebo jen velmi málo dát chtějí. Těmto bude jejich dědictví vzato, aby je mohli podědit chudí. Já však bohatým tentokrát takovým způsobem zatopím, že jistě změknou a polezou ke kříži.

3. Ovšem bude z počátku chudý uchopen, aby se boháč stal soucitný. Bude-li, pak tento trest bude zmírněn. Nebude-li však pak začne cholera („Schwamueib“) tisíci kosami mezi nimi nešetrně řádit, tisíc kop za den zkosí.

4. Hle, aby se chudoba zmenšila a bohatství boháčů chránilo, chtějí sňatky chudých omezit a to mocně omezit. A to je výplod pekla, dílo satana! Hle to je základ všeho moru!

5. Zadržováním sňatků a spravedlivého a uspořádaného plození dětí, kde je tu pud, jakož i násilným vypleňováním (divokých) zvířat všeho druhu jakož i lesů zabraňuje se vysvobozující přijetí zemských praduchů do vyšších stupňů vedení a třibení. Když tito přírodní duchové, kteří se začínají regenerovat nejprve v plísni a houbách, tímto stupněm vystoupili a následující stupeň naleznou příliš skrovný, takže nebudou moci být úplně přijati, pak se spojují téměř lidsky vypadající bytosti, putují pak na Zemi a uchvacují lidi a také zvířata a rostliny v úmyslu aby v nich gradovali (dále zráli). Leč ježto tito duchové jsou ještě příliš nezralí, přináší všemu smrt, co jednu uchvátíli

6. Lidé jsou jim nejmilejší, protože se tu domnívají dosáhnout na nejkratší cestě úplného osvobození, což však je ještě pro jejich nejvyšší materiální inteligenci bludné domnění. Protože však lidé sami (egoismem) jsou příčinou tohoto jevu, dopouštím také, že za takový zločin jsou co nejcitelněji potrestáni, a to duchovně a tělesně.

7. Hleďte, to je prokletý důvod všeho moru, který je proto zejména na východě domovem, že tam řádné plození lidí bývá tyranicky násilným způsobem, mnohdy dokonce zmrzačením, potlačováno.

8. Bude-li však nyní také v ještě poněkud lepší Evropě, kvůli průmyslu několika boháčů, tento vysvobozující akt pro celou přirozenou duchovní říši Země rovněž potlačen, objeví se proto také nejpustošivější následky, z nichž pozůstalí poznají, že Já jsem stvořil Zemi ne kvůli průmyslu, ne kvůli železnicím a nejméně kvůli boháčům, nýbrž kvůli vysvobození praduchů v ní upoutaných.

9. Pochopte dobře: Můj cíl se Zemí je jiný, nežli je tu nynější satanem zcela zabavený svět poznává.

10. Nemoc brambor byla již předchůdcem! Jako se však dosud dařilo tomuto plodu Mou milostí pro lidi, abych je šetřil tak se také bude dařit lidem samým, když se nepolepší a své smýšlení vůči chudým nezmění.

11. Udaný recept od N. N. jeho sestrou A. H. je dobrý. Přesto však ti svou dobou dám ještě lepší a účinnější!

12. Udaná města této říše vyvinula již úplně systém zmenšení sňatků, proto také budou za to náležitě odměněna. Tentokrát bude však celá Evropa zejména ve velkých průmyslových městech, zcela mocně potrestána.

13. Avšak to celé může být modlitbou a dobrými skutky chudých velmi zmírněno, zvláště kde sňatky nebudou příliš zle a plánovitě potlačovány. Toto k vašemu hlubšímu poučení a zařazení se podle toho! Amen.

Sirný éter a jeho účinek.

28. února 1847

Tak zvaný sirný éter není vlastně nic jiného nežli nejčistší vinný anebo také ovocný vinný líh. A není při něm ani atom síry. Neboť co při přípravě vařící kyselina sírová nechává ze svého obsahu v párách vystupovat, to se spojuje se současně vystupujícími vodními párami, které jsou v ještě nečistém vinném aneb ovocně vinném lihu obsaženy, a padá jako těžká kapalná kyselá tekutina zase do vařící kyseliny sírové zpět.

2. Čistý vinný anebo ovocný éter přechází pak volně jako nejvyšší jemná a čistá tekutina do jímadla. Tato tekutina je pak právě tak zvaný sirný éter.

3. Každý éter jako spirituální specifická tekutina, působí na nervového ducha omamně. Tak i víno., pivo, ovocný mošt a podobného ještě mnoho, protože v takových tekutinách duševní specifika jsou již volnější a nevázanější než ve vodě a v ostatních nevykvašených tekutinách. Ovšem v čistém éteru jsou však duševní specifika již téměř zcela volná mohou být pevně držena jen v pevně uzavřené nádobě. Bývá-li takový éter pak vdechováním přiveden do vnitřního spojení s tělesným organismem, v němž vládne nervový duch, bývá dychtivě zachycován jemu příbuzným nervovým duchem a používán k nasycování vnitřních nervových komor.

4 Když však tyto komory byly náhlým nepřipraveným způsobem nasyceny, bývají právě takovým nasycením nadmuty jako měchýř a v tomto nadmutém stavu nejsou schopny žádné reakce, ani vnějším zraňováním, ani vnitřním uchvacováním nervového ducha.

5. Ježto však tím také nervový duch se stává pro tělo nečinný, protože se pro momentální přesycení nervových komor postavil s ním mimo spojení, uvolňuje se duše, ježto se nervový duch v takové době přesycení nervových komor na ně neváže. Když se však z toho důvodu duše pak uvolní, nachází se v krátké době takového omámení nervů v oné sféře duchovního světa, které odpovídá stavu, v němž (dotyčné) lidské srdce anebo mysl se nachází.

6. Je-li tento stav dobrý, pak také v rajských nivách plných blaženosti. Je-li však stav mysli špatný, bude se duše pro dobu tak zvané narkózy (omámení, strnutí) nacházet ve špatném její mysli přiměřeném stavu.

7. Ježto zde však duše a nervový duch jsou jako při přirozeném spánku ještě v plném svazku a duše přenáší formy svého nazírání do nervového ducha sní ještě spojeného, může si na to, co viděla v duchovním světě velmi dobře vzpomenout, kdežto o těle co se zatím s ním dělo – nic neví.

8. Z čistě somnambulního stavu však jakož i z hlubšího přirozeného snového života nepřenáší duše proto řádné rozpomenutí do přirozeného stavu zpět, protože tu obvykle vstupuje mimo svazek s nervovým duchem. Neboť tento zůstává (v takovém případě) ve svazku s nervy,

kteří protože jinak žádného nasycení neznají a obyčejně jsou slabé, bez nervového ducha ihned by zemřely a se rozložily, což by ovšem pak také byla úplná smrt těla.

9. Při narkóze éterem však je právě éter zástupcem nervového ducha, jako při přirozeném snovém životě žaludeční éter z jídel. Tu se může nervový duch již uvolnit a úplně sám sloužit duši z čehož tedy také rozpomenutí duše na to, co v duchovním světě zřela.

10. V tom však spočívá velmi snadno pochopitelný rozdíl mezi tímto stavem omámení éterem a tak zvaným magnetickým spánkem, v němž může duše ohledávat tělo, protože nervový duch, je s ním ještě spojen (což však při narkóze, nemůže, být jak řečeno, protože tu jsou oba mimo svazek s tělem.)

11. Dodatečné účinky, které po narkóze časem tu a tam u toho či onoho člověka následují, jsou jako ty, které může každý objevit snadno u vězňů v žalářích. Tito si nepřejí nic toužebněji než svobodu a když se jednou jednomu podařilo ze žaláře nějakou dírou uprchnout, a je-li však opět tam dopraven, bude poté ještě tím větší přání v sobě chovat, ihned, jakmile to bude jen možné, opět ze žaláře uprchnout.

12. Táž potřeba bude také duši vštípena éterickou narkózou. Proto se bude u lidí v jistých (tuto chuť duše uniknout) za mnohých konvulsivních (křečovitých) stavech opakovat, a to zvláště u nervově silných, ačkoli z toho právě také ne všichni nervově slabí nejsou vyňati. Proti tomuto zlu somnambulismu může pak být jako léčivého a ještě lépe v plné víře použito vkládání rukou s modlitbou a postěním.

13. Toto tedy k vaší uklidňující důkladné vědomosti o přirozené dobré věci tak zvaného sirného éteru.

14. Kde jsem Já při tom, tu neškodí ani jed pekla, neškuli tento éter, který je přirozeně dobrý a v náležitém používání budiž dobrý. Amen.

Děvče z hvězd.

7. března 1847

Ano, ano, piš jen ! Já ti řeknu již něco pravého a dobrého. Ale tu se budeme muset již náležitě sebrat! Neboť toto děvče je velmi citlivé a hned vzkypí, když se jí řekne tak něco velmi způsobného a krásného a srozumitelně. Přečetla nyní již velmi mnoho klasiků a dovede velmi dobře rozeznávat třetí pád od čtvrtého a má více zalíbení na souminulém než na úplně minulém čase, a spojovací způsob jí zní lépe než oznamovací. Také miluje vznešená místa, zejména jsou-li poněkud temná a nesrozumitelná anebo vtipná.

2. Na tyto věci musíme tudíž dávat velmi pozor chceme-li jí tímto slůvkem prokázat nějaké zalíbení. Tedy jen psát, ale moudře, vznešeně a při tom poněkud pikantně a vtipně! Jinak se jí nebudeme, zvláště pro tyto poněkud předběžné poznámky, zrovna líbit. A tedy k věci:

3. Jedno děvče na Zemi žilo kdysi zdobeno v srdci jako je zdoben zářící pás orionu. Vzdychovalo v nocích a ve spánku plakalo. Jedině za dne bylo jí vidět často se smát a žertovat se všemi hvězdami nebes, které mohla vidět toliko ve dne. Za noci jí nejjasnější nebe neposkytovalo žádnou hvězdičku a spánek beze snů proplížil se nočními hodinami.

4. Ó tu se jí musel každý den stávat kouzlem! Neboť dával jí vše, tomu zvláštnímu děvčeti, co jinak snícím dává jen noc, tato živná matka Země. Ó nyní hádej líbezná dceruško, která pocházíš z lůna hvězd, kde žádná noc netlačí zaprášené nivy svítících světů, kdo je asi toto zvláštní děvče?

5. Hle, Já dobře vím, že Mi tu otázku snadno nezodpovíš. Ale přesto jsem ti musel tuto otázku zde dát, abych ti tím co nejjasněji ukázal plášť moudrosti a jak jen těžko vyjasnit v srdci, do něhož již mnohé pozemské rostliny zapustily kořeny.

6. Ale máš toto zvláštní děvče dobře znát neboť je to blíže, než bys snad myslela. Proto ti na otázku dám Sám odpověď. A tak tedy Mne poslyš, líbezná dcero hvězd! – To zvláštní děvče je božská láska v lidském srdci, jest duch, zcela vlastně věčně životní podstata ze Mne.

7. Tento žil kdysi úplně v člověku a tkal (snul) v srdci svítící vlákno do věčného života. To byl pro toto zvláštní děvče nádherný den! Ale nyní mu nastala noc, a hle, mocně vzdychá, velmi brzy jako oči překvapí temný spánek, a tu bude plakat, to zvláštní děvče, v temném spánku života!

8. Proto, Má milá dceruško, se snaž toto zvláštní děvče ve svém vzdělaném srdci stále víc a více oživovat! Pak budeš o věčně stále nejjasnějším dni v srdci se stále smát a budeš nadmíru veselá.

9. To ti přeje tvůj Otec, tvůj svatý Otec, k věčnému dni nového zrození z ducha lásky a pravdy do věčnosti! Amen.

Napomenutí k lásce a trpělivosti.

14. března 1847

Milí přátelé, bratři a děti! Já, Pán, váš Bůh, Otec, Mistr a bratr, Já váš učitel a vůdce, oznamuji vám a na vědomost dávám, že vždy jako nyní rád vidím, když se někde scházíte ve jménu Mém a máte dobré rozhovory o Mě a o lásce k bližnímu. Neboť takové dobré řeči obveselují ducha a potěšují mysl, a to je dobré. Neboť máte zajisté vždy být veselí a ve jménu Mém a také své tělo občerstvovat dobrým jídlem a dobrým nápojem v náležité míře.

2. Ale poslyšte! Jednoho jenž byl mezi vámi, toho byste měli ovšem také pozvat, ať by přišel anebo ne. Je sice jedno, zda tu je anebo ne., neboť to jde na jeho účet, ale vy ho chcete vynechat a to je opět na váš účet. A toho bude těžce rmoutit, dozví-li se to, buď zde anebo tam. On se sice chová tak, že se zdá, že si vás i se Mnou nevšímá. Ale tomu není naprosto tak.

3. On sám se obviňuje, že se na nás prohřešil, a nemá odvalu aby vám doznal, co ho tlačí. Proto ho to stojí také vždy malé přemáhání, aby k vám přišel. Neboť tento váš bratr má dobře zdobené srdce, v němž však jen přebývá slabý duch, proto ten muž má také více síly ve své duši než ve svém duchu. Proto tedy musíte také mít s ním náležitou shovívavost, trpělivost a lásku, chcete-li být pravými poutníky na Mých cestách.

4. Neboť hledte lidé zdobeného srdce, silné duše, ale slabého ducha, jsou velmi citliví a pozorují často u svých přátel nejmenší změny mysli, které jim působí velký bol, protože jejich duše je v její často izolované sebesíle nadmíru citlivá.

5. Dá-li však někdo této citlivosti potravu, hřeší na svém bratru! Neboť když už někdo vidí bratrovu slabost, jedná-li však před ním, jakoby tento byl silný duch, a slabý bratr se proto zlobí, pak je takový skutek hříchem a kdyby byl sebespravedlivější v očích silného ducha. Neboť duch nemůže být pohoršen, ale duše může pohoršením utrpět škodu. Proto se pohoršení i za nejvyšší moudrých příčin vyvarujte.

6. Láska a trpělivost mají však nekonečně větší cenu nežli všechna moudrost a všechna spravedlnost! Proto držte se stále lásky a její sestry trpělivosti, tak se vám hřích stane nemožností.

7. Podle spravedlnosti bylo by také ovšem správné, kdybych podle Mého vlastního, Mojžíšem daného zákona nechal cizoložnici ukamenovat. Neboť tak přece zněl zřejmý zákon, že tu každá cizoložnice má být ukamenována. Ale tu nastoupila místo tvrdé spravedlnosti Má láska, trpělivost a slitování. Ale tyto nejen že daly velkou hříšnici kamenovat a usmrtit, nýbrž napsaly její i s tvrdým zákonem spravedlnosti pro všechny časy pozemského života do písku a přenesly někdejší soud lásce každého k sobě a nad sebou, aby se každý sám našel a soudil podle své lásky na věky.

8. Proto pryč od vašeho srdce se vším, co má jen nejmenší zdání tak zvaného „revanžování (odvety)! Neboť toto způsobuje, že vaše srdce hned jinak vypadá, nežli Mé, a to u vás, Mých dětí nemá být.

9. A konečně ještě slůvko o mém sluhovi, který vám byl před sedmi léty dán a probuzen k velkému požehnání a kterého jsem na krátkou dobu kvůli vám a kvůli němu od vás odvedl!

10. Co jste mu učinili, Mně jste učinili, a co mu ještě učiníte, to činíte také Mně, a co mu ještě chcete také učinit, od toho všeho se vám dostane velký poklad v nebi, jak se vám již ve vši hojnosti lásky a moudrosti životně dostalo v němž naleznete a mít budete na věky říši života, jež to je má velká milost, kterou máte a která je milionům zadržena.

11. V této milosti však můžete také nyní na věky přijmout Mé otcovské požehnání, které vám zůstane, budete-li žít podle Mého slova. Amen

Rada jedné dívky.

28. března 1847

Těm dávám rád vždy pít ze studnice, v níž je živá voda, kteří po ní žízní. Také je lékař jen pro slabé a nemocné, neboť silní a zdraví lékaře nepotřebují.

2. Poslyš, má milá Pavlino! Chceš-li být co nejdříve zbavena pošetilého břemene svého dětského srdce pak musíš použít velmi mnoho vážnosti. Neboť hle, „černé“ nejdou tak snadno ven jako „bílé“. To je. temné a neuspořádané myšlenky lpí mnohem mocněji v srdci a zatemňují je a nalézají těžko východisko, protože srdce zatemňují. Světlé myšlenky však vycházejí brzy a snadno opět ven, protože jsou samy světlo a osvětlují všechny kouty a snadno opět vyhledávají (cestu ven) zvláště když se jim vedle „černých“ asi nejlépe nelíbí.

3. Lidské srdce je pro černé světské myšlenky nebem. Ale pro nebeské světlé myšlenky je peklem zejména jsou-li ještě kouty srdce napěchovány všelijakými světskými pošetilostmi.

4. Chceš-li, Má milá dcero, své srdce očistit, aby se zalíbilo nebeským duchům, v němž by natrvalo a vítězně bydleli, musíš jako moudrá hostinská všechnu tu hloupou lenivou, špatnou a neúčinnou čeládku vyhodit, potom všechny pokoje domu svého srdce dobře zamést a vyčistit, aby se nově přišedším nebeským hostům pohostinné pokoje líbily a mohli v nich nalézt příjemný příbytek a zůstat v něm nadále.

5. Střes se tudíž každé příležitosti přiblížit se tomu, co tvé srdce zatemňuje! Navštíví-li tě však ten kdo je ti škodlivý, pak se vzdal jeho společnosti, jak v srdci tak i tělem! A on nepřijde! Neboť co přichází přijde-li jen hlavně kvůli tobě, vše ostatní je zdání a prázdná záminka.

6. Já tedy myslím, Má dcero, že to bude přímo pravá „čistá rada!“ Následuj jí tedy také poctivě čistě v čistém srdci, tak budeš také brzy stát, jak se sluší na čisté děvče!

7. Neboť hled', opravdu čisté děvče je mi milejší nežli tisíc římských klášterních panen!

8. Tedy jednej, Má milá dcero! – Já však budu co nejmocněji při tobě stát a tobě pomáhat vždy a věčně! Amen.

Ke dni plnoletosti

28. března 1847

Piš tedy Marii Hüttenbrennerové, dceři A. H. W., která je nejstarší a podle vašeho počtu dosáhla tak zvané „Majorennity“, kterýžto počet je zcela nesprávný. Neboť děvče jest, jakmile se stala zralou a dospělou „majorenu“ zletilá co do těla. Co do ducha je však majorenn jen ten kdo v něm dosáhl úplného znovuzrození. Kdo tohoto nedosáhl, ten asi zůstane na věky velmi silně („minorenn“).

2. Tak je také naše dcera tělem již několik let velmi silně majorenn, ale duchem ještě rovněž tak silně minorenn.

3. Tu by jí bylo k těmto jejím 25tiletým narozeninám svého těla především přát, aby se velmi přičiňovala, přivést to v pravé, živé škole života brzy tak daleko, aby dosáhla majorennity ducha. Neboť tato závisí na dobrovolné pílí srdce a nepřichází, jako majorennita těla, s přirozenými pozemskými roky, nýbrž, jak řečeno, jedině a toliko a nejvytrvalejší pílí srdce.

4. Píle však vyžaduje především pevnou víru v Mé slovo! To je abeceda knihy života!

5. Po pravé víře pevně a bez omrzení jednat, to je písmenkovat a slabikovat!

6. Z jednání dospět k lásce a v ní v lásce činně žít, to čtení z knihy života.

7. Tímto čtením přijde k světlu ducha, a k milosti Boží. Bůh však osvobozuje ducha, aby se mohl sjednotit se Svatým duchem v milosti Boží.

8. V tomto sjednocení přichází pak moudrost v ní pravá láska k Bohu a s ním pravý věčný život. A toto je pravá „majorennita“ ducha, o níž se má totiž naše dcera Marie H. se vší pílí snažit.

9. Ale věc jde u ní poněkud tvrdě kupředu, poněvadž je trochu nahluchlá v chrámu víry jejího srdce ještě mnohem silněji nežli v uších jejího těla. Její sluch se sice zlepšil, také její srdce se stalo poněkud více věřící, a jde to u ní sice poněkud kupředu. Ale ovšem téměř tak „pomalu“ jako vzrůst korálů!

10. Proto ať se horlivě v srdci soustřeďuje a roste s dnem! Pak také dostane brzy pravého dne života!

11. Ráda by sice byla již ženou, paní a matkou. Toho se jí také dostane, bude-li moudrá! – Ale její duch má větší cenu pro ni nežli muž! Proto ať myslí na ducha dne častěji nežli na muže – Tak jí muž také neujde. Neboť co si věřící srdce přeje a chce, to mu nikdy neujde.

12. Moudré a rozumné srdce ať hledá především Království Boží a jeho spravedlnost v sobě samé, tak mu bude vše ostatní přidáno.

13. Tuto krátkou, ale nadmíru důležitou životní nauku hled. Marie H. ve svém srdci pevně rozdmýchat, tak tvé srdce brzy v sobě vše nalezne po čem poctivě hladoví a žízní.

14. Tím ti budiž dáno Mé požehnání, Mé slitování, Má láska a všechna milost s ní na věky! Amen. To ti pravím, a přeji Já, tvůj svatý Otec Ježíš, který tvé srdce a tvého ducha dobře zná na věky. Amen.

Síla víry.

2. dubna 1847

Ve víře spočívá velké zaslíbení a vzkříšení. Jako jsem Já. Jeden vstal z mrtvých z vlastní síly a moci, tak vstane z mrtvých každý silou víry v něm. Uchopila-li víra Toho, který je život sám. Neboť tu má víra život sám a nepotřebuje aby ji někdo probouzel ze smrti, nýbrž ona sama je buditelem v tom, kdo ji má. A tak je to, že ti každý bude dle „své víry žít“ a žít musí. Neboť víra je tělo lásky. Jest čistá duše anebo inteligence bytí.

2. Láska je věčný duch v tomto těle. A je-li tělo víry tu a postaveno z toho, jenž věčně byl, jest a bude život sám – jak by mohl být bez lásky a bez ducha ten, který vyrostl z lásky, která je život sám?!

3. Kdo tedy věří v Toho, který tu přišel, přichází a přijde od věčnosti jako život z Boha, Sám Bůh, Alfa a Omega, počátek a konec, bez počátku a bez konce ten má věčný život již v sobě.

4. Nikdo však nemůže žít bez víry, ani časně ani věčně je-li víra hloupá takový je také život, je-li víra souzená, takový je také život. Kdo je ve víře vázán, ten je také vázán v životě, leč by ho duch osvobodil.

5. Proto věřte správně a ve mne, který jsem Sám Život a vzkříšení, tak budete také vzkříšeni ve své víře a budete ve své víře žít! Amen.

6. To praví Jenž je vzkříšení a život Sám. Amen, Amen.

Hlad jako metla.

11. dubna 1847

Piš jen. Já nepotřebuji žádného prosebníka, Já vím bez toho, co Irům chybí. Tomuto národu chybí vše. Proto ta metla, která je vždy lepší nežli věčná smrt! Stačí-li moudrému málo, pak bys tím měl mít také již dost, ale kvůli bratrům budu již muset něco připojit.

2. Pravím-li že tomuto národu chybí vše, značí to tolik jako, tento národ nemá předně Boha mimo slepé bůžky, ze střední Itálie a mamonu peněz. Bůžkové jsou v modlitebnách a nemohou ani pomoci, proto jsou mrtví, ani prospět, protože jejich materiál je špatný a bezcenný. Mamon však se nachází v ruce lichvářů a v „ripeálkase“⁸⁰, která je složena ze samé vládychtivosti po přednosti. To bude silná rubrika v konsignaci toho, co tomu národu chybí!

3. Za druhé chybí národu lidé, a to je také jedna silná rubrika! D Conel byl ještě jejich nejlepší člověk a neměl nicméně ceny šibeničnicka. Co potom s jinými lidmi mezi nimi a konečně s nimi samými?! D Conel odešel⁸¹ a ostatní zemřeli. Nejlepší bude, budou-li brzy všichni pryč. Mnoho štěstí na cestu bez Boha a bez lidí a bez „peněz“ pro onen svět! V pekle je převeliké množství událostí. Ale jen tak dále v tomto způsobu na cestu do věčnosti, tam jsou domovem samí „repeálovci!“

4. jednat může sice národ jak chce, ale následky jsou nevyhnutelně v ruce Mé. Vrhnete tolik kamenů kolik chcete do výše že musejí opět spadnout dolů, to je Má starost.

5. Za třetí tento národ nemá zákonů, a když už nějaké má, neváží si jich, jak světských tak božských, které zná sotva již podle jména. Zato však má tím více lichvářů všeho druhu a stále mnoho vojska. A požehnání všeho toho druhu jest hlad!

⁸⁰ Zde je míněno příliš zjištěné všeobecné blaho ohrožující, lichvářské vlastnické právo. Vyd..

⁸¹ Zemřel 15. května 1847 na cestě do Říma v Janově.

6. Když se lidu dobře zdařily brambory, tu nevěděli co vše by si mohli z nich dělat, kořalka, sirup, mouka, škrob, pivo a ještě mnoho takových průmyslových výrobků. Já jsem dal tento plod jen jako nejvyšší jednoduchou potravu, kterou si může ten nejchudší snadno připravit. Když by však tento zemní chléb pro chudé se měl stát průmyslovým předmětem pro luxus a peněžní žoky beztoho bohatých, pak jen pryč s touto potravinou chudých!

7. V této zemi bylo by ještě pro několik neúrodných roků velké množství peněz a obilí a rukou lichvářů, ale právě tu musí mrzké vlastnické právo (viz vysvětlení poznámka 80. str.178), být zachováno v platnosti i kdyby jich proto statisíce muselo zemřít! Ale chraňte vlastnictví lichvářů jen ještě více, postavte strážce k jejich špýcharům na obilí, nechte však za to statisíce vyhladovět věru, vaše odměna bude velká v pekle! Proklet budiž lichvář a také zákon, který jej chrání!

8. Já však pravím: Lichváři pověsit kámen na krk a vrhněte se do moře, kde je nejhlubší! Když někdo člověka usmrtí, toho odsuzujete také k smrti! Když však takový lichvářský peněžní ďábel statisíce usmrcuje svou nenasytnou ziskuchtivostí, pro toho nemáte zákona! A tak se vám, vy hloupí Britové, stane po právu i když všichni zemřete hladu i s Irskem. Jen tak dále se spravedlností, přijde vše ještě lepší zde na Zemi!

9. Myslím nyní, že je toho dost, abyste poznali hled Irska, jeho příčinu a jeho důvod.

10. Toto vám pravím: Budete-li také někde jinde tak s lidstvem jednat jako v Irsku, pak bude také jeho osud ještě horší než osud této země. Neboť tu není pro lidi žádné jiné školy nežli škola bídy! To praví Ten, který zná všechny národy Země. Amen.

Pravá večeře Páně.

25. dubna 1847

Otázka Ans. H. W.: Ó Pane! Dobrý milý, svatý Otče! Jsou Tebou oprávněni jen kněží křesťanských vyznání rozdávat v pamětní večeři Tvé tělo a krev v podobě chleba a vína, anebo mohl by také Tebe pokorně milující laik něco podobného činit! A to tím více potom když tebou osvícen, poznává, že je v církvi, v níž byl vychován, se holduje modlářství a že kněžstvo této církve šíří temnotu místo světla a více přihlíží k tomu, aby lid zachovával její ustanovení nežli Tvé svaté slovo?

V Písmu stojí jen: „To číňte na Mou památku!“ Kdo však to má činit ve zvláštním smyslu, o tom nestojí nic psáno. Že toto každý, kdo je znovuzrozen, tj. křtěn z vody a Svatého ducha ve jménu Mém, může činit, ukazuje přece jasně Písmo, které to radí všem a ne jednotlivcům.

2. Kdyby tomu nebylo tak, pak by tedy laik se nesměl také „Otčenáš“ modlit a jinak také nic činit, co se v evangeliu činit přikazuje. Neboť ode Mne obdrželi přece jen apoštolové a učedníci nauku a přikázání. Já jsem však nikdy apoštolům neřekl: „To obzvláště vy číňte, a věřící nesmějí to pod nejpřísnějším smrtelným hříchem činit! Nýbrž všude se praví: „To číňte!“ A to platí všem stejně poslům anebo žákům! Neboť jeden jest váš všech Mistr a Pán, a vy všichni jste jeho bratři! Podle lásky vás však poznají, že jste Mí učedníci“ – Takto to zní v Písmu.

3. Kdo to však má a musí činit, aby dosáhl věčného života, ten číň také to druhé! Neboť kdo slovo, kterému jsem učil, nesplňuje úplně, ten je jako plod, který z nedostatku silného slunečného světla nemohl dospět k žádoucí plné zralosti.

4. Jako však každý dobrý křesťan může křtít, když je již člověk ke křtu ducha způsobilý, tak je však také ještě větší povinností každého pravého, vpravdě evangelického křesťana, může-li to činit, podat bratřím a sestrám na mou památku náležitou hostinu lásky, skládající se z dobrého chleba a vína při čemž je jen poznamenat, že se jí nemají účastnit také „vepří“, kteří ve Mně nevěří a Mě se posmívají a Mnou opovrhují.

5. Já však pravím vám: Vpravdě, vpravdě, kdykoli vy kteří Mne milujete, jíte a při tom si na Mne vzpomínáte, a zvláště kdykoli krmíte a napájíte chudé bratry ve jménu Mém, tehdy přijímáte pravou hostinu lásky do sebe a také ji co nejdůstojněji rozdáváte.

6. Neboť cokoli činíte chudým, to činíte Mě samému. Chcete snad něco většího a svatějšího činit Mě, Pánu, není žádné větší a svatější jednání známo!

7. To je to pravé „Hoc est enim corpus meum“, že konáte pravé skutky lásky! Neboť pravý skutek lásky ve jménu Mém je Mé vlastní, nejopravdovější tělo“, jenž je za mnohé, ano za všechny, nejen apoštoly nebo kněze, dáno k pravému získání věčného života.

8. Rovněž tak je to s kalichem, který jest Má „krev“, to je. Mé slovo je všem národům, jako krev všem údům těla, měla být vylita k první čistotě a ryzosti, tedy jako čisté, pravé, ale ne jako nečisté, nejvýš zbrndané víno.

9. Kde tedy při hostině lásky bude Mé jméno opravdu v srdci vyznáváno, tam bude kalich v duchu a v pravdě požíván. Chce ještě někdo z vás více?

10. Co jest lepší: láska nebo hostie anebo tak zvané proměněné víno? Já pravím: Kde nejsem v lásce lidí a v Mém slově, tam je chléb a víno nula. Kde však jsem v lásce a ve slově, tam jsem také jako ustavičná věčná Večeře Páně v srdci, duši a duchu každého člověka – beze všeho kněžského posvěcení! Amen. Amen.

Zpověď a odpuštění hříchů.

2. května 1847.

Piš jen! – Mezi zpovědí, při níž se odpouštějí hříchů v římské církvi a zpovědí, v níž se Mým živým slovem očištěný a Svatým duchem pokřtěný člověk nějakému knězi ukáže kvůli vnějšímu kultu, jest nebetyčný rozdíl.

2. Neboť v pravém případě se dopustí kvůli domnělému odpuštění hříchů v Písmu nikde nenařazeného jednání. V druhém případě však je hříšník dávno již úplně očištěn, a má se jen nějakému rozumnému knězi ukázat kteréžto ukázání se, může záležet právě také v jakémsi způsobu zpovědi, které ukazující se knězi může udat, co jak a kdy hřešil a od kdy tyto hříchů Mou milostí úplně odložil a již více se jich nedopustil.

3. Rozumný kněz mu pak také udělí obyčejnou vnější absoli (rozřešení), po níž může zpověď takto vykonávající přijmout podle kultu přijímání, aby vnějším požadavkům církve, v níž se nachází učinil zadost.

4. Rozumí se však samo sebou, že kdyby někdo přišel na hloupého kněze, který by mu chtěl odepřít absoli, má se od něho vzdálit, a to s nejlepším vědomím. Neboť komu Já hříchů promírím, tomu jsou již prominuty, a i kdyby mu jich tisíc kněží zadrželo!

5. Odmítnutý ať není pro přijímání na rozpacích! Neboť kdo Mne Samého v duchu lásky milosti a slitování nosí v srdci, ten se může vnějšího přijímání lehce zcela odřici!

6. Nejlepší prostředek k zanechání hříchů je však hříchů se více nedopouštět, dopuštěných hříchů opravdu litovat, za to chudým z lásky ke Mně almužny dávat a všem svým nepřátelům ze srdce odpouštět a za ně se v duchu a v pravdě modlit. Neboť lituje-li někdo, že zhřešil, tu je mě také líto, že jsem ho chtěl proto potrestat. – Almužna však pokrývá beztoho největší množství hříchů – A tomu, kdo odpouští, bude odpuštěno i kdyby měl hříchů, jako je tu písku v moři a trávy na Zemi!

7. To jsou tedy jediné prostředky, kterými každý hříšník beze vší zpovědi může obdržet odpuštění hříchů a jinak není žádných!

8. Obdržel-li však někdo ode Mne, jestliže následoval účinné a v duchu a v pravdě předepsaných evangelických podmínek, pak se může, chce-li kvůli vnějšímu kultu ukázat rozumnému knězi. Ale jako podmínku k blaženosti neměj tato rada žádné platnosti. Je vám dána jediné proto, abyste jejím zcela neškodným zachováním tím nezávadněji mohli projít ve vašich pozemských poměrech!

9. Můžete však činit, co vnější kult vyžaduje, aby se nikdo nijak nepohoršoval. Neboť jsou to znamení znovuzrození vašeho ducha, že také vy můžete hady a štíry této doby napadnout a oni vám neuškodí. Můžete také otrávené poháry pít to jest učení Bábele vyslechnout, ale jed vám neuškodí.

10. Já myslím, že to přece je dosti srozumitelné? Jednejte a žijte dle toho! Amen

Hmotná a duchovní drahota.

16. května 1847

Piš tedy jen slůvko o nynější drahotě hmotných prostředků k živobytí!

2. Hle za všech dob světa bylo to a tak zůstane také, že hmotné prostředky životní drží stále stejný krok s duchovními – Izraelité byli často trestáni neúrodou, drahotou, hladem a morem, když jejich srdce a duch ze Mne opustil a přiklonil se k bohům jiným V modlářských zemích dnešního dne panuje ustavičně více méně nouze a mor. Pročpak? Pro nepřítomnost Mého ducha!

3. Dokud v různé sektářské Evropě se lid více staral o Mne a o Mého ducha usiloval, dotud bylo velké množství andělů mezi lidmi. Tím byli nejen lidé, nýbrž také půda nebeská požehnaná, takže vynášela stále hojně žně. Ale tyto žně přivedly národy na samé průmyslové myšlenky – a myšlenky na Mne poklesly!

4. Místo čistě duchovních spisů, které se jak se strany Říma tak také ze strany nižší státní politiky začaly stále více pod pokutou zakazovat, ano takřka jako kacířské zapovídat, nacpal se svět nyní spoustou nesmyslných a bezobsažných žurnálů a jiných spisů. Vyvěšují se opět relikvie a pořádají pouti, zakládají se opět řády a podobných ošklivostí více.

5. Tím nastal pro ducha velký hlad po předchozí stále se zvětšující drahotu duchovního pokrmu. Andělé se od půdy zemské opět víc a více stáhli zpět, ježto se jim stále se zvětšující se temnota na Zemi veskrze nezamlouvá a velké smilstvo lidí, zvláště římských, je již vůbec nepřítahuje. Tak je tedy snadno pochopitelné, že půda, ve stále větším nedostatku nebeských pracovníků, musí také v témž poměru vydávat v tom či onom druhu plodů hubené sklizně.

6. V minulém roce (1846) jsem jen brambory a tu a tam něco přes polovinu stihl neúrodou, a hledte téměř celá Evropa vzdychá! Co bude tedy však potom, kdybych vedle brambor postihl a velmi pravděpodobně postihnu žito, kukuřici a ječmen, když lidstvo v této své horlivosti temnotě a nevěstkářství, smilstvu a všelike horlivosti v průmyslu bude pokračovat a na Mne ještě zapomínat? Pak teprve budete číst a slyšet o velikém nářku a velké nouzi a o nejhlubší bídě, že vám nad tím budou vlasy vstávat!

7. Já jsem sice nechal přijít do Evropy cholery. Ale zželelo se Mi toho, neboť objevil jsem velmi mnohé dobrodince mezi tak mnohým národem. Ale zároveň jsem také objevil ještě větší spoustu lichvářů, vystupujících bezprostředně z pekla, které je v nich v plné míře. Tito ďáblové ještě v lidských škraboškách musejí pocítit Mou trestající metlu podle míry jejich zločinů. Proto podle řádu překvapí nyní Zemi všelike zla (nemoci). Dokud tato havěť nebude vypleněna a na

Zemi nebude světleji, nebudu zemské půdě žehnat, leda v místě jen tam, kde žijí lidé, kteří Mne v pravdě ve svých srdcích nosí a věří, že jsem u nich a že je mohu také málo chleby co nejlépe udržet a vyživit.

8. Proto se nebojte také vy tohoto času! Jestliže Mně opravdu důvěřujete, nebudete nikdy hladovět. Máte-li málo, požehnám to málo, a bude pro vás velkým přebytkem. Ale jestliže, ve vědomí Mého požehnání, byste se ještě starali a se tázali: „Co budeme jíst a čím se budeme odívat? Pak bych vás nechal starat a poněkud bych se stáhl a Svého chudého a přece opět velmi bohatého sluhu a bratra bych od vás vzal. Pak se zásobte sta měřicemi mouky a všelikými požitelnými věcmi a budete přesto hladovět, jako byste celé týdny nejedli!

9. Neboť jako všude, tak také zde záleží vše na mém požehnání! Proto zůstávejte zcela plni důvěry ve Mne, ať se doba utváří, jak utváří, Já vás nikdy neopustím, a nebudete hladovět ani duchovně ani tělesně. A i kdyby již sluha odcestoval, budu však nicméně Já stále stejně žehnat u vás, nic se vám nestane! Utiskovaní, smutní a úzkostliví nesmíte být! Neboť to by byl vývěsní štít srdce, který by řekl – „Hle, Pán je sice tady, ale On spí a nemůže nám pomoci!“ – Pryč také tedy s tímto štítem! Neboť kde Já jsem musí zavládat radost úplná, nejvyšší blažená odevzanost do Mé vůle a ne strach, malomyslnost a smutek! Pak zavládám také Já co nejsilněji v takovém srdci a v takovém domě! Amen

10. To pravím Já, váš všech žehnající Bůh, Pán a Otec Amen.

Pravé životní umění.

17. května 1847

Ctnost je dovednost lidského veškerenství, dobro svobodně volit a podle toho, aniž se dá čímkoli v nejmenším mást pevně a věrně jednat dosáhl-li nějaký člověk v sobě této harmonické pevnosti, následkem níž všechny své mnohé potřeby a přání konečně úplně spojil v jedno, podle čehož potom jedná, pak jest úplně ctnostný.

2. Když to však nějaký člověk tak dalece nepřivedl a jen tu a tam v jednotlivých bodech je pohotový k činu, v jiných je jako vlažná voda, pak je v jednotlivostech něco, ale v celku však nic. – Neboť již ve všem dovedný by si měl říci: „Jsem neužitečný sluha!“ Co má potom o sobě povědět ten, kdo je prošpikován ještě velmi mnohou vlažností? Takový však není také ještě dávno ctnostný nýbrž ubohý hudlař ve všem svém počínání. Podobá se zahradníku, který svou zahradu posázel samými vrbovými pruty, protože tyto nejsnáze, téměř beze vší námahy a dalšího zahradního pěstování vzcházejí, ale nikdo z nich nemůže nějak požitelné plody sbírat.

3. Proto jsou již všechny rostliny k poučení lidí tak zařízeny, že ty, které potřebují nejméně lidské píce, neobjevují také buď zcela, žádné anebo jen velmi špatné a pro člověka bezcenné úplně nepotřebné plody. Rovněž tak to je také s člověkem, který podle nauky evangelia jedno činí dobře, naproti tomu však opět druhé činit úplně opomíjí.

4. On v říši rostlinné věčného života není nic než marnivá vrba, která má sice mnoho podobného a ušlechtilými stromy – neboť má dobré a pevné kořeny v zemi, má pěkný kmen, zelená se, vyhání krásné půvabné větve a haluze a vyhání velmi mnohé listí a také květ, ale plod, plod, kde je tento? Nicotné semeno, které nejslabší dech odvane, je vše, co lze s tohoto stromu mít, který se však pro nic jiného nehodí nežli zrovna sotva pro vlastní rozmnožování. Dřevo samo je dokonce pro oheň příliš špatné a hodí se ještě méně ke stavbě domů a ještě méně ke zhotovování užitečného domácího nářadí. Proto se tyto stromy sázejí je u potoků a řek, aby mnoho jich svými pevnými kořeny, které jsou na nich to nejlepší, bránily břehy před zničením velkými vodami. Tato služba bývá jimi také dosti ještě špatně zastávána.

5. Není tedy, jak řečeno, člověk, který jedno sice správně přesně koná, to druhé však opomíjí, nic než marnivá vrba, která následkem svých nízko stojících větví může být nápomocná

nejvýš nějakému Jidášovi Iškariotskému k sebevraždě, ale jinak je jen příliš velmi málo způsobilá.

6. Kdo chce tedy být náležitě ctnostný, nesmí nechat nic nepovšimnutého, co evangelium k povšimnutí předpisuje. Ten budiž ve všem nemarnivý posluchač a polovykonavatel slova, nýbrž horlivý jeho uskutečňovatel. Potom se bude podobat zahradníku, který se vší pílí nešetří námahy a práce, pěstuje ve své zahradě samé dobré a ušlechtilé stromy, které mu jeho práci stonásobně nahradí. A nebude se podobat onomu hloupému sazeči, který ve své zahradě, aby ušetřil námahu a práci zasadil vrbové pruty, jejich plod pak stráví větry.

7. Také se nebude podobat vrbovému stromu samému jako ušlechtilá réva, která pužena svým silným vinným keřem přinese nejnádhernější a nejchutnější hrozny, plné lihové šťávy, z nichž se pro Mne, Pána a Otce vinice vylisuje pro všechny věčnosti převzácné víno. Láska za lásku, srdce za srdce, život za život, duch za ducha!

8. „Ctnost“ velké slovo! Blaze tomu, kdo ji má! Ten se stal pravým znalcem života v životě.

9. Jakou námahu si dává mnohý člověk, aby se stal v něčem na Zemi umělcem! Celá léta se cvičí se vší pílí denně celé hodiny, jen aby svého vytčeného uměleckého cíle dosáhl! Může-li se však člověk kvůli pozemské výhodě podrobit tak velkému sebezapírání a všechny své síly obrátit k jednomu harmonickému bodu činnosti, proč tedy ne rovněž tak snadno a ještě mnohem snadněji mnohem výše, ano nekonečně výše stojíc uměleckosti v nejvyšším oboru věčného života!

10. K tomu nepotřebuje žádných vymknutých údů a hrdla, žádných muk očí, žádného namáhání břicha a plic, nýbrž jen velmi nepatrného namáhání paměti. Vše však tu přijde na víru toho, čemu učí slovo, a pak na pravou vůli lásky za slova a podle slova. A lehkým cvičením může to každý v onom přivést k nejznamenitější dovednosti, neboť Mé jho je přece mírné a Mé břímě lehké.

11. Pravidla životní školy jsou přelehce pochopitelná a rovněž tak lehce proveditelná. Proč bývají tedy tak málo všimána? Protože zdánlivě vylučují sebelásku, zatím co by se každý se zavázanýma očima měl pochopit, že tu každý, kdo usiluje vážně o království Boží koná-li skutky lásky a svého bratra tělesně podporuje – pěstuje na každém bratru jen nejušlechtilější ovocný strom v zahradě svého vlastního života, který mu pro všechny věčnosti přinese nejbohatší plody, neboť tento se nestane jistě žádnou vrbou, jelikož jako takový nikdy nebyl sázen, neboť v zahradě slova Božího se takové rostliny nemohou nikdy vyskytovat právě tak málo, jako poupatá bodláku na ušlechtilé vinné révě.

12. Dejte tedy všechny nicotné, malé perly, můžete-li nalézt a koupit perlu velkou neoceníitelnou! Staňte se pravými zahradníky a nevyrůstajte jako vrby, nýbrž jako ušlechtilé révy na vinném keři. Tak se stanete umělci života, podle dané školy života. A Já, váš Pán, Bůh a Otec, budu Se pak věčně těšit z nejrozmanitějších výplodů života mých milovaných dětí a dětiček!

Císař a Bůh.

23. května 1847

Dávejte císaři, co je císařovo, a Bohu co je Božího. (Mat. 22, 21).

Jest nyní na světě velmi mnoho těch, kteří nemohou nalézt hranic, co je Božího a co je císařovo. Ano mnozí jsou dokonce v každém ohledu republicisté, to jest proti Bohu a proti císaři. O Těch nebudiž zde nikterak řeči. Neboť kdo tu nechce nic vyššího nad sebou uznávat a sobě samému si postačí, ten v sobě již dosáhl onoho nejvyššího domnělého stupně, na kterém ovšem těžko kdy bude schopný vyššího a skutečného povznesení.

2. Sobectví, sebeláska, svémocná domýšlivost o vlastní velikosti a vlastní hojnou moudrostí tedy pravý sticismus v nejužším významu slova smyslu, jsou pravým kyanovodíkem pro ducha. Který duch je jím otráven, ten bude asi těžko kdy moci rozeznávat, jaký je tu rozdíl mezi povinnostmi pravého člověka k Bohu a k císaři!

3. Proto budiž to zde právě řečené také jen určeno těm, kteří tu hledají, ale nicméně to právě nalézt nemohou, protože ještě leckterá světská bludička v jejich srdci tomu brání

4. Aby však takové bludné jiskry v srdci zhasnuly, budiž zde ve vši stručnosti ukázán rozdíl v povinnosti který je tu mezi Bohem a císařem a co je člověk povinen dát jednomu a co druhému. - A tak tedy poslyšte a dobře si zapamatujte co o tom praví Pán!

5. Člověk se skládá z ducha, duše a na čas z hmotného těla. Duše je vlastní člověk mezi duchem a tělem a musí se svým rozumem a se svým intelektem starat o věčného ducha tak i o dočasné tělo.

6. Co však potřebuje duch, a co tělo? To bylo každému z vás jistě až přes míru oznámeno a bylo by tedy mlácením prázdné slámy, kdyby se zde vše mnohé o tom dané řádně do délky a šířky znovu přežvykovalo. Proto ve vši stručnosti jen to nejnужnější.

7. Dávejte tedy duchu co je čistě ducha, a tělu co je těla – ale podle řádu tak, aby tím nedostal duch žádné újmy! Tedy duchu jeho a tělu jeho!

8. Kdo tedy nevidí na prvý pohled, že vše co přichází z ducha, jako slovo Boží, víra, láska a pevná důvěra ve Mně, Pána, je čisté duchovno a náleží duchu.

9. Ale pozemský pokrm a nápoj, oděv, příbytek, a umění a řemesla, pokud jsou potřebná k získání výživy, jsou příslušenstvím těla a tudíž také je třeba podávat je tělu způsobem jak ono je způsobilé v náležité míře je přijímat – pokrm a nápoj svým způsobem, oděv svým účelným způsobem, příbytek rovněž tak a nutnou pohotovost a dovednost k přirozenému vykonávání umění a řemesel rovněž také náležitým způsobem.

10. Hleďte tu je Bůh a císař postaven vedle sebe, a každý z vás může z toho přesnadno vidět, co jako čistý duševní člověk je povinen dávat jednomu a co druhému.

11. Jako se však obě povinnosti jednoho a v jednom člověku mají k sobě, rovněž tak mají se v širším smyslu Mnou, Bohem Pánem, a světskou hlavou, která jedině Mnou je pozemsky zmocněna a nemá žádnou jinou moc, nežli která jí byla Mnou, Pánem vši věčné a nekonečné moci a síly propůjčena, tak anebo tak, sladce anebo trpce, podle potřeb lidí, kteří tu jsou buď dobří anebo zlí.

12. Taková světská vrchní hlava jest a zůstává stále metlou v Mé ruce. A každý člověk je jí tedy povinen dávat, co je povinen řádně dávat svému vlastnímu tělu.

13. Ale co je povinen dávat svému duchu, do toho státní vrchní hlavě nic není. A když tato v tom klade přes své hranice na lidi požadavky, pak v tom nalezne svůj nevyhnutelný soud.

14. Když však nějaký monarcha bude tělesným nucením také ducha lidí spoutávat a z hmoty mu předpisovat, kterouž záležitost je povinen Mě, Pánu, zapravit, pak ať zapraví vyzyvaný kvůli císaři také to, aby se nezlobil. Ale v srdci ať se podle toho neobrací, nýbrž ať Mi dá v duchu a v pravdě co je Mé, tak potom již naleznu jistý prostředek, abych císaře tak soudil, jak to za svou zneužitou moc na lidstvu zasloužil.

15. Nikdo z poddaných císařské moci ať se však neopovažuje, v čemkoli císaře soudit zda dobře anebo zle jedná. Neboť to jsem vyhradil jedině sobě.

16. Vše však, co někdo může z dobrého srdce pro císaře učinit, učiň a modli se často za tohoto bratra ve vysoké a tvrdé zkoušce postaveného, tak bude v plné míře císaři dáno, co je mu povinen, a v takové všeobecné lásce k bližnímu jistě také k Bohu co je Božího.

17. Co je pod a nebo nad je hřích. Kdo tu z patolízalských zjištěných důvodů pod vlasteneckým pláštěm císaři se obřadně koří a provozuje s ním pravé modlářství, ten hřeší, neboť dává císaři co náleží jedině Pánu Bohu. Kdo však císaři upírá příslušnou úctu, nevěrně mu slouží a ostatní povinnosti které od něho císař žádá, všelijakými oklikami zadržuje, ten hřeší rovněž a podobá se člověku, který se proti svému tělu snaží ustavičně zcela vážnými sebevražednými myšlenkami – jako ten prvý, který císaři příliš mnoho dává, se podobá člověku, který na svém a ve svém těle jedině a toliko nalézá předmět k němuž se musí vše obracet, Tu jest pak jeden právě tak velkým hříšníkem jako druhý a každý svým způsobem stejně.

18. Z tohoto velmi jasného sdělení každý z vás pochopí, co je vlastně povinen Bohu a co císaři - a jaký je snadno pochopitelný rozdíl mezi těmito dvěma hlavními povinnostmi každého člověka, které je nakonec nicméně úplně shledají ve dvou hlavních příkázáních lásky.

19. Ježto však toto chápete, jednejte také podle toho v duchu evangelia, který je zde ukázán tělesně, tak budete opravdu blaženě žít časně a věčně! Amen.

K jmeninám.

28.května 1847

Z dopisu Wilhelmině Hüttenbrennerové:

Obrátil jsem se pro vás na Pána, abych od Něho obdržel pro vás svaté slůvko. Ale tentokrát nebylo možné, aspoň pro tento okamžik anebo právě pro tento den naprosto Jej k tomu pohnout. Jen mi za chvíli řekl:

2. Co tedy chceš pošetilý hlupáku, Mne stále používáš za gratulanta k jmeninám? – Pročpak mají být právě jmeniny vždy určeny j tomu, aby ti bylo dáno gratulační vedlejší slůvko pro tvou dívku? Neřeknu nic o narozeninách těla, ale co je mi do vašich hloupých jmenin? Já jsem ti už jednou řekl, že pozemské jmeniny nemohu vystát a přece Mi již tase přicházíš s něčím takovým!

3. Co jsou jmeniny? – Hle, to je prvý marnivý den předně pro rodiče, ježto vůbec nevědí, na jaké nejkrásnější jméno mají dát své dítě pokřtít, a pak také pro dítě, když jednou bude mít tolik chápavosti, aby krásu svého jména uznalo.

4. Nepřicházej Mi tudíž jen zase brzy s tak pravým marnivým dnem, jinak ti budu gratulovat, a to z nejněžnějším způsobem! – To si zatím pamatuj, abys budoucně věděl jak se chovat, když by se opět někomu blížily jmeniny.

5. Já jsem ti ostatně sice o takových dnech kvůli tvé dobromyslné hlouposti dal slůvko, ale tehdy nebylo deset písmen hlavního díla (Domácnost Boží sv.1. kap.3,12 a dodatek) ještě odhaleno, tu žádám od tebe jakož i od každého pro něhož jsou odhalena, přesné rozvážení toho, oč ke Mně přicházíš.

6. Já proto nebudu tvrdší, nýbrž jen přesnější. A tak sice při jiné příležitosti dcerušce A.H.W. také něco vám dám, co jí prospěje. Ale nyní k jmeninám nedám vůbec nic, leda Mou každodenní, jistou milost života.

7. Vedle toho však žádám budoucně také od každého, kdo chce mít ode Mne zvláštní radu aneb útěchu, aby se napřed v plné vážnosti ve svém srdci obrátil na Mne a ne na tebe, ježto by se to zpola jevilo jako bys ty byl libovolný dárce Mé milosti a stačilo by říci: „Pane čiň to a ono! A Já musel dokonce tančit podle tvé písťalky?!

8. Ó to neučiním, nýbrž od nynějška musíš ty se dát Mnou vychovávat, chceš-li sám přijít dále. Chceš-li však ty anebo někdo něco jiného ze slova mít podrobněji odhaleno, tu jsem ještě stále stejný, vždy ochotný Dárce. – Ale jen již žádnou gratulaci k jmeninám!

9. Tedy pro tvou klientku příště něco, bude-li Mne Samého o to velmi vážně napřed žádat a Já tě Sám k tomu vyzvu a pobídnu ale jinak ne! To si zapamatuj nyní jednou pro vždy! Amen. Pochop to dobře! Amen.

10. Vidíte, z jakého důvodu jsem pro tentokrát od milého, nejlepšího Pána nemohl dostat nic nežli pouze jen pro sebe pořádné vyplnění! Vezměte si však to také náležitě vážně k srdci, když byste od Pána chtěla něco mít!

11. Proste Ho napřed velmi od srdce vážně, tak vám jistě něco dá. Pro tentokrát musíte se již spokojit s mou dobrou vůlí, jako já s mým kardinálním vyplněním.

12. Následujte tedy mé rady chcete-li od nejvyššího Ducha Božího něco mít! Mne však považujte ze němý nástroj, který je vždy hotov, ve jménu Pána každému sloužit. Toto vám praví dobře v srdci pamětlivý vašich jmenin váš přítel a bratr v Pánu.

Jakob Lorber.

Máš mě rád? Nehněváš se na mě?

Dvě otázky jedné dívky.

30. května 1847

1. Prvá otázka: Ó Pane, milý svatý Otče, máš mne rád?

2. Odpověď: Ovšem mnohotisíckrát radši nežli ty Mne dceruško! Neboť Já tvůj Bůh a Otec, starám se v každém okamžiku o celý tvůj život. Ty však nemyslíš tak pilně na Mne, nýbrž jen občas, když si čas k tomu dáš. Kdybych Já to dělal s tebou, jako ty se Mnou pak by bylo Má dceruško již dávno s tvým životem veta! Z toho však můžeš již vidět, že Já tě mám mnohotisíckrát radši než ty Mne, Má dceruško! – Já myslím však, že ty Mne od nynějška budeš stále mít raději.

3. Druhá otázka: Nehněváš se nejmilejší, nejsvětější Otče, na mne, protože téměř každou neděli jdu k své tetě a tam se trochu pobavím?

4. Odpověď: Ano, Má milá dceruško, to Mi ovšem není velmi příjemné, protože tím do sebe přijímáš stále více myslí pro svět, kterou bys mohla časem na Mne stále více a více zapomenout, což by Mne pak ovšem velmi bolelo, jestliže by ses mě konečně stala úplně nevěrnou.

5. Proto by Mně ovšem bylo milejší, kdyby ses každou neděli nenechala odvádět k tetě, nýbrž jen občas. Když už tetu navštívit musíš, od níž mimo nějaký malý zákusek a několik velmi laciných bezvýznamných hříček ne mnoho obdržíš. Kdyby však ve svém srdéčku tak mnohdy, místo vždycky k tetě, přišla ke Mně, mohl bych ti něčím lepším posloužit nežli tvá teta, která je velmi ješitná.

6. Hleď tedy. Má milá dceruško, s tvými pravidelnými docházkami k tetě nejsem již zcela srozuměn, nezapovídám ti však také ani v nejmenším tam chodit. Můžeš činit, jak ti to způsobí radost. Neboť hle: Mne vynucená láska netěší, nýbrž jen svobodná (volná)

7. Dáš-li Mně mnohdy svobodně přednost před tvou tetou, pak Mne to potěší. Ale kdybych tě k tomu měl anebo musel nutit, pak by Mne oběť tvého srdce netěšila! Právě jako by také tebe netěšilo, kdyby tě někdo měl rád jen tehdy, kdybys ho k tomu musela nutit – právě tak je to také u Mne!

8. Mně jsou vždy nejmilejší ti, kteří sami ke mně přichází, Mne vždycky v srdci vyhledávají a Mne pak z celého srdce nade vše milují. –Ty však potom také Já mám nadevšecko rád a otvírá jim všechny poklady Svých nebes!

9. Čiň, Má milá dceruško, tedy tak, tak se staneš brzy v Mé velké lásce veliká a uvidíš, jak předobry a přebohatý jsem Já, tvůj pravý Otec, a co vše mohu dát těm, kteří Mne nade vše milují!

10. To uvaž, Má milá dceruško, jen náležitě z celého srdce, pak přijdeš brzy zcela do Mého Otcovského srdce! To pravím a slinuji ti Já, tvůj milý Otec! Amen.

Před Bohem ohavnost.

30. května 1847

I řekl jim: „Vy jste to, kteří se děláte spravedlivými před lidmi, Bůh však zná srdce vaše! Neboť co u lidí je vznešené, to před Bohem jest ohavnost! Luk. 57, 16.

Tímto textem se již velmi mnozí velcí i malí co nejmocněji pohoršili. Neboť tento výrok platí lidem a ne věcem a zvířatům. A tak jsou tu také zvláště lidé světsky vysoké hodnosti, jimž tento text zní protivněji nežli nejroztlačenější hudba!

2. Ale přesto nemůže být nicméně tento výrok věčně nikdy vzat zpět a prohlášen za neplatný. Tento text jest nárožní kámen, který obyčejně stavební dělnictvo skutečně zavrhuje a přes který často zcela mocně padá a při tom se šeredně rozbíjí aneb, což je ještě horší, nárožní kámen padne na ně, tu teprve bývají zcela rozdraceni!

3. Ve velmi mnohých zemích jako ve Francii, Španělsku, Nizozemí a ještě v mnohých jiných tento nárožní kámen již častěji padl na hlavu velkým se zdajícím stavebnímu dělnictvu přirozeně i duchovně i s jejich domnělou velikostí je strašně rozdrtil. – Diabolus autem non in pace suun habat regulem (Dábel nemá ani v míru pokoj! Vyd.) Proto nebudou tito nicméně nikdy takovou zkušeností moudří, nýbrž podobají se hloupým vrbacům, kteří se brzy zase posadí na tutéž větev, z níž jich před minutou myslivec ostrou ranou přes polovici skolil.

4. Ano mnohem více bych u velkých platil, kdybych byl tento výrok neučinil, věda dobře, že velkým světa nebude po chuti, nejsem pro Mne Samého u nich nejlépe zapsán. Jednají se Mnou tudíž také jen jako s mravně politickou osobou, které kvůli obyčejnému lidu a „lůze“ ponechávají božskost, ono zlaté tak zvané slavnostní bohoslužby právě kvůli lidu a „lůze“, často i za peníze tuto službu vykonávají. Ale jejich srdce je většinou tak daleko ode Mne, jak vzdáleny jsou nejzevnější polární hvězdy světového stvoření.

5. Proto jim vždy pravím: Běda vám, vysokomyslní farizeové, kteří cedíte komáry, ale polykáte velbloudy – vás tento nárožní kámen trojnásobně těžce postihne! Běda vám, vy podezíraví velcí, kteří se zdáte velkými a mocnými a svým ohavným břemenem potlačujete ducha a tělo malých a chudých! Vás nárožní kámen desetkrát těžce postihne a rozdrtil vás jako mlýnský kámen zrno a rozmetá jako vichřice lehké, bezcenné plevy!

6. Čekej jen bohatý a tvrdými penězi mocný hýřile v choutkách světa, který svého sluhu a svou služku biješ a usmrcuješ, když se ti přiznávají, že také oni jsou lidé! Tvůj soud bude na tebe vylit jako žhoucí kov. A ukáže se zda Mně budeš sto na tisíc jedna odpověď!

7. Těch však na světě, kteří kvůli lidu musejí být velcí jako císař, králové vévodové a knížata, tento text se netýká, jestliže jim neopovrhují. Opovrhují-li jim však, pak se týče také jich, ač jsou to Mí pomazaní nositelé moci na Zemi.

8. Všichni však, kdož se domnívají být velkými a nejsou pomazáni – ani pozemsky a ještě méně duchovně - jako jsou bohatí na peníze a statky a bohatí na všeliké světské vědy a jiné dovednosti, jako snad všelící doktoři, mistři, profesori, kejklíři, herci, básníci, malíři, hudebníci a ještě mnoho takových jsou závistivci chleba a nactiutrhači, všem jejich druhům. Tito všichni jsou, čím větší a vážnější zdají se být a čím více se namáhají sobě rovné stlačit do prachu, tím větší ohavností jsou přede Mnou, Pánem!

9. Každá dokonalost přichází ode Mne a jest ji považovat za dar Mého Duchu. Kdo ji používá pokorně ku prospěchu svých bratří (bližních) netouží s ní po penězích a cti světa, tomu budiž pravým požehnáním časně i věčně. Kdo však s ní činí opak, ten je jako hříšník proti Duchu Svátému a tedy doslova ohavností přede Mnou, který mu tento dar propůjčil

10. Vládcové a úředníci se mají namáhat být muži podle Mého srdce v duchu a v pravdě! Boháči mají být chudými plnomocníky! Doktoři (učenci) mají Mou milost pochopit. Umělci mají Mne ze svého umění poznávat A všichni ostatní pozemští mistři mají pouze Mne jako jediného mistra ve všech věcech uznávat, potom to, čím jsou v Mém řádu budou, potom zmizí všechna ohavnost před Mýma očima na věky! Amen. Amen.

Moc v slabém.

Malý příběh v podobenství.

31. května 1847

Byla jednou jedna vdova, které zemřeli během krátké doby tři muži. Když ovdověla po třetí, tu s hluboce truchlícím srdcem uvažovala, co má nyní učinit: Zda-li si ještě vzít muže, kdyby se snad někdo po čtvrté ucházel?

2. Po sedm dní uvažovala o této věci, osmého dne zvítězilo však její srdce a nad jejími myšlenkami, a ona pravila sobě malé přesvědčení, že vezmu-li si čtvrtého muže, také tento brzy zemře, neboť jsem příliš ženskými vnadami vybavená a tyto přináší každému muži smrt. Proto zůstanu nyní vdovou až do konce svého života, a žádný muž nenalezne již smrt v mých půvabech! Tak usneseno a tak musí být učiněno! Neboť vidím, že pro muže nejsem stvořená.“

3. Devátého dne po tomto pevném rozhodnutí přišel však jeden nápadník a ucházel se o její ruku. A vdova si vzpomněla na své rozhodnutí a řekla uchazeči: „Příteli co chceš ode mne? Mám také tobě dát smrti? –copak jsi neslyšel jak brzy ti tři, jimž jsem byla ženou, zemřeli, ježto mým „půvabům nemohli odolat a všichni byli muži velké síly?! Ty však jsi slaboch a chceš mne za ženu! Nepadneš-li již v prvých dnech pod mými půvaby za oběť své slabosti?“

4. Ale slabý uchazeč o ruku vdovy pravil odměřenými slovy: „Překrásná ženo! Já dobře znám osud těch tří mužů, jimž jsi byla ženou a po nichž jsi trojnásobnou vdovou. Ale hled, ne toho druhu tvých tří dřívějších mužů jsem já. Mně tvé půvaby nic neuškodí, neboť já znám sebe právě tak dobře, jako ty znáš sebe! Co tvým dřívějším posloužilo k smrti, to mě poslouží k životu! A ty nebudeš zodpovědná, kdybych také já zemřel po tvém boku. Ovšem ti však pravím: Hle, já tvou mrtvolu dříve položím do hrobu než-li ty mou! Zkus to jen, a přesvědčíš se, že já jako „slaboch“, nakonec budu nicméně silnější nežli ti tví tři první, ale nyní v hrobě zetlívající mužové, kteří na tvých půvabech našli smrt.

5. A vzal ženinu ruku, a přitiskl ji na své srdce a pravil: „Zvítězil jsem! – jest sice smrt v tobě, tvá krev jest jed a mor tvůj dech tvé tělo jest jako tělo hadů. Ale smrt přece mi nedáš!“

6. Po roce manželství, byla žena po prvé požehnána a divila se tomu, že slabý zmohl, co dříve ti tři nezmohli, ježto vždy po tom zemřeli.

7. Tak přišel také druhý rok, a vdova byla opět požehnána, a třetí a čtvrtý rok, a každý byl nově požehnan. A vdova žasla nad silou a mohoucností svého muže a slábla, churavěla a zemřela.

8. Když však potom byla přinesena ke hrobu, nedopustil muž, aby byla pohřbena, nýbrž dal rakev otevřít a vložil svou ruku na srdce ženino. A hle, začalo se hýbat. A ona se vzpřímila a opět oživila.

9. A muž pravil k znovu oživené ženě: Vidiš nyní kolik je síly v „slabém muži“! Nejen, že neumírá a věčně nikdy nezemře, nýbrž on může také oživit kteří již na jeho ruce a srdce zemřeli.

10. Tu vyskočila žena z rakve a poskakovala a skákala radostí nad svým zázračně silným mužem a pravila: „Kdo jsi, který toto můžeš, jako žádný před tebou?“

11. A muž pravil. „Já jsem Alfa a Omega, kterého ty svět, jsi dávno zneuznávala! Ale právě ten, kterého jsi nakonec za nicotné považovala, je to který ti vrátil, co jsi postrádala u těch, kteří dříve tvou ruku a tvé srdce a jimž jsi byla k smrti! Ježto však nyní jsi probuzena a opět žiješ a nikdy nezemřeš a přivedla jsi Mi na světlo živý plod, budou ti opět žít, kteří na tobě zemřeli! Staň se!“

12. Tento malý příběh bude teprve za nějaký čas podrobněji odhalen. Amen.

O moudrosti a dobrotě Boží.

příběh v podobenství.

1. června 1847

Byl jeden hospodář, jenž měl velkou zahradu, v níž stálo mnoho a různých ovocných stromů. Mezi těmi byly některé, které nesly záhy zralé ovoce, jiné nesly ještě pozdější. A konečně tu byly také stromy, které svůj plod jen velmi pozdě přiváděly ke zraní, a tento musel proto polooviční zimu ležet, nežli byl požitelný.

2. Tento hospodář měl však také mnohé sluhy a několik dětí. Děti a sluhy považoval za rovné a posílal je pilně do velké zahrady, hlídat stromy a podívat se, jak je to s ovocem a zda se ukazuje tu a tam něco zralého?

3. Děti a sluhové plnili přesně vůli hospodářovu. A když objevili na ranných stromech nějaké zralé ovoce, tu pádili spěšně a plni radosti k hospodáři a oznamovali mu to.

4. Tu vyšel hospodář a ohledal některé, již velmi záhy uzralé ovoce ranných stromů a přikázal sluhům, aby je očesali a dali dětem, které se na ně již velmi těšily.

5. A sluhové učinili podle slova hospodářova. – když však děti ochutnaly toto prvé ovoce ranných stromů, tu dělaly kyselé a nechutné obličejy a řekli otci: „Věru, tímto plodem není naše námaha odměněna! Ovoce vypadá sice velmi nádherné a krásné, ale zdání klame!“

6. A hospodář pravil: „Nechte tedy toto ovoce a vyčkejte ještě několik dní, až zář sluneční je více okořen! Pak bude již chutnější. Neboť víme přece již odedávna, že všude prvenci mnoho neznamenají.“

7. A sluhové a děti se s touto odpovědí spokojili a opustili s hospodářem zahradu. – Za několik dní se však vrátili opět do zahrady a našli již množství dobře zralého ovoce a šli a oznámili to hospodáři. A tento šel ihned s nimi do zahrady, ohledal ovoce a řekl sluhům: „Nuže jděte a doneste všelike koše pro různé druhy, aby nebyly pomíchány! A otrhejte vše zralé, abychom pak konali řádnou hostinu!“

8. A sluhové učinili, jak jim to hospodář přikázal. Když bylo nyní ovoce očištěno a v domě na velkém stole uloženo, požehnal je hospodář. A děti a sluhové se posadili k témuž stolu a brali ovoce a jedli je s velkou chutí – a byli nasyceni.

9. Když však byli sytí, děkovali otci a pravili otče. Nyní má ovoce zajisté mnohem lepší chuť, ale hleď, nyní je ho zde najednou tolik, že se pro množství a tím způsobeném přesycení dobrá chuť na konec ztrácí! Nebylo by tedy lepší, kdyby prvenci byly tak chutné, jako nyní toto úplně zralé ovoce! Jaké očerstvení by poskytlo!“

10. Hospodář však pravil: „Máte pravdu! Ale víte, co je tu činit? Hleďte předmět: pravá střídmost! A za druhé: pravá trpělivost! Ovoce nebrat ze stromu nikdy dříve, dokud není úplně zralé, a potom jen tolik kolik se vyžaduje pro jednu potřebu! Proto při druhém druhu zachováme toto pravidlo a potom vám bude všem velmi dobře chutnat!“

11. A hle přišla zralost druhého druhu ovoce, a pravidla hospodáře bylo dbáno. A všechno ovoce chutnalo dětem a sluhům dobře! Stejně to bylo s třetím druhem.

12. Když však dospěl k zralosti nejpozdější druh řekly děti a sluhové hospodáři: Hleď, dni se ochlazují, a poslední plody visí velmi hojně na stromech, vypadá dobře, ale když se ochutná, stahují jeho šťávy ústa, takže člověk ztrácí všechnu chuť pustit se do druhého kousku ovoce. Co tu je však dělat?

13. A hospodář pravil: Tak jest běh času dokonán! Víím dobře, že tento, poslední a nejpozdější druh nemohl dospět k úplné zralosti na stromě, ježto světla a tepla již tak velice ubylo a noci se prodloužily a dny zkrátily a staly se chladné. Nicméně nenecháme ovoce přišedší k úplné zralosti na stromech kořisti vše usmrcující zimy, nýbrž jděte a přineste si všeliké nádoby pro různé druhy a očešte mi toto pozdní ovoce se čtyřnásobnou ostražitostí se stromu! Toto ovoce necháme v oteplených pokojích uležet a pak bude lepší než všechny dřívější druhy, které zářem letním dosáhly již na stromech úplné zralosti.

14. A děti a sluhové učinili, jak jim hospodář přikázal. A hle, tak to bylo dobré, a zima když přišla, nenalezla již nic na stromech než listí, ale plodu nenalezla již nic na stromech nežli listí, ale plodu nenalezla nikdy, aby je usmrtila!

15. A tak bylo nakonec nicméně vše dobré. A děti a sluhové chválili moudrost a dobrotu hospodářovu.

16. Jaký má snad tento malý příběh smysl – o tom přemýšlejte ve svém srdci, abyste se z toho obrazu přírody učili, jaká jsou tajemství Boží.

17. Nebuďte však ukvapeni se svým pojetím! Neboť jednou ranou nepadne žádný značný strom! Za nějaký čas vám k tomu dám odhalení. Amen.

Boha nade všecko.

3. června 1847

Prosba Wilhelmíny Hüttenbrennerové: „Ó nejsvětější a nejmilejší nejněžnější Pane Ježíši, Můj Bože, můj Otče! Jak to mám udělat co učinit, bych Tě, věčná, nejčistší láska, mohla nadevšecko milovat? Neboť hle, ať se sebe více seberu a v mysli uchopím, kolik jen silně dovedu, přesto to nemohu tak daleko přivést, abych Tě mohla více milovat nežli leccos ve světě, co se mi svým způsobem líbí a mé srdce zvláště přitahuje. Já však vím, že je to tak chybné a není to v pořádku. Proto se obracím na tebe, abys mě skrze Svěho sluhu ukázal pravou cestu. Odpusť mi tuto mou snad velmi hloupou opovázlivost! Tvá jediné svatá vůle se staň!“

Má milá dcerolo! Tento dotaz, kdyby náležitě v plné vážnosti vyšel z tvého srdce, jak tu svrchu stojí líbil by se Mi mnohem lépe nežli tvé jmeniny. A hle, tu to má, jak říkáváte, právě malý háček.

2. Já sice vím, že bys Mne, kdyby to tak dosti snadno mohlo být, tak řádně z celého srdce chtěla nade vše milovat. Ale to je právě „choulostivá“ okolnost, že to nemůže tak zcela snadno být jak by sis to kvůli většímu pohodlí přála.

3. Mne nade všecko milovat jest velmi těžký životní úkol – protože Já nejsem tak jako snad mladý člověk, v elegantních šatech viditelný, také nemám porozumění pro to, abych se vám dívkám v tak zvaném dobrém tónu dvořil. Také jsem po stránce světské pravý „hulvát“, který na jemnou řeč vlastně nikdy nedal a který přítomnost mnohdy citlivých dětí také vůbec nemůže potřebovat. Já mluvím, když mluvím, tak hezky peprně od plic, myslím však to tím ovšem vždy nejlépe.

4. Ale to se nechce každému líbit, a proto se také velmi snadno stává, že se mladé, lépe a mravní dívky snáze mohou zamilovat do nějakého světského člověka, zvláště je-li hezky čistě ustrojený nežli do Mne, drsného syna tesařova, který toto řemeslo vykonával až do svého třicátého roku, aby Sobě a Svým pozemským rodičům, bratřím a sestrám vydělal denní skrovný chléb, a veskrze žádnou jemnou řeč, ovšem někdy pro obyčejný lid velmi srdečnou, ale nikdy jemnou.

5. Hle, jako jsem však byl, jsem dosud: světsky nevybroušeného, přímého, ale stále věčně pravdivého slova, nepřítel vši světské nádhery, která kazí ducha a nehledím jinak na nic, nežli pouze jen na srdce a jeho skutky!

6. Nuže hled, kdybys nyní chtěla vědět, jak to máš začít, abys mně řádně nade všecko milovala, tu se taž svého srdce, zda by ses, vidouc takového veskrze práci řádně znaveného dělníka, v hrubých šatech oděného, sluncem opáleného, v tváři neoholeného a hrubých vrásek od práce a jizev mohla do něho náležitě z celého srdce se zamilovat proto, že Mně, je-li jeho srdce v pořádku, stojí nejlíže?

7. Shledáš-li, že bys mohla takového nádeníka, jakým jsem byl na zemi Já Sám, náležitě od srdce před celým světem milovat, přiblížíme se také my k sobě v té míře, pokud v sobě samé jsi našla možnost v srdci se poněkud pokořit. Ačkoliv Já opět nežádám, aby někdo opravdu v skutku provedl, k čemu má v srdci živou schopnost! Neboť tu jsem úplně s pokornou vůlí spojen.

8. Kdo Mne chce řádně milovat, ten Mne musí začnout milovat jako obyčejného nádeníka a tesařského tovaryše a tak vstoupit vzhůru k Pánu, k Otci, a pak k Bohu. – Pak Mne bude brzy a snadno „nade všecko“ milovat. – Ale rozuměj dobře! Začnout vždy u obyčejného tesařského tovaryše! Jinak to jde anebo vůbec ne.

9. To si vezmi, Má milá dceruško, velmi uvážlivě k srdci! Pak se ti již stane, co ti nyní ještě chybí! Amen. To ti praví obyčejný tesařský tovaryš a úplně upracovaný „nádeník“! Amen. Amen.
Amen.

Umělé věžní hodiny.

4. června 1847

Na vysoké věži v městě tohoto času dal vévoda zřídit nádherné hodiny. Ježto běž byla osmiboká, dal na každé i osmi ploch, které ovšem padly mezi osm rohů udělat ciferník, aby mohl každý se všech, možných míst hodiny pozorovat a se přesvědčit, kolik je hodin, minut a sekund.

2. Vedle nejpřesnějšího dělení času od hodiny k sekundě, ukazovaly hodiny však také stav jiných Planet, jakož i denní trvání světla od východu k západu Slunce a vedle toho čtyři roční doby. Ovšem všechna tato astronomická data na zvláštních, pod hlavním číselníkem umístěných astronomických cifernících.

3. Vedle toho všeho však, co tyto hodiny na svých cifernících ukazovaly, měly také zcela znamenitý hodinový a čtvrt hodinový bicí stroj a při tom také ještě nejčistější zvonkový hrací stroj a pro veškerý tento nadmíru komplikovaný mechanismus jen jediné hnací závaží. Krátce a dobře, tyto hodiny hledaly marně sobě rovné v celém vzdělaném světě!

4. Ale na tom nic nezáleží, také ne na tom, že tak různou službu v tak nadmíru správně zastávaly, ale že tu všechny tyto mezi sebou velmi různé výkony byly uváděny jen jedním a týmž hnacím závažím v účelný pohyb, to bylo vlastní zázračné u těchto hodin.

5. Když do tohoto města přišel cizinec, padly mu nejprve do oka tyto hodiny, a ptal se kolik hnacích per a závaží as mají. Když se mu řeklo, že jen jedno, tu byl úplně zaražen, nevěřil a pravil: „To je nemožné! Tolik a tak různé výkony a jen jedna hnací síla? Ne, ne to nejde, to je nemožné!“

6. Opět přišel jiný cizinec a ohledával hodiny a divil se nadmíru, když se mu vysvětlovalo, co vše tyto hodiny vykonávají. Domníval se, že tu musí každý ciferník mít zvláštní poháněcí stroj, čímž by věž ovšem musela být nacpána samými různými hodinami. Když mu však vysvětlili, že tu jen jediný hnací stroj všemi ručičkami pohybuje, byl tím úplně popuzen, ježto se domníval, že si s ním pro jeho nevědomost dovolují jen bláznivý žert. A odešel a dále se na tyto hodiny nepřeptával.

7. A opět přišel jiný z ciziny a obdivoval tyto hodiny a ptal se na jejich mistra. A dali mu za odpověď: „Mistr těchto hodin byl zcela prostý rolník, a neví se zda byl znalý čtení a psaní.“

8. Tato správná odpověď uvedla cizince v řádnou zuřivost, takže proto mlčel a brzy odešel, protože nepřišel, aby si tu nechal tak neohrabaně spílat blbých bláznů

9. A tak jich přicházelo ještě mnoho a tázali se jako ti první. Když je však chtěli zasvětit podrobněji do tajemství tohoto uměleckého díla, tu se všichni rozzlobili a pravili. Dokud jsme to na vlastní oči neviděli nemůžeme tomu věřit!“

10. A hle vedli je do věže. Když tu však spatřili nesčetné soukolí, mnohé páky, válce, háky tyče a ještě tisíc jiných mechanických zařízení a spojení tu byli přímo beze smyslu a pravili a volali: kdo jest s to tento stroj prohlédnout a pochopit? To nemohl člověk udělat! K tomu je třeba sto lidských věků, aby se jen součásti tohoto stroje spočítaly, neřkuli teprve udělaly!“ – A všichni tito cizinci šli odtud zcela zmateni

11. Jen málokterí se dali o správnosti tohoto stroje poučit ačkoli nemnohým lepším tento příliš prostý a nevědecky vzdělaný dílovedoucí zůstal více méně kamenem úrazu.

12. Čemu učí tento obraz? Jaký je jeho vnitřní skrytý smysl? – O tom ať každý trochu přemýšlí a cvičí se tak ve vyhledávání vnitřních pravd a objeví v tom, kolik je mu možno, než svou dobou mu bude dáno úplné rozluštění! Amen.

Nokturno.

5. června 1847

1. Hle mnozí světští básníci psali a píšou „nokturno“ a nemají proto žádný pravý důvod. Proto snad také Já přece dovedu nějaké nokturno, ježto nyní k tomu mám velmi mnohý důvod.

2. Copak je vlastně naskrz „nokturno“! Je to noční kus, anebo kus, který se hraje v noci a jen v noci se dává. – Takový kus nebude se snad těžko dávat a ještě snadněji dělat, ježto nyní na Zemi vládne všude největší noc a vše, co se tu vyskytuje, je nejopravdovější nokturno!

3. Přicházím-li Já Sám k lidem duchem Své lásky, přichází tento, nesa Mne, vždy do největšího nokturna lidí! Neboť několik jich málo sice věří, ale oni nečiní víru živou skutky a mají jen málo anebo dokonce vůbec žádnou důvěru ze své sólo-víry ve Mně! Proto je tu velmi mnoho nokturna!

4. Jiní nevěří ničemu, činí co chtějí, a skládají všechnu svou důvěru ve stříbro, zlato a na bankovní akcie. Tu je ještě mnohem více nokturna!

5. Jiní opět jsou plní víry, plni horlivosti plni dobré vůle a mají lásku a důvěru, pokud jejich tělo je zdravé jako ryba. Když však jejich tělo jen trochu navštívím, pak je také u nich ihned vše nokturno. – I když také víra nějaký čas potrvá, přechází však svatá láska ke Mně a jejich pevná důvěra ve Mne do naprostého nokturna. Neboť brzy strašně bědují a ve svém srdci Mně důvěřují právě tolik, jako lékaři, která ještě nikdy nebyl tak šťastný, aby nějakého pacienta zachránil z nemoci, nýbrž každého, kdo se mu svěřil, poslal na onen svět! Něco takového je snad přece právě nokturno?!

6. Opět jsou lidé, kteří jen tehdy velmi nadšeně o Mě mluví a Mě jen tehdy chválí, když byli trochu vínem anebo pivem nadšeni. Když však tento duch uletěl, pak jsem se stal zcela suchým patronem jejich srdce. Tu se již nezaznamená žádné nadšení, žádná žárem lásky sršící řeč a žádná diamantová důvěra! – Není to snad také nokturno?!

7. A zachází-li se tu a tam s Mým slovem tak suše, jako je tu písek pouště Sahary v Africe, vedle toho však s nějakým nadmíru hloupým a fádním románem jako s léčivým zřídlem, to bude přece snad také právě nokturno, když se považuje lejno za zlato, zlato však, pravé, zlato, za prosté lejno?! – O to je právě nokturno – sólo!

8. Když lidé ze zvyku anebo z politiky běhají do modliteben a v nich buď spí anebo sobě rovné okukují anebo sudílkují, chtivé pohledy na bujné dívky vrhají, a tyto naopak na kníry a módní fraky šviháků pokukují a nepovazují, že Mé domy jsou modlitebny a ne módní bazary a rovněž tak málo domy na spaní, domy pro vyřizování a na dostaveníčka něco takového je přece také opět naprosté nokturno

9. Ó – to je nokturno nonplus ultra. Když si někdo v domnělé křesťanské církvi dává za všelijaká prý bohoslužebná jednání zcela lichvářsky platit a proti placení neschopným vede dokonce exekuci což se zejména děje tehdy, když se nějakému zemřelému bratru prokazuje tak zvaná církevní křesťanská služba lásky, jako pohřbení a modlení se za něho! Mrtvý prokazatelně peněz neměl a jeho pozůstalí nevědouce to, by ho chtěli přece poněkud lépe než nějakého sebevraha nechat pohřbít. Tu se objeví pak brzy kostelník s účtem, jako řezník na konci roku u panstva, kterému po celý rok dodával na účet! – Zda to není také strašně hrubé nokturno?!

10. A co je asi to, když leckteří velcí páni všechno světlo svým slabším bratrům všelikou temnou šalbou mocí zadržují?! A to bude jistě také zcela zvláště mocné nokturno?!

11. O nokturno na nokturno ve všech koutech země! Nokturno v náboženství, nokturno ve vši vědě, nokturno v lásce ke Mně a k bližnímu, nokturno ve všem počínání, nokturno v obchodě, nokturno ve všelikém přátelství, nokturno ve věrnosti, nokturno v držení slibu, nokturno ve vytrvalosti k dobrému a pravdivému – a podobných nokturen ještě nesčetné množství!

12. Proto však také ode Mne rovněž tolik nokturen vůči lidem! – Jejich modlitby jsou pro Mne nokturno a nebudou vyslyšeny. Velká všestranná nouze, nokturno, Já ji neznám! Jejich nárek a jejich svízele – nokturno, Já je nevidím! Nákaza, hlad, mor nokturno a Já se nechci všeho toho ujmout! Vyhlídka na někdejší věčný život v Mém Království velmi silné nokturno

s průvodem kvílení a skřípání zubů! O to se sotva starám! A tak ještě množství nokturen ode Mne!

13. Nokturno sem tedy také nokturno tam! A tedy nokturno za nokturno. Hleďte však k tomu, aby u vás se také nějaké nokturno nešířilo, ježto bych pak byl nucen také kontra nokturen! Toto hodně hluboko uvažte! Amen

Falešný vůdce lidu.

7. června 1847

1. Hleď, Můj sluho, tak odměňuje země ony duchy, kteří kladou evangelium do hmoty, v této svou spásu hledají a potom takovou mylnou spásu uvalují také na své bližní pod různými břemeny, které kladou na svůj vlastní hřbet jen tehdy, když z toho vyzírá buď velký čestný a nebo zlatý prospěch, anebo když jim taková břemena nějakou mocnější pravomocí, jako jsou jeho vólu, na krk navlečena.

2. Co má nyní tento muž ⁸²⓪jehož jméno je na celé Zemi mnohem více jmenováno nežli Mé, ze vši své pozemské slávy, po níž vlastně bažil ze svých velkých hmotných bohatství, kterých si jako takový Šalomoun v nadměrné hojnosti vydobyl. Co má nyní ze všech svých nadutých chlubných řečí. Co z jeho ultramultánního krajně jezuitského ducha, jaký nyní katolického nejčernějšího jest a s nepatrnou výjimkou také vždy byl?!

3. Nic než odměnu země, která záleží v tom, že to jméno v novinách se ještě několikrát k nelibosti mnohých čtenářů vyskytne. Nebude-li jednou pisatelům vynášet již vůbec žádného zisku, pak se bude vyskytovat ještě v několika životopisech, které budou již velmi málo čteny. Poté mu poskytnou místo ještě dějepisci ve svých dějepisných knihách a nějaký sochař vytesá a postaví za drahé peníze také pohanský pomník, zatím co jeho srdce v Římě ve zlaté nádobě bude obráceno v prach a ostatní jeho mrtvola v Irsku v popel! (podle ustanovení poslední vůle D.Conella.

4. To nejmimořádnější, co se mu po průběhu několika let může ještě přihodit, jest a bude Římem prohlášen za svatého, jeho jméno se vyskytuje v nějaké, litanii pro Irsko a z úst slepých bude voláno pod starou formulí nejvyš nicotnou formulí; „Svatý D Connelli, pros za nás!“

5. To je však potom také již nonplus ultra, nejvyšší pozemská odměna, a jen až potud a pak ani chlup již dále! – Neboť co se na onom světě, v říši pravých, živých duchů s takovými pozemsky – jezuitskými veleduchy bude dít, to se dá každým ve vyšším duchovním světle jen poněkud zběhlým snadno vyvodit.

6. Já ti to jen zcela snadno pochopitelným rozbořem ukáži. A tak poslyš! Tento muž chtěl ze samé tajné vládychtivosti Irsko od právoplatného panství Anglie oddělit a pak již ve smyslu jezuitů ovládnout. Otázka: Kolik života pro ducha spočívá ve vládychtivosti!

7. Tento muž byl velmi bohatý na peníze a statky a neučinil v době nouze, co jsem požadoval od bohatého jinocha. Co jsem však řekl apoštolům, když bohatý s pláčem ode Mne odešel, protože jsem od něho požadoval rozdělení jeho statků mezi chudé, jemu však jsem nabízel za to věčný život, poklad v nebi! Já myslím, že podobenství o velbloudu a uchu jehly ti bude známo!

8. Muž (D.Connell) bažil po největší světské slávě, které se mu také ve velké přemíře dostalo. Jaká však a čím je přede Mnou to, co je velké před světem?

⁸² Daniel d Connell, slavný katolický vůdce lidu v Irsku 1775 – 1847. Uváděl s ohnivou horlivostí v činnost odvolání (repeal) spojení katolického Irska a protestantskou Anglií. Vyd..

9. V Písmu se praví! Kdo mezi vámi chce být prvý, ten buď mezi vámi poslední a budiž sluhou vás všech!“ – Byl to snad tento muž, který svou moudrostí, chtěl celý anglický parlament jako komára rozmačkat a při každé příležitosti co nejsilněji poznamenal, že potřebuje jen poskytnout a miliony se jeho pokynu s krví a životem podrobí?! Věru z takových ujišťování vyzírá přece jistě nadmíru málo pokory, bez níž nikdo nemůže věčného života dosáhnout!

10. Kdyby tento muž neměl žádného světla, nebylo by to s ním tak zlé. Ale on měl světlo, ale obrátil svou tvář nicméně dobrovolně k temnotě, aby upevnil svou světskou velikost, - Otázka: Kolik věčného života z toho vyzírá?!

11. Ovšem u Mne jsou sice velmi mnohé věci možné, které u lidí nemohou být a jsou jako možné myšleny. Ale vedle toho zůstává přece věčně v platnosti výrok, podle něhož snáze jde velbloud uchem jehly než takový skvělý advokát do Království nebeského.

12. Toto však není nicméně Mnou vysloveno jako soud, následkem něhož by tento muž musel být zatracen, nýbrž budiž tobě a tvým přátelům jen ukázáno, jak Mé slovo ve svém požadavku a účinku zůstává ustavičně stejné a jako může v něm samém, soudí, který je zná a je nenásleduje!

13. kdyby kázal, tento muž lásku k Bohu a k bližnímu pravou poddanost a nejúplnější pokoru k právní světské vrchnosti ať dobré či zlé⁸³ a kdyby učil lid jedině Mně důvěřovat a ukázal mu, jak se musí kříž uchopit a Mne následovat, aby se získal věčný život, stalo by se jeho jméno velkými skvělými písmeny v knize života napsáno. Takto však stojí sice velmi často černé na bílém ve spisech světa, ale v knize života lze je pramálo vidět!

14. O „dani repeál“ a o „velkých emeiting hostinách“ není v bibli jistě ani písmene, vyjma žranici bohatého hýřila a jejími záhrobními velmi zlými následky! – Proto musí jich nyní však právě tolik hladem umřít, kolik jich při mnohých „meetingách“⁸⁴ zbytečně se svými apoštoly hýřilo. Po každém příliš pošetilém kousku následuje vždy v zápětí trest tento irský kousek však byl již jeden z nejpošetilejších proto také ostrá metla nemohla se nedostavit!

15. Běda tomu, kdo tu má jako tento muž, a mlčí ve svém srdci k nouzi svého bližního a nakonec práskne fyzicky i duchovně do bot! Ó, Mně neunikne – my se právě na pravém místě srazíme!

16. A buď ujištěn na věky o tom, že Mě to nebude bolet, když se s ním srazí. Ale on bude nejvýš žalostně rozdrčen! Neboť vše tvrdé, velké a těžké utrpí také tvrdý, velký a těžký náraz – v čase jako na věčnosti! Amen

17. To ti pravím Já, jenž drží meč jako odměnu ve Své pravici. Amen.

Všelijací zaháleči.

8. června 1847

Kdo je zahaleč a bude odměnu jako takový sklízet, totiž odměnu toho, jenž svůj talent zakopal.

2. Každý je naprostý zahaleč, kdo si nevšímá slova života od začátku až do konce, aby mohl v sobě nalézt studnici Jakobovu, v níž je živá voda pro pravý křesť, ve znovuzrození ducha – uchována k věčnému životu!

⁸³ t jest mírně anebo tvrdé, vyd.

⁸⁴ Já však jedním stále stejně. Když se zdám být nejvzdálenější tu jsem nejbližší, buď odměňující nebo trestající. A když se někdo zdá být nejjistější, bývá mnou uchvácen buď k odměně nebo trestu!

3. Kdo tu hledí vydobýt mnoho pozemských statků a jest proto pln činnosti, ten je největším zahalečem v Mém Království. A i kdyby znal celé svaté Písmo od slova ke slovu zpaměti, bylo by to pro něho tím horší, když nicméně raději činí to, co svět za „vznešené“ a „čestné“ vyznává a z čeho vyzírá čistě pozemský prospěch, Mého slova si však jen tak dalece nevšímá, pokud je to výhodně slučitelné s jeho světskou činností, vše ostatní v něm však skutečně zavrhuje, a to nezřídka se zcela snadnou omluvou: „To tím Pán asi nemínil! A Mínil-li to, pak asi ani lidi ani jejich potřeby neznal a správně nepředvídal!

4. Já Pán, však na to pravím „Pro tebe světachtivý lenochu v Mém Království, jsem to mínil právě tak jak ty to myslíš, že Já jsem to nemínil! Ty naprostý zahaleči se však podobáš právě onomu pošetilci, jenž stavěl svůj dům na písku, a tu přišla bouře a mocný déšť a narazila na volný dům, tu ihned spadl a nebylo po něm již ani stopy. A nešlo objevit jak a kde stál! Tak bude také stopa tvého krátkého bytí zde pro věčnost zahlazena, ježto jsi (Mi) byl na Zemi naprostým zahalečem a lehkomyšlným slepým pošetilcem a chtěl jsi raději dům svého života stavět na písku, než na skále!

5. O jsou nadmíru pilní lidé pro svět, kteří i nocí přemýšlejí, co mají činit, jak nechat své statky spravovat a zpracovávat, aby vynášely tím hojnější procenta, a jak by své mnohé peníze co nejistějším a nejvýnosnějším způsobem nějak uložili, a dokonce se také ke Mně modlí, aby jim tento jejich podnik co možno hojně požehnal. Konají proto právě skrovné skutky zdánlivé lásky k bližnímu. Ale to vše je nezprošťuje duchovního zahalečství.

6. Jsou a zůstávají nicméně dvojí zahaleči v Říši života, protože chtějí nad to ještě mít Mé požehnání, aby jim ještě více přináleželo, co jim ducha trojnásobně usmrcuje, jednou již hned na tomto světě. Neboť jejich smysl je svět, vše ostatní však co předstírají jest lež. Nežijí podle slova, aby se jim dostalo věčného života, nýbrž, i když také v té či oné věci podle slova žijí, činí to také jen pro blaženost světskou, čímž jejich duch se ovšem již v tomto světě stává zcela mrtvý. Je-li však tento již ve světě a pro svět mrtvý, pak je také věčně mrtvý pro nebe.

7. Tedy takoví počestní a pro svět pilní lidé jsou nicméně největšími zahaleči, pro Království nebeské a budou tam vystrčeni do nejzadnější temnoty, kde bude věčné kvílení a skřípání zubů protože tak strašně lehkomyšlným způsobem svůj talent (pro nebe) zahrabali do brázd světa.

8. Jsou sice ještě jiní zahaleči, kteří nedělají nic ani pro svět, ani pro ducha. Jsou to tak zvaní „lumpové a vagabundi“, „darmošlapové a povaleči“. Tato třída zahalečů jest, ač ovšem k nebeské říši neschopná, nicméně mnohem lépe na tom nežli ta prvá (duchovně uvažováno). Neboť předně lpí již mnohem méně na světě, a to, na čem ještě lpí, bývá nastávající jim chudobou snadno úplně setřeno.

9. Za druhé mívají velmi mnozí z těchto „darmošlapů“ nezřídka nejlepší srdce, a kdyby měli prostředky, učinili by půl světa podle své ideje šťastnými. Brzy poté následující chudoba činí z nich nezřídka nejvzácnější lidi, které lze již snadno ke Mně obrátit. Neboť vlastní svět nebyl nikdy magnetem pro jejich srdce.

10. Za třetí tito „lumpové“ jsou obyčejně přátelé blaženosti a štědrosti. Když jim poté následující chudoba setřela silný podíl hlouposti (a tak je učinila moudřejšími), a okusilo-li jejich srdce tak opravdu drsně tvrdost světských lidí, pak se plní žluči proti světu obrátí ke Mně. A Já pak pravím, ti budou u Mého stolu nasycováni, aby se naplnilo, co Mě pravili farizeové: Hle, to má být Mesiáš?! S hříšníky, celníky a nevěstkami a cizoložníky obcuje a je sám hanobitel soboty!“

11. Ale to Mne nečiní ani horkým ani studeným a Já činím, jak a co chci, a říkám vždy Svým sluhům: Ježto pozvaní nechtějí přijít, zůstanou také věčně venku! Vy však jděte ven k plotům na silnici a ulice a přižeňte dovnitř, koho potkáte, tedy všechnu „holotu“! Z pozvaných však neokusí žádný Mou hostinu života, leč by ho bylo možné zastihnout též mezi „holotou“ venku u plotů, na silnicích a ulicích.

12. Ty shnilý fíku však, jenž jsi nic nenesl než listí (díla pro svět), takže Já jsem hladový k tobě přišel a ty jsi neměl žádný plod čisté lásky na svých mnohých větvích, abych se mohl nasytit, budiž proklet! Neboť věčně nebude od tebe již nikdo nějaký plod požívat v říši života.

13. Tomuto fíku jsou úplně podobní všichni ti zde v tomto sdělení zprvu označení zahaleči pro věčný život ducha, a jejich osud bude také to jejich, setrvávají-li v té své zahálce až nakonec.

14. Třetí druh zahalečů pro Mé Království jsou také mnozí učenci světa všelikých oborů, mezi nimi většinou učenci pro chléb a jen zřídka jedině kvůli čisté vědě. Takoví se podobají většinou „pošetilým pannám“, které šly nakoupit teprve potom oleje, když se ženich blížil již k domu, a ony žádaly o vpuštění, když přišedší ženich již všechny brány uzavřel.

15. Ó řeknete-li: „Dokud žijeme zde, musíme konat, co chce svět, abychom měli chléb! Až potom budeme na onom světě, je-li totiž nějaký „onen svět“, pak budeme také činit, co je onoho světa. Tu však Já, Pán Ježíš, řeknu: „Pak bude příliš pozdě! Neboť kdo zde neprosí, nehledá a neklepá, tomu, se na onom světě neotevře, leda brány temnoty!“

16. Co je každého vlastní láska, to bude také jeho věčný onen svět.

17. To praví Ten, který věčně a nezměnitelně vložil soud do Svého slova – buď k životu nebo k smrti!
Amen. Amen. Amen.

O posvátnosti stavu manželského.

10. června 1847

Dí jim: Pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám Mojžíš propouštět manželky vaše, ale s počátku tak nebylo. Pravím vám: Kdo propustí manželku svou, leč pro smilstvo a pojme jinou, cizoloží, kdo pojme propuštěnou cizoloží. Řkouc Jemu učedníci Jeho: „Takový-li jest poměr mezi mužem a ženou, není dobře ženit se“. On však řekl jim: „Ne všichni chápou slovo to, nýbrž ti, jimž je dáno. Jsou panicové, kteří se tak narodili z matky, a jsou panicové, kteří učinění jsou jimi od lidí a jsou panicové, kteří se sami oddali panictví pro Království nebeské. Kdo může chápat chápej.“ (Matouš 19, 8-12).

V tomto místě evangelia jest hlavně uvedeno cizoložství a co vše se může považovat za cizoložství, když zákony manželství předtím rozhodně a dostatečně jsou oznámeny, neboť bez takového nálezu a oznámení zákonů manželství přestává ovšem také cizoložství platit jako zřejmý hřích.

2. Kdo je pro manželství úplně nezpůsobilý z toho či onoho důvodu, který je tu v Matouši kap.19, verš 12, uveden, ten je plození úplně neschopen. Kdokoli je však schopen plození, ať ve stavu svobodném či ženatém, může se stát cizoložníkem obcuje-li tělesně se ženou vdanou, ať tato s mužem žije anebo je od něho listinou rozvodní odloučena.

3. Totéž platí také o svobodné anebo vdané osobě ženské, má-li věc s ženatým mužem, jenž má již ženu, leč by žena byla rozhodně neplodná. V tomto případě může muž také s jednou anebo s několika dívkami se svolením právoplatné ženy tělesně obcovat, aby si v nich zplodil děti. Ale bez svolení právoplatné ženy dopouští se rovněž cizoložství rovněž jako každá dívka, která se proti vůli právoplatné ženy poddá muži.

4. Žena však cizoloží vždy, když s jiným má věc – leč by muž prokazatelně měl v evangeliu oznámené vady a žena by před sňatkem nic o tom nevěděla, anebo muž by se, když už byl ženatý, bez vědomí své ženy sám vykleštil anebo nechal vykleštit. Když by to však někdo na muži násilím vykonal z jakéhokoliv zlého důvodu pak žena se stává cizoložnicí, když by bez vědomí, vůle a žádosti nešťastným učiněným mužem s někým souložila. Když však muž toto

chce a žádá, nedopouští se žena cizoložství, když s nějakým svobodným anebo čistým vdovcem souloží, souloží-li však se ženatým, pak by také cizoložila.

5. Souloží-li však žena pouze kvůli rozkoši, ať s kýmkoli, pak se dopouští vedle cizoložství také hříchu smilstva, a je úplně necudností, čímž si pak přisvojuje trojnásobný trest, a měla by být podle Mojžíše ohněm potrestána.

6. Provádí-li však svobodný se svobodnou smilstvo a zabraňují-li oba plození, pak se dopouští oba zločinu vraždy dítěte a mají být podle toho potrestáni. Kdyby však oba zplodili potomka, pak ať případně svobodnému muži tři čtvrtiny zaopatření dítěte vedle závazku co nejdříve se oženit anebo aspoň se postarat aby děvče místo něho obdrželo muže a sám se nemá ženit, dokud není děvče provdáno, nechá-li však děvče na holičkách a ožení se s jinou, pak bude jednou jako cizoložník potrestán v pekle!

7. Když svobodný anebo vdovec, však přislíbí děvčeti lásku za přísežných ujišťování a děvče to přijalo, on se však nicméně ožení s jinou, dopouští se také cizoložství leč by ho děvče opustilo, v kterémž případě však se činí vinnou cizoložstvím ona, když ho ujišťovala naproti tomu svou láskou.

8. Takoví však, kteří v tak zvaném svobodném celibátu žijí a nejsou vykleštěni, ale nicméně souloží se ženami a děvčaty, jsou vždy nejhrubšími cizoložníky, neboť vždy svůj svobodný slib porušují. Neboť každé porušení slibu je cizoložství, leč by byl slib vynucený anebo v podnapilosti (v opojení) učiněný, kterému není povinen nikdo dostát, leč by se dodatečně k tomu přiznal anebo to světské zákony žádají kvůli všeobecnému blahu.

9. Kdyby však nějak vykleštěni chtěli smilnit, tu mají být metlami potrestáni, neboť mají přece vidět, že v nich není žádná plodivost.

10. „Ale“, řekne se, tu nevyzírám zdravý rozum nikde udržitelný důvod proč lidství právě v této věci má být tak velice omezováno proti všem požadavkům přírody! Pro močení a kálení není žádného zákona, a to jsou přece také ošklivé výkony, které vyžaduje příroda! Zrovna pro tento akt, který právě táž příroda vyžaduje jsou pravidla a zákony, že by se z toho člověk zbláznil!“

11. Já však na to pravím: Právě v této věci přijde na to, na co poukazuje evangelium slovy: Kdo může chápat pochop to!

12. Zda není člověk kulminační (vrcholný bod) všeho stvoření?! Je-li však nepopíratelně tím, může tu jeho plození být lhostejným aktem?!

13. Plození zvířat je řízené a nemůže být vykonáváno jinak nežli v nejpřísnějším řádu. Plození lidí je však svobodné, jímž má prvé svobodné símě vloženo do embrya (zárodku), z něhož má opět vzejít, svobodný člověk. Jak má však být tohoto posvátného účele dosaženo, když se s tímto nejpřednějším a nejdůležitějším aktem, při němž jde o to nejvyšší, dopouštělo provádět hotový neřád?! Močením a kálením se nic nezplodí, ale při aktu plození se jedná o vznikání vrcholného bodu celého stvoření!

14. Jedná se o div všech divů, o svobodného člověka se jedná, jenž je povolán na věky (jako) jeden bůh s Bohem žít a vykonávat Boží skutky!

15. Takový akt, takový velký akt neměl by být pod zcela žádným pravidlem, ve zcela žádném pořádku vykonáván?! – Ó krátkozraký lidský rozum, který se nazýváš zdravým a jsi nicméně pln až běda boulí (hlíz) a vředů!

16. Manželství jest právě prvý řád, v němž musí být lidstvo plozeno, má-li být kdy způsobilé vejít do řádu vyššího! Manželství je svobodné sjednocení dvou srdcí, dvou duší, dvou duchů,

z něhož jednou má vzejít velké sjednocení ve Mně a se Mnou Samým jako konečný účel všeho bytí.

17. Jak a kdy však by toho mělo být dosaženo, když by k tomu nemělo být prvé sítě položeno dobře uspořádaným, pravým manželstvím a jím podmíněným uspořádaným plozením?!

18. Tedy pochop to. Kdo to pochopit může! Necudností, chlípněním a smilstvem těla, tedy cizoložstvím všeho druhu, nemůže pro Boha žádný plod být zplozen! Proto je takový hřích nad hřích, Neboť Já, Bůh Pán jsem nejvyšší, nejdokonalejší řád a nemohu tudíž připustit, aby člověk, jako závěr všeho Mého stvoření, měl být plozen jak záby v páchnoucích loužích!

19. To pochop, kdo to pochopit může! Amen.

Pošetilé nářky.

14. června 1847

Mnozí lidé nařikají a praví: „Pane my se k Tobě modlíme a prosíme Tě o leccos, co se nám zdá správné a dobré, a Ty se chováš při tom jako někdo, kdo je nahluchlý anebo vůbec neslyší! Ty necháváš vše jít, jak to jde, a zdá se, že se o nás mnoho nestaráš. A tak zůstává vše hezky při starém. Roky a roční doby se sice pravidelně střídají: každý rok přináší své staré plody, tu hojné, tu skrovné – a lidé zůstávají dál a dále stejnými hříšníky. Velcí vedou války a malí se trou kde jen možno, a šidí jeden druhého při každé příležitosti.

2. Místo světla, které jsi slíbil, objevuje se na všech stranách (v duchovních věcech) jen stále více temnoty! Stále více modlářských chrámů se buduje, a obrazy začínají hrát stále větší úlohu. Ty Tě již nyní zcela vytlačily a ještě více Tě vytlačí a místo Tvých dřívějších vyznavačů posadí se buď atheisté anebo zcela absurdní (nesmyslní) pověřiví lidé!

3. Hle Pane, to vše vidíš, jakoby zcela lhostejnýma očima a zdá se, že se sotva o to staráš! Ó Pane co z toho bude, co se z toho má stát? My jdeme zřejmě do záhuby jestli se nás více neujmeš, než to dosud zřejmě bylo!

4. Na tyto nářky dávám odpověď, která zní takto: Jest to tak správné, když věc posuzuješ podle vnějšího zdání! Ale v nitru, co se týče ducha a pravdy, je tomu zcela jinak! – Lidé se modlí a prosí rtoma o všelicos, co se jim zdá správné a dobré, ale jejich srdce neulpívá na Mně, nýbrž jen na tom, zač se modlí a prosí. Proto jim nedávám to zač se modlí a prosí, aby se tím od Mého srdce ještě více nevzdálili.

5. Zůstává tedy podle zevnějšku sice vše, jak to bylo při starém a jde svým řízeným postupem dále. Jak by se však také lidé tvářili, kdybych si předsevzal učinit některé mocné změny ve vnějším stvoření?! Kdybych například najednou všechny dosavadní plody zničil a zcela nové a jinak vypadající dal na jejich místo?! Kdo by si asi troufal, z takových nových podivných rostlin jíst?! Kolik by jich tu hrůzou, bázni a hořem zemřelo, kolik hladem?!

6. Ó hle, jak strašné by bylo pro slabou mysl člověka, kdybych Já byl „novátorem“ a způsoboval každý den novou módu v mém stvoření?! – Proto kvůli vaší slabosti musí vše hezky zůstat při starém. Poděsí-li se mnozí, často již malou Kometou a učiní-li je zatmění úzkostlivými, co by jen učinili, kdyby viděli najednou vyjít šest Měsíců a tři Slunce?! – Proto, jak řečeno, musí vše zůstat při starém.

7. Že lidé jsou jakými vždy byli, to je také pravda. Ale není lépe, že lidé zevnějškem jsou tak, jak byli vždy, než aby stále revoltovali a ihned každému srazili hlavu, kdo by nedržel s takovými ustavičnými progresivisty (pokrokáři)?! – Ó, Byly již takové doby a lidé, ale kdo je chválí, komu se líbí inkvizice Španělska, komu revoluce Francie?!

8. Že světlo ducha není tu tak hojné, jako světlo přirozené, to spočívá u každého jednotlivého člověka. Neboť duchovní světlo přichází u každého jednotlivce vnitřně, a nikdy vnější okázalostí jako přirozené světlo sluneční. Jednotlivě a vnitřně však přichází stále a stále k těm, kteří vážně o ně usilují. – Všeobecně však nepřijde a nemůže přijít k lidem věčně nikdy protože je jen každý v sobě musí hledat a nalézat.

9. Že tu vnějšně vzniká mnoho modlářských chrámů a těchto spíše přibývá než ubývá, vím Já ovšem nejlépe! Já také vím, že na pšeničném poli roste téměř více plevelů nežli pšenice. Ale tu je právě Mým slovem v evangeliu předpověděno o nepříteli, který mezi pšenici zasel plevel a co se má stát a stále se děje a vždy dít bude!

10. A ty, lidské dítě, můžeš z toho vyrozumět, jak neopodstatněná, jak nevázaná a měkká je každá obžaloba, kterou bys chtělo jaksi na Mně vznést. Ó, Já jsem vždy hotov předložit vám účet z Mého hospodářství a vy Mně nebudete s to na tisíc ani jedna odpovědět. Jak by to však bylo, kdybych Já od vás požadoval účet, mohly byste Mně také takto odpovědět? – Myslím, že sotva.

11. Proto nenaříkejte a nebědujte nad Mým hospodářstvím! Neboť toto jde v největším pořádku. Nýbrž žijte věrně podle Mého učení, pak také vy velmi dobře poznáte pravý řád k věčnému životu. Amen.

Putování po horách.

18. června 1847

Mnohá údolí procestoval přítel stvoření a našel tu nezdárka velmi krásné krajiny a velmi půvabné partie. Nejkrásnější však byly pro něho krajiny, které byly zdobeny jezery anebo dosti krásnými potoky anebo řekami, a které vedle toho byly také věnčeny vysokými horami. Zcela velké roviny se poutníku nelíbily jakož i ony krajiny jejichž půda byla pokryta velkými městy.

2. Ač se však tak velmi často našemu poutníku zachtělo na tu či onu vysokou horu vystoupit a jejího cimbuří jako nejvelkolepější vyhlídky používat, nemohl však nikdy nabýt odvahy k tomu, aby se na nějakou značnou výšinu vyhoupl. Neboť hned se domníval, že by nohy vypověděly službu k tomu, hned zase nenalezl žádného podle své představy spolehlivého vůdce. Hned zase byla mu nestálost počasí v takových výškách velmi povážlivou překážkou, hned příkré nerušené cesty, hned rozsáhlé husté lesy, které obyčejně začínají již na úpatí takových hor a nezdárka se táhnou 5-6000 stop nahoru a podobných překážek více.

3. Jednou však, když přišel do jedné malé, ale velmi ladné osady, která se rozkládala zrovna na úpatí velmi krásné a velmi vysoké hory, a velmi krásné počasí zdálo se mu být velmi příznivé, dostal velmi mocnou touhu vystoupit se zvolenými a velmi zkušenými vůdci na tuto horu, aby konečně na svých velkých cestách dosáhl jednou onoho vychvalovaného, opravdového vysokého požitku, který se podívá ve stále nadměrné hojnosti nepopsatelným způsobem těm, kteří vystupují na hory – což však ovšem náš poutník znal jen od tak zvaného doslechu a z mnohých čtených horských cestovních skic.

4. Bylo tedy pojata pevné rozhodnutí, ať to stojí nyní co stojí., nikdy toto předsevzetí nebude jakoukoli možnou kalamitou považováno za odřeknutí a neproveditelné! – „Tedy z čerstva do toho pravil poutník. Brzy, brzy, pyšný vrcholku, budeš mou slabou nohou pokořen! Smrtelník tebe, věčnosti vzdorovat chtějícího předčí a bude z tebe do velkých vzdáleností vyhlížet a požívat pohledu, který ti byl mnohá tisíciletí tvého pyšného bytí odpírán a budoucně odepřen zůstane!“

5. Horští vůdci stále připraveni, opatření vším potřebným. Poutník se zcela odevzdal do jejich vedení a tak byla horská cesta zmužile nastoupena. Prvou hodinu to šlo dobře, neboť tu bylo ještě velmi mnoho střídání, hned horská chata, hned stádo se svým pastýřem, hned louka,

kteřou kvapně protékal potůček. Ale nyní začal les, s počátku jen skrovně vypadající, čím výše nahoru však vedla naši společnost stále příkřejší a kostrbatější cesta, tím hustší také byl, les a tím více byl téměř častěji neproniknutelným houštím porostl

6. Tři hodiny strávili poutníci stoupáním nahoru lesem a ještě nebyl konec. Tu se tázal poutník vůdců, jak dlouho les potrvá. A tito pravili ještě několik hodin cesty! „Tu se poutník rozhněval a pravil: „To je hrozné! Věru kdyby ten nadmíru obtížný les měl ještě několik hodin trvat, pak se raději obrátím a složím dole v úpatí řádnou přísahu, že s tímto únavným pokusem pro všechny mé doby života každou budoucí touhu vystupování na hory co nejdokonaleji schladím!“

7. Ale vůdcové pravili: „Příteli, to nedělejte! Jsme nyní u cíle, který zde sledujeme blíže, nežli se domníváte! Bylo by tudíž velmi nemožné kvůli této malé vzdálenosti nyní se obrátit. Vydejme se tedy zmužile jen hezky opět na cestu, a brzy dospějeme na volné alpské pastviny, kde bude každý krok okořeněn novými divy!!

8. Tato řeč se poutníkovi líbila, a on zmužile pokračoval v cestě za svými vůdci zbylým lesem dále. – Nyní se stával les řidší, stromy byly menší a zkřivené a již bylo vidět tu a tam světle zelené alpské louky, třpytící se droliny a zpráchnivělé nad sebou ležící kmeny původních stromů. Konečně měli za sebou také poslední kousek lesa a společnost dorazila na zcela volné alpské pastviny a odpočinula si tu a poněkud se posílila pro ještě nejobtížnější další stoupání k nejvyššímu vrcholu.

9. Odpočívali asi půl hodiny pak se zvedli a chtěli jít dále nahoru, ale hle, tu se zvedl – což na takových výšinách není nic neobyčejného náhle prudký vítr a nejvyšší vrchol byl zahalen hustým mrakem. Tu se vůdci povážlivě tvářili a poutník proklínal každou myšlenku, která ho pohnula k tomu že chtěl vystoupit na tuto horu, neboť již velmi krásná vyhlídka z vysoké volné alpské pastviny byla mu příliš malou odměnou za jeho velkou námahu. Tu se však vítr stával stále prudší a mlhy padaly hlouběji, takže se společnost rozhodla cestu s hory také co nejrychleji nastoupit zpět, aby unikla jisté velké bouři.

10. Rychlým krokem šlo se nyní dolů, a za poloviční dobu kterou potřebovala společnost k výstupu bylo dosaženo údolí. Když všichni vůdcové a poutník přišli opět do osady, hle tu nastal jiný vítr, a všechny horské vrcholy stály opět křišťálově čisté před očima unavených poutníků.

11. Tu litoval také náš poutník, že se nechal malým povětrím zastrašit a ztratit odvahu a rozhodl se, že při příští podobné příležitosti bude moudřejší a vytrvalejší.

12. Jeden starý muž však, jenž slyšel, jak poutník před odchodem velmi pyšně horu oslovil, řekl mu: „Až budeš chtít opět vystoupit na horu, musíš se napřed učinit velmi malým, ale ne velmi velkým, neboť každá výšina je posvátná! Proto také chce, aby se na ni vystupovalo v pokoře a nikdy ne v pýše. Běda však tomu, jenž na ni vystupuje v pýše, ten učiní mocný pád a roztrhne se a jeho tělo zůstane viset na příkrých špičkách strmých skal.

13. Chceš-li být však řádným poutníkem, pak se nedej příště odstrašit výšinami a vystup na ně dostatečně, pak náležitě poznáš, jak nádherný a mocný musí být Ten Jemuž bylo snadné, tak velkou a nádhernou zemi pouze Svým: Staň se! Vyvolat! Vznikla sice údolí která jsi již často procestoval, také tím všemohoucím „Staň se“, ale je nicméně velký rozdíl mezi nimi a horami. Vyhlídka v údolí je omezená a sevřená na horách je však volná a často nepřehledná. Údolí se podobá zcela obyčejnému člověku, která mimo obyčejné potřeby nezná vyšších. Hory však jsou vedle toho podobny moudrému, který nade všechny světské potřeby povznesen své srdce a hlavu vysoko pozvedá a své oči jen tam upírá, kde spatřuje velké svaté památníky Toho, kterého jeho srdce tak uctivě a při tom přece také rovněž svatě dětsky radostně nazývá, „Milý svatý Otče!“

14. Hle, můj milý příteli, tak cestuj, a tak vystupuj rád na hory, pak ti tvé cesty přinesou velký prospěch pro tvůj život časně a – rozuměj – tím také věčně! Neboť my všichni jsme poutníky a putujeme od kolébky až do hrobu po mnohé obtížné cestě. Tu to jde mnohdy příkře, kostrbatě, mnohdy jako na náledí. Většina poutníků života se podobá tobě a zůstává raději v údolích své zvířecí bytosti, než by si jednou dali námahu, aby vystoupili na horu, aby tu aspoň dostali vyhlídku k pravému člověku. – Tak to však nemá být!

15. Máme sice přebývat v údolích pokory, ale v nich nemáme zapomínat, že třeba vystupovat na hory svobodného poznávání boha a lidí což je předepsáno Bohem samým

16. Pamětlivý velmi dobře toho, šel náš poutník svou cestou dále, shledal slova starého vesnického mudrce za správná a hodná napodobení a nalezl život.

17. Chcete-li jej nalézt, následuje jeho příkladu. Amen.

Pošetilé panny.

20. června 1847

Pane hled' obě dcerušky A. H. W. Pavlína a Julie, prosí nyní již od nějaké doby o útěšné a posilující slůvko od Tebe, předobrotivý, láskyplný svatý Otče! – Já jsem nyní jako vždy hotov, Tvou milost zde a se stálým vědomím mého nic před Tebou napsat. – Ó Pane, dej mi pro obě slůvko, za což, jako za vše, Tě bude srdce Mé a srdce těch obou vždy a věčně chválit a velebit. Tvá nejsvětější vůle se staň vždy a věčně! Amen.

1. Nuže tedy piš, ježto již vůbec chceš něco psát! Já dobře vím, že obě již od jisté doby chovají přání, aby dostaly ode Mne opět nějaké slůvko. Ale hled' toto přání se ještě u žádné tak řádně živě nevyslovilo v srdci. Proto jsem takový dar dosud ještě vnějšně zadržoval, ačkoliv vnitřně u každé neustále stejně dále vlévám a je znovuzrozuji k věčnému životu ducha a duše při kteréž práci se Mi však ještě všelikými světskými věcmi kladou do cesty malé překážky, takže s nimi bez matení jejich svobodné vůle nemohu činit ony velké pokroky, jaké bych rád chtěl učinit.

2. Přichází hned to, hned ono, a Já Se tu mám jako někdo, který přišel k svému potřebnému příteli, aby mu pomohl, z čehož tento měl sice velkou radost, ježto však pomáhat bohatému příteli který chtěl se svým chudým přítelem mluvit a pohovořit si o jeho postavení v jeho nuzné chatě a nechal svého bohatého přítele mnohdy samotného sedět v žalostném pokoji.

3. Bohatému příteli došla trpělivost téměř docela a on předložil svému chudému příteli chceli aby mu bylo pomozeno tu musí konečně jednou zůstat tam, kde se mu této pomoci jediné může dostat, a ne každým okamžikem k svým nicotným věcíčkám se vracet neboť tyto mu nemohou vydat teplé vody.

4. Totéž bych mohl také říci k těmto dvěma dcerám, kdyby to v sobě nezpозorovaly. Ony to ovšem sice zpозorují a má jim to být také jen připomenuto. A mají zanechat, toho co Mi není žádnou radostí.

5. Já jsem dal beztoho jedné jako druhé pravidla o chování, a jak to mají dělat, čeho se mají vystříhat, chtějí-li tělesně a duchovně být náležitě zdravé. Ale ony se jich nedrží! Jak jim mohu nyní dát nový recept, když toho dřívějšího náležitě úplně nedbají?!

6. Mé recepty nejsou jako recepty světských lékařů, když nepomáhá jeden, snad může pomoci druhý? Mých receptů se musí podle pořádku používat. A tu nepomůže druhý recept nebylo-li prvního úplně dbáno.

7. Proto pravím oběma: „Pročítejte své dřívější dary velmi pozorně a zachovávejte přesně, co se vám radí, pak bude již co nejdříve následovat recept druhý!

8. Jedna střež své srdce a nebež tolik tabáku. A žádná se příliš nestroj na svatbu.

Důvěra odvaha a pokoj.

24. června 1847

Pokoj zůstávej vám, pokoj Svůj dávám vám! Ne jako svět dává, Já dávám! Nermuť se srdce vaše, aniž se strachuj!“ (Jan 14,27).

1. Když někdo tomuto textu nerozumí, ačkoli je nadmíru jasný, pak spočívá důvod jedině v tom, že není úplně mocen svého vlastního jazyka (mateřštiny) a neví, co to vlastně pokoj je.

2. Kdo pokoj považuje ze klid, jak myslí (v srdci) tak také ve vzájemném jednání lidí, ten je ve velkém omylu. Když například dva národy vedou proti sobě válku, kdy asi učiní mír? Jistě ne dříve, nežli odvaha jedné části zvítězila nad druhou, kterážto poražená část se pak vítězi podrobí, čímž pak obě části mají klid a v tomto klidu teprve mír!

3. Když slabý v noční době jde lesem, bývá pln strachu a jeho mysl plná neklidu, a noční pouť lesem bude konat v největším nepokoji své duše. Koná-li však úplně obrněný obr Goliáš o půl noci tutéž cestu, pak nejenže nemá strach, nýbrž jen největší srnatost a v ní nejvyš neochvějnou odvahu pustit se úplně vítězně v boj se vším, co by se mu jen nepřátelsky postavilo do cesty. Tato nejuplnějši odvaha dává jeho mysli největší klid a nebojácnost a duši nepopiratelný pokoj, který mu žádný nepřítel s kterým se setká nemůže odejtnout.

4. Když nějaký chudý nemajetný člověk přišel do domu bohatého světského pána a chtěl by se tu ucházet o ruku dcery tohoto bohatého světského pána, jak váhavě se bude k domu blížit. Jeho mysl bude plná nepokoje a jeho duše plná bázně, takže na místě samém sotva bude s to pro silný „nepokoj“ své duše vypravit ze sebe slovo! Ale s jakým jiným stavem myslí se bude k tomuto domu blížit rovnorodý knížecí syn! Pln odvahy a pln nejjistějšího přesvědčení vstoupí do tohoto domu, věda dobře, že v tomto sultánsky bohatém domě bude s největší ochotou přijat, pro své ještě větší poklady, svou moc a vážnost.

5. Z toho však tedy nyní vyplývá, že pokoj není nic jiného nežli úplná odvaha duše, kterou tato čerpá z důvěry, z které si je vědoma takových schopností, s nimž vítězně pohlíží vstříc každému jakémukoli snad možnému vyskytujícímu se nepřátelskému setkání. Komu se tedy nedostává schopnosti, tomu chybí také ovšem důvěra a jistota v takové schopnosti. Kde však není důvěra a jistoty, tam není také odvaha a tedy žádný pokoj.

6. Pravím-li tedy v evangeliu: „Pokoj zůstávují vám pokoj Svůj dávám vám, „znamená to tolik jako: Své schopnosti, Svou pevnou důvěru na ně a tedy Svou nejuplnějši odvahu nechávám a dávám vám, ovšem odvahu jakou svět nezná, nemá a rovněž také dát nemůže.

7. Působení této odvahy je, že vaše srdce se nestává bázlivé a neklidné při jakýchkoli nepřátelských událostech, které vás tu a tam mohou potkat. Já myslím, že to vám bude dost jasné!

8. Snažte se tedy však také vy, o takové schopnosti z nichž vám vzejde stejný evangelický pravý pokoj! To praví ten pravý „Hrdina věčného pokoje“. Amen.

Šnek obrazem života.

25. června 1847

Člověk jak má být a jak také nemá být se podobá šneku!

2. Šnek, velmi bídné zvířátko, je dvoj-obraz, který za všech dob a mimo polární krajiny, se téměř na všech místech země vyskytuje za rozmanitě změněných podob a velikostí a lidem se proto také tak hodně k pozorování z blízka vystaven, aby se od něho mohli učit jakými mají být a opět také jakými být nemají.

3. Lidé mají své oči rovněž tak pečlivě jako šnek jeho tykadla citová a zraková od světa od-táhnout a do sebe obrátit, když jim svět lidem totiž své vnady nastavuje a tím je chce oslepit. Ale nemají zase jako šnek své oči ven do světa, kde pak nevidí nic než jen svět se všemi jeho vнадami a pro Mne již oko nemají!

4. Lidé mají mít, jako šneci, čtyři oči, z nichž dvě velké duševní oči – intelekt a rozum – mají být obráceny vzhůru ke Mně, Bohu Pánu, a jen dvě zcela malé tělesné oči totiž k světu. A nicméně nemají opět jako šneci velké oči vystavovat do světa, dívat se na jeho mnohá smyslné potřeby a jen s malýma očima pozorovat cestu života tak nadevše důležitou, což (HB) se nyní u velmi mnohých lidí děje.

5. Lidé mají dále být opět rovněž tak opatrní jako šneci a mají jen, je-li to nutné, svou vnitřní podstatu nad přirozenou schránku (tělo) vystavovat a tu ukazovat, že nejsou žádné prázdné schrány, a mají ji jako šneci také ihned zase stáhnout do schrány zpět, hrozí-li jim od světa nějaké nebezpečí. Ale nemají opět svého nitra, jako šnek, pouze kvůli smyslným potřebám se vzdávat, anebo jako lidé nemají svých duchovních talentů používat k tomu, aby si jimi sjednávali pozemské anebo světské výhody!

6. Opět se mají lidé učit od šneka trpělivosti a tedy se šnečí trpělivosti a vytrvalosti sledovat a mají vždy považít, že tu na jednu ránu nějaký význačný strom nepadne! Ale cestu duchovního života nemají sledovat šnečí poštou! A jde-li o pomoc potřebnému a nouzi trpícímu, také tu se nemají dávat na pochod a s nekonečně trpělivou leností šneků, nýbrž tu mají spěchat jako jelen a skákat jako lev.

7. Dále má člověk svůj pozemský dům jen jako šnek pro jednoduchou potřebu zcela prostě stavět a zařídit, aby jeho tíže (břímě) neumačkala vnitřní duchovní život! A opět nemají lidé jako šnek lpět na své (tělesné) schránce, aby když je jim vzata, neutrpěli pak na své duši tak smrt jako šnek, když je mu schrána rozbita!

8. Opět nemají lidé stále nevysychajícím výlevem své vše k sobě přitahující a nalepující lásky činit, jako to činí šnek se svou hojně z něho prýstící šťávou, která se na všechny předměty lepí a tím je jaksi k sobě přitahuje, aby mu sloužily za podklad jeho života. – Ale také nemají lidé svýma špinavýma a na cti utrhuujícími slovy tak na všech svých cestách vše potřísnit a pomáhat, co se jim namane, jako šnek svým šlemem svou stezku po níž leze!

9. Takových obrazů mohlo by být o šneku ještě více dáno, leč pro vás postačí tyto úplně, chcete-li jich pro váš život dbát. Proto pravím vám, ještě jednou: Buďte a jednejte jako šneci, a nebuďte a nejednejte opět jako šneci, tak budete žít jako praví lidé! Amen.

Služba světu, chrámu a Bohu.

5. července 1847

Učiňme také my několik „aforismů“ (stručných vtipných průpovědí) ale ovšem zcela zvláštního druhu!

A tak piš:

2. Množí se domy, kvetou města a po železnicích jezdí z vody odpoutaní duchové a ženou křídla větru velmi mocná břemena podél kovových drah. Ó, zato však hrozně zakrňují srdce lidí, jedinečné příbytky Boha na Zemi! A nikdy si nikdo nechce dát námahu, aby ke stavbě jediného a svatého Božího města opatřil některé dobré stavební kameny, skládající se z křesťanských skutků lásky k bližnímu a rovněž tak aby s nejmenší námahou udržoval aspoň trochu cesty, které jsem dávno Já Sám razil, aby přece někteří lepší poutníci k věčnému životu na cestě se v nekonečném bahně světa neudusili.

3. Průmysl tohoto světa se ovšem co nejpilněji provozuje, aby rychleji ducha usmrtil a co možno také zcela zničil beztoho skrovný výsev semene k věčnému životu! – O opaku neslyšet nic žádný průmysl se nechce povznést, v němž by se mohly zřídít „manufaktury“ (rukodílny) Já myslím „fabriky“, v nichž by se mohly vyrábět jen díla křesťanské lásky, pokory a nejvyšší libé jemnosti a nikdy pekla, smrti, satana.

4. Nyní cestující umělci, učenci a všelící badatelé po zemi a po vodě. Cestují houfně jen po všech možných cestách a stezkách. Jaký bývá as účel jejich námahy? – Ó ten není nikterak těžké uhodnout?! Co se hodí „světu“? Hle, „peníze“! Ano, peníze, proklaté peníze, pohybují nyní všechny umělce, učence a všeliké ostatní badatele na zemi a na vodě. A žádný ze všech jmenovaných necestuje po zemi z vyšších důvodů: z lásky ke Mně a z lásky k bližnímu.

5. Světská čest, pro kterou se v dřívějších dobách také mnohé velmi vzácné činy konaly, propadla také nyní smrti. Není jí sice žádná škoda, neboť velmi často roznítila bratry proti bratrům, a nesčetní Kainové zabili Ábela. Leč tato pohnutka k ohavným skutkům nyní téměř zcela zmizela. Peníze převzaly nyní místo cti, kdo tyto má, tomu bývá vše údělem! Zda také věčný život to se jednou ukáže! Snad u někoho, nemožno u mnohých.

6. Zdobené jsou římské kostely a chrámy věžemi a kopulemi, vnitřek se stkví zlatem a stříbrem a mnoha drahokamy. Ve všech věžích zaznívají mocně kovové zvony za všech zvláštních dob, dní, týdnů a roků. Uvnitř kostelů a chrámů zaznívají varhany a mnohdy, pozouny, trumpety a bubny a píšťaly. A pěvci závodí, kdo by si dříve z nich mohl roztříštit hrdlo a plíce. A lidé se silně tísní, když se domněle k Mé cti slouží v zlatých rouchách a draze zaplacené mše, neboť taková mše bývá zvána „obět“ a pro římské křesťany je nejvzácnější, nejvznešenější, nejposvátnější služba, která je mi jedině libá, a nejvíce, dávali se tak skvěle a draze zaplatiti.

7. Ó časy, ó mravy, ó lidé! Kdepak je psáno zdobit modlitebny věžemi, kopulemi, zlatem a stříbrem a drahokamy, drahými zvony zvonit, varhany, trumpety, pozouny a bubny s píšťalami a jiným ječením plným neošklivějším nesmyslem. Mne svého Boha uctívat – a k tomu ještě za peníze!

8. Ó to je ještě horší, nežli co prorok Izaiáš pravil, řka: „Tento lid Mne uctívá rtoma, jeho srdce je však daleko ode Mne!“ Ale zde by to bylo ještě dobré kdyby se mohlo jen to o všech římských křesťanech vypovědět. Avšak zde se musí říci: Tento lid Mne uctívá zděnými kostely a věžemi, hlaholem zvonů, varhan a všelikým pískáním, zvukem zvonků a zvonečků, kyticemi a stuhami, kadidlem a hořícími svíčkami, ve zlatých rouchách za peníze a za zlato a stříbro, víno a za pečení ve všech podobách. Rtoma se nedá však při tom mnoho dělat. Na to jsou zvony a jiné posvátné náčiní! K čemu potom ještě brousit rty? To se dělá jen na onom jen trochu latinsky.

9. Na srdce se tu nesmí již tázat, zda je blízko či daleko ode Mne. Neboť toto Mne nezná a nikdy Mne neznalo! Anebo mají snad zdi a věže a zvony a varhany a kytice a stuha pozlacené modly a všeliké řezby a kaditelnice, kropenka a svíčky a lustry a lampy a oltáře a zlatá roucha a všelijaké jiné náčiní také srdce?

10. Ó časy, ó mravy, ó lidé! Kam jste přišli, vy pošetilci, vy slepci, vy ubozí, vy vesměs mrtví?! Značí to – Boha v duchu a v pravdě vzývat?! Probuďte se přec jednou a nečiňte to ještě hůře nežli to před časy činily toliko jen nejtemnější pohané!

11. Kdo se odváží říci: „Já znám všemohoucího Boha, trojjediného, věčně věrného – a nechce přece nikdy jinak než, jedině za peníze se Mně latinsky klanět! Ó to přece bude snad koruna lží?!

12. Ó hleďte, kdo Mne zná v srdci jako Boha a jako Otce, ten Mne bude také v srdci jedině láskou ctít a tak Mně jen v pravdě „a duchu“ klanět – protože Já jako Bůh a jako Otec skrze Svého nejsvětějšího Ducha jen v srdci oněch přebývám, kteří Mne jako to poznávají, co jsem od věčnosti byl a jako to, co jsem se Já Sám na Zemi dal poznat.

13. Jestliže však to je jedině věčná pravda, co asi bude to ostatní: Všechny kostely a chrámy a věže a zvony a varhany a bubny, trumpety, a píšťaly a mešní knihy a kadidlo a kaditelnice a zvony a zvonečky, kytičky stužky a všechno to modlářské haraburdí?!

14. Já myslím, že odpověď každý snadno nalezne. Proto nic již dále o všech těch dílech noci a smrti na věky! Amen.

Řím a příchod Království Božího.

8. července 1847

Ó Pane, věčný Řediteli cest, stezek a stavů lidí! Co můžeme my ubozí hříšní lidé očekávat od Říma v této době, a to následkem Mně mnohých velmi moudrou připadající vládu nynějšího hierarchie Pia IX ? – Bude světleji anebo ještě temněji? A co bychom měli v druhém případě ve světě a pro tento svět učinit? - Ó Pane kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, ráciž nám ze Své nekonečné hojnosti lásky a moudrosti dát některé pokyny, ale jen Tvá nejsvětější vůle se staň vždy jako věčně! Amen.

1. Z Říma nepřijde nikdy světlo, i kdyby tu jako církevní vladař na stoličce hierarchie seděl Petr anebo Pavel. Neboť přece víte, že pravé světlo jako vlastní Království Boží nepřichází nikdy vnějšně s hmotnou okázalostí, nýbrž jen zcela ve vší tichosti vnitřně v člověku, zcela nepovšimnuté – jako zrnko hořčičné, které, je-li zaseto do země, pak se také z nitra země jako něžná rostlinka objeví, pak roste a stává se větší a pevnější a pak vyhájí větve a haluze, takže dokonce, když vyroste, ptáci se pod nimi ubytují.

2. Také přichází Království Boží jako dítě z těla mateřského, ze srdce člověka a proudí pak celým člověkem a zapouští kořeny ve všech jeho částech a způsobuje, že celý člověk se konečně stává zcela novou bytostí a nesmrtelným ve všech částech!

3. Toto světlo, toto Pravé Království Boží nemůže tedy nikdy z Říma vyjít, třeba by byl papež andělem, nýbrž vždy jen od každého jednotlivého člověka samého, je-li poučen v písmu a také poté pokřtěn skutky a co nejsilněji postřehovatelným svědectvím svatého Ducha, Kde toto chybí tam nepomůže ani Řím ani Jeruzalém a ni papež, ani křest vodou a biskup a konfirmace!

4. Nynější papež je však velmi jemný muž vznešeného světa a stará se více o politickou nežli o vnějšně církevní konzistenci (soudržnost) své vlády. Používá církevní vlády čistě k politickým účelům. Když této dosáhne, pak učiní, jak činili jeho předchůdci, to jest zaseje také tu a tam něco lepšího. Ale jeho nástupci to již zase zničí, jak to ještě vždy bylo smutným případem.

5. Co papež jako člověk dobrého v skrytu učiní a nenechá vytroubit do celého světa, z toho bude také sklízet věčnou odměnu. Ale z jeho církevního působení vezme se v nebi pramálo na vědomí, leč jako o veškeré světské vnějšnosti.

6. První znamení nadcházejícího Království Božího je však pravá věčně nikdy ne zdánlivá a ještě méně tak zvaná kuriální a pontifikální pokora,⁸⁵ podle níž se papež sice nazývá „sluha sluhů“, hned vedle toho opět proti Mému slovu a přikázání se dává titulovat „svatý otec a tím chce být vládce vládců v kteréžto věci se jeden papež podobá druhému jako oko oku.

7. Chybí tedy papeži dokonce nejprvnější znamení Království Božího, bez něhož věčně nikdo nemůže dospět kdy k světlu nebes. Kde však chybí úplně „a“ odkud má přijít „b“ a ještě méně „c“ „d“ a „e“! To by bylo právě tak jako kdyby se měla kdy stát těhotnou a rodit žena, ale ze samé pýchy a hrdosti by se nechtěla nikdy tak hluboce ponížit, aby s mužem souložila, aby v ní mohl probudit símě.

8. Odkud však tedy nelze věčně nikdy z (uvedených nejpádnejších) důvodů očekávat světlo, odtud může potom přijít jen temnota. A ať se tu nedá žádný ošálit, když to také tak a tak vypadá!

9. Neboť co se tu děje, je pouhé vnější. Nitro naproti tomu je odkázáno na „tajemství“ všech tajemství“ a je tolik, jako by vůbec nebylo. A i kdyby tu bylo, muselo by však zůstat bez účinku jako zárodek v semínku, jež nebylo nikdy zaseto do země. Takový zárodek musí pak ovšem také zůstat „věčným tajemstvím života“, a protože nemůže nikdy přejít do života, ježto je mu prostředek, kterým by se mohl vyvíjet a k životu projevit pro všechny čas odříznut.

10. Kde je Bůh, kde je věčný, původní zdroj všeho života „tajemstvím“, co tu může být život a jeho světlo?

11. Bůh je ve všem základem, první podmínkou všeho bytí, tedy také hlavní světlo všeho světla a musí především být přijat a poznán, má-li vše ostatní, jež z Něho jest, být poznáno. Je-li však Bůh tajemstvím, tedy naprostá noc, co má potom být vše ostatní? Kde je již světlo naprostou temnotou, co teprve má být vlastní hlavní temnota sama?

12. Já myslím, jsem-li u vás jen trochu světlem v domě, budete moci z toho snadno vyrozumět, co lze za všech dob z Říma očekávat, dokud zůstane, jakým je a jakým byl.

13. Nevěřte však tomu, že to kdy na Římu bude záviset, zda světlo anebo noc – nýbrž to vše závisí jen na Mně! – Když bude pravý čas bude světlo jako za dne. A Řím bude s to „Velkému dni Ducha“ právě tak málo klást meze, jako není nikdo s to zabránit východu Slunce.

14. Proto buďte jen zcela bez starostí! Kdo kráčí za dne a ve dne, nemusí se noci obávat, Ale běda těm, kteří padnou do rukou lupičů! Amen.

O církevních mystériích a obřadech.

9. července 1847

Ó Pane, co jsou vlastně tajemství, jimiž je vlastně naše římská církev nadmíru nabitá a na nichž si tolik zakládá a o něž svou hlavní vážnost opírá? – Kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, dej nám o tom některé pokyny!

„TAJEMSTVÍ“ (mystéria) nejsou nic jiného nežli noc a tma právě v těch věcech, které se za tajemství považují. A tak jsou také (církevní tajemství) naprostou slepotou duše a úplnou smrtí ducha.

2. A opět jsou tajemství zlomyslnosti! Neboť lidé zahalují do tajemství obyčejně to, s čím si netroufají na světlo veřejně, protože by tu ostatní spatřili podvod a pak by se podvodníkům

⁸⁵ Obřadní pokora kněží se svými odznaky důstojnosti při bohoslužbě oblečenými.

mohli pomstít! Což se právě také nezřídka již stalo! Každý podvod však je nejhlubší hřích a tedy největší zlomyslnost. A je tedy tajemstvím které tu není nic nežli podvod, a také naprostá zlomyslnost.

3. Dále jest „tajemství“ také vrahem a zabijákem! Neboť nic tak velice neusmrcuje ducha, jako právě „tajemství“ – Jsou tudíž tedy také duchovní lupiči, vrahové a zabijáci. Neboť vůči všemu má člověk více odvahy než vůči tajemství, z kteréhož důvodu byla také v dřívější době pověra tak rozšířena, že nikdo neměl odvalu sáhnout na oční roušku Mojžíšovu, aby se přesvědčil co by tedy vlastně za ní mohlo být? Každý považoval „tajemství“ za čistě nezbadatelná a zůstával a zůstává u nich stát, protože se nakonec nejen tajemství, nýbrž také jeho odhalení obával a ještě bojí.

4. Každé tajemství však rodí tajemství druhé, a to třetí, a to tak dále, až konečně je vše „tajemství“ celý život i se smrtí. Aby se tedy lidstvo úplně usmrtilo, třeba je jen vyhnat do velmi mnohých a velmi silných tajemství, pak může být svou věcí jist, ovšem z pekelné stránky.

5. Ale v noci je výnosné vycházet na lup, v kalných vodách je dobře lovit. Slepí se dají snadno vést a mrtvé lze snadno vést, kam kdo chce a nadto je ještě vařit a péci a oni se nepohnou. Proto není lepšího prostředku nežli velmi mnohá „tajemství“ a lid je na tisíciletí rozvit a dá s sebou vše dělat.

6. Taková „tajemství“ mohou být k tomu jen ještě provázena několika kejklířskými zázraky, velkou okázalostí a skvělým obřadem a s velmi mnohým dýmem a strašnými historiemi, jak mají pak silnou moc, které nejsou s to, ani nejsrdnatější lidé klást odpor.

7. Ano, tu je pak ještě svízeľ tak silná, že by mohla i vyvoleným škodit, kdyby tito snad byli bez Mého zvláštního přispění do její oblasti svedeni. Proto také nyní všichni křesťané, u nichž zavládají „tajemství“, kráčí v podstatě života po smrti těla v úplné smrti. Neboť nevědí o tom nic a věří v ní, když to dobře jde, jen asi tak, jako hráč v loterii v terno, které by možná snad vyšlo, ale nejmýš pravděpodobně nevyjde!

8. Jak velkou cenu má však taková prokletá víra?! Já pravím, nestojí ani za vysmání ani za vypískání! – Neboť nemůže nikoho od smrti zachránit. Proto tací slabověrní všichni odumřou, jako by tu nikdy nebyli, a budou schémata a fantomy duchovního světa, jimž dokonce se nedostává schopnosti vyslovit Mé jméno, což je plodem „tajemství!“

9. Co je Bůh, co Já, Ježíš, co Svatý Duch, co tedy tato Trojjednost, co večeře Páně, co slovo Boží, o tom vědí právě tolik jako nejbližší kámen! Klaní se sice Bohu, ale v Bohu, který nikde není a být nemůže. Otec však, který by měl být jejich nejznámější a nejbližší vychovatel, bez kterého nemůže nikdo věčný život obdržet, je tu nejtajemnější a tedy nejvzdálenější a tedy také úplně neexistující Bytost. – Otázka“ Jak může kdy k takovému Otci být probuzena láska, na níž přece závisí vše, co jen vždy podmiňuje věčný život?!

10. Pro laika mohou sice být tajemství, jako pro žáky, dokud jsou ještě ve škole a musejí se ještě učit. Ale u lidí a pravých lidí, nemá být žádných tajemství! Neboť nyní víte, že je-li v člověku pravý duch Boží, vniká také do Mých hloubek, jak tomu Můj Pavel ze Mne učil.

11. Pryč tedy se všemi tajemstvími! Patří temnému světu!

12. U vás však budiž den ve vašich srdcích! Neboť proto nechávám stále tolik světla přicházet k vám, abyste na věky byli vysvobozeni z tvrdého zajetí „tajemství!“ Amen.

Ó Pane, láskynejplnější otče a Stvořiteli duchů a přirozeného světa! Hle, když od žádné vnější církve nelze očekávat nic pro ducha, leda vše zatemňující mystéria – co mají tedy lidé pak činit, odkud dostávají prvé vyučování v evangeliu?! Nelze přece předpokládat, že tu sestoupí andělé z nebes, aby učili děti v prvých základních naukách katechismu anebo aby hlásali divokým národům Tvé evangelium?

A tak se mi tedy zdá, že aspoň pro počátek je vnější církev právě tak nutná jako poté následující vnitřní pro ducha k nepochybnému získání věčného života. Co je tu vlastně správné? Ó Pane a Otče, nenech nás ani v tom v temnotě – Ale jen podle Tvé nejsvětější vůle se staň! Amen.

1. Tento dotaz je sice dobrý a v jistém ohledu, zvláště důležitý. – Ale odpověď byla také již dána a tím také, co má každý o vnější církvi soudit a zač ji považovat.⁸⁶ V těchto pravidlech o chování je to nejlepší a nejnutenější. Co je pod tím a nad tím není v Mém řádu

2. Kdo však přesto ještě neví, co má vlastně činit ať čte evangelium, tady nalezne, co o tom pro svou spásu potřebuje vědět.

3. Hle takto se Mne také jednou tázali apoštolové a mnozí učedníci, když jsem je všechny před veleknězi, farizeji a zákoníky velmi důkladně varoval. Právili: „Pane, co tedy máme potom činit? Hle, Mojžíš kterého Bůh za velkých divů pověřil, zavedl doslovně z Boží vůle takový řád, jaký a, se dnes právě také doslovně, ačkoliv nejvýš vnějšně plní. Je-li však to nezlomně pravdy, proč chceš nyní opět rozbít to, co jsi jaksí Sám postavil?“

4. Ježto jsem postřehl zcela dobře nesnáz učedníků, řekl jsem jim: „věru, na stoličce Mojžíšově sedí velekněží, zákoníci, levité a také přísní farizeové, jsou z kmene Lévi. Čemu vás učí z Písma, to zachovávejte a následujte ale jejich vlastních ustanovení ne! Neboť tato nejsou od Boha, nýbrž jsou marnivým dílem lidským proti vůli Boží, protože tito Mojžíšovi nástupci chtějí tím docílit své vlastní pozemské výhody a ani v nejmenším ne splnění božské vůle.“

5. Hledte nyní však také vy a zapamatujte si: Právě totéž, co jsem tehdy řekl apoštolům a učedníkům. Vzhledem k velekněžům a zákoníkům, pravím nyní také vám vzhledem ke každé vnější církvi a jejich sluhům:

6. Následujte jejich nauky, kde hlásají Mé slovo, pokoru a lásku. Ale jejich skutků a ustanovení nenásledujte, a jsou-li zaměřeny proti Mému slovu a mají za lubem jen pozemské a světské výhody kněží, a nenechte se jimi mást a nějak přelstít!

7. Jest ovšem zcela pravda, že kůra na stromě je mrtvá, a čím vnějšně tím mrtvější. A nikdo nemůže z takové mrtvé kůry získat potravu pro život. Ale kdyby se tato mrtvá kůra stromu odňala, zvláště v době zimní, tu by strom utrpěl velkou škodu, anebo by zcela zahynul. Právě tak se má vnější církev k vnitřní, jako vnější kůra stromu k vnitřnímu, svým způsobem živému stromu!

8. Z vnější církve nepřijde ovšem nikdy Království Boží, které je vlastně vnitřní život ducha. Ale tato vnější církev je podle Mého řízení a Mé péče ochranou pro vnitřní církev, kterou může každý snadno nalézt, když ji hledat chce.

9. A při tom je jedno, ve které vnější církvi se nalézá, jen když tato nějak hlásá Mé jméno a Mé slovo. Neboť není třeba aby někdo musel mít celou bibli v hlavě, aby tím Mé Království a Mne našel. Nýbrž k tomu stačí nemnohé texty a přesné zachovávání a život podle nich.

⁸⁶ Ta zvláště v Lorberových spisech „Cesta k znovuzrození (46 stran), „Země a Měsíc, jakož i na různých, místech „Darů nebes.“

10. Kdo tak činí, k tomu Království Boží brzy tedy zavítá a dá se slyšet, jak to v evangeliu stojí a tedy také zní: Ej, věrný sluho, protože jsi byl v malém věrný, budeš nyní ustanoven nad mnohým a velkým!

11. Kdo se však nachází v nějaké vnější církvi a slyší tu hlásat Mé slovo a domnívá se, že toto slovo je falešné a mrtvé, protože se jinak v této církvi vyskytuje tolik lží a klamu, proto ho nedbá a zavrhuje tak „dítě i s lázní“ a klně celému stromu, protože je jeho kůra mrtvá, ten se podobá tomu, jenž zakopal svůj talent, a jednou bude také souzen.

12. Kdyby však někdo byl již ve vsí úplnosti ve vnitřní církvi, pak nebude nicméně počítáno ke hříchu, navštíví-li modlitebny vnější církve. Neboť je mu lépe, navštíví-li modlitebnu nežli často bez potřeby hospodu. Jen se nemá nijak pohoršovat modlářským vybavením, ale za to Mne prosit, abych tuto temnou komnatu učinil jasnou Mým světlem, tak se stane ve svém chudým v duchu, milým bratrem, který na to sklídí věčně velkou odměnu. Amen.

13. To praví Pán vnější a pravé vnitřní církve! Amen. Amen. Amen.

Otcovská rada malé dceři.

13. července 1847 dopoledne

1. Pavlino, Má milá dceruško! Ježto by ses ode Mne ráda dověděla, zda máš jít ke své světské tetě do horního Štýrska na její panství anebo zůstat doma, aby ses jako zdravá zůstala zdravou, pravím tobě: Miluješ-li Mne více nežli svou světskou tetu, pak zůstaň doma u svých rodičů a věř, že nikoli hornoštýrský ostrý vzduch, nýbrž vždy jen Já ti mohu pomoci – jako jsem ti dosud také bez hornoštýrského panského vzduchu pomohl a učinil, že jsi nyní velmi zdravá a zdravější nežli tomu sama věříš.

2. Proč jsi bez Mé rady svou tetu navštívila a o to prosila? – Hle, to nebylo správné, protože jsi jí složila velkou povinnost světského přátelství, kterému nyní chce dostát, protože ti to jednou přislíbila a ještě je toho mínění, že ti tím prokáže pomocnou službu, zatím co by tím prokázala jen škodlivou službu, kdybys jí chtěla použít.

3. Proto budoucně začínej tedy vše se Mnou, tak také snadno vše se Mnou skončíš!

4. Nyní však poděkuj své světské tetě světsky a řekni jí, že jsi nyní úplně zdráva a tudíž raději zůstaneš doma u milých rodičů a sourozenců, jejichž delší postrádání ba ti jako mrzutá touha po domově více uškodila nežli prospěla, jak ti to (dovedný lékař) jímž jsem Já Sám, ale jménem (ne světu jmenovat) řekl a také radil, že by ti hornoštýrský ostřejší kyslíkový vzduch nesloužil kvůli tvým slabým prsním nervům, jímž je jen mírný jižnější sladký vzduch snesitelný.

5. Tak se omluv pravdou a zůstaň doma chceš-li! Chceš-li však raději následovat volání a pozvání své světské tety, můžeš to také učinit. Ale to ti neposlouží, protože si můžeš asi velmi snadno pomyslet, že já na panstvích a zámcích a hradech, jsem právě tak málo domovem, jako zlato v žumpách a tedy také vzdálen s Mou pomocí.

6. Čiň tedy, co chceš, Já se proto nebudu na tebe hněvat. Ale s tebou na „panství“ v žádném případě nepůjdu. Kdyby tvá teta se byla stala jako tvá matka občankou místo majitelkou panství byla by Mně velmi milá. Ale jako majitelka panství stojí Mně vzdálena a bude ode Mne mít jen to, co Já všemu světu dávám skrze své duchy, totiž půdu, slunečné záři, déšť vítr a sníh a konečně smrt těla, a jsou-li velmi panské myslí, také smrt duše a ducha.

7. Chod' však doma ráno a večer na vzduch, buď na Schlosberg anebo také někam jinam do přírody! A drž své srdce na uzdě, tak budeš zdráva jako ryba ve vodě zvláště, budeš-li se pečlivě zdržovat hloupého a ošklivého šňupání tabáku 1), nebudeš příliš horká jídla a příliš hlta-

vě jíst, také ne příliš mastná a příliš kyselá za to však se napiješ občas dobrého, čistého vína a trochou vody a zajíš to čerstvým dobře vypečeným chlebem.

8. Myslím, že tento předpis ti nezpůsobí hořkost v ústech ani nevolnost v žaludku. Dbej toho vždy duchovně a také tělesně, tak si tím způsobíš sama největší dobrodiní ve jménu Mém pro čas a věčnost. Amen. To pravím Já, tvůj pravý a nejlepší Lékař.

Požehnané výstupy na hory.

15. července 1847

Na dotaz Marie a Wihelmíny Hüttenbrennerové týkající se výstupu na horu Schöckel.

Chodit na hory je sice dobré a správné, ale ne v každé době! A kdo chce mít ze stoupaní na horu užitek pro tělo, duši a ducha, musí to činit ve jménu Mém a na hoře řádně z celého srdce se ke Mně modlit a Mně jedině čest vzdávat. Tak mu požehnám a učiním, že bude na výšině jen nejčistšími duchy ochraňován, čímž pak jeho tělo, jeho duše a duch se nadmíru obveselí a trojnásobně posílí.

2. Musí však také být **pravý čas**, jako bylo již zprvu poznamenáno. Pravý čas však je **poloviční měsíc září a odtud dále do polovice října, a na jaře od polovice května do polovice června**. V té době se stěhují nejčistší duchové na výšiny a žehnají všemu, co se tu ve jménu Mém nachází.

3. Ale před a po této době, jako snad v zimě anebo ve vysokém létě, není dobře a radno vystupovat na hory. Předně protože tu na výšinách obyčejně jen nečistí duchové řádí s všelikou zlou svévolí provádí a mají velkou radost mohou-li někomu uškodit. A za druhé protože v této době výšiny nemají Mé požehnání a tedy vůči poutníku a návštěvníku jsou jako macecha k nevlastním dětem!

4. Je-li však někdo velmi zbožné mysli a má nutné záležitosti na nějaké hoře vyřídit, ať jde v noci nahoru a vrátí se opět když slunce zapadlo a nespěchá ani nahoru ani zpět a modlí se častěji ke Mně, pak mu to nic nevadí, i kdyby v létě nebo v zimě šel na horské výšiny. Nejlépe však budou tu ovšem ti lidé, kteří beztoho za všech dob bydlí na horách.

5. Ale lidé, kteří obývají hluboko položená města a vesnice, nemají mimo zmíněné dvě příznivé doby výšiny hor navštěvovat, leda v naléhavě nutném případě a pak jen za modlitby a náležitého postění, to jest za střídmě naplněného žaludku – Jinak si přivodí aspoň pro tělo nemoc, které vždy poté ve čtvrt roce vznikne a tělu dá mnoho co dělat.

6. Silné reumatismy, bolesti zubů, a také nezřídka nervová horečka jsou obyčejně následky nečasného výstupu do hor. U žen také zánět plic, souchotiny a krvotok. Že při tom duše anebo duch získají málo anebo nic, rozumí se samo sebou.

7. Každý však může v době stoupaní pro vyšší pohoří nepříznivé, menší a nižší hory s mnohým prospěchem procestovat. Avšak o mnoho vyšší než tři sta sáhů (as 1,9 metrů) nesmějí být, neboť co je nad to, patří již horskému světu, který je ve zmíněných dobách bez Mého zvláštního požehnání a to čím výše tím více.

8. Zde máte pravidla, jak a kdy na hory s užtkem vystupovat a po nich cestovat! – Chce-li však někdo s jakéhokoli vedlejšího důvodu také v dobách jako nepříznivě označených na tu či onu již značně vysokou horu jít, pak si musí sám sobě již přičíst, když si při tom aspoň pro své tělo odnese některá dodatečná utrpení.

9. Jak řečeno, horolezci zvyklí na tyto podmínky mohou se za všech dob výstupu odvážit: jim to bude málo vadit, zvláště kráčí-li ve jménu Mém. Jsou-li však pouhými přírodními lidmi⁸⁷ pak jsou s horskými duchy téměř beztoho stejného druhu. A tu se druží rádo stejně se stejným a poškozují se navzájem zřídka něčím jiným, nežli že tací poutníci záhy zešediví anebo se stanou dokonce holohlaví.

10. Nyní se však lidé jedině svým světským rozumem pohybují a od staré moudrosti se zcela uvolnili a nevědí také již nic o starém řádu věcí a činí, co chtějí a jak a kdy je jim to nejpříhodnější a zdá se jim být dobré. Neboť tu se již nikdo neptá na Můj čas, nýbrž jedině na svůj vlastní. A žádný se neptá, zda Mně by to bylo libé nýbrž každému postačí jeho vlastní záliba, a činí to a ono, jak mu to dává jeho mysl, jeho doba a jeho společnost.

11. Proto však vzniká také rok od roku stále více nových zel, tělesně a duchovně mezi lidmi, a lékaři nevědí proto žádný recept.

12. Čiňte proto co chcete, - ale nezapomínejte na Mne a na Můj čas!

13. Já vám tím ani v nejmenším nezakazuji jít v této nejvyšší nepříznivé době na vaši zamýšlenou horu. A jdete-li nebude vám to také přičítáno za hřích, tak málo jako někomu, jenž jde do přírody, řítí-li se z mraků kroupy. A kvůli vám nemohu nicméně udělat z července září, tedy Můj čas a řád měnit !

14. Nyní víte dost a můžete bez úzkosti svědomí činit co chcete. Ale zda při tom vaše tělo obdrží hrb plný ran o to se příliš starat nebudu. Amen.

To praví Ten, jenž má ve všech věcech Svůj čas a řád. Amen.

Dostihy podobností světského života.

18. července 1847

Dnes koná v tomto městě přítomná tak zvaná umělecká jezdecká společnost koňské dostihy a to na Kolbišti (glacis). Každý jezdec musí eliptickou dráhu v několika málo minutách třikrát projet a kdo z celé jezdecké společnosti v nejkratší době třikrát dráhu projede obdrží jako vítěznou prémii čestnou vlajku a jinak nic než svou obvyklou gáži. Tak to oznamuje návěstí.

2. Tato o sobě zcela bezcenná a Mě nejvyšší protivná věc, je však nicméně znamenitý obraz lidstva a jeho snažení v této době.

3. Okruh působnosti nynějších lidí se podobá takové závodní dráze, v níž se každý podle sil k smrti uběhá, ale přesto nepřijde ani o vlas dále. Neboť se stanoviska (smrti totiž) odkud vyběhne, zůstává také stát obyčejně pro celou věčnost.

4. Třikrát se opakující pobíhání pak odpovídá trojnásobnému světskému pádění lidstva. – Podobá se tomu, jak tu člověk ve svém ranném mládí jednou bouřlivě probíhá tělesný cyklus hříchů ve vší spěšné pohotovosti a s nadmíru velkou lehkomyšlností žraním a s chlastáním, módou a smilstvem, tancem a hrami a podobnými více. Po tomto prvním řádění přijde tak zvaný dospělý druhý cyklus, skládající se ze lži a podvodu, závisti, lakoty, žárlivosti a nactiutrhání, pýchy hrdosti a vládychtivosti, touhy po zisku, zlatě a penězích, nelásky, nemilosrdenství, nevíry a konečně úplné bezbožnosti a podobného více.

5. Potom přijde třetí pádění, jestliže se takový „světský závodník“ již při prvním anebo druhém pádění na své okružní dráze světské působnosti k smrti neuběhal. Toto třetí pádění sluje sešlost věkem těla a ještě více duše a dokonce nejvíce ducha a jest jen v tomto moderáto od

⁸⁷ To jest jen s přírodou, nikoli s Bohem spojení lidé.

prvých rozdílné. Odpovídá také starému úsloví: „Jung gewohnt alt getan“ „Čemu člověk v mládí přivykne ve stáří neodvykne.“

6. A tak se podobá jedno pádění na vlas druhému. A člověk, který takovou dráhu proběhl, zůstává si stejný a je pak ve stáří zřídka o chlup lepší, nežli byl ve svém mládí.

7. Odměna, bezcenná čestná vlajka při dnešním závodění v běhu, je právě také úplně této rovná, jenže s tím rozdílem: závodník dostane do ruky a doma ji opět odevzdá k dalšímu stejnému účelu, závodník světa je jí přikryt, ale také jen na oko, neboť u hrobu se mu tato „čestná vlajka“ různým stupněm marnivě zdobený přikrov rovněž odejme k dalšímu stejnému účelu pro jiného závodníka světa! Tyto vlajka je pak velmi mnohých také znamení vítězství a vývěsním štítem, a smrt nad ní zvítězila a ona nad smrtí! Smutná cena za tolik marnivé námahy a práce v tomto světě pro tento svět!

8. Zcela na konec přijde ještě to: „jinak nic nežli obyčejná gáže!“ Tato zcela obyčejná gáže pro všechny ty marnivé pošetilé světské uhaněče je každému dobře známý hrob, zetlení a místo zmrtnýchvstání zcela obyčejná věčná smrt anebo peklo!

9. A hleďte, tu máme potom naše „světské pádění“ a „světské umělecké ježdění“ i s cenou a „jinak nic než obyčejnou gáží“ tak krásně pohromadě pod obrazem dnešní umělecké a dostihové produkce, že bychom si jej mohli přát a malovat krásnější! Jděte tam, chcete-li, pozorujte z určité vzdálenosti jeho bezuzdný ruch a máte před sebou odhalený svět, a jestliže to raději přijmete také odhalené peklo!

10. Jen při tom ještě tento rozdíl poznamenán. Tato umělecká jezdecká společnost stará se tímto jí krkolomným podnikem a marnivou námahou přece aspoň o svou pozemskou výživu, i když také jinak také o nic. Ale světoběžci nestarají se většinou ani o to, protože v této věci jsou obyčejně beztoho zaopatřeni. Starají se tedy jedině jen o to, co je tu věčné smrti. Neboť o životě nevědí nic a proto se také o něj nestarají. A jsou-li odněkud na něj upomenuti, pak nicméně nevěří a zůstávají potom jako před tím uměleckými jezdci světa a „světoběžci“ za uvedenou cenu a obyčejnou gáží.

11. Střeste se tedy takových (při tom vhodně míněných) světských umění, které mají mrzkou odměnu jako věčný následek! – To pravím Já, Všemocný! Amen.

Uzdravení slepého v Betsaidě.

(Marek 8, 22-26)

20července 1847

1. Já vím až příliš dobře, jak velmi toto poněkud zdlouhavým se zdající léčení slepého z Betsaidy se velmi mnohým stalo kamenem úrazu a ještě budoucně se stane. Ale vím také, proč a z jakého důvodu jsem s tímto slepým takto jednal, na věčné svědectví proti zlému světu. Svět však ať jen naráží nejen na toto, nýbrž na ještě tisíc jiných míst, aby se rozbil.

2. „Betsaida“ představuje zde vnější „svět“, v němž byl jen jeden pro svět slepý. Ale právě tato slepota pro svět byla důvodem, z něhož tento jediný pro svět slepý zpozoroval, že jsem přišel do Betsaidy a proto ty světsky vidoucí prosil, aby ho ke Mně přivedli, abych ho vyléčil a dal mu opět světlo světa.

3. Ježto ode Mě však podle úplné svobody vůle může mít každý co chce, jed i balzám, jak se na Zemi vyskytují, tak mohl také tento mít co chtěl. Chtěl z počátku světlo od světa, proto jsem ho vyvedl ven z městečka a plivnul mu zde do očí na znamení Mé spravedlivé ošklivosti před světem a jeho světlem, vložil na něj Své ruce na znamení, že on, jako každý ve světě nachází se v moci Mých rukou, ať to zpozoruje nebo ne, a má podíl na Mé milosti a slitování, tak a nebo tak to jest buď pro nebe anebo, jestli je mu to milejší, také pouze pro svět!

4. Právě z tohoto důvodu jsem nenechal tohoto jediného slepého z Betsaidy ihned se stát co nejjasněji světsky vidoucím, nýbrž jako skrze závoj a pak jsem se ho ptal, zda něco nevidí. A on, pro svět slepý, pohlédl ve světě a pravil: „Vidím lidi jako stromy chodit!“

5. Tato výpověď se stala na znamení a na svědectví, jak svěště lidé vypadají podle své vnitřní přirozenosti, a čím podle toho jsou, totiž vypadají jako krácející stromy, které nemají již života, ježto jejich kořeny již nevězí v zemi, aby dostaly potravu, nýbrž výš ve vzduchu – protože se nechaly vichry světské mysli a svých světských vášní z půdy Mé lásky moudrosti a Mého řádu vytrhnout a zcela vykořenit!

6. Ježto světsky slepý tímto přiznáním světa vydal správná svědectví vůči Mě a Mým bratřím a v sobě upozoroval, co na světě a jeho světle jest, vložil jsem na něho nyní z opravdové milosti a slitování opětovně ruce, aby to, co viděl jen jako skrze závoj, mohl také zřít v plné jasnosti. A proto jsem mu také již neplivnul na oči, na znamení, že Mě pravý a opravdový pohled do světa je příjemný následkem jehož svět nemůže již takového správného vidce svých tisíckrát tisíc smyček k věčné záhubě chytit.

7. Tímto pouhým aktem milosti vkládáním rukou bez předchozího naplivnutí byl teprve ten slepec úplně uzdraven, když však byl takto uzdraven, řekl jsem mu: „Jdi nyní do svého domu“, to jest do domu svého ducha svého vnitřního života. Jdeš-li však do městečka, to jest máš-li něco ve světě činit, nedej mu pozorovat, že jej ze Mne nyní v jeho pravém pekelném světle ohledáváš, abys měl od něho pokoj a nemohl ti žádný bol způsobit. Toto praví onen přátelský zákaz: „a neříkej to nikomu, nýbrž podrž to v sobě!“ Neboť doba šíření Mého Království ještě tu není, protože pozemský svět je ještě vždy „svět“ a (svět) takovým v sobě zůstane na věky.

8. Hleď takto je tedy tomuto evangelickému faktu rozumět a nepřipouštět jiný výklad, mimo čistě nebeský, podle něhož je světsky slepá duše člověka, městečka Betsaida jeho tělo a dům světsky slepého jeho vlastní duch, a to za přiměřeně stejných poměrů.

9. Ježto jsem ti nyní tento důležitý obraz odhalil. Tedy pochop jej také rovněž skutečně. Neboť ty víš, že vědění samo nikomu nic neprospívá, nýbrž jedině konání. Tedy konej především podle toho stále dále, jako dosud. Neboť hle, ještě je svět nadále jako městečko Betsaida. Proto se zdržuj každý ve všem světa a nedej mu pozorovat, že ho znáš v jeho pravé podobě, abys jím nebyl poškozen ani tělesně a ještě mnohem méně duchovně! To pravím Já, pravý oční Lékař, tobě na věky! Amen

O politicích.

23. července 1847

Tak piš také ty dnes něco humoristického ale rozumí se samo sebou: in re vera^{88 89}!

2. Politika je obal, jímž se snaží lidé kteří mají největší ohled na sebe samé, co možno skrýt ke svému vlastnímu prospěchu leckteré akce podnikání, protože jinak při jejich odkrytí by se mohl přece jen nějaký přece jen o pravdu a spravedlnost se snažící lidumil osvětlit takového seabemilovníka a tázat se: Ouid agis, amice⁹⁰ A kdyby tázaný nedal odpověď mohl by ho pak lidumil jako kdysi Kiscel Lamecha⁹¹ vzít za pačesy, kterážto událost by mohla být politickému seabemilovníku ovšem poněkud nepříjemnější, nežli kdyby zcela jemně politicky aneb takřka docela inkognito někomu vytahoval několik odměrem zlaťáků do kapsy.

⁸⁸ Vysvětlení k politikům ve smyslu politických kšeftařů

⁸⁹ Doslova: v pravé věci

⁹⁰ Co provádíš příteli?

⁹¹ Viz. Domácnost Boží sv.2. kap.179

3. Ježto politika je tedy obal aneb přikrývka zvláště přes hřích sobectví a sebelásky, bez politiky vesměs uvažovat za „zakryté jídlo“, jenže s tím rozdílem, že zakryté jídlo je obyčejně dobré jídlo, ano pamlsek, kdežto politikové jsou nadměru špatné jídlo, z něhož si mnozí chudí, dobří lidé pojídají občanskou smrt.

4. Politikové, jako zakryté jídlo, překvapují sice takové nemilé konzumenty, ale nikdy ne příjemně, nýbrž vždy nepříjemně a způsobují často největší bolesti v občanské společnosti. Proto také před nimi má každý právem jistý tajný respekt, který se rovná oné horečné úctě, kterou tak mnohé slabých nervů odpůrkyně zvířat pociťují při pohledu na bou konstriktor (hroznýše) dvojitým jazykem blýskajícího a na ně strašně příšerně oči vyvalujícího – kterýžto zvláštní respekt je však také zcela v pořádku, ježto takový politik také opravdu není duchovně nic jiného nežli boa konstriktor, který jak známo svůj lup napřed umačká, aby jej pak beze vší starostí a bázně v nezbranném stavu podle chutě strávil

5. Z toho důvodu se snaží politikové své vyhlédnuté oběti všelikými jedovatými prostředky omámit, zardousit, oslepit a tím je jako boa konstriktor své oběti, úplně bezbrannými učinit, aby je pak snáze jak se říká se vším všudy sežral.

6. Proto si dej každý dobrý pozor, má-li co dělat s takovým „zakrytým jídlem“ boa konstriktora, jinak brzy zpozoruje, že politikové již dávno před Jacksonem vynalezli sirný éter, aby klidně lidi k smrti narkotizovali, což jim také skutečně nebylo těžké, jelikož pochází především ze sirného močálu vy již víte z kterého!

7. Proto ještě jednou řečeno, dejte si dobrý pozor před politiky, nechcete-li být narkotizováni časně a také věčně! Amen.

Přestup do duchovního světa.

13 srpna 1847

Následujícím oznámením započaly obsáhlé zprávy o „Biskupu Martinovi“. Pokračovalo se v nich téměř denně až do konce října 1848.

Jeden biskup, který si velice zakládal na své hodnosti a rovněž na svých ustanoveních onemocněl jednou naposled.

2. On, jenž sám jako ještě podřízený presbyter⁹² líčival v nejnádhernějších barvách radosti nebeské, on jenž se často úplně vyčerpával líčením slasti a blaženosti v Říši andělů, nezapomínaje Však vedle toho ovšem také na peklo a mrzutý očištěc, neměl nyní sám jako stařec téměř již osmdesátiletý přání stát se vlastníkem tohoto svého často nejvšychvalovaného nebe. Jemu by bývalo milejší ještě tisíc let pozemského života nežli nějaké budoucí nebe se všemi jeho slastmi a blaženostmi!

3. Proto tedy náš ochuravělý episkopus (biskup) vynaložil také vše, jen aby se opět pozemsky uzdravil. Nejlepší lékaři museli být stále kolem něho, ve všech kostelech jeho diecéze musely být slouženy mše za jeho uzdravení a všechny jeho ovečky byly vyzvány aby se modlily za jeho zachování a aby skládáním a zachováváním zbožných slibů místo něho získaly plnomocný odpustek. V komnatě, kde nemocný ležel, byl zřízen oltář, u kterého musely být slouženy dopoledne tři mše za opětné uzdravení, odpoledne však museli tři nejzbožnější mnichové ustavičně se modlit z breviáře před stále vystaveným sanktissimem (posvěcená hostie).

4. On sám začasto zvolal: „Ó Pane smiluj se nade mnou Svatá Matko, matko milá, pomoz mi, slizuj se nad mou knížecí biskupskou hodností a milostí, kterou nosím ku počtě své a tvého syna. O neopouštěj svého nejvěrnějšího sluhu, ty jediná pomocnice v každé nesnázi, ty jediná opora všech trpících!“

⁹² nejstarší v duchovní radě.

5. Leč to vše nic nepomáhalo, náš muž upadl do velmi hlubokého spánku, z něhož se na tomto světě již neprobudil.

6. Jaké všelike „vysoce důležité“ obřady se dějí s mrtvolou biskupovou zde na Zemi víte, a proto se při nich nemusíte zdržovat, za to se ihned pohlédneme ve světě duchů a uvidíme co tam náš muž započne!

7. Hledme, už jsme tu a vizte, také zde leží náš muž ještě na svém loži, neboť dokud je ještě teplo v srdci neuvolňuje anděl duši od těla. Neboť toto teplo je nervový duch, který dříve musí být duší zcela pojat, nežli může anděl s úplným odloučením započít, neboť vše tu postupuje podle náležitého řádu.

8. Nyní však duše tohoto muže pojala již v sobě nervového ducha úplně a anděl ji právě uvolňuje od těla slovy: „Hephata“ (Efeta) to jest otevři se duše! O ty prachu, klesni však opět v zetlívání a rozklad skrze říši červů a ve zpráchnivění skrze ně!!

9. Nuže hledte, náš biskup již povstává, zcela tak jako žil ve svém úplném biskupském ornátu, otvírá oči, rozhlíží se udiveně kolem a nevidí kromě sebe nikoho ani anděla, který ho probudil! Krajina je jen velmi málo osvětlena, jako za dosti pozdního večerního soumraku a půda se podobá suchému alpskému mechu.

10. Náš muž žasne nemálo nad tímto zvláštním nadělením a praví nyní k sobě: „Copak je to? Kdepak to jsem? Žiji ještě, anebo jsem zemřel? Neboť byl jsem velmi nemocen a může být velmi snadno možné, že nyní jsem již mezi zesnulými! Ano, ano proboha už tomu tak bude! Ó svatá Maria, svatý Josefe, svatá Anno, vy tři mé nejsilnější opory přijďte, přijďte a pomozte mi do Království Nebeského.

11. Nyní jistou dobu vyčkává, pátraje starostlivě kolem sebe, z které strany tito tři přijdou, ale oni nepřicházejí.

12. Opakuje své volání silněji a vyčkává, ale dosud nikdo nepřichází!

13. Volá totéž po třetí hlasem ještě silnějším ale také po třetí marně!

14. Z toho je našemu muži náramně úzko, začíná již zoufat a praví ve stále zoufalejším rozpoložení: Ó, probůh Pane, pomoz mi! (To je však jen jeho obvyklé úsloví! Copak je to? Třikrát jsem volal a nadarmo!

15. Jsem tedy zatracen? To nemůže být, vždyť nevidím ani ohně, ani žádného Bůh s námi (dábbla pozn.)

16. Hahahaaaa (chvěje se) – to je opravdu strašné. Tak sám! Ó Bože, kdyby teď nějaký Bůh s námi přišel sem a já bez kropenky – třikrát posvěcené – bez krucifixu – co si počnu??!

17. A na biskupa bude mít: Bůh s námi zvláštní zálsuk? Ó, ó ó ó, (chvěje se úzkostí), to už je nyní docela zoufalá věc. Myslím dokonce, že se u mě dostavuje pláč a skřípění zubů!

18. Odložím toto své biskupské roucho, pak mne snad Bůh s námi nepozná! Ale potom by měl Bůh s námi snad ještě větší moc nad našincem! Ó běda, ó běda, přece jen ta smrt je strašná věc!

19. Ano. Kdybych jen byl opravdu zcela mrtev, pak bych neměl také strach, ale právě toto živobyť po smrti, to je to (Ó Bůh se mnou.

20. Co by se asi stalo kdybych se odebral dále? – Ne, ne zůstanu! Neboť co je zde. To u krátké zkušenosti nyní vím, ale jaké následky by měl být i jen jediný záhadný krok vpřed aneb vzad, ví Bůh Sám! Proto ve jménu Boha a ve jménu nejsvětější panny Marie zůstanu zde raději do soudného dne než abych se, byť jen o vlas, pohnul vpřed aneb vzad.

Recept proti bolestem zubů a ústní vodička

1. prosince 1847

Piš tedy malý receptek pro naši nemocnou Wilhelmínu Gabrielu!

2. Milá dceruško! Ty máš sice pravý křížek se svými vykotlanými zuby, ale měj jen trpělivost ještě krátkou dobu, pak bude již lépe! Hle, jelikož tě navštěvuji takovými životu nebezpečnými nemocemi, zůstáváš ušetřena takových nemocí, které jsou sice méně bolestivé, ale za to životu těla tím nebezpečnější.

3. Ber jen ještě několik dní velmi pilně projímadlo a nejez po nějakou dobu žádné ovoce, protože ti činí krev hustou a kyselou! Nohy drž v teplotě, nejez nikdy příliš horké a střež se průvanu! Nevycházej také nyní, kdy si tímto utrpením postižena, příliš záhy z lůžka, protože vždy ranní pot je nejlepším lékem proti takovému revmatickému utrpení! Tak se ti opět velmi brzy a trvale lépe povede.

4. Také nesmíš bolavý zub třít, jazykem kol něho jezdit anebo zub ossávat, protože takové počínání příliš rozjitřuje obnažené nervy tak také bolest tím spíše přejde.

5. Také si musíš v zimě, jakož i při jinak větrném a mokřím počasí uši bavlnou tak ucpat, že s čisté bavlny uděláš dvě kypré chuchelky do každé zavineš kousek jako krupka velkého kafru a těmito chuchelkami si uši ucpeš. To tě vedle Mé pomoci již velmi dobře uchrání před příštím revmatismem.

6. Časem si pak můžeš ze strachu doma shnilé kořeny také nechat vytáhnout, při čemž pocítíš jen málo bolesti. Pak budeš budoucně zcela ušetřena bolestí, ač budeš-li dbát těchto jednoduchých pravidel, budoucně mnoho již trpět nebudeš. Trochu utrpení tak mnohdy však vůbec žádné duši neuškodí!

7. Máš-li však prudké bolesti, vlož si křen na šíji a na chodidla! A má-li někdo magnetickou sílu, ať ponoří prsteník do čerstvé vody a opiše ti večer sedm kruhů za ušima, tak bolest ihned ustane.

8. Hlavně však měj náležitě živou důvěru ve Mně, tak budeš brzy a navždy bez bolesti!

9. Také se nesmíš tak často kvůli nicotným věcem hněvat, tak dospěješ k čisté krvi!

10. Konečně ještě dobrou vodu na vyplachování úst. Vezmi malou hrst šalvějového listí a vař je v půl žejdlíku vody. Když voda dostala nazelenalou barvu, pak ji slij, nech ji ovlažit a vyplachuj si jí ústa! To však denně pak nedostaneš již nikdy bolení zubů, zvláště když budeš dbát uvedené prosté diety.

11. Nyní máš dobrý recept nejen pro sebe, nýbrž také pro své sourozence a jiné na taková zla trpící. Ale tento recept vykoná teprve tehdy velmi dobré služby, stane-li se tvá důvěra ke Mně náležitě živá. To pravím a dávám tobě Já, tvůj nejlepší Lékař! Amen. Amen. Amen.

1. Tak tedy piš slůvko, jehož si je dobře povšimnout Mému milému Ondřeji H. W. Andreas Hüttenbrenner starosta Štýrského Hradce s příjmením „Willig –Ochotný Pánem mu udělený podle něhož zcela směleji a s nelepší odvahou může jednat! A pravý účinek se dostaví.

2. Já jsem ti milý Andr. H. W. již v předchozím tobě určeném slůvku řekl, že tento druh (lidí) nyní vynaloží vše na to , a žádný prostředek nenechá nevyzkoušený, který se mu zdá, že dosáhne temného a panovačného účele. Ale ať tě to jen neuvede do žádných rozpaků! Neboť hle, vše, čeho se nyní chopí, přivádí ho jen o stupeň blíže k jeho zániku, tak jako je to právě Má vůle. Neboť hle vlastními zuby se tento had rozdrásá!

3. Aby ses však při všech příštích událostech, které se tu mohou vyskytnout a také vyskytnou, dovedl zařít a chovat, zapamatuj si co ti nyní řeknu!

4. Stane se, že tito po pomstě dychtící sluhové Bálovi, nemohouce se chopit nějakého pravého důvodu aby mohli gubernium a magistrát jakož i policii u dvora uvést v podezření, vloží se sami do díla, zosnují v skrytu proti sobě samými kravály a demonstrativní vzpoury, dají si to a ono učinit a pak řeknou: „Hleďte, to jsou plody, které byly samými světskými vysokými státními úřady na nás učednicích Božích spáchány! To činí bezbožné gubernium, to magistrát jehož úředníci od A až do Z jsou vesměs rouhaví, zatracení kacíři, kteří všichni přináleží peklu a dáb-lu! – a podobného povyku více hloupému, slepému lidu kázáními, v skrytu, ve zpovědnících, jakož i bezstarostné školní mládeži během hodin katechismu.

5. Také neopomenou najmout námezdníky, kteří budou tomuto městu a jeho světským úřadům jakož i jeho představeným provolávat „ať žije“ v jiných městech, a to na takových místech, na nichž musí být takové demonstrativní chování nějakému dvořanu být nejvyšší nápadné.

6. Proto jsem ti již posledně nařídil přísný dozor nad těmito Bálovými sluhy, protože dobře vidím a velmi přesně vím, co tu tato proklatost vše je schopna učinit, aby svou pomstu schladila a tím dospěla k svému vládyčtivému cíli.

7. Tak také pošlou anonymní listy pod všelikým překroucením o zdejším pohřbu ⁹³ , který nebyl podle jejich smyslu, aby pokud možno podezírali světské úřady tohoto města a tak je podrobili jisté odpovědnosti, ano pokud možno je z úřadu odstranili, anebo aby aspoň státní vrchní hlavu přiměli k tomu, aby jim (kněžům) dala moc takové „kacířské“ zemské a státní úředníky zavázat druhým tak zvaným živým vyznáním víry, neboť takovým úředníkům nepřísluší ani kostely navštěvovat a ještě méně se zpovídat a tedy církev a stát nemůže již vědět, v jakých bohaprázdných rukách se světská úřední moc nachází.

8. Já však pravím a radím tobě: Sestav si spravedlivou stížnost, dej si ji velmi mnohými svědky ověřit, hled' také guvernéra přimět k tomu, aby učinil totéž, a kdyby si netroufal učinit to za sebe! – Takovou odůvodněnou stížnost podejte na nejvyšší místo a poproste na vaše útraty o úplně nepředpojatou dvorní komisi, tak odříznete sluhům Bálovým cesty, na nichž se vás co nejhorněji namáhají u dvora podezírat – což se jim ovšem nepodaří, ježto toto je starost Má.

9. Neboť ti nahoře nyní velmi dobře poznávají, že jim v tomto politickém duchovenstvu sedí v kožichu velká veš. Ale nemohou se jí zbavit proto, že se zažrala do jejich vlastních životních nervů. Bude-li usmrcena (to jest ve svém temném působení) pak se bojí, že budou usmrceni s ní. A nechají-li tuto veš bujet v jejich životním organismu, pak také dobře poznají, že taková veš nakonec je samé musí sežrat.

⁹³ Jedné vynikající osobnosti v Hradci, vyd..

10. Proto však jsou nejvyšší státní úřady také potichu a k tomu celému nic neříkají a vyčkávají pouze jako pozorovatelé, kam na konec po jisté době se váha přikloní.

11. Popové dobře cítí, jak nepatrné jest jejich závaží vůči spravedlivému, které je v tvé misce vah. Proto však nosí nyní také ze všech sil všeliký neřád do své prázdné misky, aby tím vaše spravedlivé závaží zničili. Ale jejich maska je žhoucím hněvem a stráví brzy sebe sama sebou, co do ní vloží. Proto tedy také dosud ještě nic nepořídili!

12. Učiň, však jen Můj příteli, co jsem ti poradil! A buď zde velmi bdělý a na každé odbojně páchnoucí hnutí! Potrestej přísně a spravedlivě každého, kdo tu veřejně pomýšlí na jakékoli demonstrace a o jejich provedení rozmlouvá! A nešetř tu nikoho, ani duchovních ani světských, aby žádnou věc proti tobě nijak nenalezli a pak neřekli, že jsi vlažný aneb dokonce s demonstranty srozuměn. Neboť hle, vše tu pochází od nich!

13. Když nějaký národ sám bojuje o svá práva, pak se probouzí ve velké mase Má vůle a ne v opovrhlivých nočních klubech, které pochází vždy od černých. Proti takovým musí se co nejsilněji vytáhnout do pole.

14. Bylo by také dobře, kdyby na duchovenstvo země bylo okresními vrchnostmi přesněji dohlíženo nežli doposud. Jinak vzbouří tito duchovní ve svých farnostech venkovany k demonstracím a vinu svedou na hlavní město a řeknou: „Hleďte, to jsou plody, když má země kacíře za nejvyšší zemské úředníky! Axepla trahunt!⁹⁴ . Protože v hlavním městě nás duchovní gubernium a magistrát neposlouchají, činí nyní obyčejní venkované také totéž!

15. Krátce a dobře, toto zvrácené plémě musí nyní být postaveno pod přímou oční a ušní pozornost, jinak bude pod pláštíkem ovčí kůže rýt jako hraboš zemní v temnu a může zemi způsobit velkou škodu. Neboť Já nemohu a nesmím Svou všemohoucností jejich vůli zlomit. A Mé světlo by je usmrtilo, jako svícení blesku raky, když napřed nezalezou do svých bahenních děr, nežli přijde bouře.

16. Proto vám zde radím náležitou chytrost, která často více zmůže, nežli válečná moc mnoha tisíců bojovníků.

17. Já však budu jen ještě zcela krátký čas na toto plémě přihlížet, zda se polepší. Potom, však také Já proti nim nechám přitáhnout vojsko, jakého svět ještě neviděl.

18. Při všem tom však buď jen pln dobré mysli! Já ti budu stále po boku a ani vlas na hlavě ti nedám zkřivit. – Tak chytrý jako tito jsou, budu asi Já snad také! – O tom všem buď, Můj milý Andr. H. W. úplně ujištěn! – To ti pravím Já, vševidoucí Ježíš! Amen.

Hlava muže, ženy a Krista.

21. prosince 1847

1. Chci však, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou každé ženy jest muž, hlavou Kristovou jest Bůh. (Kor.11,3.) Tento text lze zcela přirozeně pochopit, jako každý druhý. Jen musíme zde dobře vědět, kdo a co je tu „muž“.

2. „Muž“ je polarita božského, jež tu je to nejvyšší totiž kulminační (vrcholný) bod Božího světla. Toto Boží světlo však jest Kristus, který tu do světa přišel jako světlo, které osvětlovalo temnotu světa (to jest lidí světa). Jako však tu jest Kristus Světlo světla, tak je také hlavou světlo člověka a jest jeho nejvyšší, tedy pozitivní polarita.

⁹⁴ Příklady táhnou – doslovně. Vyd..

3. Hlava však jež jest slepá, hluchá a němá, není pro tělo člověka řádné světlo, tedy také žádná svrchovaná pozitivní polarita. Rovněž tak je tomu také s křesťanskou mužskostí. Člověk je teprve tehdy mužem, když je ve světle Kristově mužem anebo když Kristus je vlastní pozitivní polarita člověka, bez kteréhož světla žádný mužský člověk není vlastní muž, nýbrž jen prázdná postava.

4. Ježto však Kristus jest světlo pravého muže, jest také jeho: „hlavou“ (protože hlava jest světlo člověka)! Já myslím, že to by se mohlo rukama nahmatat!

5. A že potom muž v Kristu osvícený je rovněž hlavou anebo světlem ženy, jako je Kristus hlavou anebo světlem muže, to podává již, přirozenost věcí, ježto muž o sobě je pozitivní pól světla ženy.

6. Že však Bůh je hlava Krista, to se zdá ovšem poněkud zvláště znít, jest však nicméně jeden a týž poměr.

7. Neboť „Bůh“ aneb „Láska“ jest v sobě Právo a Právo a je tedy také vlastní oheň a světlo v Bohočlověku Kristu Ježíši. Touto nekonečnou hojností světla přebývá „Hojnost Božství“ v Něm, Kristu tělesně to jest skutečně a nejen přezářením, jako snad Slunce v zrcadle. Neboť v Kristu je (Božství) Slunce samo a ne snad pouze jeho obraz!

8. Jako však (přirozeně) Slunce jest hlava aneb světlo aneb pozitivní pól všech jiných světlových těles, tak jest Božství jako podstatné základní světlo všeho světla, jako základní bytí všeho bytí také hlava Kristova, který tu je vlastní nejdokonalejší Bohočlověk a tedy Bůh ve vši nekonečné hojnosti tohoto nejvyššího pojmu.

9. Kristus by však bez Boha nebyl Kristus, a Bůh bez Krista by nebyl Bohem – stejně jako člověk bez hlavy by nebyl člověkem a hlava bez člověka by byla nicotou!

10. A tak není také člověk anebo muž bez Krista žádný člověk a žádný muž. A Krista bez člověka – kdo by si mohl toho pomyslet?! Byla by žena bez muže ženou? Jistě ne! Neboť kde tu není nic pozitivního, nemůže být také negativně myšleno. A kde chybí negativní, tam nemůže také pozitivní nikdy vystoupit projevující se. Stejně jako když je člověku sražena hlava, pak nemůže ani jedno ano o sobě dále žít, ačkoli obě mají zcela zvláštní životní funkci pro sebe tak nemůže také žádný člověk, oddělil-li se ve svém srdci ode Mne, mít život!

11. Já myslím, že tento text by vám mohl nyní být snad jasný a do očí bijící. Dbejte jej však nyní také podle jeho jasnosti! Amen.

Prsní katar lékařská rada.

2. února 1848

Řekni ženě Ans. H. W., že jí vzkazuji a takto mluvím.

2. Poslyš Má milá dcero Alžběto, nemusíš být úzkostlivá pro své malé utrpení v prsou! Neboť hle, není na něm tolik, jak se domníváš, ježto tvůj lékař k němu dělá povážlivě se zdající tvář!

3. Lékaři se k malým tělesným zlům povážlivě tváří, aby se pak když zlo, více samo sebou než pomocí lékaře ustoupilo mohli říci: „Hleďte! Ty a ony jsem zachránil od smrti!“ Toto však říkájí zcela přirozeně proto, aby si zjednali více důvěry a tím také více zákazníků.

4. A hle tu je jeden lékař jako druhý! „Mluv s jedním anebo s tisíci, vychválí se ti každý jako záchrance života“, jak tomu a onomu o němž již všichni lékaři pochybovali, jen jemu známým prostředkem úplně, a to v nejkratší době pomohl.

5. Mnozí lékaři dělají však často z malého zla také proto mnoho povyku, aby přinutili pacienta k přesnému následování jejich předpisů, čímž je pak pacient také nucen k bohatšímu honorování lékaře, když ho tento osvobodil od zla, na které by jinak nepochybně, to jest podle slov lékaře zahynul.

6. Jako však s velmi nepatrnou výjimkou jsou nyní téměř všichni lékaři, tak je také ten tvůj, který sice následkem zkušeností má v lecčems přednost proti druhým, mladším lékařům, ale ve všech jiných lékařských politikách se ostatním lékařům podobá jako oko oku.

7. To ti pravím proto, abys nepovažovala výrok nějakého lékaře za Mnou podepsanou pravdu a abys mě věřila více nežli lékaři, který tě vždy raději déle než kratčeji by chtěl mít trvale nemocnou. Rozumíš tomu!

8. Tvé malé prsní zlo není nic než nachlazení, tedy lehký katar prsních žláz, který hlavně nevhodnými medikamenty dospěl k tvé nynější konzistenci (stavu).

9. Drž se nyní však v teple a obkládej svá prsa tlučeným teplým semenem lněným častěji ve dne a nech takovou prostou náplast také během noci na prsou. Kromě toho pij dobrý krev čistící čaj ráno a večer! Zdržuj se kyselých pokrmů a nápojů. Hlavně však nebuď úzkostlivá a důvěřuj pevně ve Mně, tak se také malé zlo brzy ztratí. Vezmi tu a tam snad každých 14 dní po dobu zimních měsíců lehké projímadlo, tak budeš také osvobozena od krčních zel

10. Ale ve Mě musíš stále více důvěřovat nežli v léky, které jsem ti zde poradil – jinak by ti pramálo prospěly. Neboť všechny léky dostávají teprve Mnou svou plnou léčivost.

11. Hlavně však ,jak řečeno, nesmiš být úzkostlivá. Potom ti již pomohou a tvé tělo opět uzdravím jako jsem již častěji uzdravil. O tom buď úplně ujištěna ve jménu Mém! To pravím Já, pravý Lékař tobě. Amen. Amen. Amen.

To nejlepší pro každého.

2. února 1848

Alexandře Hüttenbrennerové

Já jsem to nejlepší tobě a každému, zvolíš-li si pro své srdce Mne na věky a nemyslíš při tom: „S tím aneb oním mohla bych snad také být šťastna.“

2. Já ti pravím: Všichni „tito a oni“ jsou stejní jako falešný skvost. Stkví se sice a zdají se něco být. Ale v podstatě nejsou všichni přece nic jako tu není falešný skvost, za nějž ti žádný směnárník nic nedá, kdybys jej nouzí dohnán musel prodat.

3. Kdo však Mne vyvolil a nemyslí: „Tento a onen by mohl být také mým štěstím“ – „Tento a onen by mohl být také mým štěstím“ – ten si opatřil pravý, nejcennější skvost. A kdyby pak vše ztratil, jako bohatství a všechny své drahé přátele – je však nicméně přešťastný při vší takové ztrátě. Neboť má přece ještě ten nejdrahocennější skvost ve skříni svého srdce, jehož nekonečnou hodnotu všechny věčnosti nikdy nestráví.

4. Má dceruško! Ježto jsou dnes tvé narozeniny, nemohu ti Já jako tvůj jakož i všech lidí a andělů otec, nic jiného přát. Než abys ses především v úplné vážnosti poohlédla po tomto skvostu. Potom teprve budeš moci také všechno ostatní dosíci. A čeho potom dosáhneš, to bude pravé. Co však bez toho hlavního skvostu dosáhneš bude falešný skvost, za který v čas potřeby směnárníci nebes nic nedají.

5. Tedy to nejlepší tobě a každému! – Vyvol Mne úplně pro své srdce, tak sis pro věky a také časné již to nejlepší zvolila!

6. Toto přání dnes jako věčně tobě a každému! Amen. To praví tvůj Otec tobě! Amen. Amen, Amen.

Prsní katar – další rada

13. února 1848

1. Malé prsní zlo pomalu již mizí, bude-li poraděného prostředku pilně používáno, hlavně ovšem živou důvěrou ve Mně Lékaře lékařů! Prostředku musí však také být řádně použito, jinak rozkládá v prsou nahromaděné prostředky nepotřebné specifické potence buď jen velmi pomalu anebo také vůbec ne.

2. Poraděný prostředek musí však být náležitě připraven a použit tak: Lněné semeno musí být pokud možno čerstvé, a ne 4-5 let staré, u bylinářů, také v lékárně lze je již obdržet. Takové čerstvé lněné semeno musí být dobře roztlučeno a pak čerstvou vodou v těsto uhněteno, které třeba ve zvláště k tomu udělaném sáčku nad horkou pánev před použitím ohřát, a ti tak, až se začne trochu pařit, kdy se pak ihned přiloží na churavá prsa a pak hodinu nechá na nich ležet, po kteréž době se pak přiloží čerstvý.

3. Toto roztlučené semeno může ovšem také když se tu a tam pro nastávající změnu počasí ozve v prsou více bolestí, být uhněteno v těsto s aijbišovým, patáčkovým (Geispapel) a diviznovým thé a potom popsaným způsobem použito. Rovněž tak může být mezi lněná semena také čtvrtina heřmánkového květu vloženo, což bolesti ještě dříve utiší. – Ale vždy musí být taková náplast dobře ohřátá.

4. Denně mají být aspoň čtyři sáčky v pohotovosti a podle pořádku se od hodiny k hodině vystřídávají. Pro příští den však musejí být pohotově čtyři čerstvé. Třetí den však pak již opět být použito prvních čtyř sáčků, ale musejí být ovšem napřed očištěny a potom čerstvým těstem naplněny.

5. Když sáčky k večeru se staly sušší, pak se před použitím vykouří heřmánkem, smíšeným s trochou cukru a kadidla

6. Ježto však v noci přikládání nových ohřátých sáčků je spojeno s mnohou obtíží, může místo těchto sáčků dobře posloužit také nálož konopné koupele, kterou však před použitím je dříve třeba zmíněnými spesiemi prokouřit

7. Krev čistící čaj vezmi však také v lékárně S..., a ne v lékárně am Gruben, kde takové léky jsou staré a zvětralé! Přes takový čaj třeba pouze vařící vodu nalít. Po zalití musí se čaj 12 minut dobře zakrytý nechat ustát a teprve po této době scedit do šálku a cukrem oslazený, půl hodiny před snídaní a večer hodinu po večeři pít.

8. Budeš-li toho takto krátký čas používat, dá ti to Má milá Alsba, již opět zdraví

9. Ale jednoho musíš při tom ještě k tomu dbát, totiž: Není-li ti ještě dobře a venku je silná obleva, nesmíš svou obytnou světnici nechat umývat, jinak ti Má rada nebude moci v krátké době pomoci. Neboť pro taková revmatická zla hodí se navlhčené podlahy ještě hůře nežli pěsti na oči!

10. Je ti mnohem zdravější při nejhorším počasí čtyři hodiny na čerstvém vzduchu se brodit, nežli jen čtvrt hodiny být v navlhčeném pokoji. To ti musím hlavně poznamenat chceš-li být náležitě zdravá. Používej tedy toho všeho, jak jsem ti to nyní naznačil, tak budeš již opět co nejdříve zdráva.

11. Když nyní přijdou krásné dny, můžeš také již denně za poledne na půl hodiny až hodinu jít na čerstvý vzduch. To tě posílí. A Já tě také posílím! Amen.

Lepší láska než bázeň.

17. února 1848

Aha, Já už vím, co bys rád! Ale, hle, tvá „Marta“ nemá tentokráte žádnou zvláštní touhu po tom, protože se pro své stále se vracející hloupé šňupání tabáku přede Mnou bojí, ač by měla dobře povážít, že Já předně nejsem žádný hněvu-chtivý strašák a že, za druhé Já nikomu a nejméně již těm, kteří Mne milují nedávám nikdy radu anebo jiné slovo, nežli jen slovo Mé nejvyšší mírnosti a Otcovské lásky! A za takový dar je zajisté každá marnivá bázeň titěrná a prostě dětská.

2. Ať jen Martička pročítá pilně Mé dřívější dary a podle nich se drží, pak nebude mít zapotřebí, nechávat přede Mnou vyšňořovat v sobě zbytečný strach. Martičce se však nedostává náležité pevné víry! Proto také může tak těžko zachovávat, co jsem jí přece jedině k jejímu prospěchu radil a jí dosud jako týž a neměnitelně dobrý Otec radím.

3. Ježto nyní už má ze Mne strach, vyčkáme na nebojácnější čas! V něm na ni pak již opět hojněji budeme pamatovat.

4. To však jí řekni, že Mně je láska mnohem milejší než strach! Neboť kdo Mne opravdu miluje, nemá žádného hříchu přede Mnou. Neboť láska smazává každý hřích a nenechává žádnému vzniknout.

5. Kdo se Mne však bojí, ten snadno padne do hříchu. Neboť strach chrání právě tak málo od hříchu, jako trnité houští uprchlíka před koulemi jej za ním se ženoucích nepřátel.

6. Láska je však jako pevný hrad na skále, kterou žádný nepřítel nemůže nikdy přemoci.

7. Proto řekni malé Martě, ať se Mne nebojí, nýbrž ať Mne jen ze všech sil miluje, tak se snadno zdrží šňupání tabáku a Já jí pokud si to přeje, a co si přeje dám.

8. To pravím Já, její nejlepší a nejláskyplnější Otec. Amen.

Manželství chtivým k povšimnutí.

Pro Wilhelmínu – Gabielu Hüttenbrennerovou

20. února 1848

1. Piš jen, to je již správné. Neboť Já dávám rád, ano dávám velmi rád, dávám nadmíru rád těm, kteří něco správného chtějí! Dceruška stavší se plnoletou má však také ráda něco po právu. Proto jí bude něco takového také velmi rádo dáno.

2. Nejmilejší by asi byl opravdu vážný, dobrý a v letech ne příliš pokročilý muž. Ale tu musím nyní již otevřeně doznat, že v této věci mohu vážně učinit málo anebo nic. Neboť ježto nyní při určování manželství se neoceňuje člověk, nýbrž jen jeho zámožnost, a tak jen peníze děvčatům zjednávají muže a mládencům ženy, pak jsem čistě zbytečný v těchto záležitostech a vše to jsem přenechal světu a proto Se vůbec již nestarám, leda, že by se někdo ve vší vážnosti na Mne obrátil a svět do toho zcela nepletl. Tu bych ovšem takovému manželství požehnal a o jeho prospěch se staral.

3. Ale když se dva do manželství spolu vstoupit chtějící otáží a řeknou: „Kolik máš? A kolik ty? A jaké čestné místo zaujímáš? Z čeho žiješ? A kdo jsou tví rodiče? Jsou snad ze šlechty, anebo jinak z čestného stavu? – Tu tedy také již je u Mne konec! Neboť to přece jsou samé Mně nejprotivnější světské věci! A přece nebude nikdo ode Mne žádat, abych ještě někomu měl

pomáhat v tom, co ho ode Mne zcela odvádí a čistě k peklu obrací, od něhož se jen nejdříve těžce a mnozí také nebudou moci již vůbec oprostít!“

4. Snadno tedy vidíš, že když Mne ta neb ona prosí o muže, nemohu takové prosby vyslyšet, zejména když si někdo již něco vyhledal, chce to potom nicméně mít ode Mne. Kdo si to již vzal, jak bych mohl ještě dát tomu, co beztoho již má?!

5. Já však pravím tobě, Má dceruško, hledej především jen Mne, snaž se ze všech sil svých se vším „světem“ být hotova a očekávej pak ode Mne vše ostatní, ale v plné důvěře! Tak budeš vším zaopatřena!

6. Neboť víš, že nikdo nemůže dvěma pánům sloužit! A tak nemohu ani Já Sám Sobě a satanovi zároveň nýbrž jen Mně láskou, satanovi však nejostřejším soudem!

7. Kdo však podle toho chce něco ode Mne, ten musí také čistě jen to Mé chtít, a ne vedle toho také podíl ďábla!

8. Ale nyní jest již celý svět „čistě ďábla“. Proto mohu skrovně jen tu a tam Mou milost dát, zvláště když se většina lidí světa za ní stydí.

9. Ty sice nenáležíš k tomuto světu a za Mou milost se nestydíš. Ale proto přece působí svět také v tobě a má mnohé, co láká tvé smysly. Já ti však radím:

10. Učiň se svými smysly pevný svazek proti světu, tak zřídím s tebou ihned nový, nebeský svazek!

11. Ty praviš, ovšem že to není tak dobře snadno možné! Já však pravím tobě: Já vše dobře vím, zda jde věc snadno anebo těžce. Ale zda ti to připadá snadné anebo těžké, musím Mému věčně neporušitelnému řádu nicméně zůstat věrný a nemohu nikoho dříve nechat přes horu vidět, dokud se nenamáhal, vyšplhat se na vrchol hory.

12. Neboť hle, dokud zůstává hmota tím co jest a zůstane také neprůhledná. Tedy námaha sem, námaha tam! Žádná hora není průhledná! Kdo chce vidět přes horu musí vystoupit nahoru, ať to jde, jakkoli vysoko! O těchto dobrých sentencích (průpovědích) uvažuj Má dceruško, velmi často, až se v nich vyznáš, tak přivedeš všechny své myšlenky a přání do dobrého pořádku a staneš se tedy v pravdě duchovně „majoren“ (plnoletá, dospělá)

13. To je Mé přání pro tebe, jakož i pro všechny, k tvým narozeninám! Podrž je věrně a živě.?

Dieta při bledniče.

28. února 1848

1. Já znám tu bledost dobře a také z jaké příčiny je bledá. Ale s ní je trochu těžké se obírat, ježto ona nerada následuje, co jí radím a nezanechá toho co jí škodí.

2. Řekni jí tedy: Zanech kávy, dokud jsi bledá a nejez nikdy dokonce pálená jedovatá zrna! Dokud toho nenecháš, nebudeš nikdy červená! Netaž se, proč tato jedovatá zrna nesmíš jíst. Neboť důvod by se nemravně dotknul a učinil by ti objev, který se ti vědět ještě zcela nesluší. Následuj tedy rady a netaž se, chceš-li být zdravá, jinak zůstaneš za každé jedovaté zrno o týden déle bledá.

3. Tak se musíš také tučného jídla zdržovat a tučného mléka! Neboť tuk oživuje chlípné duchy a nenaleznou-li tyto ukojení, vnikají do krve, prohrabují se v ní a činí ji unavenou, shnilou,

lenivou a těžkou, čímž pak vzniká tak zvaná blednička, která je vždy následek příliš časného chlípného rozčilení duchů, které nemůže být ukojeno.

4. Chceš-li však být co nejdříve zdráva, pak dbej následující diety: K snídani vezmi buď lehkou čokoládu, ještě lépe kakao z pražených kakaových slupek anebo také kukuřičný čas s lehkým „odtučným“ mlékem a s trochou cukru. V poledne jež dobrou čerstvou polévku s opečenou žemlí, ne příliš solenou. Pak také libové hovězí s trochou hořčice anebo také s čerstvým, ale cukrovaným křenem, který se napřed rozdělá s octem a olejem. Také telecí je dobré. Kdyby ti však toto maso méně chutnalo, pak jež dušená jablka se žemlí. Ale všech uzenin a sýrů se musíš co nejpečlivěji chránit, rovněž také kapusty a kyselého zelí, méně čerstvé bílé řepy, naproti tomu mrkve, vůbec všech nadýmavých jídel, protože tato probouzí rovněž chlípne duchy. Večer se však spokoj buď s tím, co požíváš ráno, anebo s polévkou a opečeným chlebem. Také můžeš mírně dobrého vína s vodou požívat, jinak pij vodu která není příliš studená.

5. Ke všemu tomu používej tak zvaného lektvaru (projímadlo) který k tomu účelu lze dostat v lékárně, anebo také pilulek k těmuž účelu! A učiň k tomu dopoledne hodinu před jídlem pohyb na čerstvém vzduchu, nejlépe u Mury, kde v této době je vzduch nejčistší, ale jen ne na nějaké aleji divokých kaštanů, které mají (pro tebe) škodlivé vypařování.

6. K tomu všemu musíš také hlavně ve Mně důvěřovat a být hodně veselá, tak budeš brzy opět červená a zdravá.

7. Mám tě sice velmi rád, avšak ty Mne musíš také mít velmi ráda, tak se brzy uzdravíš a zdravou zůstaneš! Kdybys však byla svéhlavá, a měla popudlivou mysl pak bys celá léta zůstala bledá.

8. Nuže, Má dceruško, zatím víš vše, čeho ti nutně třeba. Jednej podle toho, tak budeš sklízet požehnání Mé rady! Amen.

To praví Ten, který tě velmi miluje. Amen.

Nebeská a pozemská láska.

12. března 1848

Pavlině Hüttenbrennerové.

1. Poslyš Má milá dceruško! Prvou podmínkou všeho bytí jest a věčně zůstane láska. Ale pamatuj dobře jen pravá láska, jak Já jsem jí jako Věčná Láska Sama, všechny lidi učil a prvopočátečně každému člověku jemu samému do srdce vložil. Snaží-li se někdo tuto pravou lásku ve svém srdci podle Mé nauky vycvičit, pak kráčí po zcela správné cestě I pravému znovuzrození svého ducha.

2. Dosáhl-li někdo této lásky, pak také dosáhl vlastního, pravého cíle života. Aby však tohoto nejdůležitějšího cíle dosáhl, musí na cestě výcviku svého srdce být velmi rozvážný a musí se při každé náklonnosti svého srdce tázat, zda v takové náklonnosti není obsaženo něco ze zlého semene sebelásky vedle pravé lásky.

3. Pravá láska je veskrze vášně prostá, uchvacuje sice všechno s největší mocí a silou a co jednou uchopila, to věčně nikdy nepustí. Ale nicméně jest působení takové pravé lásky veskrze něžné, provázené největší snášenlivostí.

4. Působení sebelásky třebaže o sobě nanejvýš bezmocné, vystupuje však až příliš brzy jako jednání, které by tu chtělo ihned vše zničit, co by mu nepříznivě vkročilo do sobecké cesty, a toto chování jest právě vášnivost, která je tu v sebelásce domovem.

5. Proto, jak řečeno, každý musí při vzdělání svého srdce být velmi rozvážný, zda toto je živeno pravou láskou anebo někdy také malými dávkami sebelásky. A právě na to musíš být také

ty , Má milá dceruško opravdu velmi opatrná, chceš-li se co nejdříve dožít pravých narozenin svého ducha.

6. Hle, láska lidská je sice dobrá a správná, miluje-li každý lidi protože jsou lidé, a nečiní rozdíl, leda potud, zda někdo podle svého duchovního stanoviska je Mi blíže nebo dále. Neboť tu je rozdíl spravedlivý. Nemůže přece nikdo dvěma pánům sloužit, to jest dobrému a špatnému zároveň! Ale nějaké ze světských důvodů vzniklé nadřování pro jisté světské důstojnosti a hodnoty člověka jest již sebeláska protože srdce v tom nakonec, i když zcela potají, ale přece jistě hledá své vlastní povýšení! A kde se taková snaha, byť i sebe tišší oznamuje, tam již není více pokory, nýbrž pohnutkou mravního pohybu srdce je v takové lásce skrytá pycha.

7. Když tedy tvé srdce něco uchopí, pak se vždy taž, zda tím není zaměstnán tvůj pozemský tak zvanému vyššímu světu podřízený cit pro čest. Nalézá-li tento cit při nějakém podniku tvého srdce nasycení, je to již znamení sebelásky, která se na cestě vzdělání tvého srdce utábořila jako zlý zákeřník za houštím a ve vhodné chvíli chce jako tajný vyslanec pekla vše ušlechtilé zničit.

8. Neboť sebeláska není ani ve svých nejneopatrnějších událostech nic než zlým semenem, které nepřítel života sice mezi ušlechtilou pšenici seje, aby tato ve svém vzklíčení zakrněla anebo možno-li také docela byla zničena.

9. Proto se musí každý při lásce lidí pečlivě zkoušet a srdce se ustavičně tázat: Proč miluješ toho a onoho a tu a onu také (u věcí) tuto a onu?

10. Odpoví-li při tom srdce z pokory, pak je láska pravá a vede tě k duchovní dokonalosti. Odpoví-li však srdce z dědičné světské ješitnosti, pak láska není již láska, nýbrž marnivé sobectví, které je sice na oko oděno jehnětem lásky, uvnitř je to však jen dravý vlk, který nakonec vše ušlechtilé v srdci roztrhá a snaží se ducha, možno-li umačkat.

11. Já ti dávám Má milá dceruško, tuto malou ale při tom nicméně důležitou nauku a pravé životní pravidlo jako tvůj nadmíru dobrý Otec jako dobré stravné na tvé pozemské cestě životní, abys pečlivým použitím jeho mohla velmi snadno dosáhnout vlastního a pravého cíle své pozemské cesty životní.

12. Dosáhla-li jí, pak teprve ve vší úplnosti poznáš, jak nesmírně dobrý je Ten, který ti nyní k tvým tělesným narozeninám toto slůvko dává, abys mohla tím spíše dosáhnout narozenin ducha.

13. Miluj Mne nadevšechno, jako Já tě nadevšecko miluji a nenech své srdce zaslepit světem, tak ti bude kráčet po lehké a libé cestě.

14. To ti pravím Já, tvůj dobrý Otec! Amen.

Prsní katar. Napomínání k trpělivosti.

7. května 1848

Ty bys byla ráda již zdravá. Má dcero! Ale hled', ono nemůže vše tak rychle jít, jak si to představuješ. Neboť hle, Já také mám leckteré přání pro svobodné lidi na Zemi, ale lidé nechtějí těmto Mým nejlepším přáním také vyhovět.

2. Já Sám trpím již velmi dlouhá léta bolestí v prsou, která jsou přeplněna láskou k vám lidem. Ale povolání kojenci nechtějí přijít na Má Otcovská prsa přetížená Mou láskou k vám Mým kojencům. Nezbyvá Mi nežli trpělivost! Staň se tedy (také v tom) Mou následovnicí, chceš-li být Mou pravou dcerou!

3. Pozoruj ovocný strom „Hle, děti jej pozorují, zda by mohl nést již brzy zralé ovoce. A Když se na nějaké třešni již trochu třešně červenají, tu děti myslí, že jsou již zralé a úplně k jídlu. – Ale tu praví zahradník dětem: „Jen trpělivost. Moji malí přátelé! Ještě tři týdny, a třešně budou úplně zralé!“

4. Matka si dává všemožně námahu se svým kojencem. Učí jej chodit, klade mu lehce vyslovitelná slůvka do úst, měří ho a má radost, když její miláček i jen o několik čárek vyrostl. A toužebně vyčkává dobu, v níž ho před sebou spatří jako úplně vyzrálého jinocha. Ale vzdor své touze nedá se čas nikdy lámat přes koleno. A přijde tu již opět na vše trpělivost.

5. V této bouřlivé době, (1848 – politické nepokoje) v níž veškeré lidstvo jako peklo kvasí (vše) obdrželo mnohé nevinné pokojné srdce zcela mocnou ránu, a nic si tak toužebně nepřeje jako dobrý pořádek a co možno brzkou a dokonalou obnovu. Ale žádná budova se nemůže tak snadno a rychle vybudovat, jak rychle se zbourala. Proto platí nyní také opět mít velmi mnoho trpělivosti.

6. A tak musíš, Má milá dcero, také ještě mít velmi mnoho trpělivosti, musíš vyčkávat lepší dny léta plné tepla! Tyto tvůj otok již zcela vyléčí.

7. Zatím však použij jen své náplasti a čaje! To tvůj otok již poněnáhu provalí anebo jej, budeš-li se držet diety, vypaří a rozdělí co ti ještě bude prospěšnější, ač to bude poněkud déle trvat.

8. Dieta však záleží na tom, že nepožíváš nic kyselého nebo žádná příliš tučná jídla, rovněž piješ číši kakaa raději s čerstvým mlékem nežli tučnou smetanou a málo vepřového masa nebo příliš tvrdého soleného hovězího masa, kyselé zelí a nebo kapustu, také ne žádné tučné a trpké omáčky, nýbrž špenát, mléko, ředkev, mandlovou ředkev a podobné (Meerretlich)

9. Přes náplast polož pouze ohřátý šátek, napřed poněkud prokouřený kadidlem a jalovčinkami. Ale vlhké věci přes náplast nedávej, ty oslabují její účinek. V podstatě sice neškodí ale zdržují účinek náplasti. Jen k teplotě musíš přihlížet! Neboť v ohledu takový šlemovitý nádor dlouho neuzraje, spíše uvnitř šlemovité pokožky zatvrdne.

10. Když jsou nyní ještě chladné dny, tu zůstaň raději v posteli. O teplých dnech se však jdi projít a přijď do pořádného potu! Ten ti přinese dobré ovoce.

11. Bylo by ti však mnohem lépe, kdyby ses v předešlém měsíci vzhledem na své zlo několikrát velmi nenachladila! Proto musíš za to nyní mít více trpělivosti, pak bude s tvým šlemovitým nádorem již opět dobře.

12. Také nesmíš mít žádný strach z událostí této doby. Neboť od nynějška budou povstalci⁹⁵ méně ohrožovat města nežli venkov, kde budou venkované podrobeni silnému prosívání. Leč o tom se příště dozvíš podrobněji a obsírnější zprávy. Proto buď nyní beze strachu! Všecko půjde lépe než nyní očekáváš. Tedy žádný strach dcero! Kde Já jsem, tam se nic zlého nestane! Amen.

Čas je tu!

12.května 1848

1. Čas“ časů jest nyní „na čase“! Proto hled' aby byl⁹⁶ tištěn v několika stech exemplářích; ano také v tisíci a něco nad to, neboť tato píseň nalezne brzo mnoho odběratelů. Drahá však nebudiž, aby si ji mohli mnozí opatřit. Bude-li stát as dvacet krejcarů, pak nebude ani příliš dra-

⁹⁵ str.227 z r.1848 pod názvem Pathiel aneb velký čas časů orig. Vyd..

⁹⁶ t jest takto titulované oznámení, velká poučná báseň viz. Pathiel

há ani příliš laciná. Jen připojím ještě k úvodní hlavě ještě jednu hlavičku, jako předchozí úvod, což můžeš snadno nad nynějším původem v několika řádcích připojit. (Vydána v r. 1848 pod názvem Pathiel aneb velký Čas časů v Novosalemském nakladatelství)

2. Zároveň musíš v nejkratší poznámce však také vysvětlit podstatu slupkového globu (Hül-senglobe) jinak by žádný čtenář tomuto pojmu neporozuměl. Výtěžek ať ti přijde k dobru.

3. Poté však může ihned následovat vámi zvané „hlavní dílo“ a poté Mé dějiny mládí“. A pak Slunce a Planety (Přirozené Slunce) a Země! A různá „svědectví přírody“. Titul pod kterým má být ještě následující dílo vydáno, v pravý čas již připojím.

4. Použijte vhodného času, neboť jest nyní tu ke zveřejnění Nového zjevení. Nešetřete nyní žádné námahy a z počátku také žádných výloh! Pravím vám budete při tom mít všichni tisíce násobný prospěch duchovně!

5. Čas tedy, o němž jsem zpočátku pravil, že zakrátko přijde, v němž bude svět tohoto Mého nového slova potřebovat, je nyní tu! – Nevěstka je svržena, slina drakova se stala neškodnou. Proto ven nyní s novými velkým dnem! Amen. Amen.

Vyléčení a zabránění. Lékařský pokyn.

29. května 1848

Přijdeš-li vždy o recept, pak se budu muset již co nejdříve nechat graduovat na doktora, jinak Mne doktoři světa nakonec ještě poženou k soudu! Ale ježto ze světských soudců nemám zrovna žádný strach, mohu tvé zcela až na jizvu se uzdravivší pacientce nicméně bez bázně z policie říci tolik, že až za několik týdnů téměř úplně se ztrácející jizvě po vředu je úplně zdráva.

2. Já myslím, že nad tuto medicínu není žádná! A ostatně náplast se ještě může nějaký čas dále používat a ránu při výměně (náplasti) vlažným ibiškovým čajem nebo ibiškovou vodou čistit, načež pak opět náplast přiložit, když se to jednou denně děje, pak to postačí.

3. Také čaj pro čištění můžeš jí pro všechny ostatní dny poradit, ale každý den ho nemusí pít. – Jinak ať se přidržuje známé diety v jídle a pití! Jen večer ať se příliš dlouho venku nezdržuje. Neboť večery tohoto roku jsou zvláště v plochých hluboko položených krajinách plny nečistých duchů jako předchůdců lehčího druhu cholery, která v nepřilíš dlouhé době tyto krajiny překvapí.

4. Ti kdož chtějí být této nemoci ušetřeni, musejí se již nyní velmi míti na pozoru před večerním vzduchem, zvláště ženy a děvčata a děti obojího pohlaví. Také muži učiní lépe, když budou pokud možno večer před desátou hodinou doma. Nebude-li tato nemoc již také tak nebezpečná jako vlastní cholera, přece jen zanechá velké slabosti v těle těch, kteří z ní budou uzdraveni.

5. Žehnejte však večer své světnice ve jménu Mém a lůžka vykuřujte jalovčinkami! A kdyby snad nemoc sem zaběhla, tu natrhejte do oken také čerstvé keře jalovčinek, tak budete úplně jisti před ní. Ale jen večerního vzduchu se stěste!

6. Tohoto předpisu tedy dobře dbejte! Neboť víte již že se zřídka nedostaví, co vám předpovídám, protože lidé nejsou takoví, aby Mne přinutili, abych vzal zpět Mé pohrožené soudy. Proto dávejte dobrý pozor ba vše, co vám říkám! Amen

Písařka: Pavlína Hüttenbrennerová.

Řikává se: „Dobrá rada je drahá.“ Toto ocenění je správné zvláště mezi lidmi, protože žádný člověk nemůže dát druhému opravdu dobrou radu, a to proto, že žádný člověk není dobrý.

2. Vpravdě dobrou radu může udělit jen ten, jenž je v sobě samém veskrze dobrý. V sobě samém není však v pravdě dobrý nikdo, leč jedině Já, říká Pán. Udělují-li tedy Já jako Pán někomu radu, pak je to rada jedině toliko dobrá, protože Já Sám jako udělovatel rady jsem veskrze dokonale dobrý.

3. Je zde však dále otázkou: Pročpak je taková rada drahá? – Taková dobrá rada je předně proto drahá, že pro svůj původ a počátek a pro věčnou pravdu v ní obsaženou je nadmíru velké ceny. Za druhé (je drahá), protože je řídká, co je řídké, je právě proto vzácné a tudíž také drahé.

4. Jako diamanty a velké perly a zlato jsou pro svou řídkost vzácné a drahé, právě tak je také rada ze Mne velmi vzácná a drahá, protože je právě řídká. Proč je však řídká Má rada?

5. Protože jen velmi zřídka je na světě nějaký člověk, který by si životem, ovšem jen tak sotva zpola podle Mého slova uspořádaným, zjednal onu schopnost, která ho uvede do stavu, aby mohl ode Mne dobrou radu slyšet, aby pak mohl této dobré rady, jak pro sebe tak pro svého bližního použít.

6. Kdyby se mnozí lidé zvláštním dočasným sebezapíráním učinili účastnými schopnostmi, že by mohli při každé kritické záležitosti svého života mít a slyšet dobrou radu ze Mne, pak by nebyla v pravdě dobrá rada ovšem tak příliš drahá a každý by mohl ustavičně mít dobrou radu „domácí radu“. Ale ježto tomu tak žel není, ježto mezi několika miliony lidí je často sotva jeden, jenž má takovou schopnost, přichází opravdu dobrá rada také jen zřídka mezi lidmi a musí tedy také být v každé příčině velmi drahá.

7. Já jako jediný dobrý rádce vidím velmi dobře, že lidé s dobrou radou ze Mne si počínají právě tak jako děti, jimž rodiče dávají hračky, které se skládají z broušených skleněných perel, někdy však také z pravých diamantů, děti nerozeznávají obyčejné sklo od vzácného diamantu, neznají také jeho cenu a zacházejí tudíž s oběma stejně. Ježto je tomu, jak řečeno, a to zvláště v této době, u lidí tak, a lidé cenu Mé rady nedovedou vůbec posoudit – a i kdyby někteří dovedli, tu však nicméně nechtějí, protože jim svět více na srdci leží nežli Já a Má dobrá rada jejíž následování je vždy poněkud těžší, protože není obrácena nikdy pro svět, nýbrž jen proti světu. Pak Mne nakonec musí být přece také víceméně lhostejno dávat lidem dobrou radu, ježto přece jistě předvídám, že jí nebude ani o chlup lépe následováno, nežli kdyby jí dal nejbližší místní zametač a čistič ulic.

8. Kdo tedy chce mít opravdu dobrou radu ode Mne, ať zkusí napřed své srdce, zda je předně rady ze Mne hodno, a za druhé, zda takové srdce Mé rady chce v plné vážnosti následovat, a za třetí, zda takové srdce pro mnohé v něm přebývajících světskosti takové rady také následovat může.

9. Když jsou v srdci tyto tři podmínky (splněny) ať přijde člověk ke Mně a žádá dobrou radu, a Já žádnému takovou dobrou radu nezadržím, jemuž jde vážně o to, aby podle ní jednal. Není-li tu však této vážnosti, pak se rozumí samo sebou, a Já Svou jedině dobrou radu pro nic za nic neudělím lidem, kteří ji buď následovat nechtějí a nebo následovat nemohou, protože jejich víceméně na světě lpící srdce není schopné

10. Proto se nyní píše, tohoto vedlejšího slova, musíš rovněž také velmi vážně tázat, zda jsi úplně způsobilá, dobré rady ode Mne v plné vážnosti následovat. Pak také tobě dám takovou radu.

11. Praví-li ti však tvé srdce že jí bude těžko anebo snad nebude s to vůbec následovat! Tu by byla rada ode Mne pro tebe právě tak dobrá jako vůbec žádná.

12. Já však ti tímto nicméně dávám nadmíru dobrou radu, která záleží v tom, abys zkoumala své srdce a abys takové zkoumání učinila hlavním pravidlem tvého života! Pak budeš moci Mou radu ještě mít mnohem levněji, nežli dosud. – To praví Dárce jediné dobré rady. Amen.

Svobodná radostná důvěra v Boha.

26. září 1848

Poslyš, Můj milý Ans. H.W., takto praví Pán, tvůj Bůh a tvůj Otec:

2. Proč jsi nyní tak velice úzkostlivý a máš mrzutý strach před tvým sešvagřeným světem, jakoby jediné na něm záviselo spasení tvého domu? – Co jsem tedy potom Já, Pán nad životem tvé ženy, všech tvých dětí, nad životem a jméním tvým a tvých sešvagřenců?!

3. Máš-li Mne rád a přijal-li jsi Mne, kdo ti tu může škodit? Koho se chceš, anebo můžeš ještě bát po mém boku?! – Mluvím k tobě skrze Svého sluhu a mluvím k tobě skrze děvče, na něž vkládáš své ruce. Ano vycházím z tvého domu a vcházím do něho téměř viditelně! Také tluku na tvé srdce, a posiluji tě Svou rukou, odpouštím ti a již dávno jsem ti odpustil tvé hříchy a slabosti tvého těla! Ale to ti ještě nestačí, ježto jsi pln tajemné bázně, pln úzkosti, pln malomyslnosti, a řeknu ti také pln malověrnosti?!

4. Hle, to není správné! Ty při tom trpíš nejvíce, protože ještě stále nemůžeš s důvěryplnou svobodnou myslí ke Mně vážně říci: „Pane, Otče! Tvá vůle se staň!“

5. Musíš se nade vše to povznést, ve zjevech obsahujících kříž v tvém domě, musíš poznávat vůli, která tě chce povznést a ode všeho duchovního zla osvobodit, ne však snad stlačit a v záhubu svést! Pak budeš kráčet se svou svobodnou lehkou myslí a budeš se ze všech zjevů života těšit, protože z nich poznáš a uvidíš (vyrozumíš) nejlepší vůli svého Vykupitele, Svého Boha a Otce.

6. Musíš být s to kvůli Mně vše opustit. I kdybych ti vše vzal, ženu a děti a jmění – musíš ještě s Jobem říci: „Pane, Ty jsi mi to dal, Ty také můžeš vše opět vzít! Tvá vůle jediné je svatá!“ Budeš-li takto v sobě mluvit, tu také Já k tobě tím určitěji řeknu:

7. Protože Mne více miluješ nežli svou ženu, své děti a mnohem více nežli pozemské pomíjející jmění, tak ti také vše mnoho násobně vrátím ježto tvému srdci po Mě je ještě nějak drahé! Neboť jediné Já jsem jen vlastníkem nekonečnosti, Mě jedinému náleží vše. Jedině Já mohu dát a vzít a vzaté stonásobně vrátit.

8. Já vidím vaše vady a volím nejvhodnější prostředky, abych vám pomohl, nejprve duchovně a potom také tělesně, je-li duchovno uspořádáno. Víš-li tedy to, jak tedy můžeš být úzkostlivý?!

9. Já ti pravím, ty nejsi kvůli vědění úzkostlivý, nýbrž jen jako kdysi Moji učedníci na moři, když bouře hnala vlny silně na loď. Věděli dobře, že bych je mohl zachránit, kdybych byl bdělý. Ale protože jsem jaksi spal, byli ze své staré víry plni úzkosti a volali: „Pane, probud se, a pomoz nám, jinak zahyneme!“ Řekni, nebylo toto úzkostlivé volání marnivé hloupé? – Neboť kdo se může bát po boku všemohoucího Stvořitele nekonečnosti, vane-li nějaká bouřka, která vy-

chází od téhož Stvořitele, který stvořil moře?! – Hle, to může činit jen malověrný! – A tak jsi také ty malověrným a tudíž úzkostlivý!

10. Tobě nechybí nejdůkladnější a mnohými zkušenostmi upevněná vědění. Ale pravá a velká víra ti chybí. A potom máš ještě vždy silný strach ze světa, že pozemskou výživu mnohem více z rukou světa máš, nežli z rukou Mých podle pravdy se domníváš očekávat.

11. Věř Mi, Já mohu a chci tvé děti také tehdy zachovat, kdyby ti všechno tvé jmění bylo vzato, a mohu ti také pozemsky desetkrát větší připravit a dát. Ale musíš být pevnější v srdci, nežli jsi byl dosud! Nesmíš se ustavičně omlouvat slabostí své přirozenosti. Neboť tvá přirozenost je mnohem silnější než se domníváš.

12. Nejslabší je u tebe jenom duše, protože lpí více ještě na světě nežli na Mě! – Přimkni se však budoucně jenom hodně pevně na Mne. Potom hned uvidíš zda je tvá přirozenost slabá anebo silná.

13. Pravím tobě: Buď radostný a veselý, neboť Já jsem u tebe! Jez a pij (ale pravé víno, ovšem mírně s vodou)! Neboť na Mně záleží, zda ti pokrm a nápoj poslouží nebo ne.

14. Já ti pravím, můžeš se postit, vzdychat a truchlit, proto ti přece nepomohu. – Ale úplnou vírou a pravou láskou ke Mně a z ní k svým bratřím ti vždy pomohu!

15. Pravíš-li pln úzkosti a malomyslnosti: „Pane, Tvá vůle se staň!“ – pak ti u Mne nic neplatí. Ale když mluvíš se svobodným radostným srdcem, pak nalezneš vždy pomoc. Neboť jen ve jménu Mém svobodným a radostným srdcem, přebývám v plné síle, v srdci stísněného, vzdychajícím a úzkostlivým přebývám však rovněž stísněný, vzdychající a bezmocný,

16. Či může stavitel na měkké, vlhké a písčité půdě postavit mocný a silný dům! Já myslím, že skalnatý základ bude k tomu snad působilejší. Tak se musí také tvé srdce a víra v srdci stát skalou, jinak Má síla v tobě nenalezne žádný tak silný opěrný bod, aby se oň opíraje mohla podle tvého a Mého přání úplně projevit.

17. Buď tedy odvážný a svobodného a radostného srdce a věř opravdu bez ostychu před světem, že tobě a tvé ženě nejen pomoci mohu, nýbrž také pomoci chci a pomohu, tak se také stane, jak věříš a ve jménu Mém chceš. Ale s úzkostlivým a tím malověrným srdcem mnoho nepořídíš – leda že bys časem učinil sebe, svou ženu a své děti ještě slabší a ještě úzkostlivější, než to bylo dosud.

18. Hle Já jsem opravdu u tebe a pomáhám také tvé ženě! Nebuď tedy úzkostlivý! Odhodlej se v srdci vše Mi obětovat, a Já ti dám vše. Neboť Má Láska k tobě je o velmi mnoho větší nežli tvá ke Mně.

19. Přece víš, že jsem mluvil tak, že není Mne hoden ten, jenž něco ve světě více miluje nežli Mne. Proto miluj Mne v pravdě nade všechno a Já ti pak také vše nade vše dám!

20. Nemoc tvé ženy však považuj za účinný lék proti smyslné rakovině tvého těla, které tím chci pomoci a pomohu, aby ses mohl stát dokonalým duchem. Pak budeš snáze dýchat, protože jasně vyrozumíš jen Mou velkou Otcovskou starostlivou péčí lásky o blaho tvé a tvých dětí!

21. Tvá žena při tom trpí přirozeně, ale její duše se tím mocně posílí a její duch se osvobodí, což velmi snadno můžeš vyrozumět z její trpělivosti a velké vytrvalosti. Jestliže snadno to však neodvolatelně uznáš a Mé působení v tvém domě poznáš, musíš, pak se můžeš jen mocně těšit a ne se stávat úzkostlivým.

22. Nech svět mluvit a žasnout a hrozit anebo štípat a vadit se! Já jsem při tobě! A jsem-li při tobě Já, kdo ti může v něčem uškodit? – Věř tedy a důvěřuj ve Mne se svobodným a radostným srdcem, a Já ti zde i na onom světě, a tedy časně i věčně ode všeho zla pomohu!
Amen. Amen. Amen.

Justinu Kernerovi prvému vydavateli Nového slova.

Na konci roku 1848

Z dopisu Anselma Hüttenbrennera Justinu Kernerovi, doktoru vědy lékařské ve Wiensbergu na Neckaru v tehdejší království Württemberském:

Vaše blahorodí! V Příložených spisech⁹⁷ obdržíte

1. Prvopisy třísvazkového díla Lorberova (Domácnost Boží, Vyd. A) velký dar Boží, totiž v našich dnech zjevené „Dějiny lidského pokolení“ od stvoření prvního lidského páru až do smrti Noemovi a ještě něco dále.

2. Pán Ježíš mluví v jednom zde žijícím chudém nenáročném muži, jménem Jakob Lorber od 15. března 1840 téměř každý den co den. Píše co slyší anebo diktuje jednomu z jeho důvěrných přátel.

3. Mimo toho přiloženého díla máme ještě úplné odhalení našeho Slunce ve více než padesáti sešitech a dále odhalenou přirozenou a duchovní Zemi, popis nádherné planety Saturnu, úplné dějiny mládí Páně, pak množství vysvětlivek důležitých textů starého a Nového zákona. Zjevení o posedlosti, 9 scén duchovní říše, z nichž poslední⁹⁸ obsahující již přes tisíc kartonových stránek se blíží svému dokončení, konečně množství odpovědí Páně na dané otázky týkající se mimořádných událostí naší doby, také několik básní z nichž přiložená⁹⁹ nedávno vyšla ve zdejší Kienreichově knihkupectví.

4. My bychom tyto svaté poklady již dávno rádi sdělili světu, ale nesměli jsme. Teprve před krátkou dobou jsme obdrželi rozkaz k uveřejnění. Zní „Doba, v níž bude svět tohoto Mého nového slova potřebovat, jest nyní tady. „Nevěstka“ je svržena, a slina drakova se stala neškodnou. Proto ven s novým dnem!“

5. Že s touto důležitou záležitostí se obracím především na vaše Blahorodí.

Zde z foliantu „Duchovního deníku 9, který obsahuje znovupodání tohoto psaní, byl odstraněn neznámou rukou jeden list. Na další straně pak pokračuje nepřetržitý text dále těmito závěrečnými obraty dopisu, aby opravdu žila, má milá hodná žena, s níž jsem velmi šťastně žil. Tato událost mnou velmi otřásla a je příčinou, že má odpověď tak pozdě následuje.

6. Kéž bych mohl před svým koncem ještě být tak šťastným učinit vám v pokojných dnech návštěvu ve Wiensbetgu! Vše, co jsem během dvaceti let jako magnetizér podivuhodně slyšel nebo viděl, rád bych vám sdělil a pak na hrob zbožné trpitelky převoratské vtiskl polibek lásky a úcty na Vaše ušlechtilé čelo!

7. Budete-li mít v příštím roce, který kéž by přinesl vám a všem vašim milým požehnání, několik volných minut, a tak občerstvete jen několika málo řádky svého v největší úctě čekajícího

Anselma Hüttenbrennera.

⁹⁷ Domácnost Boží prvopisy

⁹⁸ Biskup Martin.

⁹⁹ Pathiel anebo velký čas časů.

Následující oznámení započalo obsáhlé zjevení o „Robertu Blumovi“.¹⁰⁰ Bylo v nich téměř denně pokračováno až do ukončení 2. ledna 1851.

Robert Blum, tento člověk německého jazyka, přišel na tuto Zemi v nejvyšších nuzných okolnostech a až na několik jeho posledních let bylo mu stále bojovat s přirozenou pozemskou nouzí v životě – což mu však bylo údělem z dobrého, světu ovšem zcela neznámého důvodu. Jeho duše a jeho duch pocházel z oné planety, o níž víte z odhalení „Přirozeného Slunce“, že její obyvatelé svou nejvyšší houževnatou vytrvalostí přemísťují celé hory a co neprovedou v těle, to poněmáhlu uskutečňují i jako duchové. (tato planeta je Uran, viz Přirozené Slunce kap.44, 20)

2. Tento muž, šílenou odvážností jatý a pro tento svět odsouzený, ukazoval již od dětství jak vytrvalého je ducha. A ačkoliv jsem mu Já Sám¹⁰¹ pro jeho spásu kladl vždy do cesty nejvhodnější překážky, kdekoli se jen chtěl povyšovat – přece to nakonec, zejména pro tento svět, málo pomohlo. Neboť příliš neúnavná a vytrvalá snaha jeho ducha si přece jen nakonec z veškeré jemu jeho dané bezvýznamnosti prorazila dráhu, na níž dospěl k většímu působení.

3. Na tomto stanovisku působnosti činil ihned na tisíc velkých plánů a také je podle možnosti prováděl. Především mu leželo na srdci jisté blaho národů, k jehož uskutečňování nelitoval žádné oběti! – Věru, kdyby vlastnil všechny poklady Země, všechny by je byl i se svým životem obětoval k uskutečňování této pro něho nejvyšší ideje!

4. Za tuto ideu blaha národů měl ovšem co děkovat hlavně čisté světové náboženské škole Rongeho¹⁰² a jeho druhů, která však vlastně není a také nikdy nebude zcela žádným náboženstvím a žádnou církví, protože Mne Pána popírá a činí Mne zcela obyčejným člověkem a učitelem národa dávnověku. Tato domněle „čistá církev“ zavrhuje tedy také základní kámen, na němž chce postavit svou budovu, staví tedy na písku, a její dům bude mít tudíž špatné trvání.

5. Jako však Ronge stavěl církev svou, tak také stavěl náš muž své ideje o blahu národů na písku. Jemu bylo vše, co poskytuje svět jen nejvyšší malé a malomocné pouze ve svém řečnickém daru spatřoval onu mocnou velikost, již se musí podařit zakrátko odsoudit všechny držitelé moci.

6. Jeho přesvědčení o tom bylo tak silné, že nebyl schopen téměř žádné pochybnosti o tom. Ač jsem ho při šíleně odvážných podnicích také vnitřně napomínal, přece ho to však nemohlo zdržet od toho, aby, co si jednou umínil, také uskutečnil. Neboť měl jakési heslo, že pravý Němec má spíše obětovat vše, než aby upustil od jednou pojaté a promyšlené ideje. Mínil, že Němec přestává být Němcem, jakmile začne vyměňovat ideje.

7. K pevnému podržování jeho jednou pojatých o provedení stanovených idejí posiloval ho také jejich častější skvělý zdar. A protože se mu podařilo odstranit několik politických pahorků, kteroužto práci upoutal na sebe také všeobecnou pozornost, - a získal při tom důvěru celého kraje, odvážil se nyní také na takové pohoří Himalájské. Leč tato důvěra razila mu potom cestu k jeho nevyhnutelnému pozemskému zániku.

8. V německém shromáždění¹⁰³, vyzkoušel častokrát moc svého jazyka a měl potají velkou radost ze svého oslaveného jazykového vítězství, na němž ovšem největší podíl míval jeho silný duch. Opíraje se o tato vítězství a co nejpevněji v ně důvěruje, spěchá z místa svého ur-

¹⁰⁰ Robert Blum zkušenosti a zážitky Roberta Bluma revolucionáře zastřeleného r.1848 – na onom světě. Dva sv. vydávají nadmíru živý, mnohostranně vysvětlující obraz dalšího záhrobního vývoje této politické veličiny v Boží dítě 2. sv. po 520 stránkách. Novosalémské nakl. Bietigheim.

¹⁰¹ V Ježíši ztělesněný Bůh a Otec.

¹⁰² Spisovatel a zakladatel na Římu nezávislého německého katolicismu 1813 - 1887

¹⁰³ Německé národní shromáždění ve Frankfurtu nad Odrou 1848.

čení do jednoho východo-německého města¹⁰⁴, kde lid začal skutečně též na denní světlo vynášet nejvyšší zjevné příznaky jeho idejí. Zde chtěl takřka jednou ranou zabít asi třicet tak zvaných knížecích much, nepováživ, že za těmito mouchami měl jsem snad přece také Já, který jsem mu nebyl ovšem ničím, promluvit pár slovíček, nežli se stanu kořistí jeho plácačky na mouchy.

9. Náš muž vycházel z ideje kterou si on ovšem vypůjčil z Mého slova, že člověk má být dokonalý jako Otec v nebi a že je tu jeden Pán a všichni ostatní jeho bratři bez rozdílu stavu a rodu. – Ale on předně sám nevěřil v Toho, Jemuž se mají lidé v dokonalosti podobat. Za pána však považoval vlastně jenom sebe – moci své řeči zapomněl však při tom docela, že také knížata jsou lidé mající moc ze Mne, a zapomněl téměř na onen text písma kde se praví: „Dávejte císaři co je císařovo a Bohu co je Božího!“ – jakož i:¹⁰⁵ „Buďte poddáni každé vrchnosti ať je dobrá či zlá, neboť neměla by moci, kdyby jí nebylo dáno shůry!“ Proti této moci pomáhá jen modlitba a správný život podle Mého slova, nikoli však žádná tak zvaná politická plácačka na mouchy,

10. Tento muž byl ve zmíněném městě, kde chtěl uskutečňovat národy oblažující ideje jak mocí ubraní tak i svými řečmi, zatčen jako státu nebezpečné individuum a po krátkém řízení dopraven z tohoto na onen svět. Robert Blum byl 8.listopadu 1848 na rozkaz císařského nejvyššího knížete Windischgrätze v Brigitenau, Vídeň za stanného práva zastřelen. A tím byl také jeho národy oblažit mající okruh působnosti pro tento svět uzavřen.

Úkol mládeže.

23. ledna 1849

Otázka Felixe Hüttenbrennera na Matouše kap.20. verš 16: „Mnoho jest povolanych a málo vyvolených. „Můj milý studiose (studente)! Já tě mám velice rád, a těší Mne, že na Mne již častěji začínáš vzpomínat a přeješ si ode Mne dostat také „vedlejší slůvko“. Ale jsi pro ně ještě příliš málo zralý.

2. Ale buď zatím jen hodně pilný ve svých studiích a očišťuj svůj strom života a poznání a nejzevnější shnilé a mrtvé kůry, od mechu a od tu a tam se vyskytujících hnízd housenek, tu pak již oživím jádro tvého stromu a posílím k nošení ušlechtilých plodů. A staneš se vyvoleným, čehož se dostane jen nemnohým.

3. Nebudeš-li však dobře a přesně plnit, co ti tvé nynější studijní povinnosti ukládají plnit, nebudeš-li tedy pilně cvičit svůj strom života a poznání od nejzevnějšího, mrtvé kůry, od mechu a hnízd housenek, jimiž se rozumí vlastní duchové lenosti, pak zůstane jedno tvému stromu slabé a mdlé, a nebudeš a nezůstaneš vyvolený nýbrž pouze jen zcela prostě povoláný, jak jich je velmi mnoho tisíc.

4. Hle, když v zimě studna silně zamrzla, musí být ledová pokrývka nejprve proražena, nežli se můžeme dostat k vodě. Rovněž musíš také ty nejprve opravdovou pílí led tvého rozumu prolomit. Pak teprve se musí ukázat, zda tvá vnitřní voda života se hodí buď k vaření anebo toliko k praní špinavého prádla. Voda k vaření je „vyvolená“ a voda k praní je „povolána“. Hleď tedy, aby ses stal „vodou na vaření“!

5. Jest však ještě velmi mnoho vody, která se nehodí ani k vaření ani k praní, nýbrž jen k nošení velkých břemen a k přijetí vši takové nečistoty, jako exeply gartisl (například voda mořská). Proto hleď a staň se, aby se v tvé studni života neshromažďovala „voda mořská!“ Neboť ta není zatím ani povolána a ještě méně vyvolená, nýbrž jediné jen souzená.

¹⁰⁴ Vídně.

¹⁰⁵ To jest mírná nebo tvrdá.

6. Tolik je ti nyní třeba, abys tvému uvedenému textu rozuměl, dal jsem ti nyní rozumět. Až budeš však zralejší, pak obdržíš zralejší vysvětlení. To tedy k zařizení se podle toho! Amen

Jednomu Božimu miláčkovi k jmeninám.

18. února 1849

1. Má malá „Marto“¹⁰⁶. Ne tvá pozemská matka, která je co nejblaženější u Mne, nýbrž Já Sám jako tvůj láskynejplnější Otec všech nebes, gratuluji ti výjimečně k tvým jmeninám, a to proto, že Mne Máš radši nežli tví sourozenci a radši nežli tvůj pozemský otec, který Mne sice mnohem lépe zná než ty. Má milá malá Marto, ale jeho srdce není zdaleka tak blízké srdci Mému jako tvé. Neboť on nechává své srdce nyní příliš všelikými světskými pojmy semotamo řídit, aby nemohlo k onomu přiměřenému klidu dospět, v němž jedině Má pravá láska může také pravé životní kořeny zapustit.

2. Ty však máš tento klid a myslíš méně na to, co se nyní děje ve světě a nenecháváš mne zcela klidně vládnout a řídit svět. Proto však může také tvá láska následkem mnohem menšího matení tvého srdce víc a více vzrůstat ke Mně, tvému milému Otci.

3. A výsledek toho je, že tě tedy také mám nadmíru rád a nevzpomínám na malé chybičky, které tak mnohdy lezou po tvé vnější bytosti jako mouchy po čisté okenní tabuli, kterou sice na povrchu zašpiní, ale proti vnitřní čistotě skla nemohou nicméně ani nejmenší zašpinění způsobit. Neboť je-li sklo potom opět vlhkým hadrem otřeno, je opět tak čisté, jakoby nikdy zašpiněno nebylo.

4. A hle, hadrem, který tvou bytost ode všech malých umazání jest a je tvá láska ke Mně!

5. Vzrůstej jen hodně v této lásce, tak se Mi staneš nadevše milou dceruškou. A Já ti pak také vše dám, po čem tvé Mně nejmilejší srdéčko chce a může zatoužit. Mám sice také tvé sourozence velmi rád, ježto mne také mají velmi rádi. Ale vidím na nich více světského nežli na tobě, Má nejmilejší malá domácká Merto – ale nicméně však při tom také Magdaleno! – Proto ti však pravím zcela bez obalu, a to právě výjimečně k tvému svátku, že jsi Mi mezi svými sourozenci nejmilejší.

6. Já myslím, že toto vyznání tvému srdéčku nebude přece jistě nepříjemné. Ale také vidím, že toto Mé otevřené vyznání tvému srdci se nebude tvým sourozencům tak dobře líbit jako tobě. Ale ať začnou jen řádně nadevše milovat a poněkud více úsudku světa si nevšímají nýbrž jen podle Mého srdce se řídit, tu je budu mít také tak rád jako tebe.

7. Já je mám však přesto, ačkoliv své oči obrací k světu více nežli ty, velmi rád a vlévám stále do jejich srdcí a rozmnožuji v nich lásku ke mně právě také jako v tobě. A tak mohou v tomto ujištění nalézt také mocnou útěchu!

8. Já miluji dokonce lidi, kteří jsou Mí hlavní nepřátelé. Oč více, vás, kteří jste Mí přátelé a přítelkyně!

9. Pravím vám: Ačkoliv ještě tělem na Zemi kráčíte jste nicméně podle ducha andělů také již u Mne! Ale jsou také rozdíl v lásce dokonce čistých andělů v nebích, jak by neměly být mezi vámi, kteří kráčíte v těle!

10. Ale andělé, kteří Mne nejvíce milují, jsou Mi také nejbližší.

¹⁰⁶ Míneha je Julie Hüttenbrennerově jménem Marta vyd..

11. Protože Mne Magdalena nejvíce milovala, byla také prvá, která Mne po Mém zmrtvýchvstání spatřila. A tak pravím také tobě: Protože Mne nejvíce miluješ, jsi Mi také nejbližší.

12. Následuj všechny předpisy, které jsem ti dal! Zachovávej své srdce a své tělo čisté! Když je mnohdy pozemské myšlenky a žádosti chtějí pošpinit jako mouchy čisté sklo, uchop jen rychle vlhký hadr Mé lásky, a ten tě vždy udrží a učiní čistou. To praví tvůj milý svatý Otec tobě Amen. Amen. Amen.

Projev jedné blažené.

18. února 1849 ukázala se sluhovi za jeho jiného duchovního zaměstnání v listopadu 1848 zemřelá Alžběta Hüttenbrennerová choť Anselma Hüttenbrennera, aby skrze něho sdělila svým dcerám Julii a Wilhelmině mateřské napomínání. O této rozmluvě napsal Jakob Lorber následující:

Alžběta: Můj milý Jakobe! Já jsem také tady, jsem také tu, a chtěla bych také mé Julince a také Mimince trochu gratulovat!“

2. Pravím já, Jakob Lorber: „A tak! A Tak! No, no, to mne velmi těší, že mne Alžběto, zase jednou navštívíte! Vás se netřeba tázat, jak se vám vede! Neboť tam kde jste vy, může se každému účastnému jen nekonečně dobře vést! Proto k věci! Já jsem již připraven napsat vše, co jen vy chcete, ale jen tak hezky krátce, protože skoupý čas na mne také již poněkud doléhá! Příště vám budu, má nejmilejší paní „ne paní říkat:“ praví do toho Alžběta – Alžběto jsem celé dopoledne k nejochotnějším službám. Jen kdybyste nebyla tak nebesky krásná. Tu bych také mohl lehčeji psát! Ale když se na vás podívám, tu bych vás chtěl mnohem raději obejmout a v takovém nebeském objetí zemřít., nežli na papíře perem sem a tam viklat!

3. Praví Alžběta: „Jen nebýt tak zlým, můj milý Jakobe. Neboť to se nesluší. Ale protože tedy jste ještě poněkud slabý, postavím se tedy za vaše záda. Neohlížejte se pište pilně. Jinak dostanete štulec!“

4. Pravím já: „Už jsem v pořádku! Ale prosím neoslovovat „Vy“ nýbrž „Ty“!

5. Praví Alžběta! „Ano, ano, ale ty se musíš také tak oslovovat! Ale nyní piš, jinak bude čas ještě kratší!“

6. Alžběta diktuje: „Mé Julince a Mimince! – Mé milé dcery. Je-li Pán u vás, tu jsem také já u vás. Neboť já jsem nyní stále u Pána a mé štěstí je nekonečné a má blaženost nevyslovitelná!

7. Má Julinko! Obohacuj jen stále a víc a více své srdce láskou k pravému nebeskému otci, tak se staneš rovněž šťastná a blažená a snad již na Zemi jako já nyní v nebi. Neboť Pán tě má velmi rád, jak jsi dnes měla nevýslovné štěstí, že jsi dostala stejné ujištění od Boha Samého. Ale čiň také vše, co ti svatý, láskynejplnější Otec již dokonce tak často radil! Tu se můžeš již velmi snadno stát již pravou nevěstou Jeho nejvnitřnějšího základu srdce. A to je nejvyšší blaženost, která se stává jen nemnohým údělem.

8. Ale také ty, Mimiko se snaž o tuto svatou lásku! Neboť nejsvětější Otec má také tebe velmi rád, jako všechny ostatní a také mého Anselma. Ale jen nemyslete tak velice v jistých dobách a hodinách na světské věci, jako například na mrzuté vdávání, na vám připadající dědictví po mně se strany děda a báby a tak ještě na mnohé nepotřebné věci, nýbrž jedině nejsvětější Otec budiž jediným vaše srdce nejloubejší zaměstnávajícím předmětem tak obdržíte v pravou dobu od něho již vše, co je vám nutně třeba a vašim duším je dobré a užitečné!

9. Myslete častěji na mne, svou pozemskou matku, která také měla všeliká přání a těšivala se, že s vámi někde na venkově ukončím své pozemské dny. Ale co se stalo ze všech těchto přání? Nemusím vám to opakovat, neboť hrob a náhrobní kámen vám to řekne.

10. Pravím vám, půda země není nic než velká umrlčí komora, pravý hřbitov. Hory na Zemi jsou náhrobní kameny. A tak se nemůže zajisté nikdo v domě mrtvých nadít štěstí, leda takového, jako bylo údělem tělu.

11. Ale já, která jsem Pána Ježíše nadevšecko milovala, nebyla jsem vložena do hrobu k zetlení, nýbrž byla jsem co nejživěji Pánem přijata do Jeho nebe, kde je dokonce tak nepopsatelně krásně, kde se všichni lidé tak vroucně milují, že na světě není ani jediné myšlenky, která by byla s to takovou krásu a lásku jen přibližně popsat!

12. Místo abych byla na Zemi někde selkou, jsem nyní v nebi nadána největší svobodou! – Co si myslíte, že je lepší? Ano, nebe, nebe to je pravý pobyt pro všechny, kteří Boha milují! To je vše skutečnost a pravda, kdežto celá Země je jen jevitelnost, která až příliš brzo zaniká. Proto se snažte také především o království Boží, tak se vám také všechno ostatní dostane.

13. Tohoto nyní mnou, vaší matkou na vás řízeného slůvka dbejte dobře, tak budete věčně šťastni! Požehnaní, láska, milost Páně, Otec budiž s vámi všemi ve jménu Pána Otce. Amen.

14. Alžběta klepla mně na pravé ramię a pravila abych děvčatům řekl, aby se dnes večer o 9 hod. pomodlila spolu dobrou modlitbičkou. Pak přijdu neviditelná, ale nicméně jemně pociťovatelná k nim a všem požehnám. Poté zmizela.

Ještě jednou císař a Bůh.

10. června 1849

Když Mne chtěli farizeové sluhy svými a Herodem ke Mně do chrámu poslanými všelikými úskočnými otázkami chytit, aby měli důvod k Mému zajmutí, tázali se Mne tudíž tito záłudní apoštolové, zda by bylo správné aby Židé přestože museli zemskému nájemci Herodovi platit stěží dostupnou daň, platili také císaři do Říma požadovaný poplatek? Neboť císař má přece beztoho od Heroda celý zemský poplatek vybírat, načež je pak Herodovi dáno právo, aby podle své libovůle zdanil zemi a prováděl vydírání, která Židům ponechala sotva žebráckou hůl. K tomu přichází nyní ještě císař sám a žádá vlastní daň!

2. Proto se jedná nyní o to, abych Já jako označený Mesiáš, konečně určil, zda se má císaři platit ještě mimořádná daň nebo ne. Otázka byla vážně velmi choulostivá, ježto císař, jenž odstoupil Herodovi za velké nájemné všechna práva, nyní se také objevil s mimořádnou, ale ovšem právní činžovní daní.

3. Každému jenž nemohl všechny poměry, které byly mezi Židy, nájemcem Herodem a císařem jako Já prohlédnout, byla by správná odpověď, aby se tak či onak neučinila úskočnou, jistě uvázla v hrdle. A to u Mne nemohlo být ježto jsem všechny poměry až příliš znal, které v Mé pozemské době mezi nájemcem a císařem a národem zjevně stávaly.

4. Nájemce Herodes měl mezi mnohými právy také právo razit peníze s jeho jménem a obrazem. Peníze byly tehdy jako nyní směnným prostředkem, a všichni obchodníci a penězoměnci používali jich jako „conditio sine gus non“. (jako něco nevyhnutelného vyd.) Aby si však opatřili tento směnný prostředek, museli jej buď za hrubý kov anebo za jiné látky dobrého a ušlechtilého druhu v herodiánské minci koupit, v kterémžto případě se pak stali na padesát let úplnými vlastníky herodiánských peněz.

5. Tak mohl však také ostatně každý člověk, který buď složil dobrou zástavu anebo měl pozemek a týž upsal na mince, aby obdržel herodiánské peníze, které používal jako směnného

prostředku zvláště s Řeky. Ale na této cestě dosažení peněz musel pak Herodovi zaplatit pak úrok ročně ze sta grošů anebo jiný liber deset grošů nebo liber a to se závazkem, že smí takto vypůjčené peníze teprve za padesát let zaplatit a kdy by tu byl nezpůsobilý platit, zůstane buď věčným dlužníkem! (Jakýmsi otrokem) a úroky ustavičně zapravovat, anebo Herodes jakož i jeho dědicové měli právo prodat takovému dlužníku pozemek, dobytek, ženu a děti, což se tu dokonce nezřídka stávalo.

6. Že však Židé takovým makléřstvím Herodovým byli na tom velmi špatně, lze si snadno pomyslet, jakož že při tom i velmi mnozí se stali prodanými otroky. Tato zlá okolnost však přivedla tedy Židy brzy také na ideu, aby zvěděli zda císař půjčí také peníze na zástavu a úpis a kolik ze sta pak vezme. Skutečná odpověď, vyzněla pak v tomto smyslu, že také císař půjčuje své peníze na zástavu nebo úpis, avšak žádnou neprodá, což pro penězoměnce nebylo zrovna potěšitelné.

7. Císař to však žádal z ušlechtilých peněz zlatých nebo stříbrných za rok pět a z neušlechtilých měděných peněz a kovových jen jedno až půldruhého procenta.

8. Následek toho byl zcela přirozeně ten, že národ se podle možnosti zhostil herodiánské dlužnosti a prostřednictvím římského správce také anuloval herodiánské půjčkové smlouvy ve prospěch císaře a peníze od císaře vypůjčoval si zmíněným způsobem, takže je mohl podle libosti zaplatit kdykoli chtěl a mohl.

9. Nuže, to tedy však bylo také pro farizeje, kteří se zabývali hlavně měněním, koupí a prodejem, jakož i pro Heroda, který jim k tomu razil peníze zcela zoufale protivná věc. Neboť jejich obchody musely ovšem vážnout když přišli v zemi mezi lidem do oběhu mnohem lacinější peníze císařovy.

10. Z této nyní oznámené okolnosti datuje se však tedy také ona choulostivá otázka, kterou Mně právě předložili farizeové a úředníci Herodovi k zodpovězení, aby Mne zkoušeli.

11. Kdo tyto správné okolnosti podrobněji uváží, ten tedy však také samo sebou velmi snadno shledá, co tyto obě troubící strany touto Mně danou otázkou chtěly podle jejich mínění zcela nepochybně docílit, totiž: že Já se buď přidám na stranu císařských, načež by pak řekli: „Nuže pak nejsi Mesiáš! Neboť pošlapáváš práva Židů nohama a jdeš s mnohými zpronevěřilými proti svému národu. Jsi podle Mojžíše, Samuela a Davida vinen smrtí!“ – Kdybych však řekl: Císaři nepatří žádný úrok, nýbrž všechen Herodovi, který národ Boží ročně silným poplatkem vykupuje od pohanů-tedy by Mne pak prohlásili za odpůrce císaře a odevzdali římským soudcům.

12. Já však jsem Si dal ukázat peníz císařův, na němž byl zřetelně spatřitelný císařův obraz a popis, a otázel se jich: Čí je tento obraz a podpis? Je to Herodův, jehož peníze nazýváte peníze Boží anebo je to císařův, jenž má také právo své peníze svým poddaným půjčovat zvláště kdyby to poddaní sami požadovali? Známa odpověď byla: To je císařův obraz a podpis!“

13. Na to jsem tedy zcela snadno a přirozeně podle práva a slušnosti řekl: „Nuže dávejte tedy císaři, co tu jeho jest!“ (to jest dávejte císaři sjednaný úrok z jeho peněz!“) A dávejte však také tomu, jenž vám Boží peníze půjčil z Boží mince, co jemu náleží!“ Anebo krátce! Dávejte císaři, co je císařovo a Bohu co je Božího!“ A tazatelé tím bylo odbyti a nemohli proti tomu nic namítat.

14. Z toho však na druhé straně samo sebou jasně vyplývá, co je vlastně !císařovo“ a co v tomto smyslu Božího.

15. Když poddaní vešli s císařem v správné smluvené závaznosti, a kdyby tyto byly tisíc roků anebo rok staré, musejí je zachovávat. Vyjmuty z toho jsou vynucené úmluvy, které nemají za účel prokazatelné blaho poddaných, nýbrž jen blaho násilných diktátorů. Je-li však při nějaké

nucené úmluvě prokazatelně blaho poddaných a dobrá vůle nesoucího stipulátora (úmluvčího) pak jsou poddaní rovněž povinni stipulace (úmluvy) jako právní uznat a věrně jim dostát.

16. Rovněž tak je tomu s Boží věcí, kterou je natolik rozumět zvláštní vnitřní povinnost lásky k Bohu nýbrž také ke všem lidem, jako tu jsou věřící, dobrodinci, učitelé, vůdci, Boží sluhové a přísluhovači, pak všichni sluhové a děvečky a všichni najatí dělníci, jimž všem je každý povinen dát, co jim náleží, jako císaři co jemu náleží.

17. Všechny tyto privátní závazky jsou vlastní povinnosti k Bohu jako i všechny, kde při tom stojí jméno císaře, bývají nazývány povinnostmi k císaři a mají se dodržovat.

18. To je tedy vlastní vnější, politicko – morální smysl tohoto textu, který má ovšem také vnitřně čistě duchovní smysl, který však nepatří sem, nýbrž na zcela jiný list. Proto o něm jindy! To vám oznamuje prvý největší politik všeho světa. Amen.

Spisek protikřesťanský.

20. června 1849

Dotaz Jakoba Lorbera:

1) na spis, který vyšel r.1849 u Komana v Lipsku pod názvem „Historicky důležité odhalení o smrti Ježíšově? Podle v Alexandrii nalezeného rukopisu jednoho vrstevníka Ježíšova.

2. A ve Veimaru tištěné dr.Wohlfarthem v v Kirchaselu sepsané vyvracení předem zmíněné brožury.

Tak piš tedy! To prvé je spekulace básníků a knihkupců, jimž nyní dochází nit', aby vynalezli něco přitažlivého, čímž by svou dosti vzdušnou se stavší tobolku učinil poněkud méně vzdušnou.

2. A to druhé je plod stejného obsahu. Není v tom žádné jádro. A kdo takto volá a říká: „Pane, Pane!“ toho neznám. A je tu jeden Jidáš jako druhý, neboť oba pracují a radí se o peníze.

3. Prvý praví: „Bratře B!“ Já nyní pošlu do světa malou protikřesťanskou spekulaci, která bude tisíci dychtivě kupována a čtena. Ty však napiš pak ihned protiosvětlení, které bude pak rovněž dychtivě kupováno a čteno. Prodej nám vynese okrouhlou sumičku, s kterou pak budeme moci podniknout něco většího. Snad se dožijeme dokonce několika vydání. Pak bratříčku viktoria! sláva! Pak pravím ti, budeme s nakladateli zcela jinak mluvit!“

4. A. B. pak praví zcela libě o dobrém nápadu A: „Bratře ta myšlenka je velmi dobrá, ale odkud vezmeš látku, abys namluvil světu něco zdánlivě uvěřitelného?“

5. Praví A: „O tom buď bez starosti, víš přece, že jsem tak dobře všemi mastmi mazaný! – Podívej se na vetešnickém trhu jsem koupil za několik grošů takového Rousseau Helvetia, Dra Strause a celého Hegela. Dra Bartha a Hessa máš ty. To by v to byl čert, aby se z těchto autorů nedostala protikřesťanská brožurka. A pohled' mám tu již úplnou skicu!“

6. A.B. je nyní zcela uklidněn a pomáhá. A. a jak spis toho A. je vytištěn, pomáhá ten tomu B. pracovat na protiosvětlení.

7. Hle, tak vznikají takové světo-divné spisy, hezky krátké, takže nezpůsobují mnoho práce a výloh a že také mohou být prodávány za tím levnější a tudíž také lákavější cenu.

8. Tak vznikly také dva podivné spisky. A není tedy ani jeden ani druhý k něčemu prospěšný. Neboť to celé je peněžně spekulativní mámení!

9. Ten prvý neodvrátí žádného jen poněkud probudilého ducha ode Mne, neboť je příliš ubohý, hloupý a mělký. Neboť každý z Mých pravých vyznavačů ví, z jakého pramene má nejuplněnější pravdu čerpat a co utváří a představuje v srdci člověka živě a ohledatelně nezvratný důkaz pro Mou božskost.

10. Kdo však není Můj skrze lásku a skrze skutky podle Mého slova pro toho není pak však také žádné přesvědčení, ani vnitřně ani vnějšně a ani pro ani proti. Neboť takoví lidé se podobají prachu a mrakům, které táhnou tam kde jde vítr. Nemají žádnou samostatnost a tedy také žádný hlubší a vážnější úsudek o událostech tohoto světa. Také nemají žádného ducha a nedovedou tedy také posoudit, jakého ducha dítě je nějaký výplod. Z tohoto důvodu přijímám tedy také brzy a snadno něco co se právě zamlouvá jejich smyslům.

Ale v několika dnech se vše také opět vykouří, a mnozí pak sotva již vědí, že a co vlastně četli.

11. Z toho důvodu je však pro takové lidi také vyvracení zcela zbytečné.

12. Tu máš nyní pravé osvětlení tvých dvou knížek. A promíjím ti další námahu, abys psal něco proti tomu. Neboť tito nepřátelíčkové nám nepůsobí ani nejmenší škodu spíše ještě užitek. A proto je tedy také necháme žít! Amen,

Posvěcující láska. Slova k narozeninám.

26. června 1849

Piš jen velmi čisté slůvko naší malé, milované Julii Martě H.! Neboť ta, která miluje a má Mne ráda, tu musíme také my milovat a mít velmi rádi.

2. Má nejmilovanější Julie – Marto! Ježto dnešní den je pro tebe zvláště významný, protože ti výročí tvého zrození do světa jako v ozvěně opět vrací do tvé vzpomínky a ty z toho můžeš mít velmi dobře odůvodněnou radost, neboť jsi mocí vůle Mé lásky byla z tupé řady souzených tvorů přijata do řady Božích dětí – nechci však ani Já jako pravý Otec života, zmenšit snad tobě tuto tvou spravedlivou radost, nýbrž pro tvé Mně nejmilejší srdéčko jen až velice zvýšit tím, že ti tímto dávám opětovaně, pro tebe jistě nejdražší ujistění, že jsi Mi vždy nejmilejší dceruška, která Mně tak mocně přirostla k srdci.

3. Já myslím, Má nejmilejší, že Má nejmilejší dceruška bude moci být s tímto Mým ujistěním také jistě nade vše spokojena! Neboť přešťastní jsou na věky ti, kteří byli Mým otcovským srdcem shledáno hodným takového ujistění. Ale žel jen nemnohým se toto stává údělem!

4. Tím více se však můžeš těšit z toho, že ty jako má nejmilejší dceruška jsi v mém srdci shledána hodna takové nejvyšší milosti.

5. Nesmíš se však proto domnívat, že by ti tato milost příslušela z nějaké zásluhy! Nýbrž zcela Sám pro Sebe, bez tvé zásluhy mám tě proto tak rád, že ty Mne máš tak velice ráda a jsi dokonce do Mne trochu zamilovaná, a to právě je zcela zvláštní posvěcení tvého srdíčka. Neboť jak by mohlo nesvaté srdce Mne Nejsvětějšího milovat?! – Miluje-li však nějaké srdce Mne, který jsem svatý, jak by mohlo v takové svaté lásce milující srdce samo zůstat nesvaté?

6. Jest tedy však také tvé srdíčko veskrze posvěcené, protože Mne miluje a ježto Já je proto opět tak nadmíru velice miluji a Mou svatou lásku stále víc a více do něho nechávám vlévat a tím je činím nádobou hojnosti Mé nejsvětější lásky, kterážto láska je tu svatá, přesvatá, jest tím nádoba nejen posvěcená, nýbrž sama „svatá“. Neboť Já jako Samosvatý, nemohu v nesvatém, nýbrž jen ve svatém přebývat!

7. Pokračuj, Má nejmilejší dceruško, v této své lásce ke Mně jen věrně dále, tak zažiješ brzy druhé mnohem vyšší narozeniny, nežli jsou tyto dnešní tvého těla.

8. Ale leckteré marnivé věci musíš odložit jako např. svou mnohdy poněkud přehnanou lásku k čistotě pokoje mnohdy přílišnou chuť ke šňupce tabáku, pak obruč ve spodničce a mnohdy příliš naškrobené spodničky, které tě dělají příliš tlustou, což není ani pěkné ani mravné.

9. Odívej se vždy velmi čistě, švarně a pěkně! Ale přehnané škrobení není pěkné, není mravné a pro tělo dokonce ne dobré, protože škrobený oděv příliš málo se dotýká kůže a dotykem se nemůže docílit žádné blahodárné tření, na druhé straně však také nechává přistoupit mnoho chladícího vzduchu a na potem naplněnou kůži, který pak náš pot často zapudí a tu a tam v cévách zatvrdne a vypařování kůže nepropouští, z čehož pak velmi snadno vznikají všelijaké revmatické bolesti.

10. Odstraň tedy co je zbytečné a bezúčelné, tak dostane tvá duše ihned více času, aby pracovala na uvolnění ducha. Vůbec musíš se vzdát mnohdy zbytečného martovství (starosti Marty), která tě nezřídka uvádí do všelijakého starostlivého myšlení a občasné mrzutosti tak potom budeš moci svobodně kráčet po pravé cestě k věčnému životu, což má přece být jediným určením každého člověka.

11. Tak se také nesmíš ničím pohoršovat a nenechávat řádné přehnané starosti v sobě vystávat a všechna svá přání musíš do Mého srdce vložit! Tehdy ti budu moci vše co nejdříve dát, co žádá tvé srdce. Ale jen musíš velmi ráda věrně uposlechnout toho, co jsem ti nyní poradil!

12. A nyní, Má milá dceruško, přijmi do svého srdíčka s tímto Mým životním darem také Mé otcovské požehnání! Toto samo sebou co nejvěrněji řekne, že jsi Má nejmilejší dceruška časně nyní, jako jednou věčně! Amen, To ti praví tvůj jediný Otec. Amen.

Jan v kapli.

Výklad snu.

19. září 1850

V noci ze 17 na 18. září 1850 se mě Anselmovi Hüttenbrennerovi živě zdálo o kapli, v jejímž popředí se ve výši vznášelo dítě Kristus, obklopeno andílky a vlídně se na několik andílků shlíželo, kteří s blaženými tvářemi pohlíželi vzhůru. – Náhle se začaly všechny tyto nádherné sochy z bílého kamene, které jsem jako umělecká díla nade vši míru obdivoval, hýbat a pokyvat. A jeden dole uprostřed stojící anděl hlasitě zvolal: „Já jsem Jan Křtitel!“ Tu jsem pravil jednomu vedle Mne stojícímu příteli: „Hleďte, tu máme před sebou jasný div!“ – poté jsem se probudil, lituje, že ten div byl žel jen sen.

Můj milý Anselme H. W. ! Tvůj včerejší sen o krásné kapli není, chceš-li to přijmout, bez velmi důkladného významu podobenství pro tebe, pro svět, pro tuto dobu a nakonec pro celé lidstvo.

2. Kaple představuje vnějšího člověka v jeho církevním postavení.

3. Jako je kaple z nitra zdobena všelikými krásně utvářenými sochami, které představují, portréty různých blažených lidských duchů, ano nejvýše dokonce Můj obraz ale ovšem vše mrtvé – právě tak nacházejí se v církevním člověku všeliké zjevené nauky a pojmy. Církevní člověk sice v ně věří a obdivuje jejich nádhru, ale ježto jich do svého života nepřijímá, zůstávají jako sochy, o sobě sice krásně bíle se lesknoucí a světlo obsahující, ale nicméně mrtvé.

4. Ale každý člověk má Mou mu propůjčené svědomí, které se podobá Janu Křtiteli, - zatím co všechny ostatní pojmy, nauky a vlastnosti v člověku jako mrtvé spí, svědomí se první probouzí a oznamuje se jako takové!

5. Tím se pak také často probouzí všechny ostatní nauky, napomínání, pojmy a vlastnosti. Dbá-li nyní církevní člověk toho koná pokání a polepšuje se, pak se stává brzy vše v kapli živé.

6. Nečiní-li to však člověk a probudilého Jana nedbá, pak se Jan stává opět sochou a vše v kapli je pak úplně mrtvé.

7. A tak to platí, jak již poznamenáno, pro všechny svět pro tuto dobu, pro tebe, pro každého! Jan je všude domovem, a to co nejdoleji, v církevní části mysli každého člověka.

8. Kdo jen poněkud svou pozornost činně obrátí na tohoto Jana, tomu bude tento Jan k největšímu prospěchu kdo však oživení Janovo nechává bez povšimnutí a neposlouchá ho, nýbrž dbá jen veselých a radost působících věcí tohoto světa, tomu je domovní kaple žádných plodů života nepřinese.

9. To je správný význam tvého vidění! Dbej ho, tak budeš žít! Amen

Pravé slavení narozenin.

14. září 1850

Milý příteli A. H. W. ! Narozeniny těla, které jsi včera sám oslavil, mají jen jako takové nějakou cenu, jsou-li pro člověka skutečně dnem narození. Každý poté následující třístapětašedesátý den jest jen vzpomínka a má jako takový jen tehdy nějaký význam když člověk o takovém dni svého narozenin si v srdci na Mně vděčně vzpomíná a ve jménu Mému si činí dobrá a v pevná předsevzetí, že svůj příští život stále víc a více podle Mé vůle a podle Mého řádu zařídí a při tom Mne o sílu a pomoc poprosí, kterou jistě nikomu neodepřu kdo Mne jen poněkud životně vážně prosí.

2. Kdo takto slaví pamětní den svých narozenin, ten dobře učinil a dal takovému dni před Mou tváří také skutečnou hodnotu. Vše ostatní, jako „blahopřání, dary a podobně jsou přede Mnou zcela bezcenné, ano mnohdy dokonce jsou proti Mému zalíbení, zvláště u takových lidí, kteří kladou na to velkou váhu a v takový den se domnívají být více a lepší nežli jiný den.

3. No, u tebe, Můj příteli, není tomu tak. A je Mně milé, že své narozeniny nepokládáš za nic více nežli, že jsi se stal o rok starší

4. Ovšem bylo by Mně velmi milé, kdybys také měl již úplně duchovní narozeniny! Ale tu to u tebe nyní ještě vážne. Kdyby na světě nebylo krásných děvčat, pak bys měl dávno již úplně duchovní narozeniny, ale následkem krásných dcer Eviných zůstáváš ještě vždy při polovičnických.

5. Protože tedy nemáš celé, nýbrž jen poloviční duchovní narozeniny, gratuluji ti (přece) také k těmto polovičnickým. Neboť také poloviční duchovní narozeniny jsou lepší než tisíc pozemských.

6. Snaž se však nyní o to, abys dosáhl brzy celých duchovních narozenin! Ty ti dají vše, po čem lepší část tvé duše dychtí.

7. Hle, přijdou nyní časy, v nichž zavládne velká nouze a soužení, a přijde válka, hlad a mor. Ale ti kdož se Mne budou držet a které nazývám Svě, nemusí se všeho toho nic obávat. Neboť kde zavládá Mé požehnání tam zuřivost pekla nemůže všeho druhu símě moru zaset a jeho jedovatý dech stromky, které Já jsem sázel, nikdy zahubit.

8. Ale stromy světa a všechna zařízení která dosud svět k svému domnělému klidu a bezstarostnosti založil, utrpí zakrátko notné ztroskotání. Pánové Země mají poznat, že Já ještě vždy jsem Pánem a učiním škrt přes všechny jejich rozpočty!

9. Pochop to! Ale proto se neobávej! Neboť ty patříš také k Mé školce. A Můj oheň může tě jen oživit víc a více tě blaženějším činit a ne usmrtit jako ty, kteří Mne mrzce odkládají na stranu, sami chtějí vládnout a Mým dětem, které nestvořili a jimž život nedali, zákony dávat. Běda těm, jestliže je Můj oheň uchopí. Ten jim přinese zlý čas!

10. Nyní buď požehnan! Žij střídme! Nepij víno a pivo zároveň, nýbrž jen dobré víno, tak uchováš své tělo před nemocemi a svou duši před tělesnou smyslnou touhou. To pravím tobě Já jako tvůj největší přítel. Amen.

O příchodu tisícileté říše.

27. prosince 1850

Dopis Jakoba Lorbera Dr. Zimplovi tou dobou v Meranu obsahoval mimo vlastní slova Lorberova tato slova Páně:

Milý příteli a bratře! Nediv se tomu že tě takto vyznamenávám! Neboť přece víš, že se v jednom dobrém poselství praví: „Mnoho je povolanych ale málo vyvolených.“

2. Povolání jsou děti světa, mohou se však, následují-li povolání, stát se Mými milými dětmi a dětičkami. Ale nemnozí vyvolení jsou Mí bratři a nejsou ani co do duše a ještě méně co do ducha s této Země, nýbrž odtamtud odkud jsem Já Sám.

3. Ty jsi odtamtud, odkud jsem Já. A jsi proto pravým bratrem Mého srdce. To tě však nesmí dělat nikterak ješitným. Neboť hle, Já Sám jsem z celého srdce pokorný! Jak potom nemají být Mí milí bratři?!

4. Co Já ti dávám, to je život života. A budeš žít věčně a odpadnutí tvého těla nikdy ani nepocítíš ani neokusíš. Neboť Mí bratři jsou svobodní! Svobodně zvolils v mém světle. Z velké lásky ke Mně cestu těla. A opět svobodně tělo opět odložíš a své staré nicméně věčně nové hrady v mém věčném Jeruzalémě osídíš a tu se Mnou budou vládnout i nad nekonečností.

5. Netaž se však mnoho na začátek „Tisícileté Říše na Zemi“! Neboť to by byla v Království Božím vnější okázalost: Pravé Království Boží nemůže však nikdy být ve hmotě, nýbrž jedině v duchu. A tak přijde „Tisícileté Království Boží“ ne nějak vnějšně ohledatelně, nýbrž zcela tiše a neokázale v srdcích lidí, kteří jsou jedné dobré vůle.

6. Také se netaž kdy a jak? – Neboť příchod Tisíciletého Království Božího je neustále a stále stejně úplné znovuzrození lidského ducha.

7. „Spoutaný drak“ jsou zkrocené choutky těla. A krátké jedině a „poslední propuštění“ jeho je konečné odložení těla, které je leckterému duchu ještě vždy tím, čím je opuštění příbytku. Kterého někdo delší čas používal.

8. Materiál (to jest materiál k výstavbě) k všeobecnému Království Božímu na Zemi v srdcích lidí máš však nyní již mnohonásobně ve svých rukou ve spisech Nového slova, vydavatel. Čiň aby se brzy dostal do rukou mnohých a spatříš v tom pravé Tisícileté Království Boží na Zemi! Amen.

9. Má milost a Mé požehnání předem tobě, a poté požehnání milionů šťastných mezi šťastnými knížaty plných milostí a moudrostí! Amen.

Zkoušení dětí v chrámu Jeruzalémském.

Začátek spisu 1859

Následujícím oznámením započaly zprávy o třídním rozhovoru dvanáctiletého chlapce Ježíše s knězi a zákoníky v chrámě jeruzalémském, obsažené ve spise „Třídní scéna!“¹⁰⁷

1. Bylo zvykem a předepsaným obyčejem v celé říši židovské že Židé museli své děti, jakmile dosáhly věku dvanácti let, přivést do Jeruzaléma kde byli v chrámě staršími farizeji a zákoníky dotazováni na vše, co si do tohoto věku osvojili, zejména z nauky o Bohu a prorocích.

2. Za takovou zkoušku bylo ovšem třeba zapřavit též malou taxu, načež zkoušenci, jestliže si ho přáli obdrželi po opětovném zapravení malé taxy také osvědčení způsobilosti. Když se děti po každé stránce vyznamenaly, mohly pak být přijaty rovněž do škol chrámových s vyhlídkou stát se jednou služebníky chrámu.

3. Jestliže mohli rodiče prokázat, že pocházejí z kmene Levi, šlo to s přijetím do škol chrámových hladce, když to však rodiče prokázat nemohli, šlo to s přijetím hůře a museli se formálně do kmene Levi zakoupit a přinést chrámu nějakou značnou oběť.

4. Dcery byly z této zkoušky vyňaty „leč by se chtěly z popudu rodičů dát též vyzkoušet pro větší zalíbení Bohu. V tomto případě byly mírně zkoušeny stařenkami chrámovými ve zvláštním domě a dostaly též vysvědčení ze všech dosud získaných vědomostí a dovedností. Taková děvčata se pak mohla stát ženami kněží a levitů.

5. Zkoušky chlapců a ještě více děvčat trvaly jen krátce. Byla to několik již pro vždy určených hlavních otázek, které každý Žid odedávna znal již z paměti.

6. Odpovědi na známé otázky byly dětem narychlo vtlačeny do hlavy a sotvaže zkoušející otázku dokončil, byl také už zkoušený chlapec s odpovědí hotov.

7. Žádný zkoušenec nedostal více než deset otázek, a proto je snadno pochopitelné, že zkouška jednoho chlapce trvala sotva déle jedné minuty, zejména odpověděl-li na první otázku zcela dobře a velmi pohotově, byly mu pak ostatní otázky většinou prominuty.

8. Po vykonané krátké zkoušce obdržel chlapec lístek, s kterým se pak se svými rodiči přihlásil u téže pokladny, u níž předtím zapravil zkušební taxu, kde po předložení tohoto lístku bylo mu zapřavit opět malou taxu, chtěl-li na ten lístek dostat chrámové vysvědčení. Děti chudých rodičů musely si přinést signum paupertatis (vysvědčení chudoby), jinak nebyly ke zkoušce připuštěny.

9. Zkoušky se konaly buď o velikonocích anebo o slavnosti pod zelenou a trvaly obyčejně 5 – 6 dnů. Několik dní před započatím zkoušek v chrámě byli však vysláni chrámoví sluhové do hospod, aby vyzvěděli kolik se dostaví asi kandidátů ke zkoušce.

10. Kdo se tu chtěl dát za malou taxu předem zvláště zaznamenat, mohl tak učinit, čímž pak přišel ke zkoušce dříve, ale ti kdo tuto taxu nezaplatili, museli pak být obyčejně poslední a s jejich zkouškou si nikdo celkem mnoho práce nedal a vysvědčení obyčejně nedostali. Slíbilo se jim sice, že jim budou jednou dodána dodatečně, ale obyčejně z toho vždy sešlo.

11. Mnohdy se však také stávalo, že velmi duchaplní a nadaní chlapci kladli zkoušejícím též protiotázky a žádali o tom a onom z proroků vysvětlení. Tehdy se zkoušející tvářili obyčejně zlostně a mrzutě, protože zřídka byli v Písmu a prorocích zběhlejší nežli zkoušení. Věděli jen tolik, na kolik se měli tázat, dále nad to, to dopadlo obyčejně velmi bledě.

¹⁰⁷ Dvanáctiletý Ježíš v chrámu jeruzalémském odpovídá na věčné otázky lidstva. 144 str. Vydalo nakl. Trigon.

12. Avšak u těchto zkoušek zasedalo však též několik starších a zákoníků, kteří byli jaksi zkušebními komisaři. Nezkoušeli nýbrž pouze naslouchali, co se zkouší, jen v předem zmíněném zvláštním případě stálo-li to ostatně za námahu, rozkývali se vytýkali nejprve nemoudrou opovážlivost chlapci dávajícím otázky, jenž se opovážil uvádět zkoušejícího do rozpaků, čímž se zbytečně mařil čas.

13. Nedal-li se takový chlapec tak snadno zastrašit a při svém předsevzetí a žádosti trval, byl před lidem spíše aby se neřeklo, nežli pro nějakou hlubší pravdu, adinterium (prozatím) postaven stranou a musel na vysvětlující odpověď kritické otázky čekat do určité hodiny večerní načež byl pak teprve zvláště vyslýchán.

14. Když ustanovená hodina nadešla, byli tací chlapci vždy s určitou nevolí ze svého ústraní, museli své dříve položené otázky opakovat a jeden ze starších zákoníků dal tazateli obyčejně velmi mystickou a co možno zmatenou odpověď, z níž se chlapec zřejmě nestal chytřejším a lid se při to bil v prsa a obdivoval se hluboce hloupě, němě hluše a slepě nezbadatelné hlubiny ducha Božího, projevivšího se ústy staršího a zákoníka, a nakonec vytýkal chlapci jeho nerozvážnou smělost.

Příchod Prasevta do světa.

S následujícím oznámením započaly obsáhlé zprávy o tříleté učitelské činnosti Ježíšově zvané „Velké evangelium Janovo“. Bylo v nich téměř denně pokračováno až do konce 19. července 1864.

„Na počátku bylo slovo, a slovo bylo u Boha a to slovo byl Bůh. (Jan, kap.1.1)VEJ¹⁰⁸

1. Tento verš byl příčinou spousty všelikých mylných výkladů ba dokonce naprostí nezna-bozi používali tohoto textu právě k tomu, aby jim tím jistěji popírali Mé Božství, ježto Božství vůbec zavrhovali, Nebudeme však znovu uvádět takové chytačky, čímž by se zmatek ještě zvětšil, místo aby se zmenšil, nýbrž přijdeme ihned pokud možno s nejkratším vysvětlením. Toto vysvětlení samo Jako Světlo ve Světle světa bude samo sebou vyvracet a potírat omyly.

2. Jeden hlavní důvod neporozumění takových textů je ovšem bohužel ve velmi nedokonalém a nesprávném překladu Písma z původního jazyka do jazyků přítomné doby, ale je to tak dobře. Neboť kdyby nebyl duch takových textů tak dobře skryt jak je, dávno by již bylo to nej-světější v nich nejhloběji znesvěceno, co by bylo největším zlem pro celou Zemi, takto se však hlovalo jen v kůře a nemohlo se dospět k živé svaté věci.

3. Nyní je však na čase, ukázat pravý vnitřní smysl takových textů všem, kteří jsou toho hodni, nehodnému to však přijde draho, neboť při takové příležitosti i nedám se Sebou žertovat a dohadování nikdy nepřijmu.

4. Po této nutné připomínce následuje nyní vysvětlení, jen k tomu ještě poznamenávám a pravím že tu přijde jen o vnitřní, duševně-duchovní smysl nikoli však také o nejvnitřnější, nejčistší smysl nebeský. Ten je příliš svatý a může být dán neškodně pro svět jen těm, kteří jej hledají životem podle slov evangelia. Pouze vnitřně duševně duchovní smysl lze však snadno nalézt leckdy již správným překladem, přiměřeným době, což se nyní ihned ukáže při osvětlo-vání prvního verše.

¹⁰⁸ Velké evangelium Janovo. V tomto velkém nádherném díle Zjevení dostáváte podle zaslíbení Janova 14,26 přesně zevrubné a hlubokých myšlenek plné líčení toho, co ježíš ve 3 letech Svě pozemské učitelské činnosti konal a mluvil Z hojnosti toho v Janovi 21, 25 naznačeného láska a milost nebeského Otce zde odhalila lidem k jejich osvětlení a záchraně nesmírně velké věci. 10 sv. po 450 str. vyšlo v českém překladu v nakladatelství Trigon.

5. Velmi nesprávným a vnitřní smysl velmi zastírajícím je výraz „Na počátku“ neboť tím by se a v mohla popírat a v pochybnost uvádět dokonce i věčná jsoucnost Božství, což také učinili někteří starší světší mudrci, z jejichž školy vyšli také vlastně soudobí neznabozi. Podám-li však nyní tento text správně, objeví se obal jen velmi tenký a nebude nesnadné zcela dovére a mnohdy velmi přesně takovým lehkým obalem postřehnout vnitřní smysl.

6. Takto však necht' zní správný překlad: **V prazákladu neb také v Prapříčině (všeho bytí), bylo Světlo, velká tvůrčí myšlenka, podstata, idea). Toto světlo nebylo jen v Bohu, to jest Světlo vystoupilo jako bytostně viditelné z Boha a bylo tedy nejen v Bohu nýbrž také u Boha a oblévalo jaksí prabožské Bytí,** čímž se již jeví být položen základ k budoucímu vtělení Boha, což se stane také již samo sebou zcela jasně zřejmě z příštího textu.

7. Kdo anebo co tedy vlastně bylo toto Světlo, tato velká Myšlenka, tato nejsvětější základní idea všeho příštího bytostného, nejsvobodnějšího bytí? – Nemohlo to být nic jiného než právě Bůh Sám, protože v Bohu, skrze Boha a z Boha se nemohlo objevit nic jiného nežli jen Bůh Sám ve Svém věčně nejdokonalejším bytí, a tak může tento text znít také takto:

**8. V Bohu bylo Světlo, to Světlo prolévalo a oblévalo Boha, a Bůh byl to Světlo.
„To bylo na počátku u Boha.“ (Jan.kap.1, 2.)**

9. Je-li nyní prvý, dostatečně objasněný verš snadno pochopen každým, kdo má jen trochu světla, vysvětluje se druhý verš sám sebou a dosvědčuje jen, že výš popsané Slovo neboli Světlo aneb velká Myšlenka tvořit nevznikla jako následek Božího Prabytí, nýbrž je stejně věčná s Bohem jako Bůh Sám, a neskrývá tudíž v sobě nikdy nějaký proces někdejšího vznikání, proto se tedy jaksí na dosvědčení vysvětluje: To bylo na počátku aneb v Prazákladu všehobytí a všeho pozdějšího vznikání jako prazáklad Sám u Boha, v Bohu a z Boha, tedy Samo veskrze Bůh.

**„Všechny věci skrze něj učiněny jsou a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest.
(Jan,kap.1. 2)**

10. V tomto verši se dosvědčuje jen jaksí jako uskutečněné a patrné to, co se tu již v prvém verši líčilo jako „Slovo“ aneb ! Světlo“ v Prazákladu všeho bytí a vznikání úplně přítomné, však ještě neuskutečněné jako již vyšlé.

11. Má tedy tento verš třetí čistě podaný znít takto: **Všechno Bytí vzniklo z tohoto Prabytí, které v Sobě Samém je skrz naskrz věčným Prazákladem Svého Bytí. Světlo, Slovo a Vůle tohoto Bytí vystavily za Sebe Sama Své nejvyš vlastní Světlo, Svou Pravěčnou Myšlenku stvoření do prvního viditelného jsoucná a v celém věčném nekonečnu není nic, co by nebylo vzešlo z téhož Prazákladu a toutéž cestou ve zjevné a viditelné jsoucnu.**

12. Kdo nyní úplně pochopil tyto tři zcela jasně vysvětlené verše, tomu je verš 4 již sám sebou jasný. **V něm život byl, a ten život byl světlo lidí.(Jan, 1. 4.)**

13. Rozumí se samo sebou, že Prabytí všeho bytí, Světlo všeho světla. Pramyšlenka všech myšlenek a idejí, Pravar jako věčný Prazáklad všech tvarů nemohl být za své bez-tvarý a za druhé smrtí, protože smrt znamená věčně pravý opak všeho jakkoli utvářeného bytí. V tom Slově neboli Světle aneb v této velké Myšlence Boží v Bohu a vlastně v Bohu Samém, byl tedy nejdokonalejší život. Bůh byl tedy skrz naskrz v Sobě a ze Sebe pravěčný, nejdokonalejší Praživot a toto Světlo neboli Život vyvolalo ze Sebe bytosti, a toto Světlo anebo tento Život byl světlem a tedy také životem v bytostech, z Něho vzešlých lidech, a tato bytosti a lidé byli tedy úplně obrazem Prasevětla, které v nich bylo podmínkou bytí, světla a tedy také života, úplně podobného věčnému Prabytí.

14. Jelikož však Praživot Boží jest a musí být naprosto svobodný, jinak by to nebyl vůbec život, tentýž život, musí však být rovněž ve stvořených bytostech jeden a týž, jinak by to nebyl život a jako takový by také nebyl bytím pak je tedy až příliš jasné, že stvořeným bytostem lidem,

mohl být dán jen úplně nejsvobodnější život, který se musel sám cítit jako úplně (nezkrácený), ale právě z tohoto pocitu musel také postřehovat, že nepochází sám ze sebe, nýbrž že vzešel jen jako úplně stejný z Boha, podle Jeho věčně všemohoucí vůle.

15. Toto postřehování se muselo vyskytovat ve všech stvořených bytostech, stejně jako poznávání že jejich život a bytí musí být úplně podobné Bohu, jinak by zase neměli ani života ani nějakého bytí.

16. Zkoumáme-li však tuto okolnost důkladněji, jak se ukáže, že se ve stvořených bytostech musí nutně setkat dva pocity, a to za prvé a především pocit bohopodobnosti Prasevřtla Božího v nich a za druhé právě z tohoto Svřtla však potom také nutně pocít vzníkání v řase Pravřli Stvořitele.

17. Pravý pocít staví tvora bezpodmínečně na roveň Stvořiteli, a jakoby vzešel ze sebe úplně nezávisle ne věčném Prazákladu, jakoby jej takřka obsahoval a choval v sobě samém, druhý z prvního pocítu nutně vyplývající pocít života musí se však nicméně považovat a posuzovat jako vyšší z vlastního Prazákladu teprve postupem řasu jako v sobě samém jakožto svobodně projevený a tudíž na hlavníh Prazákladu velmi závislý.

18. Tento upokořující pocít řiní však první výsoštný pocít rovněž pocítem pokory, což je ovšem pro výsoštný pocít nanejvýš a nevyhnutelně nutnou věcí, jak se zcela jasně ukáže dále.

19. Výsoštný pocít se mocně brání v takovém ponížení a chce ten druhý pocít potlačit.

20. Takovým bojem pak vzniká hnev a nakonec nenávisť k Prazákladu všeho bytí a z toho k nízkému pocítu pokory aneb pocítu závislosti, tím se však potom ochromuje a zatemňuje vysoký pocít a z Prasevřtla ve stvoření bytostí a pak stává noc a temnota. Tato noc a tato temnota sotva pak již poznává v sobě Prasevřtlo a tak se jako slepá a přesto při tom samostatná, vzdaluje od Prazákladu svého bytí a vzniká a ve své zaslepenosti Ho nepoznává.

A to Svřtlo ve tmě svřtí, a tma Ho nechápe. (Jan, kap. 15.)

21. Proto ať potom toto Prasevřtlo svřtí v takové noci jakkoli, noc však, již sice vznikla též ze Svřtla, nemá již řádného zraku, a proto nepoznává Svřtla, jež přichází do takové noci, aby ji přetvořila zase v Prasevřtlo.

22. Takto jsem přišel tedy také Já jako věčné Prabytí všeho bytí a jako Prasevřtlo všeho svřtla a života do světa temnoty k těm, kteří byli ze Mne. Ale oni Mne v noci svého zesláblého výsoštného pocítu nepoznali.

23. Tento verš 5 poukazuje totiž právě na to, jak přicházím podle původních způsobů a vztahuji v nich jako zcela Týž kterým jsem byl ve věčnosti, do tohoto světa Mnou a ze Mne stvořeného a tento svět Mne nepoznává jako své nejvlastnější Prabytí.

24. Ale Já jako Prazáklad všeho bytí musel jsem ze Svřtla pravěčného Vřsesvřtla, vědět, jak výsoštný pocít jako Prasevřtlo v lidech ustavičně bojem stále více ochaboval a slábl a tudíž se jako životní svřtlo také zatemňoval a nakonec tak zatemnil, že by Mne lidé, kdybych k nim přišel v podobě ze Mne jim dané, nepoznali aspoň velmi mnozí ne, zvláště kdybych k nim přišel dořista jako Deus ex machina¹⁰⁹ zcela neočekávaně a nepřipraveně v omezeném lidském tvaru a musel bych pak Sám Sobě přičíst, kdyby Mne lidé nepřipraveni na takovýto Můj příchod, nemohli vůbec poznat.

25. Ano, to jsem zajisté od věčnosti věděl a proto jsem dával mnoha tisíce věšřci, (proroky), kteří neztratili v boji svřtlo, předpovídat lidem již od prvopočátku jejich odloučenosti ode Mne až do Mého uskutečněného příchodu, právě takový Můj příchod a dal přesně označit způsob, ba

¹⁰⁹ Náhle se objevivší Břh

dokonce místo a dobu Mého příchodu a při Svém skutečném příchodu jsem dopustil velká znamení a probudil jsem muže v němž se ubytoval vysoký praduch, aby hlásal slepým Můj příchod a úplnou přítomnost na Zemi.

Škola životní lásky.

9. března 1864

Bez lásky není života a bez světla není pravdy! Každý účinek, který pozorný pozorovatel v jakékoli sféře jsoucna a v kterékoli říši přírody objevuje pochází z lásky a od světla.

2. Pravá láska, která se nazývá život, je ono věčné teplo z božského centra, které Já, Pán označuji výrazem „Otec“. Z tohoto „Otce“ vychází následkem věčně stálého životního tepla světlo, jímž Já Sám (jako syn) do veškeré nekonečnosti.

3. Kdo tedy činně přijímá ode Mne Světlo jež spočívá v Mé nauce ten přijímá také lásku anebo život Otce. Přijal-li tuto, pak také probudil, v sobě božského ducha k věčnému životu, což vše je účinek pravé lásky a pravého světla!!

4. Vedle jediné pravého světla, jež vyvěrá z pravé lásky, je však zvláště na vaší hmotné Zemi, nesčíslné množství duchů lásky a světla, které sice uskutečňují také výplody jsou rovněž pomíjivé jako ty druhy lásky a světla a zanechávají stále více méně zlé následky. Zvláště často tedy, když se zvrhnou v sobectví a sebelásku a jejich domnělé světlo v duchovním ohledu v naprostou čirou temnotu, neboť tací lidé klesají pak pod říši zvířecí a nezřídka přichází tam, že považují mnohá zvířata za moudřejší nežli sebe samé.

5. A mají v té příčině pravdu! Nevypadá to s nimi věru jinak, aspoň z lepší části z nich, než s falešným přirozeným prorokem Biliame, který se musel dát o všech věcech duchovních počovat svým oslem. Tací lidé nemají vůbec žádné lásky, tedy žádného života a žádného světla, a nevědí ani, že mají duši a že tato je nesmrtelná

6. Mnozí tito lidé, zvláště v této době, kteří to v této lásce k světu a k sobě, tedy v životní temno tě, přivedli jak jen možno daleko, začnou na onom světě právě zase na tom bodě a budou stávat podle okolností stále horší a hmotnější. A jako pravdivě jsem Já Pán který toto praví, tak přejdou opět do mrtvé hmoty, a sice nevyhovitelným bolestným postupem, a o dlouhými a dlouhými dobami, až se sami opět stanou tvrdou tuhounou hmotou, konečně budou na mnoho částí rozdělení a po dlouhých dobách opět jako lidé aneb tvorové buď na této Zemi anebo na jiném světovém tělese postaveni. Neboť u Mne je tisíc pozemských let jako jeden krátký den.

7. Co se nechce podle jemu vnitřní svobodné vůle podrobit Mé všem lidem zjevené vůli, to se sice proto neztratí, ale má k očekávání velkou zdlouhavou „korekci“.

8. V přítomné době žijí na této Zemi lidé již po sedmé a je to s nimi sedmkrát lepší, Budou však muset s lehkým tělesným přehozem projít ještě několik světových těles, než budou přijati do čistě duchovní sféry, kterou můžete nazvat „spodní ráj!“. Z něhož je ještě mnoho stupňů až do vnitřního; pravého Království nebeského, v němž zavládá Láska Otce. Světlo Syna a Síla věčného Ducha a veskrze oživuje každého ducha jako anděla.

9. Proto uvažte dobře tato Má slova! Poznávejte a milujte Mne jako Boha, Pána nadevšecko tím, že milujete svého bližního pokud možno ještě více nežli sami sebe tak máte potom již pravou lásku co pravý život a pravé světlo co věčnou pravdu pro čas i věčnost v sobě a jste takto co do ducha již zde, tam kde jsem Já! Neboť tak zůstávám u vás až do skonání světa!

10. To vám pravím Já, kterého můžete z Jeho řeči a jejího smyslu dobře poznat! Amen

* * *

Obsah:

Láska základní síla života.	2
Držte se lásky.	3
Jedné světsky unavené.	4
Odpověď Otcova .Cecilii.. . . .	4
Sluhovi.	5
Vnitřní svět.	6
Duchovní domácí řád.	7
Modlitba srdce.	7
Prosba jednoho otce rodiny.	8
Odpověď nebeského Otce.	8
Osud nezachranitelných. , , , , , , .	11
Pravá vážnost lásky.	11
Znamení doby.	11
Láska za lásku.	12
Pět slov v duchovním světle.	13
Vázané	14
Blahoslavený kdo čte a poslouchá	15
Listy od Otce	17
O snech a tři sněná slova	18
Moucha	19
Příčina a podstata světla	21
Rozkoš světská a věčnost	26
Děkovná a prosebná modlitba sluhova	28
O vznešenosti věčné lásky	28
Pokyn sluhovi	30
Slůvko na posilnění slabé duše	31
Slovo napomenutí a zaslíbení Gabriele	32
Otec a Syn	32
Lékařská rada při posedlosti	33
Symbyly lásky a její hlavní klíč	34
Maria a Marta	35
Dar Otce k narozeninám	36
O otázce trojjednosti	37
Grossglockner	39
O šíření nového slova	41
O ucházení se o božskou lásku	43
Tři otázky	44
Skála Petrova	46
O sektách a řádech	46
Peníze a svět	47
Duchovní požehnání horského světa	48
Falešné a pravé následování	52
Moudrá péče o duši	53
O darech ducha	54
Povzbuzení sluhy	55
Rodinná starost o duše	56
Půlnoc duše	57
Kristus žije ve mně	58
O přátelství Páně	59
Manželská rada	60
Probuzenecké hnutí ve Švédsku	61
Eliáš předchůdce	62
Znamení pravých a falešných proroků	63
Muž a žena v rámci božského řádu	64
Pokyny o chování při zatmění Slunce	65

Přírodní události znamením doby	67
Hvězda na východě	68
Soud světa	69
Cit	69
Naše Slunce	70
Otcovské rady	72
O duchu pravdy	73
O duchu pravdy	74
Vysvětlení k Saturnu	74
K narozeninám	75
Vysvětlení ke Slunci	76
Pravé a živé vědění	78
Nebeské placení nájemného	79
Zacházení s tvrdošíjným	80
Triumf a pád církve	81
Domácí péče o duši. Slovo k jmeninám	82
Duchovní Slunce	83
Manželi majícímu protivenství	84
Pán jako zkoušející nevěsta	86
Pošetilá a moudrá panna	87
Kde zůstává Bůh	88
Nejlepší slova útěchy písmá	89
Otčenáš v několikanásobném výkladu – k lásce	89
Otčenáš vzhledem ke světlu	90
Otčenáš vzhledem k životu	91
Otčenáš vzhledem k síle	92
Otčenáš vzhledem k řádu	93
Otčenáš vzhledem ke svobodě	94
Otčenáš vzhledem k pravdě	94
Malověrné Martě	95
Obrát se ke Mně!	95
Páně „doma“	96
Vulgata či bible Lutherova	97
Volání Otcovy lásky	98
O svěcení svátku	99
Pravé kázání	101
Kněžské odpouštění hříchů	102
Jaká láska taková odměna	102
Marné pozvání	104
Opatrnost s nebeským světlem	104
Duševní lampa sebepoznání	105
Bytost muže a ženy	107
Výklad proroka Abdiáše	108
Pro duchovně nedoslýchavé	112
Kázání Páně na lodi	113
Kristovo nanebevstoupení	117
Nejkrásnější vítězství	118
Modlitebna se dvěma znameními	119
Pamětihodný protokol	119
Škola kříže na onom světě	124
Duch a jeho tělo.	126
Boží shovívavost	125
Pavel ke galatským	127
Dobrá modlitbička	128
Fixní ideje, jejich léčení a zamezení	129
Nenucené poselství	130

Moudré rozpory	131
Anarchie z nouze	131
Zpytuj a veď mě	132
Průpovědi moudrosti	133
Království a vláda lidu	134
Zvěstovatel Nového zjevení	135
Gratulace	135
Pán jako milovník	136
Nebeská akcie lásky	137
Podobenství o fíku	138
Číst a uskutečňovat	138
Slovo o sluhovi	140
Duševní hmyz	140
Jedné dívce	141
Požehnaná pamětní slavnost	142
Falešná a pravá duševní pastva	143
Bohatý skrbník v záhrobí	144
Evangelická kůra – léčení	145
Bálova služba	147
Minulý, budoucí a přítomný Kristus	148
Nemilé světská potěšení	149
Náboženství a zjevení	150
Šestý anděl	151
Jesuité, opera, kult hostie	152
Tisk Nového slova	154
Příprava na Nové slovo	155
Pán a recenzent	157
Cvičení dělá mistra	159
Dávání je blaženější než brání	160
Zázrak Boží	160
Nejbohatší kníže	161
Svatá životní nauka	162
Kabát Trierský	163
Nejlepší kůra (léčení)	164
Slovo útěchy v trudné době	164
Zjevování blažených	165
Nemilá budoucnost	165
K stříbrné svatbě	166
Výroky Páně	167
Meteor v Prusku	169
Sluneční žena	170
Domácí požehnání	171
O choleře	172
Sirný éter a jeho účinek	173
Děvče z hvězd	174
Napomenutí k lásce a trpělivosti	175
Rada německé dívce	176
Ke dni plnoletosti	177
Síla víry	178
Hlad jako metla	178
Pravá večeře Páně	179
Zpověď a odpuštění hříchů	180
Hmotná a duchovní drahota	181
Pravé životní umění	182
Císař a Bůh	183
K jmeninám	185

Máš mne rád? Nehněváš se na mě?	186
Před Bohem ohavnost	187
Moc v slabém	188
O moudrosti a dobrotě Boží	189
Boha nadevšecko	190
Umělé věžní hodiny	191
Nokturno	192
Falešný vůdce lidu	194
Všelijací zaháleči	195
O posvátnosti stavu manželského	197
Pošetilé nářky	199
Putování po horách	200
Pošetilé panny	202
Důvěra odvaha a pokoj	203
Šnek obrazem života	204
Služba světu, chrámu a Bohu	204
Řím a příchod Království Božího	206
O církevních mystériích a obřadech	207
Postoj k církvi	209
Otcovská rada malé dceři	210
Požehnané výstupy na hory	211
Dostihy podobenství světského života	212
Uzdravení slepého v Betsaidě	213
O politicích	214
Přestup do duchovního světa	215
Recept proti bolestem zubů	217
Politické kněžské pletichy	218
Hlava muže, ženy a Krista	219
Prsní katar – lékařská rada	220
To nejlepší pro každého	221
Prsní katar další rada	222
Lepší láska než bázeň	223
Manželství chtivým k povšimnutí	223
Dieta při bledniče	224
Nebeská a pozemská láska	225
Prsní katar napomínání k trpělivosti	226
Čas je tu	227
Vyléčení a zabránění – lékařský pokyn	228
Boží rada	229
Svobodná radostná důvěra v Boha	230
Justinu Kernerovi prvému vydavateli Nového slova	232
Pozemská životní dráha Roberta Bluma	232
Úkol mládeže	234
Jednomu Božímu miláčkovi k jmeninám	235
Projev jedné blažené	236
Ještě jednou císař a Bůh	237
Spisek protikřesťanský	239
Posvěcující láska	240
Jan v kapli	241
Pravé slavení narozenin	242
O příchodu tisícileté Říše	243
Zkoušení dětí v chrámu Jeruzalémském	244
Příchod Prasevítla do světa	245
Škola životní lásky	248
Obsah	248

Přeloženo podle prvního vydání z roku 1935 vydaného Novosalemskou společností
v Bietigheimu – Württembergu.